Anul XXIX
Serie nouă

Ianuarie—Fevruarie 1953
No. 1, 2.

68/1 N: 16

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

Inv. 83
BIBLIOTECA MITROPOLIEI IAŞI
P. I-2

PENTRU PREOŢI

„Noi vă comunicăm, cu deplină satisfacţie, că „anul 1952 a fost un an bogat în evenimente cari „au stimulat mult lupta pentru apărarea păcii, anul „frumoaselor şi bogatelor realizări.

„In acest an s'a ţinut Congresul Consiliului Mon- „dial al Păcii la Berlin şi apoi Congresul Popoarelor „pentru pace la Viena. Ţara noastră întreagă a „participat la pregătirea acestor întruniri istorice „pentru apărarea păcii între popoare.

„Biserica noastră ortodoxă cu eparhia, clerul şi „credincioşii, a avut partea sa de frunte în lupta „pentru apărarea păcii. Biserica consideră problema „păcii ca punct central al misiunii sale şi va lupta „fără odihnă până la biruinţa finală a păcii în „lume".

(Din cuvântarea I. P. S. Mitropolit Sebastian ţinută cu prilejul deschiderii Adunării Eparhiale)

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA :
CONSILIUL EPARHIAL AL MITROPOLIEI MOLDOVEI ŞI SUCEVEI
IAŞI. — STRADA ŞTEFAN CEL MARE, Nr. 46.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

CUPRINSUL

Arhiepiscopia Iaşilor

1. – Cuvântul de deschidere la Adunarea Eparhială pe 1953 de SEBASTIAN Mitropolitul Moldovei
2. – Lucrările Adunării Eparhiale în şedinţa ordinară de lucru din 1 Fevruarie 1953
   – Raportul general anual administrativ bisericesc
   – Raportul general anual cultural şi de învăţământ
3. – Conferinţele preoţeşti pe anul 1953 (circulară)
4. – Dispoziţii privitoare la cumul (circulară)

ANUL XXIX. IANUARIE-FEVRUARIE 1953
Serie nouă. Nr. 1, 2.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

AUTORIZAŢIA Nr. 222 | 1951, DIRECŢIA GENERALĂ A PRESEI ŞI TIPĂRITURILOR

CUVÂNT DE DESCHIDERE LA ADUNAREA EPARHIALĂ DIN 1 FEVRUARIE 1953

PREA CUCERNICI PĂRINŢI,
DOMNILOR DEPUTAŢI,

După cum orice om cu gospodărie chibzuită, la finele unui an îşi face bilanţul activităţii sale, aşa şi noi ne-am întrunit astăzi în cel mai înalt for legislativ al Eparhiei noastre, în şedinţa ordinară a Adunării Eparhiale Ieşene, tocmai ca să ne facem acest bilanţ.

Vă salut cu toată căldura sufletului meu la această şedinţă şi rog pre milostivul Dumnezeu să binecuvinteze cu Darul Său cel sfânt lucrările acestei Adunări Eparhiale din anul Domnului 1953. Sunt convins că lucrările acestei Adunări Eparhiale, însufleţite de dragoste faţă de Biserica lui Hristos şi a poporului, ca şi de un cald patriotism, vor contribui la biruinţa păcii în lume. De Dumnezeu grăitorul prooroc Iisaia numeşte pe Mântuirorul Iisus Hristos „Domn al păcii“. Să dea Dumnezeu ca anul 1953 binecuvântat de Mântuitorul Iisus Hristos, să fie şi el „anul păcii“ între toate popoarele din lume. In acest an al păcii pe ţevile tunurilor nimicitoare de vieţi nevinovate, să se aşeze blând porumbelul păcii, ca astfel; „pre pământ să fie pace şi între oameni bună voire“.

Mă bucur că vă pot face această urare, pentrucă şedinţa Adunării Eparhiale din anul 1952 nu am avut fericirea de a o prezida deoarece chiar în acel timp am fost invitatul Inalt Prea Sfinţitului şi Prea Fericitului

Alexei Patriarhul Moscovei şi a toată Rusia, la Conferinţa pentru pace a capilor tuturor Cultelor din U.R.S.S. Vă mulţumesc şi la acest loc pentru devotamentul ce aţi exprimat prin telegrama expediată din Iaşi în ziua de 19 Mai 1952 la orele 8 dimineaţa, dela şedinţa Adunării Eparhiale, care, telegramă, în aceiaşi zi 19 Mai, la orele 11 dimineaţa Ne-a fost înmânată la Leningrad, unde plecasem în vizită la Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Grigorie.

PREA CUCERNICI PĂRINŢI, DOMNILOR DEPUTAŢI,

In cursul anului 1952 viaţa administrativ-bisericească culturală, economică şi socială, spre bucuria Noastră, cu mici excepţiuni, s'a scurs în mod normal. Aceasta, datorită hărniciei şi corectitudinei în rezolvarea problemelor dela ordinea zilei a părinţilor Vicar, Consilieri şi funcţionari de toate gradele, în frunte cu contabilitatea, dela Centrul nostru Eparhial, — Nu putem trece cu vederea nici înţelegerea superioară misionară şi socială de care a dat dovadă Cucernicul Cler al Eparhiei noastre. Toate aceste realizări s'au putut înfăptui prin larga înţelegere faţă de Biserică a Guvernului nostru democrat, lucru, pentru care îi aducem mulţumirile Noastre, şi la acest loc, asigurându-l de întreg concursul Clerului şi credincioşilor ca şi de concursul Nostru personal.

Prea Cucernicii Consilieri în rapoartele lor, vă vor pune la curent cu tot ce s'a realizat în anul 1952, sub toate raporturile. Noi vă comunicăm doar, cu deplină satisfacţie, că anul 1952 a fost un an bogat în evenimente cari au stimalat mult lupta pentru apărarea păcii, anul frumoaselor şi bogatelor realizări. In acest an s'a ţinut Congresul Consiliului mondial al păcii la Berlin şi apoi Congresul popoarelor pentru pace la Viena. Ţara noastră întreagă a participat la pregătirea acestor întruniri istorice pentru apărarea păcii între popoare.

Biserica noastră ortodoxă cu Eparhia, Clerul şi credincioşii săi a avut partea sa de frunte în lupta pentru apărarea păcii. Biserica consideră problema păcii ca punct central al misiunii sale şi va lupta fără odihnă până la biruinţa finală a păcii în lume.

Tot în acest an s'a votat Constituţia R. P. R. pe care Primul Ministru Gheorghe Gheorghiu-Dej o numeşte Constituţia Păcii.

Ca o emanaţie a Constituţiei, s'a făcut apoi alegerea de deputaţi în Marea Adunare Naţională.

Conferinţa interconfesională dela Bucureşti cu participarea: membrilor Sfântului Sinod, a capilor tuturor Cultelor din ţara noastră, cu Consilierii, Protopopii şi Inspectorii Eparhiali din întreaga Patriarhie, conferinţă, cu frumos răsunet în păturile largi ale credincioşilor la care am fost onoraţi şi cu prezenţa D-lui Dr. Petru Groza preşedintele Prezidiului M. A. N. şi D-l Ministru al Cultelor V. Pogăceanu, încă a avut loc în anul 1952.

Iată justificarea afirmaţiunii că anul 1952 a fost anul frumoaselor şi bogatelor realizări.

Nu am neglijat nici gospodăria Mitropoliei în anul care a trecut, după cum reese din rapoartele Consilierilor. Mulţumesc bunului Dumnezeu că Ne-a ajutat de am refăcut fundamental istorica Catedrală a Sf. Gheorghe şi am acoperit din nou Palatul Mitropolitan. Pentru viitor ne preocupă spălarea picturii interioare şi repararea exterioară a falnicei Catedrale a lui Veniamin Costache şi Iosif cel Sfânt. Dacă am putea vedea cu ochii noştri această mare realizare în 1953, am avea cea mai mare mulţumire sufletească. Pentru aceasta însă cer concursul Domniilor Voastre, a Clerului şi credincioşilor mei şi cred că nici Onor Guvern al Republicii Populare Române, nu va rămânea indiferent faţă de această măreaţă acţiune.

Tot ca o preocupare de viitorul apropiat este înfiinţarea unui muzeu istoric-bisericesc, care, până ce vom avea casă proprie pentru acest scop, va fi aşezat în sala Gotică dela Cetăţuia.

Aparatul Central al Eparhiei în 1952 a suferit anumite schimbări şi anume: Vicarul Nostru, Arhimandritul Ioan Dinu, după o muncă îndelungată în ogorul Bisericii, a trecut la pensie. In drumul său misionar, bogat în activitate duhovnicească, a trecut şi prin Moldova. Ii mulţumim pentru serviciiile ce a adus bisericii noastre din Moldova, asigurându-l de dragostea şi preţuirea Noastră. Dela Prea Cuv. Sa pe lângă frumoasele amintiri ce a lăsat asupra noastră ne-a rămas şi o frumosă bibliotecă

donată de P. C. Sa Mitropoliei noastre şi aşezată cu grije în rafturile bibliotecii din palatul Mitropolitan.

Propunem a i se aduce mulţumiri din şedinţa Adunării Eparhiale.

In postul de Vicar al Mitropoliei Moldovei şi Sucevei a fost promovat păr. Consilier Constantin Nonea, dela care aşteptăm realizări demne de trecutul său în Biserică.

Părintele Consilier Vladimir Puşcariu a trecut la parohie. Ii mulţumim pentru serviciile ce Ne-a adus şi îi dorim să se simţească bine în parohia sa. In locul său am promovat pe părintele Inspector bisericesc Pr. Teodor Bodnariu, iar în locul pr. Nonea pe păr. protopop al Tg. Neamţului, Constantin Andone, Inspector Bisericesc am numit pe părintele Scarlat Porcescu.

Părintele Consilier Dumitru Hadârcă — girează cu competinţă şi demnitate Secţia Economică.

Ii prezint Adunării Eparhiale, pe care o rog să recunoască şi să ratifice numirile acestea. Cu o asemenea garnitură cred că putem pleca la lucru cu cele mai frumoase nădejdi, mai având şi convingerea că soarta Bisericii Moldovei e pusă în mâini bune.

Tot în anul 1952 Catedrala noastră Mitropolitană a fost înpodobită cu admirabilele vitrouri donate de Inalt Prea Sfinţitul şi Prea Fericitul Patriarh Justinian, fost Mitropolit al Moldovei. In legătură cu Liturghia solemnă din 1 Ianuarie 1953, în cuvântarea ce am rostit, Inalt Prea Sfinţitul Justinian a fost decretat ctitor al Catedralei alături de marii Mitropoliţi Veniamin Costache şi Iosif Naniescu. Ii aducem mulţumiri din şedinţa Adunării Eparhiale şi-l asigurăm de dragostea şi devotamentul ce-i purtăm ca unui mare Arhiereu al Moldovei.

Obligaţi de Sfintele Canoane ale Bisericii, în 1952 am făcut şi Sfintele Antimise pentru toate bisericile, Mănăstirile şi Schiturile din Eparhie. Câştigul rezultat din această lucrare, de 136.274 lei, care era dreptul Nostru personal, în întregime l-am cedat Eparhiei, pentru acoperirea unei părţi din cheltuelile, în legătură cu educaţia şi întreţinerea Teologilor, a călugărilor şi calugăriţelor dela Seminariile monahale şi a elevilor de la Şcoala de cântăreţi bisericeşti.

Vă mai comunicăm, cu bucurie, că viaţa duhovnicească din Sfintele noastre Mănăstiri şi Schituri, în 1952

a făcut frumos progres. Şi monahismul se găseşte pe drumul cel bun cerut de vremurile prin care trece ţara şi poporul nostru.

Corul Catedralei Ne-a fost de mare ajutor în misionarismul Nostru. Il asigurăm de dragostea şi consideraţiunea Noastră.

La 1 Iulie 1952, Mănăstirile, Schiturile şi parohiile nemţene, cu clerul şi credincioşii lor, în baza hotărîrii Sfântului Sinod, au revenit din nou la Eparhia laşi. Preluarea lor oficială am făcut-o în cadre solemne în ziua de 16 Iulie 1952, la Sfânta Mănăstire Neamţu, cu participarea şi a Prea Sfinţitului Episcop al Romanului, Teofil. Pentruca această solemnitate să fie cu atât mai grăitoare şi demnă de istorie, în ziua următoare am ţinut la Neamţu şi şedinţa Sinodului Mitropolitan cu participarea tuturor protopopilor şi stareţilor reveniţi la Eparhia Iaşilor.

In şedinţa Sf. Sinod din Iunie 1952, şcoala de cântăreţi dela Suceava şi cea dela Roman s'au contopit sub denumirea de „Şcoala tehnică de cântăreţi a Mitropoliei Moldovei şi Sucevei", cu o secţie Monahală şi a fost aşezată la Mănăstirea Neamţu, unde funcţionează în bune condiţiuni.

Socotim să fi trecut în revistă toate evenimentele mai importante petrecute în Biserică în cursul anului 1952.

In Mai 1952, cu ocazia Adunării Eparhiale, s'au comemorat 50 ani dela moartea Marelui Mitropolit Iosif Naniescu. Regretăm că Noi fiind plecaţi din ţară, nu am participat la această comemorare, deşi Noi înşine suntem autorul moral al acelei comemorări.

In prima zi de Paşti însă, în cuvântarea din Catedrală, am adus prinosul nostru de recunoştinţă şi omagiile cuvenite Marelui Mitropolit Iosif cel Sfânt.

Vă rugăm să ne ajutaţi ca pe viitor, să putem face realizări şi mai frumoase în interesul Bisericii, al poporului şi al patriei noastre scumpe.

Acestea zise, declar deschisă şedinţa ordinară a Adunării Eparhiale din anul 1953, binecuvântez pe Onoraţii membri şi lucrările Adunării Eparhiale.

Mitropolit, † SEBASTIAN

RAPORT GENERAL ANUAL ADMINISTRATIV BISERICESC

prezentat Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Iaşilor în sesiunea ordinară din 1 Fevruarie 1953.

Inalt Prea Sfinţite Preşedinte,
Onorată Adunare Eparhială,

Articolul 94 al. e. din Statutul pentru organizarea şi funcţionarea Bisericii Ortodoxe Române, arată că Adunarea Eparhială „examinează raportul general anual întocmit de Consiliul Eparhial şi hotărăşte asupra măsurilor ce trebuesc luate pentru o bună chivernisire a treburilor bisericeşti".

Pentru a răspunde şi da posibilitatea Adunării Eparhiale de a-şi exercita această importantă a sa atribuţie, am deosebita cinste de a prezenta astăzi în faţa celui mai înalt for eparhial raportul general pentru răstimpul anului expirat 1952, privind sectorul administrativ bisericesc cu aspectele vieţii religioase şi problemele sale de resort.

Ţin să arăt dela început că raportul general pe care am onoarea a vi-l prezenta, va fi relativ şi pe cât posibil redus şi concis, cuprinzând doar elementele strict necesare pentru a fi cunoscute şi desbătute, iar cât priveşte amănuntele, ele fiind cuprinse în alăturatul număr de 21 tabele şi situaţii anexe, ce stau la dispoziţia Onoratei Comisiuni de verificare, precum şi a tuturor celor ce ar dori să cunoască detalii suplimentare.

In cele ce urmează voi face aşadar o privire de ansamblu asupra activităţii organelor de conducere şi unităţilor administrative din cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor, începând cu cel mai înalt for, Adunarea Eparhială şi încheind cu cea mai mică, dar şi cea mai importantă unitate administrativă care este parohia.

Adunarea Eparhială

Organul deliberativ pentru toate chestiunile administrative, culturale şi economice ale eparhiei, precum şi pentru cele care nu intră în competinţa episcopului sau arhiepiscopului, este Adunarea Eparhială. (art. 91 din Statut).

In cursul anului 1952, Adunarea Eparhială a ţinut o singură şedinţă şi anume cea în sesiunea ordinară dela 18 Mai la care — precum ne reamintim cu toţii, s'a resimţit aşa de mult lipsa Inaltului nostru Arhipăstor, în ceiace priveşte tactul de conducere, îndrumare şi rezolvarea problemelor care s'au desbătut în plenul Adunării.

Dar Inalt Prea Sfinţia Sa avea o misiune mai mare, mai nobilă, mai sfântă, aceia de a fi fost solul autorizat al păcii din partea Bisericii Ortodoxe Române, la importanta Conferinţă interconfesională dela Moscova, fapt care constituie pentru noi clerul şi credincioşii moldoveni: o adâncă bucurie şi o legitimă mândrie.

Adunarea Eparhială administrează afacerile bisericeşti prin deputaţii ei, aleşi dintre clerici şi mireni, care sunt datori să ia parte activă la lucrările corespunzătoare pentru bunul mers al eparhiei.

Intrucât unii dintre membrii deputaţi ai Adunării Eparhiale au lipsit până acuma dela toate şedinţele, reamintim că Adunarea Eparhială în şedinţa sa din 18 Mai trecut, a aprobat, în principiu, ca în locul acelor deputaţi să fie desemnaţi alţi membrii spre a se îndeplini astfel art. 104 din „Regulamentul organelor centrale din Patriarhia Română".

Cum cu data de 1 Iunie 1952 au revenit la Arhiepiscopia Iaşilor dela eparhia Romanului şi Huşilor protopopiatele: Tg. Neamţ, Piatra Neamţ şi Ceahlău, propun ca la desemnarea acelor deputaţi, să se ţină seamă pe cât posibil — de acele raioane — pentru ca în felul acesta să fie reprezentat cât mai bine clerul şi credincioşii ortodoxi din cuprinsul întregei eparhii.

Consiliul Eparhial

Problemele mai importante din sectorul administrativ, cultural şi economic au fost întotdeauna larg desbătute şi cu multă chibzuinţă rezolvate de Consiliul Eparhial restrâns, care a ţinut anul trecut un număr de 17 şedinţe de lucru, sub preşedenţia şi directa îndrumare a Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit (anexa Nr. 1).

Afară de aceasta trebuie să arătăm că membrii Permanenţei ai Consiliului Eparhial - adică Vicarul, Consilierii şi Secretarul Eparhial s'au mai întrunit de foarte multe ori în şedinţe le-aşi numi neoficiale, dar destul de folositoare, - în care s'au făcut schimb de păreri şi discutat probleme mai mult sau mai puţin importante şi aceasta cu gândul şi interesul comun al unor juste şi bune rezolvări.

Centrul Eparhial

a. - *Mişcare de personal.*

In cursul anului expirat 1952, s'a făcut următoarea mişcare de personal la Centrul Eparhial :

1. - P. C. Consilier administrativ Cultural Constantin Nonea, a fost numit, pe data de 1 August 1952, în postul de Vicar al Mitropoliei, în locul P. C. Arhim. Ioan Dinu, care s'a pensionat, ordinul Sf. Mitropolii Nr. 7340/952.

2. - P. C. Protopop Constantin Andone, dela protopopiatul Tg. Neamţ, a fost numit, pe data de 1 August 1952, Consilier Administrativ Cultural, ordinul Sf. Mitropolii Nr. 7340.

3. - P. C. Preot Theodor Bodnariu - Inspector Bisericesc - a fost transferat şi încadrat, pe 1 August 1952, în postul de Consilier administrativ şi încadrat, în locul P. C. Vladimir Puşcariu, transferat la biserica Adormirea Maicii Domnului din Câmpulung.

4. - P. C. Preot Scarlat Porcescu, profesor la Şcoala de Cântăreţi Bisericeşti se numeşte, pe data de 1 August 1952, în postul de Inspector bisericesc, ord. Sf. Mitropolii Nr. 7512.

S'a mai încadrat în cursul 1952, un număr de 16 salariaţi, cu plată din fonduri proprii.

In urma acestor mişcări de personal, Centrul Eparhial numără :

42 funcţionari plătiţi din bugetul Statului şi
34 „ „ „ fondul propriu.

b. - *Activitatea depusă.*

Tot personalul dela Centrul Eparhial, cu răspundere mare sau mică, atât cei dela Centrul Iaşi cât şi cei dela Suceava muncesc cu râvnă şi dragoste - fiecare în parte şi toţi laolaltă - în executarea cu succes a lucrărilor. Datorită acestui fapt lucrările

sunt la curent, se execută conform planului stabilit şi în bune condiţiuni, mulţi dintre slujbaşi s'au evidenţiat în muncă şi au primit recompense, aceasta prin grija şi înţelegerea părintească a Inalt Prea Sfinţitului nostru arhipăstor.

Aşi aminti în treacăt că atât Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit cât şi Vicarul, consilierii şi inspectorul bisericesc inclusiv P. C. Petru Alexa al doilea consilier administrativ cu reşedinţa dela Suceava, se deplasează totdeauna - conform dispoziţiunilor Sf. Patriarhii - la conferinţele preoţeşti din tot cuprinsul eparhiei - aceasta tot la două luni, iar începând cu anul acesta în fiecare lună - unde dau sfaturile şi îndrumările practic necesare în toate problemele de interes obştesc sau legate de realităţi locale.

După dispoziţiunile Sf. Patriarhii ar urma ca şi Secretarul Eparhial să ia parte la Conferinţele preoţeşti din Eparhie, însă fiind în permanenţă foarte aglomerat cu lucrările de birou, nu se poate deplasa.

Inspectorul bisericesc şi Exarhul Mănăstirilor

In activitatea pe teren privind problemele de administraţie generală, anchete, inspecţii şi alte delegaţii speciale, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit a fost ajutat de către P. C. Inspector bisericesc Scarlat Porcescu şi P. C. Exarh al Mănăstirilor Arhim. Parteníe Buşcu, ambii fiind organe cu atribuţiuni generale de control: dar care stau la dispoziţia şi ordinul direct al Chiriarhului.

In decursul anului 1952 Inspectorul bisericesc a executat 19 anchete în eparhie, iar exarhul mănăstirilor un număr de 69 inspecţii la mănăstiri, schituri şi şcoli monahale şi numai 3 anchete.

Dacă facem o comparaţie numerică cu situaţia din anii trecuţi - când spre exemplu - în anul 1950 s'au efectuat 62 de anchete în raport cu 19 din anul expirat, rezultă un lucru foarte îmbucurător în ceiace priveşte disciplina şi corectitudinea clerului şi în general a personalului bisericesc din eparhia noastră. Acelaş fapt îmbucurător se poate constata şi în ceia ce priveşte Consistoriul Eparhial.

Această situaţie de vădită îndreptare se datoreşte fără îndoială şi în cea mai largă măsură îndrumărilor părinteşti ale Inalt Prea Sfinţitului nostru Arhipăstor, care niciodată n'a întrelăsat a îndemna pe clerici şi în general pe toţi credincioşii, de a trăi întrolaltă ca fraţii în spiritul dragostei şi al iubirii unii faţă de alţii,

căci după cum spunea aşa de plastic Inalt Prea Sfinţia Sa, „dra=
„gostea este acea virtute sfântă care mângâe şi înmoaie inima îm=
„pietrită a fratelui său şi o apropie de inima ta caldă, căci dra=
„gostea naşte dragoste".

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, adresându=se Sf. Apostoli şi printrînşii tuturor preoţilor ce aveau să slujească peste veacuri în sfintele altare din Biserici şi Mănăstiri, le spune: „Voi sunteţi lumina lumii, voi sunteţi sarea pământului şi cetatea cea aşezată pe vârf de munte" şi „aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca văzând ei faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri".

Tocmai pentru aceasta, acei care prin purtarea şi faptele lor vor păta această sfântă „lumină" care vor da alt gust „sării pământului" care se vor coborî de pe „vârf de munte" în mocirla păcatelor, faţă de aceia fiţi asiguraţi, Onoraţi Deputaţi ai Adu=nării Eparhiale, că Inalt Prea Sfinţitul Nostru Mitropolit, cu du=rere dar şi cu hotărâre, neclintită de mare răspundere în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, va scoate din teacă sabia autorităţii şi – ca odinioară Domnul Iisus în Templul din Ierusalim – va lovi cu biciul disciplinei în toţi acei care vor păta organismul curat al Bisericii lui Hristos şi vor frâna desvoltarea spre pro=gres şi o viaţă mai bună în Patria noastră, Republica Populară Română.

Protopopiatele

Prin Decizia Sf. Sinod Nr. 2782/952, s'a hotărât ca proto=popiatele Negreşti şi Codăeşti să treacă la eparhia Romanului şi Huşilor iar în schimb protopopiatele Tg. Neamţ, Piatra Neamţ şi Ceahlău, să revină la Arhiepiscopia Iaşilor, unde au aparţinut în= totdeauna. Această schimbare a întrat în vigoare cu data de 1 Iulie 1952.

De prezent, Arhiepiscopia Iaşilor cuprinde un număr de 18 unităţi protopopeşti corespunzând celor 18 raioane administrative.

In cursul anului trecut s'au făcut următoarele schimbări de protopopi.

1. – Preotul Radu Teodorescu, se numeşte provizoriu, pro=toiereu al protopopiatului Tg. Neamţ, pe 1 August 1952, ordinul Nr. 7892 în locul Pr. Const. Andone, numit Consilier.

2. – Pr. Ioan Moraru, se numeşte provizoriu, protoiereu al protopopiatului Tg. Neamţ pe 1 Decemvrie 1952, în locul Pr. Radu Teodorescu.

3. - Pr. Modest Grădinaru, se numeşte provizoriu, protoiereu al Protoieriei Fălticeni, pe 1 August 1952 : ord. Nr. 7276/952 în locul pr. Iacob Chiticaru, demisionat.

4. - Pr. Gheorghe Fântână, se numeşte provizoriu, protoiereu al protopopiatului Tg. Frumos pe 1 Septemvrie 1952, în locul preotului Constantin Ciopraga, trecut în Eparhia Romanului.

Din rapoartele generale anuale protopopeşti cât şi din constatările pe teren ale organelor bisericeşti de control dela Centrul Eparhial, rezultă faptul îmbucurător că toţi PP. CC. Protopopi, au depus o activitate intensă şi au dus la bun sfârşit lucrările conform planului de muncă.

Concomitent cu îndrumarea dată preoţilor de a-şi îndeplini obligaţiunile lor sacerdotale şi pastorale, P. C. Protopopi n'au pregetat nicio clipă de a îndemna pe toţi slujitorii altarului de a colabora armonios şi loial cu toate autorităţile puterii de Stat din ţara noastră.

In această vastă şi multiplă activitate a Protopopilor, se constată şi unele lipsuri. Aşa unii P. C. Protopopi au vizitat şi inspectat unele parohii de 2 ori în decursul anului, iar altele ce erau aşezate mai la o parte - fără căi de acces prea uşoare - nu le-a vizitat niciodată. Or tocmai acolo era mai mare nevoie de îndrumare.

Unii P. C. Protopopi cu ocazia inspecţiilor nu convoacă peste tot consiliul parohial sau cel puţin epitropia bis. şi nu iau totdeauna legătura cu organele locale ale puterii de Stat şi ca urmare nu pot cunoaşte amănunţit realităţile din aceste parohii.

P. C. Protopopi trebuie să aibă permanent în vedere, că ei au un rol foarte însemnat în administraţia bisericească, întrucât ei pe deoparte fac legătura între Centrul Eparhial şi parohii, iar pe de alta între autoritatea bisericească şi cea a puterii de Stat. Poziţia aceasta a fost accentuată de către Inalt Prea Sfinţitul nostru Mitropolit în conferinţa anuală cu protopopii, precum şi de către însuşi Ministrul Cultelor cu ocazia Conferinţei dela Bucureşti a tuturor protopopilor din întreaga ţară.

Arăt însă că aceste mici lipsuri sunt cazuri cu totul izolate şi ele nu pot întuneca prodigioasa activitate a tuturor P. C. Protopopi, cărora, pentru munca şi activitatea lor, propun să li se exprime din şedinţa Adunării Eparhiale bine meritate aprecieri.

Mănăstirile

Este îndeobşte cunoscut, că acela care a iniţiat şi sădit un duh de viaţă nouă în sfintele noastre Mănăstiri şi schituri – ca de altfel în întreaga biserică ortodoxă, care a făcut ca sfintele locaşuri să devină adevărate oaze de reconfortare şi de aleasă şi desăvârşită viaţă duhovnicească, de bogată mângâere sufletească şi model de viaţă creştinească, acela care a canalizat viaţa monahismlui pe drumul minunatelor realizări în arta de altădată, împletind munca cu rugăciunea, este însuşi Inalt Prea Sfinţitul şi prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, Preşedintele Sf. Sinod.

In cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor se găsesc 38 de mănăstiri şi schituri de călugări şi 9 mănăstiri de maice, cu un număr total de 1569 de persoane călugări şi fraţi, maice şi surori.

In cursul anului 1952 s'a făcut următoarea mişcare în personalul din mănăstiri şi schituri:

6 cazuri de transferări şi numiri
1 caz de pensionare şi
4 cazuri de decese (anexa 17)

Amănunte asupra vieţii administrative şi duhovniceşti privind mănăstirele şi schiturile din eparhie sunt cuprinse în situaţia specială anuală ce se alătură acestui raport general (anexa 8).

Parohiile

S'a spus la început că cea mai mică dar şi cea mai inportantă unitate administrativă bisericească este parohia. Către ea se îndreaptă şi trebuie să se îndrepte toată atenţiunea Centrului Eparhial.

Iată situaţia generală statistică a parohiilor şi personalului deservent cu modificările şi mişcările survenite în cursul anului 1952.

In cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor sunt 844 parohii cu 855 preoţi şi 565 cântăreţi.

– Prin Decizia Sf. Sinod Nr. 337/952, Vicariatul general ortodox Ucrainian a fost transformat cu data de 1 Iunie 1952 în Protoierie ortodoxă Ucraineană cu sediul în comuna Poenele de sub Munte, raionul Vişeu Reg. Rodna, iar parohiile acestei protoierii au fost puse sub jurisdicţia eparhiilor ortodoxe române respective în raza căreia se află.

Ca urmare a acestei hotărîri a Sf. Sinod confirmată şi de

Ministerul Cultelor prin Decizia Nr. 7738/952, s'au adaus la numărul parohiilor ortodoxe ale Arhiepiscopiei Iaşilor şi cele cinci parohii ucrainiene şi anume :

Parohia Cacica raion Gura Homorului
„ Câmpulung „ Câmpulung
„ Rădăuţi „ Rădăuţi
„ Siret „ Rădăuţi
„ Sadău „ Rădăuţi

Mişcare de personal bisericesc în parohii

In cursul anului 1952, s'au făcut :
42 transferări
32 angajări de preoţi, cântăreţi şi personal de serviciu la Biuroul Protoiereilor
8 cazuri de demisie
5 „ „ pensionări
5 „ „ hirotonii
6 „ „ decese
4 „ „ ieşiri din eparhie
3 „ „ intrări în eparhie (anexe 10-18)

S'au făcut în cursul anului 1952 următoarele modificări în clasificarea şi modificarea parohiilor :

Modificări în clasificarea parohiilor

1. - Parohia Andrieşeni dela categ. II la Categ. I
2. - „ Chişcăreni „ „ II „ „ I
3. - „ Fântânele „ „ II „ „ I
4. - „ Şipote „ „ II „ „ I
5. - „ Albeşti „ „ II „ „ I
6. - „ Orăşeni Botoşani „ III „ „ II

Modificări în delimitarea parohiilor

1. - Pe data de 1 Aprilie 1952, se înfiinţează parohia Luca Arbore Raion Rădăuţi, prin deslipire dela parohia Arbore.

2. - Parohia Rediu I raion Darabani se contopeşte cu parohia Rediu II rămânând o singură parohie cu denumirea de Rediu.

3. - Biserica Mitocul Maicilor din oraşul Iaşi, se alipeşte la parohia Banu Iaşi.

4. - Satul Brădăţel dela parohia Horodniceni rămâne definitiv alipit la parohia Cornu Luncii.

5. - Satul Cotârgaci din parohia Roma, se alipeşte, pe 1 Iulie 1952, parohiei Teişoara.

6. - Enoriaşii cartierului nou Crucea Roşie Iaşi care aparţineau de parohia Sf. Neculai Copou, trec pe 1 Iulie 1952 la parohia Sf. Treime Iaşi, iar parohia Sf. Neculai Copou primeşte în schimb 30 capi de familie dela parohia Podgoria Copou.

7. - Parohia Sulița II se contopeşte cu parohia Sulița Târg raion Botoşani.

8. - Parohia Verpole raion Rădăuţi, se contopeşte pe 1 Noemvrie 1952 cu parohia Siret I.

9. - Parohia Poeana se contopeşte cu parohia Serafineşti pe 1 Noemvrie 1952.

Rog Onorata Adunare să ia act şi să ratifice aceste modificări în clasificarea şi în delimitarea parohiilor, conf. art. 45 şi 46 din Statutul pentru organizarea şi funcţionarea Bis. Ort. Române.

Inalt Prea Sfinţite Preşedinte,
Onorată Adunare Eparhială,

Aruncând o privire fugară asupra vieţii religioase, morale, misionare şi sociale din cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor, facem următoarele constatări îmbucurătoare.

La zidirea şi renovarea sfintelor biserici şi mănăstiri - afară de ajutorul tehnic şi bănesc dat ca în totdeauna de Sf. Mitropolie - credincioşii au donat în cursul anului trecut, suma de 152.747 lei. Amintim cu multă plăcere şi recunoştinţă că şi Onoratul Minister al Cultelor a ajutat şi sub raport material Biserica Eparhiei noastre, acordând afară de ajutorul tehnic, încă şi suma de peste 120.000 lei pentru ajutorul personalului şi renovarea Mănăstirilor, importante monumente istorice dela Probota, Voroneţ, Cetăţuia, Sucevița, etc.

Consiliile şi Comitetele parohiale dau un concurs foarte prețios p. c. parohi.

In cursul anului expirat, s'au sfinţit şi resfinţit un număr de 22 biserici de către Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit şi de către delegaţii săi, iar în anul în curs, sunt cerute şi prevăzute un număr mai mare de astfel de solemne slujbe arhiereşti, ceiace constituie o dovadă a dragostei şi interesului credincioşilor faţă de sfintele altare a credinţei ortodoxe.

Cât priveşte preoţimea apoi trebuie să recunoaştem că – cu foarte puţine excepţii – ea îşi face pe deplin datoria sa sacerdotală şi socială.

In general, oficiază regulat toate serviciile divine, predică, catehizează, organizează coruri bisericeşti, vizitează pe credincioşi pe la casele lor, mângâe, îndrumează cu timp şi fără timp ca unii ce-şi dau seama de rolul măreţ şi purtarea de grijă şi răspunderea ce o au pentru sufletele turmei încredinţate lor spre bună păstorire. Execută ordinele autorităţilor superioare bisericeşti şi ţin în general, bisericile şi cancelariile în ordine şi curăţenie.

Ne facem o plăcută datorie să menţionăm la acest loc că preoţimea în marea ei majoritate, sprijină cu drag şi hotărât acţiunile Statului nostru în toate problemele importante. Nenumărate conferinţe şi predici s'au ţinut de către preoţimea ortodoxă în faţa poporului cu privire la Constituţia Păcii, legea fundamentală a Patriei noastre.

Cu mare entuziasm clerul a luat parte împreună cu poporul pentru alegerea celor mai buni fii ai Patriei noastre ca reprezentanţi în Marea Adunare Naţională. Din rapoartele date la conferinţele de orientare şi informare, precum şi din cele ale PP. CC. Protopopi, rezultă că preoţii în majoritatea lor covârşitoare, colaborează sincer şi activ cu autorităţile Puterii de Stat, dau sprijin şi popularizează toate acţiunile guvernului, ca autoimpunere, alfabetizare, organizarea gospodăriilor colective şi a întovărăşirilor agricole, sprijinind efectiv Căminele Culturale şi toate organizaţiile de massă, într'un cuvânt ajută şi ei, alături de toţi oamenii muncii la realizarea şi depăşirea măreţului plan Cincinal al ţării noastre Republica Populară Română.

Preoţimea noastră dela munte şi câmpie, din oraşe şi sate, mobilizată şi însufleţită de învăţătura sfântă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, aduce o contribuţie însemnată în problema centrală de activitate în timpul de faţă, acţiunea sfântă şi nobilă pentru apărarea păcii.

Chemarea caldă a Inalt Prea Sfinţitului nostru arhipăstor, supranumit „Mitropolitul Păcii" la acţiunea hotărâtă şi dârză pentru pace, a entuziasmat profund clerul şi credincioşii de pretutindeni.

Născut şi crescut pe meleagurile dragi ale Ardealului – călit în necazuri şi lipsuri – cu o energie şi putere de muncă nemaiîntâlnită, mereu bine dispus şi sociabil, cu glas sonor de clopot şi grai plin de farmec popular – limba – cronicilor şi a vechilor cazanii, Inalt Prea Sfinţitul nostru Stăpân, ca un plugar

harnic şi priceput, păşeşte afară, pe ogoare, unde sub razele calde ale soarelui unei noui vieţi, apasă cu drag braţele pe coarnele plugului misionar şi în lung şi latul eparhiei, răstoarnă adâncă brazdă duhovnicească şi socială pe care aruncă sămânţa cea bună şi sfântă: sămânţa dragostei, a păcii şi înfrăţirei tuturor popoarelor.

Fie ca această sămânţă binecuvântată a păcii, aruncată pe pământ bun de către toţi slujitorii altarelor şi de către toţi oamenii cinstiţi şi cu răspundere din lumea întreagă, indiferent de neam sau confesiune, să facă să răsară şi să se ridice falnic o holdă aşa de mândră şi aleasă, holda milioanelor de partizani vajnici ai păcii care iubesc munca şi viaţa, - încât spinii şi pălămida, scaii şi neghina miliardarilor răsboinici, să fie înăbuşită definitiv odată pentru totdeauna.

In felul acesta se vor grăbi venirea acelor timpuri fericite prezise cu mii de ani în urmă de către marele Profet Isaia în cap. 2 vers 4, ce prevesteşte că va sosi vremea când: „Popoarele îşi vor preface săbiile în fiare de pluguri şi lăncile lor în seceri. Niciun neam nu va mai ridica sabia înpotriva altuia şi nu-şi vor mai face răsboaie".

Inalt Prea Sfinţite Preşedinte,
Onorată Adunare Eparhială,

Ca încheere fac următoarele propuneri:

1. - Desemnarea a trei (?) membrii în locul celor ce au lipsit incontinuu dela şedinţele Adunării Eparhiale.

2. - Ratificarea delimitărilor şi înfiinţarea de noui parohii precum şi acelora ce au trecut dela o categorie la alta, cazuri ce sunt specificate în anexa Nr. 19 şi care s'au citit mai înainte.

3. - Pedepsirea celor care prin purtarea lor vor fi o pildă rea pentru popor, sau vor întroduce practici şi se vor abate dela ritualul şi rânduelile canonice ale Bisericii ortodoxe conform hotărârilor Sf. Sinod.

4. - O mai strânsă colaborare a tuturor slujitorilor altarelor cu autorităţile Puterii de Stat.

5. - O continuare cu puteri noui şi sporite a clerului în acţiunea de luptă pentru pace, dând pe linia socială şi cetăţenească, preţiosul său concurs Bisericii şi Statului.

6. - Convocarea în şedinţa de lucru a tuturor P. C. Protopopi din Eparhie odată la trei luni, când făcând schimb de

experiență în munca pe teren, să fie îndrumați de Inalt Prea Sfințitul Arhipăstor în toate problemele și în felul acesta să se poată duce munca unitar și coordonat pe întreaga eparhie.

Și acum, supunând raportul general anual, rog respectuos, ca Onorata Adunare Eparhială să aprecieze cele realizate în sectorul administrativ bisericesc, să binevoiască a da descărcarea corespunzătoare pentru cele realizate, iar pentru viitor să se dea noui sugestii și directive pe care ne luăm cu plăcere obligația să le urmăm și realizăm spre binele Sf. Biserici și a scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Trăiască lupta pentru pace.

Consilier Administrativ,
Pr. Th. Bodnariu

Comisia Administrativ Bisericească

R A P O R T

asupra dării de seamă prezentate Adunării Eparhiale de către Consiliul Eparhial Sectorul Administrativ Bisericesc, în şedinţa dela 1 Fevruarie 1953, pentru anul 1952.

Inalt Prea Sfinţite Părinte Preşedinte,
Onoraţi Membri,

Examinând lucrările şi activitatea Secţiunei Administrativ Bisericească a consiliului Eparhial pe anul 1952 aşa după cum reesă şi din Darea de Seamă făcută în faţa Adunării, cu multă bucurie sufletească, constatăm că şi în acest an la această secţiune, s'a depus o muncă asiduă pe teren administrativ bisericesc în centrul ei fiind Inalt Prea Sfinţia Sa Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian.

Se constată că atât clerul dela parohii cât şi funcţionarii Centrului Eparhial, au muncit cu abnegaţie, mai cu seamă au depus „cu timp şi fără timp" o muncă neprecupeţită în slujba păcii, între popoare precum şi în întreaga lume, şi au dat concurs nelimitat, sincer şi loial autorităţilor puterii de Stat şi în toate celelalte probleme de Stat, precum: îndeplinirea planului cincinal în 4 ani, lămurirea credincioşior în înfiinţarea de întovărăşiri agricole şi gospodării colective, etc.

Şi dela acest loc, aducem sincere mulţumiri în primul rând Inalt Prea Sfinţitului nostru Stăpân Mitropolitul Sebastian, pentru munca depusă în ogorul viei Domnului cât şi a scumpei noastre Patrii, precum şi P. C. Părinte Consilier Administrativ Th. Bodnariu, care este la înălţimea chemării sale în acest post de mare răspundere şi rugăm pronia cerească ca să le dea puteri noui de muncă pentru pace şi progres.

In acelaş timp suntem întru totul de acord cu propunerile stabilite în referat rugând Adunarea Eparhială să dea cuvenita descărcare pentru anul expirat.

Inainte la luptă activă pentru pace!

Trăiască şi înflorească scumpa noastră Patrie.

Preşedinte,
(ss) Pr. Vladimir Puşcariu

Membri, *(ss) Dr. V. Râşcanu*
(ss) Petre Todicescu

Secretar,
Pr. Th. Bodnar

RAPORT GENERAL ANUAL CULTURAL

prezentat Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Iașilor, la sesiunea ordinară din 1 Fevruarie 1953.

Inalt Prea Sfințite Președinte,
Prea Cucernici Părinți,
Onorați Membri ai Adunării Eparhiale,

Statutul de Organizare a Bisericii Ortodoxe Române la art. 95 referindu-se la timpul când se poate convoca Adunarea Eparhială vorbește: „Adunarea Eparhială se întrunește în sesiune ordinară odată pe an, la Duminica Samarinencei, și în sesiune extraordinară ori de câte ori va fi nevoie.

Ședința Adunării Eparhiale ce are loc astăzi a fost reclamată de nevoile urgente menționate în ordinea de zi.

Potrivit Statutului de Organizare a Bis. Ort. Române, care prevede la art. 94 alin. e. în fixarea atribuțiilor Adunării Eparhiale că aceasta examinează raportul anual întocmit de Consiliul Eparhial și hotărăște asupra măsurilor ce trebuiesc luate pentru o bună chivernisire a treburilor bisericești și avându-se în vedere că numai cu câteva zile în urmă s'a încheiat activitatea unui an și a început aceia care se așterne pe crugul noului an 1953 s'a înscris în programul adunării prezente și rapoartele de activitate ale sectoarelor administrative ale Sf. Arhiepiscopii pentru anul expirat 1952.

Intrucât m'am bucurat de cinstea deosebită de a fi fost chemat și numit de Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, prin ordinul Nr. 7809/952 în postul de Consilier administrativ Cultural, pe data de 1 August 1952 pentru care fapt Vă rog Inalt Prea Sfințite Stăpâne și Președinte să primiți asigurarea deosebitului meu respect și a întregului meu de-

votament, – am distinsa onoare a Vă prezenta Raportul General al Secţiunei Culturale dela Arhiepiscopia noastră pe anul 1952.

Activitatea culturală a secţiei noastre este o parte dintr'un tot organic al Bis. Ort. Rom. orientată de Sf. Sinod şi îndrumată de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian.

Clerul moldovean care se trage din sânul acestui popor socoate cauza poporului muncitor că este şi cauza lui şi că locul cel mai indicat este alături de popor, de cari este legat prin credinţă şi viaţă, sprijinind cu toată seriozitatea morală, toate străduinţele de muncă cinstită – pentru noua orînduire pe pământ – ale unei vieţi sociale drepte şi fericită, îndeplinindu-şi datoria de conştiinţă – ca păstori spirituali – faţă de Ortodoxie şi Statul democratic şi propovăduieşte – cu timp şi fără timp – principiile evanghelice referitoare la pace, desvoltând între credincioşi noua stare de spirit favorabilă menţinerii şi consolidării păcii.

Propovăduirea marelor precepte creştine în sectorul religios moral are ecou, fiind convergente cu principiile umanitare de dreptate socială, de libertate, de înfrăţire a oamenilor muncii, de egalitate în drepturi, de promovare a păcii şi a binelui obştesc, ale regimului nostru democrat popular, care le traduce în fapt.

Clerul din eparhie, pentru adâncirea şi folosirea în viaţa socială a tezaurului scripturistic, precum şi de a-şi întocmi activitatea sacerdotală şi pastorală potrivit cerinţelor legitime ale poporului credincios, are la îndemână fericita îndrumare ierarhicească.

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, neobosit apărător al cauzei păcii, membru în Comitetul Permanent de luptă pentru pace şi în cel regional, reprezentant peste hotare al Bisericii Ortodoxe Române – în luna Mai 1952, a participat la Conferinţa Bisericilor şi a cultelor religioase din URSS. la Moscova, – îndrumează preoţii şi credincioşii din Eparhie – în chip magistral, de a se înrola cu fermitate în Frontul Partizanilor Păcii.

Prin Pastorale, ce cuprind analiza temeiurilor scripturistice – dătătoare de viaţă şi îndemnătoare la pace, – la conferinţele protopopeşti, la conferinţele dela reşedinţă cu protoiereii sau stareţii şi stareţele, la conferinţele interconfesionale, în vizitaţiunile canonice, la toate slujbele religioase şi cu orice prilej înaltul ierarh determină pe toţi, cler şi credincioşi – de a acţiona în marele scop al omenirii muncitoare şi iubitoare de prosperitate, bună stare şi pace.

Ierarhul Moldovei indică clerului, calea care trebuie urmată

pentru a ajunge la pace, arată faptele ce trebuiesc săvârşite de credincioşii care doresc a se numi constructori ai păcii.

Preoţii din Eparhie preţuiesc lupta vajnică a ierarhului lor şi caută a se învrednici de aducerea la îndeplinire a tuturor sfaturilor primite, ştiind că în acest mod contribuie fiecare, la construirea marelui edificiu al păcii.

Animaţi de exemplul pilduitor al ierarhului lor, de fructuoasa activitate a partizanilor păcii din lumea întreagă, cunoscând calamităţile războiului, preoţii din Eparhie sunt încadraţi cu toată convingerea în lupta pentru pace, fiind mândri că Biserica Ortodoxă şi Statul nostru fac parte din lagărul marilor înfăptuiri, a bunelor speranţe, al înfrăţirei popoarelor, al dreptăţii sociale şi al păcii.

Ei ştiu că în această sublimă operă este angajat întreg poporul muncitor şi toţi oamenii cinstiţi, deaceia, pentruca activitatea lor să fie urmată de rezultate eficiente, cimentează şi păstrează legătura cu factorii de răspundere al Puterii de Stat.

Işi pregătesc predicile pe care le rostesc – în faţa credincioşilor – cu conţinut evanghelic şi social – în aşa fel – ca acestea să ilustreze chemarea Intemeietorului credinţei creştine şi aceia a partizanilor păcii, pentruca credincioşii să devină aprigi îmbrăţişători ai acestei cauze sfinte. Infierează şi osândesc cu cuvinte sentenţioase din scriptură pe ignobilii aţâţători la un nou război.

Participă la şedinţele Comitetelor de luptă pentru pace cu multă însufleţire, unde îşi iau angajamente concrete şi le aduc la îndeplinire.

Din numărul total de 855 preoţi, 577 fac parte din Comitetele de luptă pentru pace: regionale 3, raionale 26 şi locale 548 de preoţi.

Dovada elocventă de activitatea depusă în cadrul luptei pentru pace, este că în întreaga Eparhie există un număr foarte mare de evidenţiaţi de organele competente.

Preoţii din Eparhia Moldovei şi Sucevei sunt alături de poporul muncitor în lupta pentru apărarea păcii.

Pentru ridicarea nivelului cultural şi înfaptuirea progresului social – popularizează realizările uriaşe din ţară şi luptă vehement împotriva ignoranţei, superstiţiilor svonurilor duşmănoase, falselor teofanii, vrăjilor, descântecelor, leacurilor băbeşti şi sărbătorilor păgâneşti şi misticismului bolnăvicios, iar pentru deplina informare asupra problemelor ce-i interesează sunt abonaţi la ziarele „Scânteia“, „Pentru pace trainică şi democraţie populară“,

revista „In apărarea păcii“ precum şi la multe publicaţiuni din presa sovietică, în limba franceză şi rusă, presă care luptă pentru pace şi progres.

A fost popularizat Proiectul de Constituţie — Constituţia Păcii, Ziua internaţională a Copilului şi meritele candidaţilor F. D. P. participând cu entuziastă bucurie la sărbătoarea din 30 Noemvrie.

Modul cum luptă pentru pace preoţimea ortodoxă este ilustrat de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, în conferinţa cultelor din URSS. la Moscova, unde a spus: „Din faptele arătate „se poate vedea că Biserica Ortodoxă Română nu înţelege să-şi „ducă izolat acţiunea pentru apărarea păcii, ci ea socoteşte această „acţiune ca o strădanie comună a tuturor oamenilor cinstiţi din „lumea întreagă, fiind convinsă că numai prin lupta unită a tuturor „popoarelor poate fi câştigată definitiv cauza păcii“.

„Înţelegând rostul luptei pentru pace şi sprijinind acţiunile „pentru înfăptuirea obiectivelor ei, Biserica Ortodoxă Română „este conştientă că se găseşte pe linia misiunii sale firesti, a celei „mai binecuvântate misiuni la care ar putea fi chemată în vre„mea de acum. Căci într'adevăr, ce poate fi mai folositor, pentru „misiunea Bisericii, decât pacea? Şi ce-i poate fi mai dăunător, „decât războiul?

„Poate cineva să arate, că Hristos ne-a îndemnat vreodată „să ucidem pe alţii prin războaie?

„La ură, sau dragoste şi bună înţelegere ne cheamă El?

„La moarte, sau la viaţă, ne cheamă El?

„Ne închinăm oare, vreunui Dumnezeu al morţii?

„Nu fraţii mei, noi ne închinăm Domnului vieţii şi nu vre„unui demon al morţii.

„Noi ne închinăm Domnului dragostei şi al bunei înţelegeri „iar nu vreunui prieten al urii şi al vrajbei între popoare.

„Noi ne închinăm Domnului Păcii şi nu vreunui demon „al războiului.

„Urmând învăţătura acestui Domn al păcii, al vieţii şi al „dragostei şi după cuvântul scripturii care zice: „Cel care duce „în robie, însăşi merge în robie, cel care ucide cu sabia de sabie va pieri“ (Apoc. XIII, 10). Noi osândim fără nici o rezervă pe „cei care ridică mâna asupra fraţilor lor“ pe cei care încearcă „să-şi întindă stăpânirea peste alţii, pe cei cari caută să cotro„pească, să subjuge şi să înrobească pe orice om liber.

„Noi suntem fără rezervă împotriva celor pe care-i tulbură „cuvântul Păcii şi cari se agită şi uneltesc pentru deslănţuirea

„unui nou război imperialist, a unui război de cotropire, a unu „nou război mondial".

– Dragostea, iubirea frățească fierbinte și prietenia sinceră de care a fost înconjurat Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Sebastian ca delegat al Bisericii Ortodoxe Române alături de însușirile excepționale personale, este proba evidentă de câtă prețuire se bucură în sânul Bis. Ort. Ruse din Marea țară a socialismului bastion al păcii, rodnica activitate a Bis. Ort. Române în domeniul păcii.

Iar în raportul său Inalt Prea Sfințitul Nicolae Krutițschi, menționează la justa valoare activitatea Bis. Ort. Române, care îndrumează clerul și credincioșii pe calea cooperării în cauza păcii și a transformărilor sociale zicând: „Așa de pildă oaspetele nostru Mitropolitul Sebastian al Bis. Române este membru activ în Comitetul Național al Partizanilor Păcii".

Pacea fiind bunul cel mai de preț al omenirii, întreaga lume conștientă, este preocupată de reușita cu succes a luptei pentru apărarea ei, iar anul 1952 caracterizându-se prin o s p o r i r e efectivă a forțelor păcii, preoțimea noastră își intensifică munca de lămurire – cu toate eforturile – pentru susținerea transformărilor sociale, suporturi ale păcii, până la permanentizarea și consolidarea ei în lume.

Conferințele protopopești

Prin hotărîrea Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședințele din 16 și 17 Iunie 1952, motivată de faptul că cea mai mare parte a preoțimei a urmat Cursurile de Indrumare Misionară unde și-au impropriat elementele teoretice necesare pentru a-și arăta contribuția pe tărâm social, conferințele protopopești au fost organizate de așa manieră ca să se înbine in mod organic pregătirea teoretică cu laturea practică.

Cu începere dela 1 Iulie 1952 conferințele sunt de 2 feluri, administrative și de orientare, având caracter alternativ, adică la fiecare raion va fi într'o lună o c o n f e r i n ț ă administrativă, iar în luna următoare o conferință de orientare generală.

Conferințele administrative sunt prezidate de protopopi și au loc în ziua achitării salariilor, după un program stabilit de Sf. Sinod.

Procesul verbal încheiat se înaintează a doua zi la Centrul Eparhiai, pentruca problemele puse de preoți să fie cunoscute din

timp delegatului Chiriarhal, ce va prezida conferința următoare de orientare, când va da lămuririle necesare în calitate de președinte delegat.

Conferințele de orientare au un caracter oficial și solemn, întrucât sunt prezidate de Chiriarh sau de către delegatul său, deaceia sunt invitați și reprezentanții organelor locale, președintele Sfatului Popular, Președintele Comitetului de luptă pentru pace, reprezentanții organizațiilor de massă, delegatul Ministerului Cultelor, care își exprimă punctul de vedere prin cuvântul lor.

Data acestor conferințe este în jurul zilei fixată pentru achitarea salariilor la preoți de B. R. P. R.

Subiectele conferințelor de orientare au un carecter practic social prin care preotul își poate afirma utilitatea sa în păstorirea credincioșilor, prin adâncirea sentimentului religios și iubirea față de patrie și față de umanitate.

Subiectele: „Biserica și Patria", „Biserica și Progresul Social" și „Datoriile individului față de colectivitate în concepția creștină", au fost tratate în cursul anului 1952, la toate raioanele, de colective de 3-4 preoți, care au depus interes deosebit.

La discuțiuni au luat parte un număr impresionant de vorbitori, aducând contribuții prețioase, iar rezultatele fiind optime.

Sarcinile trasate și angajamentele luate de participanți, au fost aduse la îndeplinire.

Conferințele de orientare au fost prezidate de I. P. S. Mitropolit Sebastian, P. C. Vicar, PP. CC. Consilieri, P. C. Inspector Bisericesc, iar la două raioane unde n'au putut merge delegați dela Centrul Eparhial, din cauza numărului insuficient de delegați față de numărul raioanelor, au fost delegați 2 protoerei de regiune.

Pentru prima jumătate a anului 1953 au fost fixate de Sf. Sinod următoarele subiecte: „Patriotismul și temeiurile lui religioase", „Pacea, bunul suprem al tuturor oamenilor și a tuturor popoarelor", și „Demonica doctrină militaristă americană, neomalthusianismul".

Problemelor puse în cadrul acestor conferințe, cari cer o pătrundere mai adâncă și o cunoaștere mai precisă, li se dă soluționarea de către președinte.

Cunoștințele sistematizate dobândite la conferințe, preoții îngrijesc a le folosi în actualizarea predicilor și cuvântărilor catehetice, evidențiind importanța tuturor problemelor de actualitate.

Conferințele de orientare sunt prețuite mult de clerul nostru și așteptate ca o zi de înălțătoare sărbătoare, în cinstea cărora se

pregătesc cu noi eforturi în munca misionară şi socială, ştiind că aici se face revizuirea activităţii depuse, schimbul de experienţă, stimularea şi orientarea în muncă prin îndrumările primite direct dela Chiriarh, care şi cu acest prilej constată direct potenţialul intelectual al fiecăruia şi aportul ce-l aduce la locul care i-a fost încredinţat.

Catehizarea.

Cunoaşterea învăţăturilor cardinale creştine ortodoxe, este pusă la dispoziţia celor ce doresc să se instruiască în acest sens prin catehizare.

Aceasta se efectuează conform dispoziţiunilor Sf. Sinod, în mod unitar pe întreaga Biserică Ortodoxă - în biserici - Duminica la sfârşitul Sf. Liturghii.

Pentru deplina reuşită în această acţiune de pregătire a credincioşilor ca fii buni ai bisericii şi cetăţeni corecţi ai statului, se acordă o atenţiune importantă în pregătirea catehezelor şi a planurilor lor la cursurile de Indrumare Misionară, unde fiecare este obligat a prezenta 100 planuri, apoi a susţine cateheza model.

Se obsearvă tendinţa ca predicile şi catehezele să fie întocmite în colectiv, cu ocazia consfătuirilor la Protopopii, precum şi a se servi în mod regulat de cele publicate în revistele oficiale ale Bisericii Ortodoxe Române.

Subiectele propuse sunt desvoltate în legătură cu problemele de actualitate, scoţându-se în relief cauza apărării păcii şi a intereselor de ordin al binelui obştesc.

Cursurile de Indrumare Misionară şi Socială.

Rostul cursurilor de Indrumare Misionară şi Socială în viaţa Bisericii noastre este precizat de Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian când spune - adresându-se preoţilor cursişti - că: „vor „sorbi din focarul de cultură ortodoxă, hrana duhovnicească „pentru sufletele lor şi pentru sufletele de care vor avea să dea „socoteală. Să se .lumineze pentru a înţelege - că drumul pe care „merge Biserica Ortodoxă este drumul adevăratelor împliniri evan„ghelice şi să-şi sporească hotărîrea de a nu se abate niciodată „depe această cale şi mai cu seamă, să devină apostoli ai Dom„nului şi a tuturor poruncilor Sale: apostoli ai dragostei şi ai „păcii între oameni, apostoli ai libertăţii oamenilor, apostoli ai „dreptăţii în lume".

Dând curs acestor imperative ale Bisericii preoţii îşi însuşesc întreg capitalul necesar de cunoştinţe teologice şi sociale predate de Profesorii Institutului Teologic de grad Universitar din Bucureşti şi se înapoiază după două luni de şcolaritate superioară cu puterile majorate, deplin mulţumiţi că vor putea fi de un real folos credincioşilor.

Preoţii din Eparhia noastă au avut în toate seriile o conduită corectă, depunând sârguinţă în urmarea cursurilor şi au obţinut o calificare la studii care îi onorează.

Din totalul de 855 preoţi existenţi, în eparhie, au absolvit aceste cursuri până în prezent 728. In anul 1952 au fost convocate seriile XII, XIII şi XIV. Actualmente se află în seria XV-a la Bucureşti 34 preoţi din Arhiepiscopia Iaşilor.

Din cei 127 ce vor urma în viitor, 39 nu au 5 ani de preoţie la data de 1 Ianuarie 1949, iar 9 sunt recent hirotoniţi, urmând a se prezenta în seriile viitoare 79 preoţi cu vechimea cerută.

Din aceştia o mare parte s'au prezentat cu alte serii anterioare, însă au fost amânaţi din cauză de boală.

Colportajul.

Colportajul este distribuirea literaturii religioase pentru nevoile spirituale ale clerului şi credincioşilor.

Parohiile primesc prin protoeriile respective, direct dela Institutul Biblic reviste oficiale ale Bisericii Ortodoxe, sub forma de abonament anual: „Biserica Ortodoxă Română“ „Ortodoxia“ şi „Studii Teologice“ „Noul Testament“ „Cartea de Rugăciuni“ iar dela Sf. Mitropolie revista oficială „Mitropolia Moldovei şi Sucevei“ şi Calendarul de perete.

Obiectele de cult şi cărţi de ritual, necesare Bisericilor din Eparhie se găsesc spre vânzare la Librăria Eparhială, care se aprovizionează dela Institutul Biblic al Bis. Ort. Române din Bucureşti.

Librăria Centrului Eparhial funcţionează în condiţiuni bune, având pe lângă cele enumerate mai sus şi veşminte preoţeşti gata confecţionate precum şi stofe.

Calendarul de perete.

Calendarul de perete pentru anul 1953, a fost tipărit în Tipografia Mitropolitană dela Mănăstirea Neamţ, potrivit numărului cerut de protopopiate prin rapoarte de comandă. Tipărirea s'a produs la vreme şi în bune condiţiuni tehnice.

Buletinul Oficial „Mitropolia Moldovei şi Scevei".

Potrivit art. 106 din Statutul de organizare al Bisericii Ort. Române Consiliul Eparhial – prin permanenţa lui – editează buletinul oficial al Eparhiei.

In buletin se publică toate dispoziţiunile patriarhale, mitropolitane şi lucrările Consiliului Eparhial şi ale Adunării Eparhiale.

Deasemenea problemele de interes obştesc şi îndrumările venite dela organele puterii de stat sunt puse la îndemâna clerului şi prin buletin.

Pentru anul 1952, au apărut numerile 1-6 iar Nr. 7-12 în curs de apariţie.

Buletinul „Mitropolia Moldovei şi Sucevei" deserveşte şi Episcopia Romanului şi Huşilor.

Invăţământul religios.

Pentru pregătirea viitorilor slujitori ai altarului şi străinii, conform cerinţelor Bisericii, în cuprinsul Eparhiei, funcţionează Şcoala Medie Tehnică de cântăreţi bisericeşti, la Mănăstirea Neamţu rezultată din contopirea a două şcoli de cântăreţi de tip nou, cea dela Suceava a Arhiepiscopiei noastre şi cea dela Roman. Şcoala posedă şi o secţie monahală condusă de Sf. Patriarhie.

Călugăriţele din eparhie învaţă la Seminarul Monahal superior din Mănăstirea Agapia, Seminar condus direct de Sf. Patriarhie.

Cu ocazia vizitei făcute I. P. S. Mitropolit Sebastian la Iaşi, în ziua de 15 Octombrie 1952, Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian, vorbind de viaţa religioasă din Mitropolia Moldovei şi Sucevei afirmă: „Viaţa religioasă a Mitropoliei Moldovei este atât de bine ilustrată de Mitropolia Moldovei, deaceia Sf. Sinod a rânduit 2 şcoli unde fraţii şi surorile, mânaţi de credinţă, să înveţe a cunoaşte pe Dumnezeu şi iubirea faţă de oameni".

Şcoala Medie Tehnică de Cântăreţi Bisericeşti este frecventată de elevii din cuprinsul eparhiei noastre şi din Eparhia Romanului şi Huşilor.

Durata şcolii este de 3 ani şi se primesc candidaţi cu 7 cl. elementare la examenul de admitere pentru anul I.

Elevii sunt stipendiaţi de Sf. Mitropolie pe tot timpul şcolarităţii.

Pe anul şcolar 1952-1953 Eparhia noastră are un total de

77 elevi, 60 elevi la secţia mirenească şi 17 la secţia monahală. Repartizaţi pe ani : 28 anul I, 22 anul II, şi 27 anul III.

La Seminarul Monahal dela Agapia avem un număr de 26 eleve din cuprinsul eparhiei noastre : 10 eleve anul I, 11 eleve în anul II şi 6 eleve în anul III.

Dela Şcoala de cântări - Regulamentul prevede ca elevii ce vor obţine medie mai mare de 8,50 in cei 3 ani de şcolaritate, pot merge la Institutul Teologic şi vor deveni preoţi, iar cei sub 8,50 vor merge cântăreţi bisericeşti.

Pe lângă catedrele tehnice există şi o catedră pentru îndeletniciri practice, elevii putând astfel să-şi însuşească un meşteşug ca pictura, sculptura sau ceramica.

Profesorii şcolii şi personalul administrativ şi de serviciu sunt plătiţi din bugetul Statului.

Au depus examenul de diplomă 9 absolvenţi, în vara anului 1952.

La institutul Teologic din Bucureşti, urmează 18 studenţi din cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor, dintre care 6 în anul I, 4 în anul II, 2 în anul III şi 6 în anul IV şi 5 maici studente în anul I, întreţinuţi de institutul Teologic.

Toţi studenţii de mai sus cu excepţia celor 5 studente, sunt întreţinuţi ca bursieri de Eparhia noastră.

Cuantumul de subvenţie acordat pentru întreţinerea unui elev sau student pe timpul celor 9 luni de şcoală este de lei 1008.

Şcolile monahale.

Pentru ca Biserica Ortodoxă să posede un călugărism luminat şi care să constituie un factor util, atât pentru Biserică cât şi pentru societate, funcţionează conform dispoziţiunilor Sf. Sinod în mănăstirile din Eparhie şcolile monahale, care înlătură pentru totdeauna, întunericul şi ignoranţa din viaţa monahismului, făcând loc tot mai mult luminii şi ridicării nivelului cultural pentru toţi vieţuitorii monahi.

Şcolile monahale numără 203 elevi şi eleve monahi şi monahii, fraţi şi surori, care posedă deja 7 clase primare cu excepţia la şcolile monahale de călugări, unde urmează şi elevi până la 40 ani cari nu au 7 clase primare, dar cari depun atâta sârguinţă încât încearcă să depăşească pe unii cu clase superioare.

Activitatea acestor şcoli se desfăşoară sub îndrumarea directă a I. P. S. Mitropolit Sebastian, care urmăreşte ca monahis-

mul din Eparhia Moldovei şi Sucevei să fie la înălţimea chemării lui şi din punct de vedere cultural social.

Corpul didactic este alcătuit din monahi bine pregătiţi în majoritate fiind licenţiaţi sau numai licenţiaţi cum este cazul dela Mănăstirea Neamţu.

Astfel pe lângă preocupările primordiale ale monahilor – munca şi rugăciunea – lectura şi studiul interesează îndeaproape pe monahi, în chipul acesta spiritualitatea ortodoxă pulsează în mod tot mai intens.

Sinodul Mitropolitan.

In conformitate cu art. 112 din Statut, a avut loc anul acesta, la Mănăstirea Neamţu, cea mai însemnată mănăstire din cuprinsul Eparhiei noastre, şedinţa Sinodului Mitropolitan, în ziua de 17 Iulie 1952, după solemnitatea ce a avut loc cu ocazia revenirei raioanelor Tg. Neamţ, Piatra Neamţ şi Ceahlău sub jurisdicţia canonică şi administrativă a Mitropoliei Moldovei şi Sucevei.

Sinodul a fost prezidat de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian.

A participat Prea Sfinţitul Episcop Teofil cu reprezentanţii centrului eparhial dela Roman.

Au fost invitaţi şi protopopii, stareţii şi starețele din cuprinsul raioanelor revenite.

S'au rezolvat lucrările care cad în competenţa Sinodului Mitropolitan, acordându-se ranguri onorifice bisericeşti clericilor cu activitate pastorală socială meritorie.

Au depus examenul de capacitate preoţească, 4 tineri licenţiaţi în teologie din cuprinsul eparhiei, 3 obţinând calificativul f. bine şi al 4-lea bine, fiind îndreptăţiţi a cere numirea în postul de diacon sau preot la categoria corespunzătoare conform art. 6 din Regulament.

Biblioteca.

Biblioteca Mitropolitană şi-a mărit numărul volumelor în cursul anului 1952 prin donaţia făcută de P. C. Arhimandrit Ioan Dinu, vicar al Sf. Mitropolii, trecut la pensie pe ziua de 1 August 1952.

Această donaţie cuprinde 1137 de lucrări teologice, istorice şi literare, care au fost înregistrate în inventar aflându-se în rafturi aparte, cu titlul donatorului.

Achiziţionări de obiecte de artă.

Arta sub toate formele ei a fost cultivată de Biserica Creştină chiar din primele secole, deaceia preocupările artistice fac parte integrantă din preocupările esenţiale ale Bisericii Ortodoxe.

In acest scop, la şcolile bisericeşti se află o catedră de predarea cunoştinţelor artistice, unde cei ce au darul de a desemna frumos să poată învăţa pictura, iar cei ce au darul sculpturii să poată deprinde acest meşteşug.

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit fiind un iubitor prin excelenţă al artelor frumoase încurajează şi stimulează munca talentată a artiştilor moldoveni.

In anul 1952 Galeria Mitropolitană s'a înpodobit cu încă 3 lucrări de artă „Un răsărit de soare", „Un apus de soare", executate de pictor Gh. Iliescu-Roman şi un tablou „Vederea spre Mitropolia Iaşi" de pictor P. Hârtopeanu.

Operile au fost achiziţionate de către Permanenţa Cosiliului Eparhial.

Donaţiunea Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian.

Catedrala Mitropoliei Moldovei a primit în cursul anului 1952 preţiosul dar al I. P. S. Patriarh Justinian, toate vitrourile, cari sunt de o imensă valoare artistică.

Cu ocazia vizitei la Iaşi în toamna anului trecut, Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian, a subliniat că a căutat să facă acest dar din agoniseala proprie, pentru Catedrala Moldovei, în semnul amintirii celor mai frumoşi ani ai Arhieriei Inalt Prea Sfinţiei Sale.

Pentru dragostea neţărmurită ce o poartă Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian Eparhiei noastre unde a arhipăstorit ca vicar şi mitropolit, a cinstit Biserica Moldoveană cu o pictură artistică excepţională dela biserica din satul Pipirig „Catedrala Muntilor" ctitorie a Inalt Prea Sfinţiei Sale şi a Patriarhului Nicodim.

Lucrarea a fost executată de colectivul de pictori ai Sf. Patriarhii sub supravegherea şi îngrijirea directă a Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian.

Biserica din satul Pipirig de proporţii gigantice este o podoabă de artă a Mitropoliei Moldovei.

Corul Catedralei.

Corul Catedralei din Iaşi, dirijat de d-l profesor Alexandru Vieru, este compus din 42 persoane, din cele mai selecţionate talente muzicale din oraş şi cântă în Catedrală în Duminici şi în sărbătorile principale din cursul săptămânii.

Corul îşi duce activitatea făcând cu regularitate cele două repetiţii săptămânale, îmbogăţindu-şi în mod continuu repertoriul.

De Sf. Sărbători ale Naşterii Domnului a prezentat 2 concerte de colinde, în ziua de 21 Decemvrie şi în ziua de 25 Decemvrie, care au fost ascultate cu multă delectare duhovnicească de credincioşi.

Pentru muzica artistic religioasă pe care o cultivă corul a primit din partea Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Sebastian în toate ocaziunile mulţumiri şi arhiereşti binecuvântări.

Vizite Canonice.

Dacă altă dată avea caracterul unui eveniment istoric rar vizita la o parohie sau mănăstire a unui ierarh, astăzi sunt puţini credincioşii cari să nu fi ascultat cuvântul de întărire, în credinţa ortodoxă şi de a fi cetăţeni loiali ai Statului nostru democrat popular, direct din graiul părintesc al Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Sebastian, care în mai puţin de 3 ani a vizitat de mai multe ori toate mănăstirile, toate oficiile protopopeşti şi cea mai mare parte din parohii.

Prin duhovnicească povăţuire ca toţi să fie una, luptători activi pentru cauza sfântă a păcii şi să-şi iubească patria precum îşi iubesc credinţa şi Biserica, să-şi făurească o viaţă mai bună prin intrarea în întovărăşiri şi gospodării colective, să iubească şi să trăiască principiile umanitare ale regimului nostru, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit s'a făcut adânc iubit, — ca un adevărat părinte spiritual, de clerul şi credincioşii din eparhie.

Aceasta însă se datoreşte faptului că Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit nu a precupeţit nici un efort şi continuu a fost în mijlocul clerului şi a poporului, încât vizitele pastorale constituiesc apanajul activităţii Inalt Prea Sfinţiei Sale.

A făcut 9 sfinţiri de biserici şi 36 vizitaţiuni canonice, în total 45, în anul 1952.

La conferinţele protopopeşti a plecat totdeauna înaintea delegaţilor dela centrul eparhial, oprindu-se inopinat la parohiile şi mănăstirile pe itinerar. In Duminici şi sărbători mari în timpul vizitaţiunilor a oficiat Liturghia Arhierească, predicând cald şi

mişcător pe înţelesul tuturor, cuvântul evanghelic de iubire, muncă şi pace.

A putut constata credinţa şi faptele clerului şi arhipăstoriţilor, răsplătind după cuviinţă, cu recompense pe cei merituoşi şi cu îndemn la îndreptare şi dojană pe cei puţin vrednici.

Inaltul nostru ierarh a participat la şedinţele Comitetului Permanent de luptă pentru pace la Bucureşti, la cel regional din Iaşi, la Conferinţa Cultelor din R.P.R. a prezidat conferinţele intercultice ţinute sub auspiciile Comitetului de luptă pentru pace la reşedinţa Mitropoliei şi la şedinţele Cercului ARLUS a preoţilor ieşeni.

Pentru înălţarea sufletească a credincioşilor prin frumoasele cântări bisericeşti, preconizate de Biserica Ortodoxă, Inalt Prea Sfinţia Sa a stimulat în acţiune 4 coruri din Iaşi ce au fost invitate a concerta la Catedrală şi le-a subsidiat prin dotaţiuni materiale apreciabile, întrucât acestea nu depun râvna la bisericile respective contra unei remuneraţii, ci numai din dragostea faţă de Biserică şi de artă.

Concluziuni.

Datorită înţelegerii cu caracter de reciprocitate - care se desvoltă între culte cu prilejul conferinţelor interconfesionale precum şi acţiunii comune dusă în scopul apărării cauzei păcii se poate observa că colaborarea este calea cea mai eficace, care dă rezultatele pozitive şi constructive.

Biserica ortodoxă îşi mobilizează forţele ei creatoare în scopurile urmărite de oamenii ce luptă pentru viaţă, pace şi fericire.

Secţia culturală îşi exprimă faţă de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit adânca mulţumire pentru îndrumările şi sfaturile date, precum şi omagiul de recunoştinţă pentru judicioasa apreciere a activităţii depusă de consilierul acestei secţii mai bine de două decenii - până în 1952 - promovând pe Prea Cucernicul Preot Constantin Nonea, în cel mai înalt post la care poate avea acces un preot de mir, în postul de vicar.

Supunând raportul general anual, de activitatea sectorului cultural, rog respectuos Onorata Adunare Eparhială, de a-l lua în considerare şi să-i dea descărcare pentru cele efectuate, iar pentru viitor, noui directive întru sporirea muncii în binele Bisericii şi a scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Consilier administrativ

Preot Constantin Andoni

REFERAT

la raportul general al Secției Culturale a Eparhiei Iașilor prezentat Adunării Eparhiale, în ședința dela 1 Fevruarie 1953 pentru anul 1952.

Inalt Prea Sfințite Stăpâne Președinte,
Onorată Adunare Eparhială,

In preocupările Inalt Prea Sfințitului Mitropolit Sebastian un loc de frunte îl ocupă activitatea culturală a Eparhiei Moldovei și a Sucevei.

Pastorația cea nouă cerută de nouile vremuri pe care le străbatem și pe care poporul muncitor le creiază, ne îndrumează pe căi practice sociale în care scop, s'au produs în anul 1952 reorganizarea Conferințelor protopopești, prin alternarea conferințelor de orientare și administrative, cu participarea Inalt Prea Sfințitului Mitropolit, care prezidează personal sau prin delegați aceste conferințe, cât și prin participarea autorităților locale, ca Președintele Sfaturilor raionale, a Comitetului de luptă pentru pace și a organizațiilor de massă.

Adunarea ia act cu mulțumire de participarea Inalt Prea Sfințitului Mitropolit la Conferința cultelor din URSS. ce a avut loc la Moscova în anul trecut, ca reprezentant al Bisericii Ort. Române, unde s'a bucurat de toată dragostea frățească fiind o cinste pentru Scaunul Mitropolitan al Eparhiei noastre.

Subliniem cu bucurie, participarea Inalt Prea Sfințitului Mitropolit la conferința intercultică pentru pace din R. P. R. La Conferințele regionale a Comit. de luptă pentru pace, la Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii cât și la Congresul Național al luptei pentru pace din R. P. R. ce a avut loc la București, în anul trecut.

In activitatea sa bisericească a găsit toată înțelegerea și tot sprijinul din partea Regimului nostru Democratic Popular, putându-se desfășura astfel, toată munca fructuoasă a misiunei I. P. S.

Sale în massele credincioşilor. In acest sens, putem constata o intensificare a acestei munci, în consonanţă cu toţi oamenii muncii cinstiţi din lumea întreagă, care luptă pentru pace şi bună stare a lumii.

In cursul anului 1952 se contopesc şcolile medii tehnice de cântăreţi dela Suceava cu cea dela Roman la Mănăstirea Neamţului - cu o secţie monahală, sub conducerea directă a Mitropoliei Moldovei. Ea va fi pepiniera de unde se vor recruta nouile elemente clericale conform cerinţelor noui.

Adunarea ia act cu bucurie şi aduce omagiu de recunoştinţă Inalt Prea Fericitului Patriarh, pentru donaţia vitrourilor la Catedrala Mitropolitană Iaşi, cât şi pentru pictarea bisericii din satul Pipirig.

Intre preoţime şi Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit, legăturile sufleteşti se fac nu numai prin dispoziţii date dela Centru, ci şi prin contact direct, în cadrul vizitelor canonice şi a prezidării Conferinţelor Protopopeşti. Pentru cerinţele credincioşilor colportajul se efectuiază în bune condiţiuni, prin revistele tipărite de Patriarhie, a Revistei Mitropoliei Moldovei, Calendarul de Perete şi broşurile religioase puse la dispoziţia tuturora, prin librăria Eparhială.

Sectorul Cultural are în persoana P. C. Pr. Constantin Andoni noul titular, omul care este bine pregătit şi în care ne punem nădejdea cu toţii, că va fi un vrednic urmaş al înaintaşilor săi, noi ajutându-l cu toată inima şi cu toată dragostea în munca sa.

In faţa acestor constatări, rugăm ca Onorata Adunare Eparhială, să ia act cu aprobare de raportul general anual al Secţiei Culturale şi să dea descărcare pentru toată munca desfăşurată pe anul 1952, cu noui orientări pentru viitor.

Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit, îi aducem respectuoase mulţumiri, ca aceluia ce este însufleţitorul acestor remarcabile activităţi.

Totodată aducem colaboratorilor Inalt Prea Sfinţiei Sale, recunoaşteri ale muncii devotate lor cât şi călduroase urări pentru sporirea pe viitor a activităţii lor.

Preşedinte, **(ss) Preot Gheorghe Mihoci**

Secretar (ss) **Pr. C. Nonea**

Membrii ;

(ss) Ion Itco

(ss) Const. Doroftei

APĂRAREA PĂCII

Niciodată lumea n'a fost însufleţită de un ideal mai nobil ca acela care încălzeşte acum inimile a sute de milioane de oameni: *apărarea păcii.*

Istoria a consemnat pe răbojul ei fel de fel de încăerări şi războaie pentru diferite pricini.

Agresivitatea s'a bazat pe principiul că forţa primează dreptul. Unde a dus aplicarea acestui principiu se poate constata din dezastrele suferite de germani în 1918 şi 1945. Cine a sămănat vânt a cules furtună.

Din lecţiile amare ale istoriei se pare că nu s'au tras învăţămintele necesare, devremece unii dintre conducătorii anglo-saxoni, având în frunte pe reprezentanţii capitalurilor americane, urzesc din umbră sau făţiş o nouă conflagraţie mondială.

Războiul este un prilej favorabil pentu afaceri dar dezastruos pentru omenire. Capitalismul prin esenţa lui este cosmopolit. El nu are patrie. In timp ce oraşele germane au fost nimicite de bombardamentele aviaţiei anglo-americane, uzinele de armament situate la marginea aceloraşi oraşe au rămas neatinse. Dece? Pentrucă în afacerile veroase ale acestor uzine era învestit capital american alături de acela nemţesc. Popoarele erau încăerate, dar magnaţii trusturilor, ca Morgan, Vickers, Krupp şi Rockefeller să se simtă fraţi între ei în câştiguri rezultate din vărsări de sânge omenesc.

Urzelile războinice ale americanilor nu mai înşală pe nimeni. Omenirea a ajuns la conştiinţa menirei ei. Sutele de milioane de oameni, prin reprezentanţii lor şi-au spus cuvântul răspicat la Congresul Popoarelor dela Viena.

„Noi credem — spune Apelul adoptat de Con-
„gres — că între state nu există divergenţă care

„să nu poată fi rezolvată prin tratative. Să se sfâr-
„şească odată cu distrugerea oraşelor şi ţărilor, să
„înceteze stocarea de arme ucigătoare, să înceteze
„odată propoveduirea urei şi aţâţările la război.
„Este timpul să se treacă la tratative, este timpul
„să se ajungă la înţelegere". Şi mai departe:

„Popoarele vor să trăiască în pace, oricare ar
„fi regimul social din ţările lor, oricare ar fi idealul
„lor suprem. Toate popoarele urăsc războiul; umbra
„lui ameninţă toate leagănele. Stă în puterea po-
„poarelor să schimbe cursul evenimentelor, să redea
„oamenilor încrederea în liniştea zilei de mâine".

Conştiinţa omenirii, prin aceste linii de gândire şi voinţă, şi-a deschis drumul pentru făurirea şi întărirea păcii.

Poate fi absent preotul, în misiunea lui pastorală, dela această nobilă acţiune? De sigur că nu! Insăşi doctrina evanghelică are ca fundament apărarea păcii în lume. Mântuitorul Hristos a fost descris de profeţi ca „Domn al păcii". Intruparea, viaţa şi jertfa Lui au fost puse în slujba păcii.

„Pace vouă", „pacea Mea las vouă", este salutul de întâlnire şi de despărţenie pe care Domnul Hristos îl adresează ucenicilor Săi. Iar Biserica, păstrătoare și propoveduitoare a învăţăturii evanghelice, mereu repetă acelaş ecou al idealului suprem „cu pace să ne rugăm", „pace tuturor", „cu pace să ieşim" etc.

Dar preotul nu are numai o misiune sacerdotală restrânsă la altar şi în lucrări harismatice. Preotul e om, cu aspiraţii nobile pentru sine şi familia lui, el este cetăţean al unei patrii pe care o iubeşte cu ardoare. Preotul este ridicat din mijlocul masselor populare şi este înfrăţit cu aceste masse în bucurii ca şi în nevoi. El nu aparţine unei clase priveligiate. Are aceleaşi drepturi şi aceleaşi obligaţii sociale, ca oricare enoriaş al său. Misiunea lui sacerdotală şi pastorală n'o impune nimănui cu sila. Libertatea exercitării cultului religios este aceiaş pentru toţi.

Preotul urmăreşte să practice principiul păcii între toţi reprezentanţii cultelor, ca împreună să slujească, cu

metode diferite, aceluiaşi „Domn al Păcii“ — Mântuitorului Hristos.

Dar ce-l leagă pe preot de problema apărării păcii este însuşi dorul lui de a trăi viaţa, în mod liniştit, cu ai familiei lui, cu enoriaşii lui. Preotul nu este crainic al morţii, ci dimpotrivă al vieţii. Căci pentru aceasta a venit Mântuitorul între oameni, „ca lumea viaţă să aibă şi mai mult să aibă“. Preotul urmăreşte sporirea vieţii, prin crearea de condiţii prielnice şi nu de nimicirea ei. Viaţa este un dar Dumnezeesc şi de aceea nu dispune de acest dar decât Cel ce l-a dat.

Nimicirea vieţii, în chip deliberat, este unul din păcatele grele. „Să nu ucizi“ este porunca călăuzitoare a preotului. Atunci cum ar putea să admită el ca feciorii lui să fie ucişi de bunul plac al unor hămesiţi după jafuri şi câştiguri ilicite? Războiul agresiv este un mijloc ilicit de înbogăţire. El este reprobat de învăţătura Bisericii: „Cine scoate sabia de sabie va pieri“.

In câte case preoţeşti vaerul, după feciorii pierduţi pe câmpurile de luptă, nu a cuprins inimile mamelor îndoliate ? Câţi feciori de preoţi nu poartă cârji sau picioare ortopedice, blăstămând urgia războiului ?

La câte case de enoriaşi, n'a trebuit preotul să aducă mângâerea pentru nenorocirile produse de războiul agresiv, când el însuşi abea îşi reţinea lacrimile pentru durerile proprii ?

Câţi dintre preoţi nu şi-au văzut aşezările gospodăreşti ridicate cu trudă, rase şi spulberate de pe faţa pământului ? Cei care au avut nefericirea să locuiască pe linia fronturilor de luptă pot mărturisi despre aceste năpăstuiri inutile.

Şi ce senz înalt are viaţa !

Să munceşţi în tihnă, să pui o piatră în plus la edificiul culturii şi civilizaţiei, să simţi bucuria că ai lăsat în urma ta fapte grăitoare şi pentru posteritate. Să contribui la propăşirea omenirii numai în bine, căci acesta este, în definitiv şi scopul mântuirii.

Iată dece preotul trebue să se găsească antrenat, împreună cu enoriaşii lui, în acţiunea de apărarea păcii. Il obligă la aceasta misiunea lui sacerdotală ; îl reclamă la această nobilă acţiune poziţia lui de om şi cetăţean.

Impărăţia lui Dumnezeu nu este numai dincolo de moarte, ci mai vârtos aici pe pământ şi în sufletul nostru.

Preotul luptă pentru o pace a vieţii şi nu pentru o pace a morţii. Harul divin are putere între oamenii vii care cer conlucrarea cu el. Şi preotul pentru vii îşi are misiunea hotărâtă, căci pe „morţi lăsaţi-i să-şi îngroape morţii lor".

Problema apărării păcii este o problemă generală şi ea este una pentru toată lumea. In acţiune se găsesc toţi pe plan de egalitate ; căci apărarea vieţii nu cunoaşte categorisiri diferite. Un om o viaţă are şi pe aceea trebuie s'o apere.

Urgia războiului poate fi înlăturată, dacă massele populare sunt unite în lupta de apărarea păcii.

Aceste considerente, înşirate sumar, sunt cunoscute de preoţi în miezul lor adânc. Deaceea ei se găsesc,cu trup şi suflet, angajaţi în Comitete de apărarea păcii alături de enoriaşii lor. La pericol comun, cauză comună.

Preot Constantin Nonea
Vicarul Mitropoliei Moldovei şi Sucevei

Sf. Mitropolie a Moldovei şi Sucevei
Arhiepiscopia Iaşilor
Nr. 837
24 Ianuarie 1953

Către
Protopopiatele din cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor

I

Vi se trimite alăturat, hotărîrea Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române Nr. 519/953, în legătură cu organizarea Conferinţelor protopopeşti în şedinţele Sf. Sinod din 16 şi 17 Iunie 1952, pentru a se realiza o bună desfăşurare şi în sens unitar a programului acestor conferinţe la toate protopopiile din eparhie.

In anul 1953, conferinţele protopopeşti sunt de 2 feluri: administrative şi de orientare, care alternează la fiecare protopopiat într'o lună fiind conferinţa administrativă, iar în a doua lună conferinţa de orientare, cu excepţia lunei Ianuarie 1953, când la toate protopopiatele au loc numai conferinţele administrative aşa după cum vi s'a comunicat din vreme.

Pentru a putea participa la toate Conferinţele de orientare delegaţi chiriarhali, au fost programate la jumătate din protopopiatele Eparhiei, în fiecare lună, Conferinţe de orientare, iar la a doua jumătate, conferinţe administrative.

Conferinţele administrative se fixează de noi, pentru fiecare protopopiat, în ziua când protopopia respectivă este programată de B. R. P. R. pentru achitarea salariilor la preoţi.

Şedinţele administrative au caracterul pur profesional şi vor decurge conform programului fixat de Sf. Sinod.

La această şedinţă P. C. Protoierei se vor îngriji de a stimula preoţimea din raion pentru îndeplinirea tuturor sarcinilor sociale ce-i revin în legătură cu chemarea preoţilor ca păstori sufleteşti şi cetăţeni loiali ai R. P. R. precum şi designarea referenţilor ce vor trata tema pentru conferinţa de orientare.

Se va atrage atenţiunea în mod deosebit, cucernicilor preoţi că toţi sunt obligaţi a pregăti subiectul conferinţei de orientare, dat spre tratare celor 3-4 referenţi, astfel ca să poată lua parte la discuţiile ce vor urma după subiectul tratat, cât mai mulţi prezenţi.

Se va atrage atenţiunea P. C. Protoierei de a înainta a doua zi după conferinţa administrativă, procesul verbal încheiat la şedinţa administrativă, pentruca delegatul chiriarhal dela conferinţa de orientare din luna următoare, să poată cunoaşte în timp util, problemele puse de preoţi, a le studia şi a da lămuririle necesare la proxima conferinţă.

Programul, atât pentru conferinţele de orientare cât şi pentru cele administrative este redat amănunţit în hotărîrea Sf. Sinod şi pe care îl veţi difuza cucernicilor preoţi din raion cu ocazia conferinţei administrative din luna Ianuarie a. c., precum şi subiectele conferinţelor de orientare şi materialul de consultat.

Pentru conferinţele de orientare care au un caracter oficial solemn, întrucât sunt prezidate de Chiriarh sau delegatul său, veţi invita, pentru a participa, pe reprezentanţii organelor locale şi împuternicitul Ministerului Cultelor, cu care veţi lua contact din vreme, examinând împreună sarcinile ce revin preoţilor din raion ţinându-se seama de situaţia locală concretă pentru intervalul dintre conferinţi, când în predici şi cuvântările catehetice vor scoate în evidenţă importanţa apărării păcii şi toate problemele de actualitate.

Prezenţa la conferinţele de orientare este strict obligatorie pentru toţi preoţii din Protopiat neadmiţîndu-se nici o scutire de participare.

Dăm mai jos data Conferinţelor de orientare pentru toate protopopiatele din Eparhie, până la 31 Iulie 1953.

Martie 2. - Vor avea loc conferinţele de orientare cu subiectul „Patriotismul şi temeiurile lui religioase" în raioanele: Truşeşti, Gura Homor, Fălticeni, Tg. Neamţ şi Suceava.

Martie 3. - La protopopiatele: Iaşi, Tg. Frumos, Dorohoi, şi Câmpulung. Protopopiatele: Piatra Neamţ, Darabani, Paşcani, Botoşani, Vatra Dornei, Rădăuţi, Ceahlău, Hârlău şi Săveni vor avea în luna Fevruarie conferinţa administrativă în ziua achitării salarului.

Martie 30. - Vor avea loc conferinţele de orientare cu subiectul „Patriotismul şi temeiurile lui religioase" la raioanele: Botoşani, Vatra Dornei, Rădăuţi, Piatra Neamţ.

Martie 31. - La protopopiatele: Ceahlău, Hârlău, Săveni, Darabani şi Paşcani.

Protopopiatele: Iaşi, Truşeşti, Gura Homorului, Fălticeni, Tg. Neamţ, Suceava, Tg. Frumos, Dorohoi şi Câmpulung, la sfârşitul lunei Martie, vor ţine conferinţa administrativă (de informare) în ziua achitării salarului.

II

Aprilie 28. - Vor avea loc conferințele de orientare cu subiectul „Pacea, bunul suprem al tuturor oamenilor și al tuturor popoarelor“ la protopopiatele: Fălticeni, Trușești, Gura Homorului.

Aprilie 29. - La protopiatele: Iași, Tg. Neamț și Suceava.

Aprilie 30. - La protopopiatele: Tg. Frumos, Dorohoi, Câmpulung.

Protopopiatele: Piatra Neamț, Darabani, Pașcani, Botoșani, Vatra Dornei, Rădăuți, Ceahlău, Hârlău și Săveni vor avea la sfârșitul lunei Aprilie Conferința administrativă (de informare) în ziua achitării salariilor.

Mai 28. - Vor avea loc conferințele de orientare cu subiectul „Pacea, bunul suprem al tuturor oamenilor și al tuturor popoarelor“ la protopopiatele: Piatra Neamț, Darabani și Pașcani.

Mai 29. - La protopiatele: Botoșani, Vatra-Dornei și Rădăuți.

Mai 30. - La protopopiatele: Ceahlău, Hârlău și Săveni.

Protopopiatele: Fălticeni, Trușești, Gura Homor, Iași, Tg. Neamț, Suceava, Tg. Frumos, Dorohoi și Câmpulung, vor ține la sfârșitul lunii Mai conferință administrativă (de informare) în ziua achitării salariilor.

III

Iunie 30. - Vor avea loc conferințele de orientare cu subiectul „Demonica doctrină militaristă americană: neomalthusianismul“ la protopopiatele: Fălticeni, Trușești, Gura Homor.

Iulie 1. - La protopopiatele: Iași, Tg. Neamț și Suceava.

Iulie 2. - La protopopiatele: Tg. Frumos, Dorohoi, Câmpulung. Protopopiatele: Piatra Neamț, Darabani, Pașcani, Botoșani, Vatra Dornei, Rădăuți, Ceahlău, Hârlău și Săveni, vor ține la sfârșitul lunei Iunie, conferința Administrativă în ziua achitării salariilor.

Iulie 28. - Vor avea lor conferințele de orientere cu subiectul: „Demonica doctrină militaristă americană: neomalthusianismul“ la protopopiatele: Piatra Neamț, Darabani și Pașcani

Iulie 29. - La protopopiatele: Botoșani, Vatra Dornei și Rădăuți.

Iulie 30. - La protopopiatele: Ceahlău, Hârlău și Săveni,

Protopopiatele: Fălticeni, Truşeşti, Gura Homor, Iaşi, Tg. Neamţ, Suceava, Tg. Frumos, Dorohoi şi Câmpulung, vor ţine la sfârşitul lunei Iulie, în ziua achitării salariilor conferinţa administrativă.

Cu încrederea fermă că cucernicii preoţi vor depune o muncă roditoare pentru Biserică şi Patrie, făcându-şi pe deplin datoria în lupta activă pentru pace şi progresul social, le urăm bun spor şi le trimitem prin P. C. Voastră ale Noastre arhiereşti binecuvântări.

Mitropolitul Moldovei şi Sucevei
† SEBASTIAN

Consilier Administrativ
Pr. Const. Andoni

COPIE

după adresa Sf. Sinod Nr. 519/953 — 17 Ianuarie 1953

Inalt Prea Sfinţite,

Pentru buna coordonare şi pentru a realiza o unitate şi continuitate în desfăşurarea programului cerut de conferinţele protopopeşti, reorganizate în şedinţele Sf. Sinod din 16 şi 17 Iunie 1952, cu frăţească dragoste vă reamintim cele ce urmează:

1. - In cursul anului 1953, la toate protoieriile raionale, se va ţine în fiecare lună câte o conferinţă protopopească, la sediul protoeriei sau într'un local potrivit pentru aceasta.

2. - Caracterul acestor şedinţe va fi alternativ, adică într'o lună va fi o conferinţă administrativă prezidată de către protopop, iar în luna următoare o conferinţă de orientare generală, prezidată de chiriarh sau un delegat chiriarhal (Vicar, consilier administrativ, inspector eparhial sau secretarul eparhial).

In luna Ianuarie 1953 se va ţine la toate protopopiatele raionale o conferinţă administrativă, în celelalte luni respectându-se ordinea impusă de caracterul lor alternativ.

3. - Conferinţa administrativă, fixată totdeauna pentru data când se împart salariile, va avea următorul program :

a) Un cuvânt al protopopului, în care să se facă o prezentare detailată a momentelor mai importante din viaţa Bisericii în cursul ultimelor două luni, precum şi a situaţiei generale politice, întrucât aceasta priveşte activitatea preoţilor.

b) O prelucrare a diferitelor ordine şi dispoziţiuni bisericeşti.

c) O subliniere a preoţilor care s'au evidenţiat în activitatea pastorală sau socială.

d) Lămurirea acelora la care s'a observat anumite deficienţe în activitatea lor.

e) Rapoartele detailate ale preoţilor, privind activitatea lor sub aspectul legăturilor cu celelalte culte din protopopiat, precum şi activitatea lor în legătură cu sprijinirea acţiunilor de interes

obştesc la care Biserica şi clericii sunt chemaţi să participe prelucrând diferite măsuri locale, comunale şi raionale, în care preoţii trebuie să colaboreze.

f) Discuţii în legătură cu aceste rapoarte în care preoţii trebuie să fie lămuriţi pe bază de schimb de experienţă.

g) Controlul lecturilor preoţilor din revistele bisericeşti în care scop toţi preoţii vor fi îndatoraţi să prezinte caiete cu rezumate succinte ale diferitelor articole, făcându-se observaţiuni şi propuneri. Protopopul va numi, la întâmplare, un număr de 2-3 preoţi, ca să-şi citească rezumatele, după care se vor face discuţii asupra lor.

h) Designarea a 3 sau 4 referenţi îndatoraţi cu tratarea temei pentru conferinţa de orientare în luna următoare, când va prezida delegatul chiriarhal. Prin discuţii care se vor face, în şedinţa de gregătire, se va fixa planul viitoarelor referate. Aceşti referenţi vor trimite temele pregătite la protopopiat, cu 5 zile mai înainte de ţinerea şedinţei de orientare generală. Aceste teme vor fi examinate de protopop împreună cu 2-3 preoţi mai bine orientaţi (din localitatea de reşedinţă a raionului sau din localităţile vecine) care vor alege lucrarea cea mai corespunzătoare. La nevoie, vor putea elabora ei o lucrare pe baza celor înaintate, sintetizând ce va fi mai bun în toate. Lucrarea va fi citită de autor sau, în cazul că a fost modificată, de unul dintre referenţi.

i) Şedinţele administrative au un caracter pur profesional şi de aceia nu vor lua parte la ele asistenţi străini. Secretarul protoeriei ajutat de un al doilea secretar de şedinţă, va înscrie într'un proces verbal toate discuţiile şi tot programul desfăşurat, subliniind hotărîrile şi propunerile.

Acest proces verbal va fi imediat trimis Centrului Eparhial pentru ca reprezentatul Chiriarhului la conferinţa oficială, care va avea loc în luna imediat următoare să poată cunoaşte din vreme problemele puse de preoţi şi să aibă astfel posibilitatea să dea lămuririle cuvenite în calitatea lui de preşedinte delegat.

Procesul verbal trimis Centrului Eparhial va fi păstrat în arhiva Eparhiei respective, iar delegatul Chiriarhal la conferinţele de orientare, va raporta dacă s'au lămurit sau nu, problemele ridicate în aceste procese verbale.

Centrele eparhiale vor alcătui colective speciale (din vicari, consilieri, inspectori eparhiali, secretar, etc.) care vor studia procesele verbale întocmite cu ocazia conferinţelor protopopeşti, administrative, dând soluţii pentru problemele rămase nedeslegate

şi comunicând aceste soluţii delegatului chiriarhal la conferinţa de orientare, pentru a le aduce la cunoştinţa celor în cauză.

Tot aceste colective vor elabora pentru fiecare conferinţă de orientare câte un îndrumător, în care se vor reda pe scurt, ideile principale ale subiectului conferinţei, fiecare delegat chiriarhal fiind obligat să aibă la aceste conferinţe îndrumătorul respectiv, pentruca tratarea temei şi concluziile ei să fie bine însuşite de toţi delegaţii Chiriarhului.

j) Pentru parohiile situate la distanţe mari de centrul protopopesc, Chiriarhul locului poate acorda, dela caz la caz, scutire de participare la conferinţele administrative, dar la conferinţele de orientare prezidate de Chiriarh sau de delegatul său, prezenţa este strict obligatorie, pentru toţi preoţii protopopiatului raional.

4. - Conferinţele de orientare sunt oficiale şi sunt prezidate de către Chiriarh, cel puţin 2 şedinţe de fiecare lună, iar restul de delegaţii săi, ele vor avea un caracter solemn. Deaceia vor fi invitaţi şi reprezentanţii organelor locale: preşedintele Sfatului Popular, preşedintele Comitetului de Luptă pentru Pace, reprezentanţii organizaţiilor de massă, delegatul Ministerului Cultelor, etc.

Toţi delegaţii vor lua cuvântul şi spune punctul lor de vedere.

Conferinţele de orientare se vor ţine în zilele apropiate plăţii salarului (în ajun, în ziua plăţii salariilor sau în ziua următoare).

Orarul după care se vor ţine aceste conferinţe îl fixează fiecare Chiriarh, după necesităţile şi posibilităţile raionului. Programul Conferinţelor va consta din următoarele:

a) Te-Deum săvârşit de un sobor de 5 preoţi, după care va urma un cuvânt ocazional rostit de protopop.

b) Cuvântul delegatului chiriarhal la deschiderea şedinţei.

c) Apelul şi formarea biuroului.

d) Tratarea temei fixate.

e) Discuţiuni asupra temei tratate.

f) Concluziile preşedintelui.

g) Rapoartele de activitate pastorală administrativ bisericiască sau în cadrul muncilor obşteşti.

h) Discuţiuni asupra rapoartelor.

i) Concluzii şi cuvânt de închidere.

j) Rugăciune de închidere.

5. - Pentru lunile Fevruarie, Aprilie şi Iunie 1953, până la viitoarea şedinţă a Sf. Sinod, vă rugăm să fiţi de acord cu Noi şi să programaţi următoarele subiecte:

I. - Patriotismul şi temeiurile lui religioase (Cu material de

consultat: cuvântările şefilor de culte ţinute la Consfătuirile cultelor din R. P. R. la 25 Noemvrie 1952, Congresul naţional pentru apărarea păcii din 5-7 Decemvrie 1952, etc).

II. - Pacea, bunul suprem al tuturor oamenilor şi al tuturor popoarelor (cu material de consultat: lucrările Congresului popoarelor pentru apărarea păcii ţinut la Viena între 12-19 Decemvrie 1952 acordându-se o deosebită atenţie cuvântărilor rostite de reprezentanţii diferitelor religii la acest congres).

III. - Demonica doctrină militaristă americană: neomalthusianismul (material de consultat: revistele Patriarhiei pe 1953).

6. - Cu câteva zile înainte de ţinerea şedinţei protopopii vor lua contact cu organele locale de raion şi ale Comitetului de Luptă pentru Pace, precum şi cu împuternicitul Ministerului Cultelor, pentru a examena împreună care sunt sarcinile ce le revin preoţilor şi care este forma în care ei le pot mai bine aduce la îndeplinire ţinându-se seamă de situţia locală concretă.

7. - In intervalul conferinţelor, preoţii vor avea grijă să actualizeze predicile şi cuvântările lor catehetice scoţând mereu în evidenţă importanţa apărării păcii şi diferite alte probleme de actualitate.

Cu frăţească întru Hristos salutare.

PREŞEDINTELE SF. SINOD
(ss) † JUSTINIAN
Patriarh

Secretar,
(ss) † Antim Târgovişteanu

Pentru conformitate,
R. Dimitriu

Sf. Mitropolie a Moldovei şi Sucevei
A r h i e p i s c o p i a I a ş i l o r
Sectorul Economic
Nr. 1004/953

Către
Mănăstirile, Parohiile şi Protopopiile din Arhiepiscopia Iaşilor

Vă remitem mai jos în copie adresa Ministerului de Culte Nr. 1222 din 22 Ianuarie 1953 pentru întocmai executare.

In ce priveşte operaţiunile cu Mitropolia, vă facem cunoscut că la B. R. P. R. Banca de Stat Iaşi, funcţionează trei conturi şi anume:

1. ~ Pentru operaţiunile cu Mitropolia, avem deschis contul

136.5.01.07

2. ~ Pentru operaţiunile cu Casa de Ajutor reciproc a Clerului Ortodox din Arpiepiscopia Iaşilor, contul

070.137

3. ~ Pentru operaţiunile cu fondul de asigurare al bunurilor bisericeşti, contul

120.005

Sarcinile sociale la salariile care se achită din fondurile protopopiei, parohiei sau mănăstirei, se va depune în conturile Ministerului Cultelor şi anume:

1. ~ Asigurări Sociale Cont 12.08.011
B. R. P. R. Bucureşti, Sediul 8.00
2. ~ Fondul Cultural şi sportiv cont 070.212
B. R. P. R. Bucureşti, agenţia 2 Cont. 30.081.

Mitropolitul Moldovei şi Sucevei
† SEBASTIAN

Contabil şef,
Alexandru Duca

Tipografia Centrului Mitropolitan — Monastirea Neamţu.
Raionul Târgu-Neamţ.—Regiunea Bacău.

Bun de Imprimat pentru Nr. 1 și 2/953

69/1 N: 16

Anul XXIX
Serie nouă

Martie—Aprilie 1953
No. 3, 4.

MITROPOLIA
MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

PENTRU PREOŢI

Pentru a ajunge la rezultate bune gospodăreşti şi pentru a ne bucura cu adevărat de praznicul Paştelor şi voi ca şi toată lumea ştiţi că avem nevoie de pace. Pacea, pentru apărarea căreia au pornit lupta aproape un miliard de oameni, adică aproape jumătate din omenirea de pe globul pământului, este un bun scump al tuturor, deci lucraţi pentru pace şi hotărît împotriva aţâţătorilor la război.

(Din Pastorala I. P. S. Mitropolit Sebastian
la Sf. Paşti 1953).

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA :
CONSILIUL EPARHIAL AL MITROPOLIEI MOLDOVEI ŞI SUCEVEI
IAŞI. — STRADA ŞTEFAN CEL MARE, Nr. 46.

CUPRINSUL

Arhiepiscopia Iaşilor

1. – I. V. Stalin, stegar al păcii de Pr. Ioan Loghin Ţurcanu.
2. – Pastorala I. P. S. Mitropolit Sebastian de Sf. Paşti 1953.
3. – Pastorala P. S. Episcop Teofil, de Sf. Paşti 1953.
4. – Indemnuri către Clerul şi Credincioşii din cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor, cu privire la îndeplinirea în bune condiţiuni a campaniei agricole de primăvară de I. P. S. Mitropolit Sebastian.
5. – Spicuiri din îndemnurile pastorale ale I. P. S. Mitropolit Sebastian. Redacţia.
6. – Conferinţa cu protoiereii şi stareţii din Eparhie. Redacţia.
7. – Neomaltusianismul sau teoria genuciderii, Pr. Const. Nonea.
8. – Impotriva războiului bacteriologic, Pr. Paul Mihail.
9. – Apel pentru copiii Coreeni, Pr. Gheorghe Bariz.
10. – Paştele. Poezie. Pr. Th. Vrănescu.
11. – Predica Pr. C. Stavilă.
12. – Circulări.

La 5 Martie 1953, ora 9 și 50 minute seara, a încetat din viață, după o boală grea,

IOSIF VISSARIONOVICI STALIN

Președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, eliberatorul și prietenul poporului nostru și marele stegar al luptei pentru apărarea Păcii mondiale.

Numele lui Stalin va trăi pururea în inima popoarelor sovietice, a poporului nostru și a tuturor oamenilor iubitori de pace de pe pământ.

ANUL XXIX.
Serie nouă.

MARTIE-APRILIE 1953
Nr. 3, 4.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

AUTORIZAŢIA Nr. 222 | 1951, DIRECŢIA GENERALĂ A PRESEI ŞI TIPĂRITURILOR

I. V. STALIN, STEGAR AL PĂCII

Iosif Visarionovici Stalin, stegarul păcii, a murit. Vestea morţii lui a fost o nemărginită durere pentru milioane de partizani ai păcii din toate colţurile globului pământesc, căci numele lui Stalin, alături de cel al lui Lenin, „reprezintă simbolul măreţ al giganticei lupte a oamenilor muncii pentru marea cauză a eliberării omenirii de sub jugul oricărei exploatări şi asupriri". (Gh. Gheorghiu-Dej „Stalin eliberatorul popoarelor" articol în ziarul „Pravda" Nr. 66/953).

Niciodată, încă, în istoria omenirii n'a răsunat, atât de puternic, o voce în apărarea cauzei eliberării popoarelor, în apărarea păcii şi prieteniei între popoare, cum a răsunat vocea lui Stalin şi cum continuă să răsune azi vocea Uniunii Sovietice, ţara construită şi făcută bastion al păcii şi eliberării popoarelor de I. V. Stalin.

De aceia, la 9 Martie 1953, ziua când poporul sovietic a condus, pe ultimul său drum, pe conducătorul său, Iosif Visarionovici Stalin, partizanii păcii şi oamenii muncii de pretutindeni au fost alături de marele popor sovietic, împărtăşindu-i durerea şi cinstindu-i memoria marelui conducător de popoare.

„Nu numai în Uniunea Sovietică, ci şi în toate ţările din lume, popoarele văd în Stalin pe marele liberator, Stindardul luptei pentru pace şi progres social". (Gh. Gheorghiu-Dej, op. cit.)

* * *

Incă dela începutul activităţii sale revoluţionare, dela vârsta de 15 ani şi până la aproape 74 ani, I. V. Stalin şi-a închinat întreaga sa viaţă cauzei socialismului, cauzei eliberării popoarelor de sub jugul tiraniei şi exploatării, pentru crearea societăţii comuniste.

Pentru aceasta a desfăşurat o uriaşă activitate teoretică, descoperind căile păcii şi progresului social, prin eliberarea popoarelor de sub jugul imperialist.

„Rolul lui Stalin în elaborarea învăţăturii marxiste cu privire la problema naţională, spune în art. cit. Gh. Gheorghiu-Dej, este cu adevărat excepţional".

In servirea cauzei păcii, el a îmbogăţit marxism-leninismul în definiţia clasică a naţiunii, a desvoltat şi aplicat teza leninistă cu privire la conveţuirea paşnică a naţiunilor şi la păstrarea relaţiilor de prietenie şi colaborare dintre popoare.

Credincios cauzei Revoluţiei, el a condus ţara sa spre culme, pe un drum plin de greutăţi, fără a ezita, demascând şi necruţând duşmanii interni şi externi, cu hotărîre, neînfricat şi cu prevedere.

In servirea acestei cauze, Stalin a fost o forţă grandioasă, temerară, stăruitoare, combativă şi constructivă, un întreg ocean de energie pusă în serviciul celui mai scump capital al societăţii-OMUL.

Conducător, alături de Lenin al Marei Revoluţii din Octombrie şi împreună întemeietor şi teoretician al primului stat socialist, apoi continuator, constructor şi dezrobitor al patriei sale, îndrumător al oamenilor muncii din întreaga lume, marele Stalin domină cu personalitatea sa decadele istoriei dela mijlocul secolului al XX-lea.

*
* *

Consecvenţa cuvântului stalinist în apărarea păcii şi eliberării popoarelor şi exemplul înfăptuirilor din Uniunea Sovietică au ataşat massele largi de sute de milioane din întreaga lume, care au găsit în Stalin pe îndrumătorul lor şi pe garantul luptei lor pentru o viaţă mai bună.

Pentru toţi oamenii dornici de pace, libertate şi o viaţă mai bună, indiferent de apartenenţa lor politică şi

convingerea lor religioasă, cuvântul lui Stalin a însemnat o călăuză vie în acţiune şi o armă de putere fără seamăn, în luptă.

Accentuând asupra acestui fapt, G. M. Malencov, preşedintele Consiliului de Miniştrii al URSS, în cuvântul la meetingul de doliu din piaţa Roşie din Moscova, dela 9 Martie 1953, spunea: „Popoarele din toate ţările îl cunosc pe tov. Stalin ca pe marele stegar al păci. Tovarăşul Stalin a închinat cele mai mari eforturi ale geniului său apărării cauzei păcii pentru popoarele din toate ţările".

Identitatea dintre interesele Uniunii Sovietice şi interesele păcii internaţionale isvorăşte din însuşi caracterul orînduirii sovietice, orînduire în care nu există exploatarea omului de către om, nu există trusturi imperialiste pornite pe jaf şi cotropire, nu există oameni sau grupuri interesate să fie război. Poporul sovietic îşi consacră toate eforturile unei cauze nobile, el construieşte cu nemaivăzut avânt opere gigantice, — canale navigabile şi hidrocentrale, sisteme de irigaţie şi perdele forestiere de protecţie împotriva secetei, opere pentru a căror desăvârşire este nevoie de pace şi care sunt închinate fericirii omului.

Aşa l-a învăţat şi condus pe acest popor, I. V. Stalin. Deaceea spune Gh. M. Malencov, în cuvântul citat: „Uniunea Sovietică a apărat şi apără cauza păcii, deoarece interesele ei nu pot fi despărţite din cauza păcii în întreaga lume".

„Uniunea sovietică a dus şi duce o politică consecventă pentru menţinerea şi întărirea păcii, politica de luptă împotriva pregătirii şi deslănţuirii unui nou război, politică de colaborare internaţională şi de desvoltare a legăturilor de afaceri cu toate ţările, politică izvorâtă din teza leninist-stalinistă a posibilităţii coexistenţei îndelungate şi întrecerii paşnice între cele două sisteme diferite capitalist şi socialist".

Existenţa Uniunii Sovietice şi atitudinea ei fermă în apărarea păcii au făcut cu putinţă ca în zilele noastre să apară o uriaşă mişcare mondială a partizanilor păcii, mişcare populară de o amploare fără precedent în istorie.

Această mişcare, pe bună dreptate supranumită „cea de a şaşea putere mondială“, exercită o imensă influenţă asupra desfăşurării evenimentelor internaţionale.

Partizanii păcii din toate ţările au găsit cel mai puternic sprijin în cuvântul lui Stalin.

Prin tezele staliniste cu privire la pace şi în special prin cele expuse în ultima sa lucrare „Problemele economice ale socialismului în URSS, partizanii păcii de pretutindeni capătă armele necesare luptei lor şi o precizare a ţelurilor mişcării pentru pace.

„Mişcarea contemporană pentru pace, spune Stalin, are drept scop să ridice massele populare la luptă pentru menţinerea păcii, pentru preîntâmpinarea unui nou război mondial. Prin urmare, această mişcare nu urmăreşte ţelul doborîrii capitalismului şi instaurării socialismului, ea se limitează la ţelurile democratice ale luptei pentru menţinerea păcii. In această privinţă mişcarea contemporană pentru menţinerea păcii se deosebeşte de mişcarea din perioada primului război mondial pentru transformarea războiului imperialist în război civil, deoarece această din urmă mişcare mergea mai departe şi urmărea ţeluri socialiste“.

Aceste cuvinte staliniste definesc clar şi concret scopurile uriaşei mişcări pentru pace din zilele noastre şi relevă caracterul ei democratic.

Ele demonstrează posibilitatea de a se lărgi la maximum baza de massă a acestei mişcări, prin antrenarea la luptă a oamenilor din cele mai diferite clase şi pături sociale, indiferent de concepţii politice sau credinţe religioase.

* * *

Dând glas năzuinţelor poporului spre pace şi libertate I. V. Stalin le-a arătat drumul cuceririi păcii şi libertăţii.

Cu o uriaşă putere de previziune ştiinţifică, el a dat omenirii geniala sa teorie asupra legilor şi perspectivelor desvoltării naţiunilor socialiste în condiţiile victoriei comunismului.

Prin politica sa consecventă de apărător al păcii şi

prin cuvântul său lămuritor, el a aprins în inimile oamenilor simpli de pretutindeni, încrederea neţărmurită în cauza luptei pentru pace în întreaga lume, pentru independenţa naţională, pentru prietenia între popoare.

Risipind misterul în care cei interesaţi încearcă să învălue cauzele războaielor, I. V. Stalin a învăţat popoarele să vadă dincotro vine pericolul de război. „In zilele noastre cauza războaielor de jaf şi cotropire, spune el, stă în capitalismul monopolist, care, în scopul asigurării profiturilor maximale, subjugă şi jefuieşte sistematic coloniile, transformă ţări independente în ţări dependente, organizează războaie, încearcă să cucerească dominaţia mondială".

In contrast cu această politică este politica Uniunii Sovietice. „Noi suntem pentru pace şi apărăm cauza păcii", iată lozinca stalinistă, pe care o serveşte şi o apără cu consecvenţă, Statul sovietic.

Politica de pace a Uniunii Sovietice nu izvorăşte din teama de agresori. Politica de pace a acestui mare stat a fost afirmată de I. V. Stalin în orice împrejurare, ca făcând parte intengrantă din însăşi fiinţa şi programul de luptă al Statului Sovietic.

In „Decretul despre pace", în „Declaraţia drepturilor popoarelor din Rusia" în „Apelul către toţi oamenii muncii musulmani din Rusia şi Orient", şi într'o serie de alte documente, au fost proclamate principiile cu privire la relaţiile juste dintre diferitele naţionalităţi, între statele mari şi cele mici.

In aceste documente istorice au fost formulate tezele principale cu privire la drepturile de auto-determinare a popoarelor, la egalitatea în drepturi a naţiunilor mari şi mici, la coexistenţa paşnică a celor două sisteme-socialist şi capitalist.

Linia conducătoare a politicei externe staliniste a fost lupta pentru menţinerea şi întărirea păcii.

„In politica externă suntem pentru pace, nu suntem adepţii războiului", a declarat I. V. Stalin.

Această declaraţie a fost accentuată şi menţinută în toate actele de politică externă a Statului Sovietic.

In Iunie 1930, vorbind despre relaţiile dintre URSS, şi Statele capitaliste, I. V. Stalin, reafirmând politica sa

de pace, spunea: „Politica noastră este o politică de pace şi de intensificare a legăturilor comerciale cu toate ţările“. .....„Această politică de pace o vom duce şi de aici înainte cu toată energia, prin toate mijloacele. Nu râvnim nici la o palmă de pământ străin. Dar nici din pământul nostru nu vom ceda nimănui măcar un centimentru“.

In 1934, în raportul la Congresul al XVII-lea al P. C. (b) al U. S. vorbind de politica externă a Uniunii Sovietice, Stalin spunea: „URSS a continuat să stea, în tot cursul acestor ani, tare şi neclintită pe poziţiile ei de pace, luptând împotriva primejdiei de război, luptând pentru pace“.

Când fascismul agresiv german a deslănţuit cel de al doilea război mondial, în întreaga lume a răsunat glasul lui Stalin, demascând pe instigatorii la război şi arătând calea înfrângerii agresorilor, prin forţele unite ale popoarelor.

Când Germania hitleristă, încurajată şi sprijinită de toate ţările imperialiste, a atacat Uniunea Sovietică, aducând pe teritoriul ei jalea şi ruina, I. V. Stalin a făcut din cauza apărării patriei sale cauza eliberării tuturor popoarelor.

Imperialiştii urmăreau slăbirea Uniunii Sovietice, pentru a impune apoi poporului sovietic dorinţa lor de stăpânire şi exploatare. Dar planurile lor au suferit un eşec total. I. V. Stalin, în calitatea sa de conducător al Armatei şi Statului Sovietic a asigurat înfrângerea forţelor agresive fasciste şi măreaţa victorie a popoarelor sovietice.

Incă din Noemvrie 1941, când o mare parte a teritoriului sovietec era cotropit, Stalin reafirma cu hotărîre politica Uniunii Sovietice de a avea şi păstra relaţii prieteneşti cu toate statele.

In acele vremuri hotărîtoare pentru patria sa, el, prin cuvântul său, dădea nădejdi de viitor popoarelor înrobite: „Noi n'avem şi nu putem avea asemenea scopuri de război ca acelea de a impune voinţa şi regimul nostru popoarelor slave şi altor popoare înrobite din Europa, care aşteaptă dela noi ajutor. Scopul nostru este de a ajuta aceste popoare în lupta lor de eliberare

împotriva tiraniei hitleriste şi apoi de a le da deplină libertate de a se organiza pe pământul lor aşa cum vor".

Cuvântul şi l-a ţinut şi făgăduinţa a fost împlinită.

Infrângerea Germaniei hitleriste, a Italiei fasciste şi a Japoniei militariste, datorită iscusitei conduceri a lui I. V. Stalin şi eroismului Armatei Sovietice, a adus popoarelor un uriaş sprijin în lupta lor de eliberare.

Un mare număr de ţări, printre care şi ţara noastră, au fost eliberate de către armatele Uniunii Sovietice. iar popoarele şi-au luat soarta în propriile lor mâini şi înaintează astăzi pe calea construirii unei vieţi noi de dreptate şi fericire pentru toţi oamenii muncii, pe calea construirii socialismului.

* * *

După cel de al doilea război mondial, raportul de forţe s'a schimbat în favoarea forţelor păcii şi democraţiei, conduse de Uniunea Sovietică.

„Sub conducerea marelui Stalin, spune G. M. Malencov, a fost făurit puternicul lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului.

In acest lagăr, într'o strânsă unitate frăţească păşesc înainte alături de poporul sovietic, marele popor chinez şi popoarele frăţeşti ale Poloniei, Cehoslovaciei, Bulgariei, Ungariei, României, Albaniei, Republicei Democrate Germania şi Republicei Populare Mongole.

In lupta dârză îşi apără independenţa patriei sale eroicul popor corean.

Pentru libertate şi independenţă naţională luptă cu vitejie poporul vietnamez".

Uniunea Sovietică a formulat şi a luptat la O.N.U. şi în toate ocaziile pentru adoptarea măsurilor concrete tinzând la preîntâmpinarea unui nou război mondial. Pactul păcii, dezarmarea, controlul şi reducerea înarmărilor, etc. sunt tot atâtea măsuri concrete propuse.

Chemând popoarele la o luptă hotărâtă şi continuă împotriva aţâţătorilor la un nou război mondial, I. V. Stalin a arătat căile care duc la consolidarea păcii şi securităţii popoarelor: „Distrugerea şi lichidarea princi-

palelor focare ale fascismului şi agresiunii mondiale, spune Stalin, au adus schimbări radicale în viaţa politică a poparelor lumii, la creşterea vastei mişcări democratice în sânul popoarelor. Trecând prin încercările războiului, massele populare au înţeles că soarta statelor nu poate fi încredinţată unor conducători reacţionari, cari urmăreau scopuri înguste de castă şi jaf împotriva popoarelor. Tocmai de aceia popoarele, nedorind să trăiască cum trăiau în trecut, iau soarta statelor în propriile lor mâini, introduc ordinea democratică şi duc o luptă activă împotriva forţelor reacţionare, împotriva aţâţătorilor la un nou război.

Considerându-se singurii deţinători ai secretului atomic imperialiştii refac focarele de război în Germania Occidentală şi Japonia, desfăşură o cursă deşanţată a înarmărilor, organizează blocuri şi alianţe agresive şi caută să intimideze popoarele cu ameninţarea bombei atomice.

Totuşi, deşi Uniunea Sovietică are această teribilă armă, ea se menţine pe politica stalinistă de apărare a păcii şi colaborării cu toate popoarele.

In intervievul acordat corespondentului ziarului „Pravda", I. V. Stalin, exprimând dorinţa popoarelor de a se interzice arma atomică, spunea: „Uniunea Sovietică este pentru interzicerea armei atomice şi pentru încetarea producţiei armei atomice. Uniunea Sovietică este pentru instituirea unui control internaţional în scopul ca hotărîrea cu privire la interzicerea armei atomice, la încetarea producţiei armei atomice şi la folosirea exclusiv în scopuri civile a bombelor atomice deja fabricate să fie executate cu toată stricteţea şi conştiinciozitatea".

Exprimând năzuinţele de pace ale întregei omenirii I. V. Stalin a demascat pas cu pas fărădelegile şi maşinaţiile războinice ale imperialiştilor şi astfel a ajutat popoarele să destrame mreaja minciunii, în care agresorii, încearcă să-şi camufleze, până şi sub drapelul O. N. U., planurile lor agresive.

Fiecare om cinstit îşi aminteşte cu ce enorm interes au primit popoarele intervievurile lui Stalin în problemele internaţionale după cel de al doilea război mondial.

In toate, el s'a pronunţat împotriva vărsării de sânge, pentru pace, pentru apărarea oamenilor simpli din întreaga lume.

Incă este viu ecoul răspunsului său, dat la sfârşitul lunei Decembrie 1952, unui ziarist american, în care a afirmat cu tărie că războiul între Statele Unite şi Uniunea Sovietică nu poate fi socotit inevitabil şi că cele două ţări pot trăi în pace şi „de acum înainte".

Acestea au fost ultimele sale cuvinte, cari au făcut înconjurul pământului în apărarea păcii, în timp ce armatele imperialiste continuau şi continuă încă un război împotriva poporului coreean, mergând până la folosirea barbarei arme bacteriologice.

Atât prin actele sale de guvernământ, cât şi prin întreaga sa activitate teoretică cu privire la ideologia păcii şi prieteniei popoarelor, progresului şi democraţiei, I. V. Stalin s'a situat în fruntea partizanilor păcii, ca stegar al păcii.

Sub conducerea sa, Uniunea Sovietică a fost primul stat din lume, în care s'a votat legea pentru apărarea păcii şi tot sub conducerea sa: Guvernul Sovietic a înfiinţat premiul internaţional Stalin," „pentru întărirea păcii între popoare", care se distribuie anual de către un comitet din care fac parte cele mai proeminente personalităţi dintre partizanii păcii din lumea întreagă.

In marea mişcare a partizanilor păcii, I. V. Stalin îşi asumase pe deplin rolul mobilizator şi inspirator de stegar al păcii. El a arătat popoarelor calea preîntâmpinării măcelului mondial, prin cuvintele care rămân lozinca mobilizatoare şi steagul de luptă a mişcării partizanilor păcii, mişcare democratică fără de partid, o caracteristică a epocii staliniste.

„Pacea va fi menţinută şi consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menţinerii păcii şi o vor apăra până la capăt".

Uniunea Sovietică, Statul creat de Lenin şi Stalin, rămâne credincioasă acestei cauze şi, prin glasul primului ministru G. M. Malencov, îşi asumă purtarea steagului păcii, cu aceiaşi consecvenţă stalinistă, până la victorie. „Datoria noastră sfântă este de a apăra şi întări cea mai măreaţă cucerire a popoarelor, lagărul păcii

democraţiei şi socialismului, de a întări legăturile de prietenie şi solidaritate dintre popoarele ţărilor din lagărul democratic".

Asumându-şi îndeplinirea sarcinei măreţe de a purta steagul păcii, după exemplul lui Stalin, Guvernul Sovietic a făcut cunoscut întregii lumii că şi după moartea marelui stegar al păcii, cauza păcii a rămas vie, trăieşte şi va trăi, ea făcând parte integrantă nu numai din operele lui Stalin, ci şi din conştiinţa popoarelor.

„Marele Stalin ne-a educat în spiritul slujirii cu devotament fără margini a intereselor poporului", spune Malencov. „Noi suntem slujitorii credincioşi ai poporului, iar poporul vrea pacea, urăşte războiul. Să fie sfântă pentru noi toţi dorinţa poporului de a nu îngădui vărsarea sângelui a milioane de oameni şi de a asigura construirea paşnică a unei vieţi fericite!

In domeniul politicei externe, principala noastră preocupare este de a nu îngădui un nou război, de a trăi în pace cu toate ţările".

Acestea au fost gândurile, preocupările şi voinţa de o viaţă întreagă a stegarului păcii, I. V. Stalin.

Cuprinse în cuvintele lui G. M. Malencov, ele rămân nu numai un angajament pentru poporul sovietic, ci însăşi sarcina care mobilizează sutele de milioane de oameni depe glob de toate convingerile şi credinţele în lupta istorică de menţinerea şi consolidarea păcii în lume.

Pr. Ioan Loghin Ţurcanu

Iaşi, 8 Aprilie 1953.

SEBASTIAN

DIN MILA LUI DUMNEZEU ARHIEPISCOP AL IAŞILOR
ŞI MITROPOLIT AL MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

Iubitului cler, cinului monahal şi tuturor credincioşilor noştri har, milă şi PACE dela Dumnezeu Tatăl nostru şi dela Domnul Iisus Hristos, iar dela Noi arhierească binecuvântare.

„Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Sfintei Invierii lui Hristos, căci iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea".

HRISTOS A INVIAT!
IUBIŢII MEI FII SUFLETEŞTI,

Mulţumit în sufletul Nostru de Arhipăstor că iarăşi vă pot vesti cuvântul îngerului celui purtător de lumină carele a grăit cu mare glas: „Astăzi este mântuirea lumii că a înviat Hristos ca cel a tot puternic", stăpânit de dragoste şi bucurie pentru minunata Inviere a Domnului Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi eu strig ca să se audă în cea mai îndepărtată parohie din Eparhia Noastră:

„Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm sfintei Invierii lui Hristos, căci iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea".

Slavă suntem datori să dăm lui Dumnezeu că din nou ne-a învrednicit să ajungem acest praznic al praznicilor şi sărbătoare a sărbătorilor, în pace şi linişte şi să cântăm: „aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într'însa".

In săptămâna Sfintelor Patimi, ascultând cu evlavie

sfintele slujbe şi dumnezeieştile Evanghelii am luat parte cu sufletele noastre la patimile, chinurile şi batjocurile, pre cari Mântuitorul le-a suferit, de bună voie, aducându-se pe sine jertfă de răscumpărare pentru păcatele noastre. Am văzut planul diavolesc al celor fără de lege, care prin răutatea lor au înpins la moarte pe ziditorul ceriului şi al pământului. Am văzut mârşava trădare a lui Iuda cel fără de lege, cutremurîndu-ne de nelegiuirea acestui fals ucenic, care a dat pe învăţătoriul său cel bun în mâinele făcătorilor de rele. Am văzut cu scârbă intrigile cărturarilor şi fariseilor. Am văzut cu multă durere nevrednicia lui Pilat, care —pentru a-şi păstra situaţia — a aprobat osândirea la moarte — şi încă răstignirea pe cruce — a celui mai blând şi mai bun dintre oameni, a Mântuitorului nostru, deşi era convins de nevinovăţia lui. Ni s'a sfâşiat inima, de durere, văzând pe Fiul Domnului batjocorit, scuipat, biciuit ca cel mai mare făcător de rele, de unii, cari aveau numai chipul de om, dar cari erau ca fiarele sălbatice şi cari se desfătau chinuind pe Iisus, cari nici măcar nu protesta. Ne-am cutremurat şi noi şi am vărsat lacrimi de durere, cu femeile mironosiţe, văzând pe Mântuitorul istovit, urcând greu Calvarul şi căzând sub povara Crucii. Par-că ne-am fi repezit cu toţii, compătimitori, să luăm locul lui Simon Chirineanul şi să ducem pe umerii noştri isbăvitoarea cruce. Am lăcrimat şi noi alături de Maica durerii şi am simţit fiori de durere, când am văzut cum piroanele străbat mâinile şi picioarele celui ţintuit pe cruce; am simţit împunsăturile cununii de spini, arşiţa setei celei grozave, şi am gustat şi noi din oţetul amestecat cu fiere. Ne-am simţit şi noi sfâşiaţi de durere, atunci când blândul Iisus şi-a dat duhul, rugându-se pentru cei ce-L chinuiau şi a rostit: „săvârşitu-s'a". Şi ne-am fi descurajat şi noi cu sfinţii apostoli, dacă în loc să auzim aceste lucruri din Sfânta Evanghelie, am fi fost de faţă aevea la locul răstignirii. Am fi uitat şi noi, cum au uitat sfinţii apostoli, că toate acestea au fost prezise de Domnul, nu cu mult înainte când i-a încurajat, zicându-le: „Amin, amin zic vouă, că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura; dar întristarea voastră întru bucurie se va preface" (Ioan 16, 20).

Se cuvine aşa dar, ca după ce ne-am întristat şi am lăcrimat pe drumul crucii şi după ce prin post şi căinţă ne-am învrednicit să primim sfânta Impărtăşanie, pregătindu-ne astfel pentru ziua Invierii, să ne bucurăm şi să ne veselim dimpreună cu apostolii Domnului şi cu preacurata Sa maică, cântând împreună cu întreaga Biserică: „Hristos a înviat din morţi, cu moartea pre moarte călcând şi celor din mormânturi viaţă dăruindu-le".

Se cade deci ca astăzi şi noi cu sufletele înălţate şi copleşiţi de bucuria Invierii, să strigăm cu vajnicul apostol al neamurilor: „Unde-ţi este moarte boldul, unde-ţi este iadule biruinţa". (I. Cor. 15. 55).

Se cade să ne bucurăm şi să ne veselim, în această sfântă şi luminată zi, „să iertăm toate pentru Inviere", aşa cum ne îndeamnă cântările sfinte ale bisericii, în această zi a Paştilor.

IUBIŢII MEI FII SUFLETEŞTI,

De aproape 2000 ani sărbătoarea Paştilor a fost prilegiu de nespusă bucurie duhovnicească, încurajare şi întărire în lupta cea grea a omului cu păcatul. Aceasta, pentrucă Invierea Domnului este garanţie şi a învierii noastre, din moartea la care eram osândiţi de pe urma păcatului strămoşesc, care a adus cu sine în lume, durerile, suferinţele şi moartea şi prin care mintea omului s'a întunecat, voinţa de bine a slăbit, omul păcătos s'a îndepărtat de ziditorul său şi umbla rătăcind în întunerecul şi umbra morţii.

Pentrucă credinciosul căzut în păcat, numai cu slabele sale puteri nu se mai putea mântui, nu se mai putea împăca cu Dumnezeu, nu se mai putea ridica singur din prăpastia în care căzuse, bunul Dumnezeu din marea sa dragoste faţă de oameni a trimis în lume pe însuşi Fiul Său, „căci aşa a iubit Dumnezeu lumea, încât şi pe unul născut Fiul Său L-a dat, ca tot ce crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică". (Ioan III, 16).

De aceia a venit Mântuitorul în lume, „chip de rob luând, întru asemănarea oamenilor făcându-se şi cu închipuirea aflându-se ca omul, s'a smerit pe sine, ascul-

tător făcându-se până la moarte, iar moartea de cruce". (Filip. 2, 7-8). Iată patimile şi crucea.

Dar după ce s'a adus pe sineşi jertfă pentru răscumpărarea lumii „Dumnezeu l-a preaînălţat şi I-a dăruit nume, mai presus de tot numele, ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor dedesupt şi toată limba să mărturisească, că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl". (Filip. 2, 9-11). Iată acum Invierea şi slava ei.

Toate acestea le-a făcut Dumnezeu din dragostea faţă de noi. Şi noi deci datornică dragoste trebue să arătăm faţă de Dumnezeu iar dragostea noastră se vădeşte păzind poruncile lui Dumnezeu: „De mă iubiţi, păziţi poruncile mele".

Pentru a avea noi cu adevărat folos de pe urma Invierii Domnului nu-i de ajuns numai să ne bucurăm şi să ne veselim astăzi, ci să cade ca această sfântă bucurie să o însoţim de o vădită schimbare în bine a întregii noastre vieţi: „toată viaţa noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm".

IUBIŢII MEI FII SUFLETEŞTI,

In înţelepciunea Sa cea necuprinsă de mintea omenească, bunul Dumnezeu ne-a hărăzit nu numai bucuria Invierii Domnului, ci deodată trimite în lume şi primăvara, cel mai frumos anotimp în care natura întreagă reînvie, după lâncezeala şi amorţirea iernii. Firea întreagă se veseleşte, slăvind oarecum şi ea împreună cu noi pe Mântuitorul cel înviat. Pământul odihnit, dar şi degerat de gerul iernii, încălzit de razele binefăcătoare ale soarelui, este din nou gata, să ne dea rod mănos, pentru îndulcirea şi hrana noastră cea de toate zilele. Plugarii harnici, răstoarnă brazde jilave, aruncă sub ele sămânţa aleasă, din care scot rod însutit, nu numai pentru hrana lor, ci şi pentru îndestularea celorlalţi muncitori din uzine, din minele de toate soiurile, din fabrici, ateliere, din birouri. La rândul lor şi aceşti muncitori, bine hrăniţi, lucrează cu sârg, asigurînd belşugul, propăşirea şi liniştea scumpei noastre patrii şi a poporului.

Deodată cu Paştile deci, iată-ne ajunşi la începerea campaniei însămănţărilor de primăvară. Zilele trecute v'am trimis îndemnuri şi sfaturi pentru buna reuşită a acestor însămânţări. Puneţi în practică aceste îndemnuri, pentru binele şi fericirea întregului nostru popor. Şi în această campanie, cucernicii noştri preoţi să se găsească în fruntea ţăranilor muncitori după îndemnul unui alt Vlădică a Moldovei, care a spus, pentru toate veacurile, că: „unde e turma trebue să fie şi păstorul". Munciţi toţi cu dragoste şi bună dispoziţie şi după îndemnul sfântului Apostol Pavel care spune că: „Celui ce lucrează, plata nu i se socoteşte ca o milă, ci ca un drept". (Rom. 4, 4).

Organizaţi-vă în întovărăşiri agricole, ca să vă uşuraţi munca şi să vă asiguraţi o recoltă de mai bună calitate şi mai bogată.

Pentru a ajunge la rezultate bune gospodăreşti şi pentru a ne bucura cu adevărat de praznicul Paştilor şi voi ca şi toată lumea ştiţi că avem nevoie de pace. Pacea, pentru apărarea căreia au pornit lupta aproape un miliard de oameni, adică aproape jumătate din omenirea de pe globul pământului, este un bun scump al tuturor, deci lucraţi pentru pace şi hotărît împotriva aţâţătorilor la război.

Se cuvine, iubiţii mei fii sufleteşti, să amintim cu acest prilej numele aceluia care a luptat fără preget pentru pace, care a stat neclintit în fruntea popoarelor iubitoare de pace, purtând cu dârzenie în mâinile sale steagul sfânt al apărării păcii şi înţelegerii între popoare, numele celui mai bun prieten al poporului nostru, Iosif Vissarionovici Stalin.

De aceea vă îndemn şi pe voi, care preţuiţi viaţa copiilor voştri şi fericirea poporului, să vă înşiruiţi la loc de frunte în rândul luptătorilor pentru apărarea acestui bun al tuturor, pacea. Mântuitorul cel înviat, El însuşi numit de Isaia proorocul „Domn al păcii", ne asigură că: „Făcătorii de pace vor fi fericiţi şi aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema". (Mat. 5, 9).

„Pacea lui Dumnezeu, care covârşeşte toată mintea", să se sălăşluiască în inimile voastre.

Acestea sunt îndemnurile Noastre Arhiereşti către

voi toţi de Sfintele Paşti, pre cari dacă le veţi asculta bun lucru veţi face şi pentru Biserica noastră strămoşească şi pentru scumpa noastră patrie.

Vă mai doresc ca dumnezeiasca Inviere a Mântuitorului să o ajungeţi la mulţi ani cu pace şi deplină sănătate.

Darul cu voi. Amin.

HRISTOS A INVIAT !

Dată în reşedinţa Noastră Mitropolitană din Iaşi, la Paştile anului 1953.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor.

† *SEBASTIAN*
Mitropolitul Moldovei şi Sucevei

TEOFIL,

DIN MILA LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL EPARHIEI ROMANULUI
ŞI HUŞILOR

Iubitului nostru cler şi tuturor dreptcredincioşilor creştini, har, milă şi pace dela Dumnezeu Tatăl nostru al tuturor, iar dela smerenia noastră arhierească binecuvântare.

Pâinea noastră cea de toate zilele
dă-ne-o nouă astăzi.
(Matei 6, 11)

IUBIŢI CREŞTINI,

Să dăm slavă lui Dumnezeu că ne-a lungit firul vieţii şi ne-a învrednicit să intrăm în sfântul şi marele post al Paştelor. Este un dar acest lucru fără îndoială. Vremea postului este timp binecuvântat de pocăinţă, este prilej binevenit de primenire sufletească, este ocazie nimerită de înfrânare a poftelor rele, ocazie de spor în fapte bune.

Fiecare dintre noi simţim — în măsuri deosebite — aplecări spre mânie, spre lene, spre lăcomie, spre necumpătare şi în fine, spre multe alte pasiuni, dar nu-i mai puţin adevărat că simţim şi porniri spre cele înalte, ca de exemplu spre muncă, spre ajutorarea aproapelui, spre curăţenie şi cinste sufletească, spre însoţire în faţa greutăţilor şi primejdiilor.

Imboldirii acesteia, de a trece măsura în gustarea plăcerilor, îi urmează pe de altă parte mustrarea de cuget, care critică abuzul, critică necumpătul şi vesteşte excesul.

Postul nu urmăreşte nimicirea trupului, nu caută să aducă cu sine slăbirea sănătăţii şi nici scurtarea vieţii

pământeşti. Trupul are nevoile lui legiuite care trebuesc îndestulate. Trupul are drepturile lui la bucurie şi fericire, care trebuesc respectate. Trupul este chemat să moştenească împărăţia lui Dumnezeu, alături de suflet. Dar nici aici pe pământ trupul nu este un străin desmoştenit de Ziditorul său. Să ne amintim de hotărîrea Celui Prea Inalt când a zis către strămoşii noştri pentru ei şi urmaşii lor: „*Creşteţi*, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi *supuneţi-l*; şi *stăpâniţi* peste peştii mării, peste pasările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ". (Facere 1, 28).

Că trupul omului are drept la grija noastră mai învederat o arată rugăciunea „Tatăl Nostru" pe care ne-a învăţat-o însuşi Hristos Iisus Domnul nostru. Rostind cererea „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi" ne încredinţăm pe deplin că suntem datori să ne preocupăm şi de cele materiale trebuitoare *trupului* omenesc.

Dar cuvintele „Pâinea noastră..." au un înţeles mai larg decât se pare la prima auzire. Ele reprezintă pe lângă hrană şi îmbrăcăminte şi adăpostul şi toate mijloacele de trai necesare individului şi societăţii omeneşti întregi. Aici să fim atenţi şi să cumpănim cu grijă ceiace rostim. Să observăm că rugându-ne nu zicem „Pâinea MEA" ci spunem „Pâinea NOASTRĂ". A cui deci? A noastră: a tuturor semenilor noştri! Această deosebire e plină de învăţăminte şi de îndemnuri sfinte. Vorbele „Pâinea NOASTRĂ" arată că nu-i este îngăduit creştinului să se intereseze numai de lipsurile sale, ci el trebue să caute asigurarea existenţei tuturor semenilor săi cu pâine, cu îmbrăcăminte, cu locuinţă, cu uneltele de muncă, cu mijloacele de transport, de căutare a sănătăţii ş.a.m.d.

IUBIŢI CREŞTINI,

După cum Părintele ceresc vrea să ne mântuiască dar nu fără sforţarea noastră, la fel vrea să ne hrănească, dar nu fără truda noastră de cultivare a pământului. El ne ajută trimiţind căldura soarelui, umezeala norilor şi ocârmuind umbletul vânturilor, dar nu ne dărueşte pâinea de-a gata pe masă. *Numai pâinea câştigată prin muncă*

cinstită este pâine dela Dumnezeu. Pâinea leneşului ca şi pâinea dobândită prin nedreptate, prin furt, înşelăciune, camătă, prin lăcomie — pe scurt prin exploatare — aceea nu este pâine dela Dumnezeu, ci este dela diavolul. O asemenea pâine creştinul cel bun nu o râvneşte.

Cultivându-şi sufletul în acest post, bunii noştrii credincioşi dela ţară, îşi vor cultiva în acelaş timp, cu aceiaşi râvnă şi ogoarele, viile şi livezile depe care vor să culeagă hrana cea de toate zilele. Rostirea mai deasă în post a rugăciunii domneşti — Tatăl nostru — le va înflăcăra dragostea de a munci pentru hrana obştească. Această dumnezeească rugăciune le va aminti că Dumnezeu nu este numai tatăl meu, ci TATĂL NOSTRU, că El are grijă de viaţa tuturor făpturilor Lui.

Agricultorul credincios rugându-se cu această frumoasă rugăciune va pricepe că este frate cu muncitorul din fabrică, cu bolnavul din spital, cu ostaşul ce stă gata să apere pământul Patriei, frate cu intelectualul ce promovează cultura, cu şcolarul ce-şi însuşeşte descoperirile ştiinţei.

Cerând dela Dumnezeu „Pâinea noastră“ ţăranul muncitor se angajează în faţa Lui să caute prin hărnicia şi chibzuinţa sa, hrana trebuitoare fraţilor săi cari şi ei la rândul lor produc bunurile de care are nevoie societatea întreagă.

Din rugăciunea pentru pâinea noastră, urmează datoria de a îmbrăţişa cu dragă inimă toate mijloacele imbiate de stăpânirea ţării noastre, pentru mărirea producţiei agricole, pentru aprovizionarea cu alimente a oamenilor muncii, pentru aprovizionarea industriei cu materii prime.

Ziarele din luna Februarie a. c. au publicat hotărîrea dată de conducătorii Patriei noastre privitoare la îndeplinirea la timp şi în bune condiţiuni a lucrărilor agricole de primăvară. Indrumările şi învăţămintele cuprinse în această hotărîre, vor trebui cunoscute în amănunţit de toţi plugarii cu simţ de răspundere şi stăpâniţi de avânt patriotic.

Măsurile înţelepte şi sfaturile precise cuprinse în Hotărîrea Cârmuitorilor Patriei noastre nu se întemeiază pe închipuire, ci pe experienţa practică; ele sunt scoase

din realizările de până acum în această ramură de activitate la noi şi în ţara vecină, glorioasa Uniune Sovietică. De aceea ele sunt vrednice de urmat fără teamă şi fără şovăire.

Nimic din ceeace este folositor scopului urmărit — obţinerea unei recolte cât mai bogate — nu-i scapă din vedere acestei hotărîri importante. Mi-ar fi cu neputinţă să o rezum în câteva cuvinte. Am încrederea că preoţii noştri îşi vor face datoria tâlcuind-o oridecâteori vor avea ocazie, alături de ceilalţi îndrumători ai satelor noastre.

IUBIŢI CREŞTINI,

Mă opresc totuşi în treacăt la câteva din ele. Asigurarea şi pregătirea seminţelor necesare îndeplinirii planului de cultură, va fi una din primile griji ale gospodarului adevărat. Semănăturile de toamnă nu pot fi nici ele date uitării. Ingrijirea lor cere să se dea scurgere apelor ce stau pe semănături, să se împrăştie zăpezile întroienite, să se tăvălugească semănăturile desrădăcinate, să fie grăpate în primile zile ale primăverii semănăturile ieşite sănătoase din iarnă, pentru distrugerea scoarţei ce se formează la suprafaţa pământului. Semănăturile ieşite slab din iarnă să fie îngrăşate pentru însdrăvenire. Ingrăşămintele naturale bine putrezite de care dispun, să fie transportate la capătul ogoarelor şi să fie împrăştiate numai în ziua arăturii. Arăturile făcute în toamnă vor fi grăpate în primele zile după topirea zăpezii, când pământul svântat poate fi lucrat cu uneltele.

Terenurile care nu au fost pregătite de cu toamnă, să fie arate la 18-20 cm. adâncime, îndată ce starea lor de umezeală îngădue săvârşirea acestei lucrări în bune condiţiuni. Arăturile să fie grăpate în aceiaşi zi. Semănatul la păioase este de dorit să se facă în rânduri încrucişate.

Ministerul Agriculturii a stabilit harta zonelor naturale de însămânţări şi epocile de însămânţare cele mai potrivite, spre a servi ca bază de orientare îndrumătorilor agricoli locali. Hotărîrea recomandă ca însămânţările de primăvară să fie executate în epocile cele mai potrivite

prevăzute în comunicatul dat de Ministerul Agriculturii.

Indrumări exacte şi amănunţite se găsesc în Hotărîre şi în ceeace priveşte îngrijirea şi curăţatul pomilor şi al viilor. Ea se ocupă pe larg de îmbunătăţirea păşunilor şi fâneţelor, de asigurarea nutreţului vitelor, de pregătirea şi îngrijirea animalelor de muncă, repararea şi complectarea uneltelor de lucru şi a maşinelor agricole.

Mă opresc aici şi las fraţilor mei preoţi grija de-a sta la îndămâna păstoriţilor lor cu sfatul şi îndemnul neobosit, ca să fie urmate şi puse în practică învăţămintele folositoare din Hotărîrea amintită.

Cade-se ca ele să fie primite cu dragoste şi îndeplinite fără şovăire, după ce e bine ştiut că Stăpânirea noastră de azi nu doreşte decât bunăstarea tuturor şi menţinerea păcii în lumea întreagă.

Rugând pe Atotputernicul Dumnezeu care dă creşterea (1 Cor. 3, 7) să binecuvinteze ostenelele voastre şi să vă dăruiască spor de roade duhovniceşti şi îmbelşugare în toate cele pământeşti, rămân al vostru voitor de tot binele.

Episcop,

† TEOFIL.

Roman 1 Martie 1953.

INDEMNURI

CĂTRE CLERUL ŞI CREDINCIOŞII DIN CUPRINSUL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR CU PRIVIRE LA INDEPLINIREA IN BUNE CONDIŢIUNI A CAMPANIEI AGRICOLE DE PRIMĂVARA

De câte ori se apropie sfântul şi marele Post al Păresimilor, timp rânduit de Biserică pentru înfrânarea dela păcate şi spor în rugăciuni, de atâtea ori, ne-am gândit că alăturea de sfaturile duhovniceşti adresate clerului şi credincioşilor privitoare la post, să nu lipsească nici îndemnurile legate de îndeletnicirile lor gospodăreşti.

Biserica nu desprinde pe credincioşii săi de realităţile sociale, ci dimpotrivă, ea îi îndrumează să meargă în pas cu vremea, ca ceeace este bun şi folositor să fie promovat, iar ceeace este rău să fie înlăturat din calea bunei propăşiri.

Gândurile acestea ne-au frământat mintea totdeauna când anotimpurile anului cer o încordare deosibită a voinţei de a munci pentru binele Patriei şi al tuturor truditorilor. Ca unul ce sunt ridicat din pătura largă a ţărănimii muncitoare, n'am uitat de preocupările acestei ţărănimi, iar sfaturile pe care i le-am dat, fie ca preot, fie ca protopop şi acum ca Mitropolit al Moldovei şi Sucevei, au plecat din dragostea caldă ce o port ţărănimii muncitoare de pe ogoare. Munca în fabrici şi uzine nu cunoaşte schimbările anotimpurilor, deoarece această muncă se face la adăpost, în clădiri bine organizate. Dacă plouă sau bate vântul aprig, muncitorul din uzină, cel din bibliotecă sau laborator, îşi poate contiua nestingherit îndeletnicirea sa. Vremea rea nu aduce după sine nici o mişcare a producţiei şi nici o încetineală a ei.

Nu tot aşa se întâmplă şi cu muncitorul de pe ogor. Indeletnicirea lui este srâns legată şi de cursul vremii.

Dacă nu ţine seamă de mersul anotimpului şi nu caută să prindă, cu spor, orice zi lucrătoare din zori şi până în noapte, osteneala lui rămâne fără răsplătirea cuvenită. Paguba nu este numai a lui, ci a tuturora, căci între ceeace se produce din munca agricolă şi acelea din alte tărîmuri de activitate, este o strînsă legătură. Meseriaşul făureşte unelte, ţese îmbrăcăminte, tipăreşte cărţi de cultură, ridică case călduroase de locuit, şcoli şi spitale, pe care le pune la dispoziţia tuturor celor ce muncesc. In schimbul acestor bunuri el are nevoie de produse alimentare pentru hrană pe care trebue să i le pună la îndemână ţărănimea care lucrează pământul. Unii nu pot trăi fără alţii, iar îndeletnicirile lor se împletesc între ele ca firele de cânepă într'un puternic odgon.

Deaceea sfântul apostol Pavel spune: „Darurile sunt felurite, dar duhul este acelaş. Şi felurite slujiri sunt, dar e acelaşi Domn. Şi lucrările sunt iarăşi felurite, dar e acelaş Dumnezeu, care lucrează toate în toţi". (I. Cor. XII, 4—6).

Intemeiat pe aceste fapte înţelese de toţi credincioşii noştri, ne adresăm acum în prag de primăvară tuturor celor ce îmbracă cu bogăţii de hrană pământul ţării noastre.

Iarna prin care am trecut a fost bogată în omăt, aşa că pământul a strâns în sânul lui apa trebuitoare pentru însămânţările de primăvară. Din poveţele din anii trecuţi, socotim că pe unele nu le-aţi uitat, ci le-aţi pus şi acum în practică. Astfel, aţi împrăştiat troenile ridicate la dosuri sau prin văgăuni, peste câmpurile netede, aşa că pământul să primească mustul omătului în cantitate egală. Căci doar ştiţi că unde apa nu pătrunde, acolo, vine seceta cu uscăciunea ei arzătoare. Peste ogoarele netezite aţi împrăştiat gunoiul putrezit, ca atunci când plugul răstoarnă brazda, sămânţa să intre învălmăşită cu hrana ei sub pământ.

Acolo având hrana din belşug, sămânţa aleasă de corpuri străine, nu va zăbovi să încolţească şi în curând colţii ei se vor face ca peria de deasă deasupra brazdelor boronite.

Dar înainte de toate luarea voastră aminte să fie cum araţi pământul, păstrând adâncimea plugului după

felul şi natura însămânţării. Sunt plante care se seamănă mai la suprafaţă, altele mai adânc. Cunoscătorii în ştiinţa agrotehnică, care vă îndrumează prin Sfaturile Populare, vă vor da indicaţiile trebuitoare. Arătura făcută de mântueală, e ca o haină sdrenţeroasă, deaceea ea trebue să fie lucrată cu băgare de seamă, fără greşuri şi fără răzoare. Cine n'are vite de muncă bine hrănite, acela să se întovărăşească cu vecinul său, ca prin mijloace sporite să ducă munca arăturii la bun sfârşit. Acei care nu s'au întovărăşit, să se întovărăşească să facă apel la Staţiunile de Maşini şi Tractoare şi să încheie contracte cu ele pentru arăturile de primăvară. Arătura făcută cu tractorul este mai adâncă şi afânată, puterea de tracţiune a motorului fiind mult mai mare ca a vitelor de muncă. In plus, un tractor trage un plug cu 3 sau 5 brazde şi o boroană după el, aşa că munca prestată de cel puţin 5 oameni cu 10 boi, o face un singur tractorist îndemănatic. Iată ce spornică este agricultura mecanizată. Dar oricât ar fi arătura de bine făcută, dacă sămânţa ce se aruncă sub brazdă nu a fost aleasă de corpuri străine şi de boabele seci (selecţionată) nimeni să nu se aştepte la un rod prisositor. Deaceea înainte de a svârli sămânţa pe ogoare, cotrolaţi-o ca să fie curată, sănătoasă şi bine aleasă. Seminţii care are nevoie mult timp de germinare, aplicaţi-i procedeul jarovizării, căci prin această metodă grăbiţi încoltirea şi răsărirea ei din pământ. Nu uitaţi că unele plante, prin rădăcinile lor, sărăcesc pământul dacă sunt cultivate pe acelaş loc mai mulţi ani dearândul. Intrebuinţaţi asolamentul, adică schimbul de semănături de pe un ogor pe altul, căci nu la toate semănăturile le prieşte pământurile secătuite de vlagă.

Nu trebuesc uitate şi semănăturile de toamnă, care la sfârşitul desgheţului au nevoie de unele primeneli. Astfel e nevoie ca să se dea scurgere apelor ce stau pe semănături, să se distrugă crusta de ghiaţă ori de câte ori ea se formează; să se tăvălugească sămănăturile desrădăcinate iar acelea ieşite slab din iarnă să fie îngrăşate suplimentar. Să se execute în primele zile ale primăvării grăpatul semănăturilor ieşite viguros din iarnă, ca

astfel să fie fărimiţată scoarţa ce se formează la suprafaţa solului şi împiedică desvoltarea plantelor.

Tulpina plantei trebue să fie permanent în pământ afânat ca să se poată întări şi creşte în voie.

O altă preocupare a ţăranilor muncitori în anotimpul primăverii este şi aceea de a-şi îngriji de livezile de pomi fructiferi şi de întreţinerea viilor.

Până la jumătatea lunii lui Martie plantaţiile de pomi să fie curăţate de tufişuri, lăstărişuri şi de pomii uscaţi, precum şi a tuturor pomilor de uscături, de muşchiu în care se cuibăresc furnicile şi de omizi. In jurul pomilor să fie săpat pământul ca apa să poată intra lesne la rădicina lor. Acolo unde se ivesc boli, ce atacă pomii fructiferi, să se ia măsuri de stropirea lor de cu bună vreme.

In locurile pomilor uscaţi şi scoşi din pământ să se planteze alţii tineri din puietul crescut, altoit şi aclimatizat la pepinierele Statului din împrejurimi.

Viile să fie desgropate, pământul desfundat iar corzile tăiate şi lăsate după vigoarea lor atâtea câte trebuiesc la puterea unui butuc de vie. La arăcit să se pună îndeajuns araci, ca nu în cursul verii să fie nevoie a întări corzile cu araci noui. Atunci se loveşte rodul care fiind gingaş se scutură şi astfel se aduce mare pagubă în struguri.

Aceiaşi luare aminte să fie îndreptată şi la cultivarea tuturor soiurilor de zarzavaturi şi legume. Ocârmuirea Statului, în dragostea ei pentru poporul muncitor, a hotărât ca fiecare oraş să aibă în apropierea lui zone cu plantaţii de legume şi zarzavaturi, ca astfel să nu fie nevoie pentru alimentarea orăşenilor să se aducă legume dela mari depărtări.

După exemplul dat de ocârmuirea Statului fiecare gospodărie colectivă, de stat sau particulară trebuie să se îngrijească de cultivarea legumelor şi zarzavaturilor necesare ei, chiar în vatra aşezării ei. Să aibă atât în timpul muncilor agricole de vară şi de toamnă cât şi pe vremea de iarnă la îndemână legumele de care truditorii au nevoie. Acei care se ocupă special cu grădinăritul să-şi dea tot interesul ca răsadurile să fie bine amenajate, ca din recolta lor să se înfrupte şi ceice se ocupă cu alte îndeletniciri. Valorificarea acestor produse legu-

minoase se face cu uşurinţă prin cooperativele de desfacere şi consum ce funcţionează în fiecare sat sau comună.

Creşterea vitelor să fie sporită mai ales în vite cornute şi porci. Deaceea imaşurile să fie curăţate de spini, adăpătorile refăcute şi ocoalele îngrădite, ca pe timpul verii vitele să aibă la îndemână tot ce le trebuie.

In jurul gospodăriilor să roiască tot felul de orătănii: găini, gâşte, curci şi raţe.

Hrana de toate zilele pentru muncitori se găseşte chiar la uşa casei lor, laptele dela vacă, carnea şi ouăle în coteţul de găini. Numai omul să fie sănătos şi să mănânce cât poate vrednicia lui să-i aducă în ograda lui.

Dar muncitorul are nevoie, pentru el şi pentru familia lui de îmbrăcăminte. Şi pe aceasta i-o poate confecţiona femeia harnică dacă ştie să crească gândaci de mătasă, dacă ştie să cultive plante textile ca inul şi cânepa, dacă ţine câteva oi pe lângă casă. Aceste îndeletniciri le pot împlini cei mai bătrîni care nu pot să iasă la muncile agricole. Nimic nu-i de aruncat sau de dat la o parte din tot ceeace ar aduce belşugul la gospodărie.

Ocârmuirea de Stat se îngrijeşte, zi cu zi de ieftenirea traiului printr'o mare producţie în toate domeniile.

Deaceea, Planul de Stat întocmit pe cinci ani trebuie să fie realizat în patru ani, printr'un efort mai mare în munca tuturor. Trebue să înţelegem toţi că ridicarea nivelului de trai cere muncă disciplinată şi bine organizată. Risipa şi lenea sunt păcate care pun piedici în desvoltarea economiei naţionale şi deaceea ele trebuesc combătute şi stârpite din rădăcină.

Pentru clerul şi credincioşii noştri le amintim de Parabola Semănătorului, acum la începutul campaniei agricole de primăvară. Să muncească fiecare la însămânţări, încât seminţele lor să cadă „în pământ bun şi să aducă roadă: una o sută, alta şaizeci şi alta treizeci“ (Mat. XIII, 8).

Atragem atenţia clerului nostru şi fiilor noştri duhovniceşti credincioşii din cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor, că este în interesul tuturor ca ei să cunoască Hotărîrea Consiliului de Miniştri al R. P. R. şi a C. C.

al P. M. R., cu privire la intensificarea pregătirii şi executării la timp şi în bune condiţiuni a campaniei agricole din primăvara anului 1953, publicată în ziarele din ziua de Vineri 6 Februarie a. c.

In această Hotărîre se găsesc, amănunţit, dispoziţiile privitoare la muncile agricole de primăvară şi modul lor de îndeplinire.

Noi am dori să aflăm că preoţimea noastră este în mijlocul credincioşilor, cu îndemnul şi fapta lor, în toate acţiunile ce urmăresc apărarea păcii, întărirea şi ridicarea patriei noastre scumpe, Republica Populară Română.

Vă urez spor la muncă şi vă binecuvintez ostenelile voastre aducătoare de belşug şi bucurie.

Al vostru de tot binele voitor şi către Domnul rugător.

† SEBASTIAN
Mitropolitul Moldovei şi Sucevei

SPICUIRI DIN INDEMNURILE PASTORALE ALE INALT PREA SFINȚITULUI MITROPOLIT SEBASTIAN

Grija de adevărat părinte duhovnicesc față de clerul din Eparhia Moldovei și Sucevei, precum și față de credincioși, îl preocupă în tot timpul pe Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Sebastian și întreaga sa activitate este închinată binelui bisericii și înflorirei Patriei.

Acțiunile întreprinse în cei trei ani de arhipăstorie, în scaunul Mitropolitan dela Iași, au produs o legătură sufletească - indisolubilă - între Inaltul Chiriarh și arhipăstoriții săi.

Munca neobosită pusă în slujba promovării vieții duhovnicești a credincioșilor și prosperării vieții economico-sociale, precum și înfăptuirile dela biserica Catedrală, dela biserica Sfântul Gheorghe, dela reședința mitropolitană, îl situează în rîndul marilor ierarhi ai Moldovei: Dosoftei, Veniamin Costache, Iosif Naniescu, și I. P. S. Patriarh Justinian.

Dacă s'a făcut atât de mult iubit de credincioși și de cler, aceasta se datorește credinții sale puternice, iubirii ce o poartă clerului și credincioșilor, sufletului bun, chipului blând, cuvântului său mișcător, care dinamizează sufletele și le îndeamnă la sporirea lucrului bun și mai ales zelului neobosit în propovăduirea cuvântului divin de iubire, înfrățire, și pace între oameni.

Cuvântul Chiriarhului Moldovei nu numai că este ascultat și urmat, dar - după aceasta - este din nou dorit de către credincioși. Inaltul Chiriarh cunoaște acest lucru și când se adresează prin viu grai sau prin scris, îndeplinește cerința nevoilor spirituale ale credincioșilor, făcând aceasta nu numai din obligație protocolară bisericească, ci și din pornirea inimii, caracteristică cuvântului Chiriarhului Moldovei.

Pastorala de Sfintele Paști, cuprinde două părți: în partea

primă urmăreşte întărirea în credinţă şi, ca în suflete să pulseze o viaţă intensă spirituală ortodoxă. In a doua parte determină clerul şi credincioşii să fie oameni luminaţi, conştienţi, utili vieţii sociale noui şi în slujba progresului vieţii constructive.

Pentru adâncirea credinţei în suflete, pastorala de Sf. Paşti, ne redă imaginea suferinţelor Mântuitorului nostru Iisus Hristos în mod plastic, zugrăvind prin cele mai adecuate cuvinte pe cei ce au contribuit la calvarul lui Iisus.

După tabloul Patimilor, cuvântul epistolar, ne înfăţişează bucuria învierii Domnului - prezisă de Mântuitorul - şi copleşit în suflet de această minune, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit spune: „Eu strig să se audă în cea mai îndepărtată parohie din Eparhia Noastră", „veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Sfintei Invieri a lui Hristos, căci iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea".

Bucuria învierii - trăită de credincioşi în această mare zi - s'a majorat la auzul tălmăcirii acestui minunat act de către Chiriarh, când afirmă că: „Invierea Domnului este garanţia învierii noastre; din moartea la care eram osândiţi de pe urma păcatului strămoşesc, care a adus cu sine în lume, durerile, suferinţele şi moartea şi prin care mintea omului s'a întunecat, voinţa de bine a slăbit, omul păcătos s'a îndepărtat de Ziditorul său şi umblă rătăcind în întunericul şi umbra morţii", demonstrând că, numai n scopul ridicării omului din prăpastia în care căzuse a fost trimis Fiul lui Dumnezeu, care a luat chip de om şi s'a adus pe sine jertfă pentru mântuirea lumii.

Dragostea lui Dumnezeu faţă de om, trebuie să aibă un corespondent în sufletul omului, angajamentul sincer şi pe deplin isvorât din inimă de a urma poruncile lui Dumnezeu, care sunt aducătoare de bine şi fericire între oameni. Din îndeplinirea învăţăturilor divine, omul se înalţă, semenul îi devine frate, ura este extirpată şi sufletul este cuprins de iubire, condiţiune - Sine qua non - pentru închinarea vieţii noastre lui Hristos.

Pentru realizarea marilor precepte creştine, pentru traducerea lor în viaţa noastră, Inaltul Ierarh găseşte un prilej fericit de a îndemna pe credincioşi ca această zi să constituie un punct hotărîtor de înnoire a vieţii spirituale, un popas de reflecţii adânci când spune: „Pentru a avea noi cu adevărat folos de pe urma învierii Domnului, nu-i deajuns numai să ne bucurăm şi să ne veselim astăzi, ci se cade ca această sfântă bucurie să o însoţim de o vădită schimbare în bine a întregii noastre vieţi".

Clerul şi credincioşii din Eparhie au primit acest îndemn ca

un îndreptar al vieţii lor spirituale, cu multă recunoştinţă pentru ierarhul lor, căruia îi vor dovedi cu ocazia vizitaţiunilor canonice, că sămânţa aleasă, semănată de arhipăstor, a căzut pe un pământ bun, bine pregătit şi că va rodi însutit, cu roade bune şi mult folositoare.

In partea a doua a Pastoralei, care formează un tot bine închegat cu cea dintâi, se oferă şi posibilităţile de traducere în fapt a învăţăturilor creştine, indicându-se domeniul de acţiune, unde trebuie să fie prezent orice credincios precum şi modul de procedare pentru rezultate îmbucurătoare.

Timpul când încep muncile agricole, primăvara, care în mod fericit coincide cu praznicul Invierii, trebuie folosită fără răgaz pentru solidarizarea în muncă, înfrăţirea celor ce muncesc şi ajutorul reciproc, care creiază condiţiunile cele mai prielnice la înflorirea colectivităţii: „Plugarii harnici răstoarnă brazde jilave, aruncă sub ele sămânţă aleasă, din care scot rod însutit, nu numai pentru hrana lor, ci şi pentru îndestularea celorlalţi muncitori din uzine, din minele de toate soiurile, din fabrici..., etc. La rândul lor şi aceşti muncitori, bine hrăniţi, lucrează cu sârg, asigurând belşugul, propăşirea şi liniştea scumpei noastre Patrii şi a poporului".

De felul cum trebuesc efectuate muncile agricole de primăvară, I. P. S. Mitropolit, a adresat credincioşilor la timp, o broşură, ce a fost citită în toate bisericile din Eparhie, cuprinzând îndemnuri către clerul şi credincioşii din Arhiepiscopia Iaşilor, cu privire la îndeplinirea în bune condiţiuni a campaniei agricole de primăvară, iar acum îşi exprimă dorinţa ca acestea să fie puse în practică cu aşa manieră de către preoţi, în cât să stea în fruntea ţăranilor muncitori în această patriotică acţiune.

Credincioşii muncitori agricoli, se întrec în întovărăşiri, pentru ca pământul să fie lucrat în condiţiuni optime şi să producă cât mai mult, în acest fel belşugul va surîde fiecăruia şi viaţa îi va deveni însorită.

Prin intrarea în întovărăşiri agricole şi gospodării colective viaţa pare luminoasă, iar mizeria, lipsa şi ignoranţa sunt izgonite pentru totdeauna.

O datorie sfântă şi care onorează pe orice om, este de a apăra cu toată hotărîrea şi cu orice efort viaţa constructivă, tihnită, fericită, a celor ce trudesc pentru binele general, a oamenilor muncii, a bătrânilor, femeilor şi copiilor, de a apăra pacea, cel mai scump bun al tuturor, pentru care luptă partizanii păcii, aproape un miliard de oameni.

Inaltul ierarh, atât de cunoscut ca un ferm luptător pentru această nobilă cauză şi de această dată, îndeamnă pe arhipăstoriţi să fie lucrători pentru pace şi împotriva celor ce agită războiul, spunând: „... deci lucraţi pentru pace şi hotărît împotriva aţâţătorilor la război".

Apoi la locul cuvenit subliniază lupta prodigioasă, dusă fără preget, pentrn întărirea păcii între popoare, prin geniul său creator, lupta dârză dusă de cel mai bun prieten şi conducător al oamenilor muncii, de I. V. Stalin.

Indemnurile date şi citatele scripturistice folosite, de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, sunt peremptorii în determinarea credincioşilor de a se înrola în măreţele acţiuni la care îi cheamă datoria de creştini, de urmaşi ai învăţăturilor Mântuitorului Hristos, precum şi datoria faţă de patria scumpă, trebuind să-şi dovedească faptele de cetăţeni loiali, oneşti şi patrioţi.

Cuvântul Chiriarhului stârneşte întotdeauna un ecou puternic în sufletele clerului şi al credincioşilor, încât toate sfaturile şi îndemnurile sunt aduse la îndeplinire cu o stricteţă demnă de relevat, devenind o problemă de conştiinţă pentru preoţi şi credincioşi.

Clerul din Eparhia Moldovei şi Sucevei, având ca exemplu viu şi dinamic pe ierarhul său, s'a încadrat cu toată convingerea şi autoritatea morală în sprijinirea marilor înfăptuiri democratice din ţara noastră şi în lupta activă pentru apărarea păcii.

După primirea îndemnurilor chiriarhale, pentru buna reuşită a campaniei de însămânţări şi a Pastoralei de Sf. Paşti, preoţii din toate protopopiatele din Eparhie şi-au luat angajament solemn în conferinţe raionale, pentru a se arăta vrednici de arhipăstorul lor prin mărirea eforturilor în misiunea lor pe tărâmul social.

Organele Centrului Eparhial prin deplasările pe teren constată cu multă bucurie că preoţii îşi respectă angajamentele luate şi că poveţele de călăuzire ale Chiriarhului au prins rădăcini adânci în sufletele preoţilor şi credincioşilor, care-şi exprimă cuvinte de adâncă preţuire şi recunoştinţă, dorind Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Sebastian, de a îndruma Eparhia Moldovei şi Sucevei, mulţi ani, cu aceiaşi putere de muncă, pentru binele Bisericii şi al scumpei noastre patrii, Republica Populară Română.

Redacţia

CONFERINȚA CU PROTOIEREII ȘI STAREȚII DIN EPARHIE

In ziua de 23 Martie a. c., a avut loc la Centrul Mitropolitan din Iași, Conferința trimestrială cu protoiereii și stareții din Eparhie, prezidată de I. P. S. Mitropolit Sebastian.

A luat parte împuternicitul Ministerului de Culte al Regiunei Iași, P. C. Vicar Preot Constantin Nonea, Consilierii arhiepiscopali, inspectorul bisericesc și secretarul eparhial.

Deschizând ședința, I. P. S. Președinte, a salutat cu toată căldura pe participanți, exprimându-și dorința de a fi puse multe probleme pastorale și sociale necesare în misiunea P. C. Protopopi.

Invită - ca în cursul discuțiunilor - să ia cuvântul toți cei de față pentru a se putea efectua schimbul de experiență în muncă și ca metodele cele mai eficace să fie adoptate pentru a putea fi generalizate pe întreaga Eparhie.

Aș dori să vă chem mai des - a spus I. P. S. Mitropolit - căci bucuria mea este de a mă găsi adesea în mijlocul P. C. Voastre.

Arată că protopopii au un rost dintre cele mai de seamă, întrucât ei sunt așezați în acest post de a fi îndrumătorii cei mai deaproape față de clerul încredințat conducerii lor și trebuie să-i ofere o îndrumare sănătoasă.

Protopopul dacă-și înțelege misiunea este organul principal pentru Biserică. Deaceia trebuie să fie conștient de misiunea lui și plin de demnitate.

Protopopul trebuie să fie pregătit pentru a fi la curent cu toate problemele sociale, în mijlocul clerului pe care-l conduce.

Biserica este interesată în deaproape de mersul tuturor acțiunilor de interes obștesc și trebuie ținută în curent cu realizările preoților din raion.

Vorbește despre adânca durere, care a stăpânit lumea întreagă, la încetarea din viață a conducătorului omenirii muncitoare, a Marelui Stalin, care s'a întâmplat în ziua de 5 Martie a. c.

Moartea acestui bărbat, cum n'a mai fost în lume, este o pierdere ireparabilă. Ne punem încrederea – a spus Inaltul Ierarh – în urmaşii ce vor duce mai departe lupta pentru apărarea păcii, pentru care a militat neobosit vajnicul stegar.

Biserica – cu întreaga preoţime – s'a încadrat cu tot sufletul ei în lupta pentru întărirea păcii. Cei ce se numesc slujitori ai bisericii sunt datori să stea în fruntea acestei lupte. Mai departe. I. P. S. Preşedinte, arată că în zilele acestea s'a desbătut un protest energic în lume, împotriva războiului bacteriologic, dus asupra copiilor, femeilor şi bătrânilor în Coreea, de către duşmanii vieţii, care trebuiesc demascaţi fără cruţare, ca să ştie toată lumea cine sunt autorii acestui război.

In comitetele de luptă pentru pace, este bine de a fi promovaţi în postul de preşedinte, muncitori, ţărani, invalizi, care trebuiesc ajutaţi de preoţi să se ridice şi să-şi manifeste toată dragostea ce o au pentru viaţa paşnică şi împotriva războiului. Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit, citează exemplul unui preot care – fiind desemnat preşedinte prin alegeri – a propus ca în locul lui să fie un invalid de război, iar gestul preotului a fost preţuit şi apreciat de toţi.

Clerul nostru, trebuie să intre astăzi pe făgaşul înaintaşilor noştri, să se comporte aşa cum s'a comportat şi în trecut alături de interesele poporului.

Căutăm să subliniem – cu această ocaziune – venirea în fruntea Ministerului Cultelor a d-lui Petre Constantinescu-Iaşi şi rugăm pe domnul Imputernicit să transmită Domnului Ministru că-l asigurăm de întregul nostru concurs.

După acestea – Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit, – se ocupă: de modul cum se vor conferi pe viitor rangurile bisericeşti, preoţilor merituoşi prin constatarea meritelor la faţa locului, direct de Chiriarh, în timpul vizitaţiunilor canonice; de ţinuta morală şi socială pe care trebuie s'o aibă clerul de mir şi cel monahal, pentru a-şi putea îndeplini misiunea ce-i revine. Apoi dă sfaturi şi îndemnuri pentruca fiecare preot să lucreze cu un avânt crescînd în lupta pentru apărarea păcii şi în susţinerea tuturor acţiunilor de bine obştesc pentru înflorirea Patriei.

Binecuvintează cu arhiereşti binecuvântări, pe cei prezenţi, dând cuvântul Prea Cucernicului Preot N. Todicescu, protoiereu al Regiunei Iaşi, care-şi desvoltă raportul său de activitate pe intervalul Ianuarie-Martie, a. c.

Raportul a ilustrat cu obiectivitate acţiunile intreprinse în

primul trimestru al anului, arătându-se şi greutăţile întâmpinate, precum şi lipsurile, pe care va căuta să le remedieze în viitor.

Au urmat discuţiunile asupra raportului, la care au participat toţi protoereii. Conferinţa a fost întreruptă pentru masă la ora 14 şi a continuat după aceasta sub preşedenţia P. C. Părinte Vicar Constantin Nonea.

Toate problemele puse în discuţiune, în cadrul conferinţei, au fost pe deplin elucidate.

In cuvântul de închidere P. C. Vicar şi-a exprimat deplina încredere, că rezultatul acestei conferinţe se va putea observa în munca pe teren, prin intensificarea activităţii fiecăruia în cadrul luptei pentru apărarea păcii, promovarea binelui, eliminarea lipsurilor şi prin devotamentul pentru interesele superioare ale Bisericii şi înflortrea Patriei.

Redacţia

NEOMALTHUSIANISMUL

sau teoria genuciderii

Istoria universală cunoaşte diferite soiuri de expansiuni teritoriale ale unui popor în dauna altor popoare sau ale unui stat organizat asupra altor state mai puţin organizate. Expansiunile teritoriale au avut la baza lor chestiuni economice, deşi uneori aceste expansiuni s'au desvoltat sub alte firme camuflate, cum a fost bunăoară expansiunea puterii papale, în Evul Mediu, justificată sub motivul de eliberarea Locurilor Sfinte din Orientul Mijlociu.

Expansiunea teritorială include în sine exploatarea celor cutropiţi de către asupritori şi este cunoscută şi denumită de istorie sub cuvântul pompos de expansionism.

Expansionismului macedonian sub Alexandru cel Mare au căzut pradă popoarele din Asia şi o parte din Africa ; expansionismului cartaginez au căzut pradă popoarele numidice şi cele iberice ; expansionismului roman au căzut popoarele din jurul Mării Mediterane, care era socotită ca „Mare nostrum“ adică un lac roman. Romanii pretindeau că duc războaele de agresiune, ca războaie împotriva „barbarilor“ adică operaţii militare de „civilizarea“ altor popoare ce nu trăiau după stilul vieţii romane. In epoca modernă expansionismul francez, sub Napoleon, a căutat să subjuge popoarele din Europa, expansionism ce s'a sfărmat la porţile Moscovei şi s'a prăbuşit definitiv la Warterloo.

In vremea ascenziunii lui Napoleon, peste Canalul Mânicii se organiza expansionismul englez, care a câştigat partea cea mai grasă depe urma înfrângerii lui Bonaparte.

Expansionismul englez nu s'a făcut în Europa, ci şi-a ales terenul de cutropire în celelalte continente, Asia, Africa, Oceania şi America de Nord.

Aici se găseau „locuri virgine“ cu popoare „înapoiate“ surse mănoase de îmbogăţire fără multă sudoare britanică.

Justificarea acestor expansiuni engleze s'au motivat teoretic şi „ştiinţific" de economiştii băştinaşi.

Unul dintre aceşti economişti este şi Thomas-Robert Malthus (1766-1834).

Malthus fiind cleric, deci cu o pregătire teologică, a născocit o teorie cu totul anapoda. Această teorie este contrară legilor morale ce decurg din învăţătura creştină, dar contrară şi legilor naturale ale vieţii pe care pseudosociologul economist Malthus pretindea că le-a descoperit şi le-a pus în slujba omenirii.

„Malthus a afirmat că în societatea omenească acţionează „legi naturale „veşnice", care ar face ca mijloacele de subsistenţă „să crească în progresie artimetică, în timp ce populaţia se în„mulţeşte în progresie geometrică. Malthus a dedus această „lege" din aşa zisa lege „naturală" a fertilităţii descrescânde a „solului. Prin aceste „legi" fictive Malthus şi „Malthusienii" „au explicat „mizeria clasei muncitoare în condiţiile capitalismu„lui, şomajul şi salarul scăzut al muncitorilor" [1]).

Aceste „legi" economice Malthus le-a descoperit privind prin prizma deformantă a intereselor imediate ale capitaliştilor englezi. Proprietatea solului, în Anglia, era în mâna unei oligarhii latifundiare, blazonul familiar constituind un drept inalienabil. Aceste latifundii privau marea massă a populaţiei de un trai omenesc, fapt care a determinat migraţia muncitorilor rurali la oraşe. La oraşe se începuse desvoltarea industriei capitaliste, Anglia având la îndemână căile de comunicaţie maritime. Acumulările capitaliste în mâna restrânsă a exploatatorilor au dat naştere la mizeria proletariatului industrial. Şomajul a început să crească masiv, din care fenomen social Malthus a tras concluzia greşită a existenţei unei suprapopulaţii. Această suprapopulaţie relativă era efectul acumulării capitaliste şi nu a descreşterii fertilităţii solului.

Pe temeiul acestor constatări eronate, s'au intenţionat ticluite, Malthus a emis teoria desfiinţării acestei suprapopulări fie pe căi naturale, adică a războaelor agresive de nimicire, fie pe căi artificiale pe calea opririi înmulţirii naşterilor.

Deci războiul de agresiune imperialist constituea pentru Malthus o „lege naturală" ca rezultantă a luptei pentru existenţă a celui tare împotriva celui slab.

---

1) Ideologia şi politica agresivă a imperialismului american, Editura de Stat, pag. 60, — 1952.

Expanziunea colonială a imperialismului englez şi-a găsit, chipurile, „ştinţific“ o camuflată îndreptăţire. Şi astfel Anglia şi-a întins tentaculele exploatării pe cele mai fertile părţi ale globului.

Punctele cheie ca: Gibraltar, Malta, Suez, Singapore etc. îi asigurau controlul căilor de comunicaţie maritimă, la izvoarele imense de materii prime.

După exemplul imperialismului englez, s'a orientat şi politica fascistă sau hitleristă prin războiul de agresiune în Etiopia sau prin declanşarea celui de al doilea război mondial când Nemţii căutau „spaţiul vital“ (Lebensraum).

Metoda artificială propoveduită de Malthus pentru oprirea procreerii de copii a fost acceptată de Nemţi prin reducerea naşterilor, după principiul „Zweikindersistem“ iar mai târziu prin sterilizarea în massă. Pentru populaţia de altă naţionalitate, în afară de sterilizare, s'a aplicat exterminarea în massă prin procedee chimice, cum s'a întâmplat în lagările de concentrare dela Buchenwald sau Ausschwitz.

Dacă Malthus a schiţat numai funesta lui teorie asupra populaţiei, urmaşii lui i-au perfecţionat teoria până la limite de neînchipuit.

Neomalthusianismul stăpâneşte astăzi doctrina imperialismului.

„Economiştii burghezi americani de astăzi, care folosesc „pseudoteoria lui Malthus, urmăresc scopuri şi mai mârşave. „Ei nu numai că apelează la legile veşnice ale naturii pentru a „desorienta massele, încercând să le sugereze ideia falsă că nu „sistemul economic capitalist, ci natura poartă răspunderea pentru „mizeria muncitorilor americani, pentru ruinarea şi pentru adânca „degradare a agriculturii. Ei nu numai că propun limitarea „naşterilor, cum făceau părinţii lor spirituali, dar propoveduesc „războaiele imperialiste, încercând în fel şi chip „să demonstreze“ că războaele de cotropire sunt un mijloc de a creea aşa zisul „echilibru“ între numărul populaţiei şi producţia obiectelor de „consum“ [1]).

Vasăzică, pe când imperialismul englez din secolul trecut acţiona nemărturisind făţiş doctrina abominabilă, imperialismul zilelor noastre pune pe neomalthusienii lui în frunte, iau doctrina lor ca literă de catehism şi caută prin mijloace practice s'o pună în aplicare, ca să-şi ajungă scopurile de dominaţia întregii lumi. — Acest procedeu urmăreşte şi o intimidare prin brutalitate.

---

1) Op. cit., pag. 61.

Care sunt vederile „economiştilor“ neomalthusieni americani, asupra rezolvării aşa zisei suprapopulaţii depe glob?

Neomalthusianul Vogt născoceşte teoria că întreg globul este suprapopulat, deşi chiar în Statele Unite se găsesc imense suprafeţe de pământ pe care nu locueşte încă omul.

Dela constatarea că unele centre muncitoreşti sunt prea populate, Vogt afirmă că în Statele Unite există cca. 40 milioane de „oameni de prisos“ care nu pot să se hrănească.

Aceşti „oameni de prisos“ nu sunt decât şomerii, rămaşi, fără lucru de pe urma acumulării capitaliste a trusturilor americane. Pentru lichidarea acestor „oameni de prisos“ Vogt recomandă „mijloace curative“ ca epidemiile, bolile incurabile sau războaele agresive, unde pot fi trimise la măcel sigur gurile de prisos.

Alţi neomalthusieni americani recomandă rezolvarea presupusei suprapopulaţii prin „includerea“ unor teritorii străine în „spaţiul vital“ al Statelor Unite.

Sub masca unei noi „ştiinţe“, geopolitica, neomalthusienii americani au născocit crearea de „complexe geografice“ adică ţinuturi bogate în materii prime, care să alcătuească un „tot armonic“ pentru necesităţile economice ale Statelor Unite.

„Spaţiul vital“ al Statelor Unite se întinde teoretic peste America Latină, peste Canada, Groenlanda, Antartica şi toate regiunile din Atlantic, Pacific sau Oceanul Inghetat de Nord. Prin „planul Marshall“ acest spaţiu vital american ar cuprinde şi Europa, cu toate ţările şi coloniile dependente de Vechiul Continent. Cu un cuvânt întreg globul pământesc.

Dar în acest dorit „spaţiu vital“ american există popoare şi state independente şi care ţin la suveranitatea lor politică. Neomalthusienii americani le recomandă aderarea acestor state suverane la un „guvern mondial“ condus de imperialişti americani. Odată realizat „guvernul mondial“ urmează ca toate popoarele conduse de acest utopic guvern să accepte „modul de viaţă american“.

In lagărul păcii „omul este cel mai preţios capital“.

Pentru acest om al muncii se concentrează toate strădaniile statului, ca să-i creeze cele mai bune condiţii de trai. Descoperirile ştiinţifice sunt puse în slujba vieţii omului şi nu a uciderii lui. In Patria Socialismului nu sunt „oameni de prisos“ şi nu există problema suprapopulaţiei. Nefiind acumulări capitaliste, în mâna unei clici privilegiate, bunurile aparţin întregului popor.

Pământul nu este ameninţat de o descreştere a fertilităţii, ci, dimpotrivă, productivitatea lui creşte neîncetat. Metodele agrotehnice sovietice, puse în slujba agriculturii mecanizate, au sporit productivitatea la niveluri nebănuite. Pustiuri întregi, prin sistemul canalelor de irigaţie, au fost date productivităţii, iar prin aclimatizarea plantelor, regiunile din apropierea Cercului Polar au fost date fertilităţii. Viaţa nu reprezintă o povoară, ci o bucurie. Economiştii sovietici nu se plâng de suprapopulaţie, nici de somaj, deoarece orice om are unde munci. Naşterile de noui vieţi nu sunt oprite sau limitate, ci dimpotrivă încurajate. Mamele cu mulţi copii sunt considerate eroine şi onorate ca atare.

In U. R. S. S. nu se cunosc „remediile curative", care dacă ar fi cunoscute ar fi socotite drept crimă de omucidere.

„Marea forţă vitală a sistemului socialist se manifestă şi în „progresul tehnic continuu al tuturor ramurilor economiei naţionale „a U. R. S. S. Unul din cele mai clare indicii ale acestui pro„gres este faptul că Uniunea Sovietică a reuşit în scurt timp să pună „la punct producţia de energie atomică. Rezolvarea de către „Uniunea Sovietică a acestei probleme a însemnat o importantă „victorie a păcii şi a dat o lovitură serioasă aţâţătorilor la răz„boiu, care îşi întemeiau calculele pe stăpânirea monopolistă de „către Statele Unite a bombei atomice. Deşi U. R. S. S. dis„pune de arma atomică, Guvernul Sovietic, credincios politicii „sale de pace, rămâne la poziţia sa iniţială de interzicerea necon„diţionată a folosirii armei atomice şi de stabilire a unui control „internaţional sever pentru respectarea acestei interziceri" [1]).

In timp ce o medică daneză, Dr. Greta Hartman, întoarsă din Statele Unite în 1948, predica compatrioţilor ei teoriile malthusiene, precizind „peirea inevitabilă a civilizaţiei, dacă oamenii inferiori se vor înmulţi mai repede decât cei superiori" (!) în ţările de democraţie populară se creează condiţii de trai pentru cât mai multă lume.

Atfel „în urma reformelor agrare, ţăranii muncitori din ţările „de democraţie populară au primit circa 14.000.000 ha. pământ. „Aceste reforme, paralel cu alte măsuri luate de stat, au asi„gurat o îmbunătăţire considerabilă a situaţiei materiale a ţărăni„mii muncitoare, au contribuit la refacerea rapidă a agriculturii" [2]).

---

1) V. Corionov: Imperialismul american duşman de moarte al popoarelor. Editura de Stat 1952 pag. 159.

2) N. Puhlov: Transformarea agriculturii în ţările de democraţie populară. Ed. P. M. R. pag. 12; 1950.

Se constată deci că în ţările unde acumulările capitaliste au fost lichidate, pământul poate fi pus în starea de continuă creştere a fertilităţii. Deci legile lui Malthus în materie de economie nu sunt „veşnice“ ci dinpotrivă foarte şubrede. Progresul orânduirii socialiste a aruncat la lada cu gunoi a istoriei năstruşnica teorie a lui Malthus, pe care imperialismul american vrea s'o actualizeze prin isteria războiului.

Să vedem, acum, dacă neomalthusianismul are ceva comun cu învăţătura creştină.

Chiar dela primul capitol al Sfintei Scripturi, apare limpede rostul omului pe pământ.

„Fiţi rodnici şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâ-„niţi şi domniţi peste peştii mării, peste păserile cerului, peste „toate animalele, peste toate vietăţile, ce se mişcă pe pământ, şi „peste tot pământul. Apoi a zis Dumnezeu: „Iată vă dau toată „iarba ce face sămânţă, depe toată faţa pământului şi tot pomul, „ce are rod cu sămânţa într'însul. Acestea vor fi hrana voas-„tră“. (Facere I, 28-29).

Sensul exegetic este clar. – Omul a fost pus să stăpânească natura, nestingherit, să-i smulgă tainele şi să le pună în scopul prosperării vieţii.

Omul a fost creat să stăpânească natura nu să „domnească“ peste semenii lui, adică să exploateze. Dreptul la viaţă şi împărtăşirea din bunurile existente pe pământ a fost consfinţit, dela început, tuturor în mod egal cu condiţia de a fi „rodnici“, adică muncitori. Munca nu a fost socotită o osândă, ci o datorie morală. Inmulţirea oamenilor nu a fost limitată, ci a fost lăsată să se desvolte după legile biologice. Omuciderea a fost consi-derată ca un păcat greu, „să nu ucizi!“ (Eşire XX, 13) este po-runca divină, care îi dă garanţie omului de a se respecta pe sine şi pe aproapele său.

Modul de întrebuinţare al vieţii îl poate aplica omul după îndeletnicirea pe care o ştie, să fie de folos sieş şi semenilor săi.

„De ai slujbă, slujeşte; de eşti învăţător, învaţă; de eşti în-„demnător, îndeamnă; de eşti împărţitor, împarte cu nevinovăţie; „de eşti căpetenie, fă-ţi datoria cu râvnă; de eşti binefăcător, fă „bine cu inimă bună“. (Rom. XII, 7-8).

Indeletnicirile ce stau la îndemâna omului sunt felurite şi ele se înmulţesc în raport cu progresele ştiinţei. – Ele au de scop uşurarea şi îmbelşugarea traiului şi nu căderea în mizerie a tru-ditorului.

Legea de temelie a vieţii este „*Iubirea*“ şi nu lupta pentru existenţă, nu distrugerea celui fără apărare şi neputincios.

„Cel ce zice: „iubesc pe Dumnezeu“ dar pe fratele său „urăşte, acela-i mincinos; căci cel ce nu iubeşte pe fratele său, „pe care-l vede, nu poate să iubească pe Dumnezeu, pe Care „nu-l vede“. (I Ioan, IV, 20).

„Dragoste mai mare decât aceia, ca cineva să-şi pună su- „fletul pentru prietenii săi, nimeni nu are“. (Ioan XV, 13).

Deci nu sistemul de uciderea oamenilor „de prisos“, după teoriile neomalthusiene, ci frăţietate între toţi, sub stindardul păcii pe pământ.

Acesta este scopul vieţii umane după legile biologice şi sociale, acesta este idealul urmărit de învăţătura morală creştină pentru credincioşii ei.

Pr. C. Nonea

IMPOTRIVA RĂZBOIULUI BACTERIOLOGIC

Incepând din Ianuarie 1952 asupra oraşelor şi satelor pustiite ale Coreei, asupra câmpiilor încă acoperite cu zăpadă şi asupra râurilor legate cu ghiaţă au început a se arunca din aeroplanele americane, bombe de un tip nou. Aceste bombe conţineau cantitate imensă de insecte, infectate cu bacteriile ciumei, holerei, tifosului şi altor boli epidemice.

Arma bacteriologică este de mult cunoscută omenirei, însă cerinţele moralei creştine, nu admiteau folosirea ei în război.

Alături de gazele asfixiante, ea a fost interzisă prin convenţia internaţională dela Geneva din 17 Iunie 1925, iscălită şi ratificată de 48 state.

Statele Unite ale Americii au refuzat la timpul său ratificarea convenţiei dela Geneva. Această împrejurare, descoperă acum intenţiile ascunse, de a se folosi de arma bacteriologică pentru distrugerea în massă a oamenilor.

In prezent după declaraţiile specialiştilor Statele Unite Americane, au ajuns cu cercetările la aşa de mari rezultate, încât permit trecerea în massă a producţiei armei bacteriologice, capabilă a distruge cu cheltueli minime milioane de oameni, fără a se ruina valorile materiale.

Declanşarea războiului bacteriologic a rămas nu numai o presupunere, ci a devenit un fapt în cursul anului ce s'a scurs, împotriva legilor omeneşti şi a moralei creştine.

In două rânduri reprezentanţi ai opiniei publice internaţionale au făcut anchete la faţa locului, constatând utilizarea armei bacteriologice, atât în Coreea cât şi în China de Nord Est.

Astfel în primăvara anului 1952, o comisie de anchetă a Asociaţiei Internaţionale a Juriştilor Democraţi au stabilit responsabilitatea de netăgăduit a ducerii războiului bacteriologic „care pune sub ameninţare pe toţi bărbaţii, femeile şi copiii".

In vara anului trecut, a fost alcătuită o comisie ştiinţifică

internaţională, însărcinată cu examinarea faptelor privind războiul bacteriologic în Coreea şi China. Din comisie au făcut parte medici, fiziologi, parazitologi şi biochimişti din URSS, Suedia, Franţa, Anglia, Italia şi Brazilia. In concluziile raportului său, comisia constată:

„Popoarele corean şi chinez au fost obiectul unor atacuri microbiologice repetate, comise de forţele armate ale S. U. A. Diferite metode de contaminare au fost folosite, dintre care multe par a constitui desvoltarea celor utilizate de militariştii japonezi, în timpul celui de al doilea război mondial".

„Comisia invită popoarele lumii întregi să-şi înzecească eforturile pentru a împiedeca războiul şi pentru ca progresele ştiinţei să nu fie puse în slujba distrugerii omenirii".

Paralel cu descoperirile făcute de aceste comisii internaţionale şi prizonierii americani au făcut declaraţii. Recentele declaraţii date publicaţiei ale ofiţerilor superiori ai armatei americane, luaţi prizonieri: colonelul Frank H. Schwable şi maiorul Roy H. Bley au desvăluit şi mai mult purtarea războiului bacteriologic, instruirea aviatorilor şi crearea de stocuri de bombe bacteriologice.

Partizanii Păcii din lumea întreagă s'au ridicat împotriva războiului bacteriologic şi l-au condamnat.

In apelul Congresului popoarelor pentru apărarea păcii, ţinut la Viena între 12-19 Decemvrie 1952, se spune printre altele:

„Am ascultat rapoartele asupra folosirei armei bacteriologice, prezentate de specialişti de seamă din diferite ţări, care au vizitat Coreea şi China. Zguduiţi de aceste rapoarte, cerem categoric să se interzică de îndată războiul bacteriologic, iar toate Statele să adere la protocolul dela Geneva din 1925".

In protestul împotriva războiului bacteriologic din Coreea şi China, în Martie 1952, Patriarhul Justinian al României, Sebastian Mitropolitul Moldovei şi Sucevei, Nicolae Mitropolitul Ardealului, Firmilian Mitropolitul Olteniei, Vasile Mitropolitul Banatului, în numele Sf. Sinod, au declarat:

„Ca închinători ai Ziditorului vieţii, nu al morţii, ca slujitori ai Domnului Păcii, nu al vrajbei, noi cerem interzicerea imediată a armei bacteriologice, pe care o înfierăm cu toată fiinţa noastră, ca pe o armă de pustiire a pământului".

Isvorul acestei pustiiri a pământului, este stingerea spiritului iubirei de oameni şi lipsa de înfăptuitori, a demnităţii omeneşti.

De aceia în apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii „Impotriva războiului bacteriologic“ se spune:

„In primul rând noi apelăm la bărbaţii şi femeile din Statele Unite Americane, deoarece în faţa fiecăruia se ridică chestiunea onoarei şi demnităţii“.

Aceasta înseamnă că, onoarea şi demnitatea, netăgăduite proprii ale poporului american, vor trebui să se arate în reprobarea hotărâtă a acţiunilor guvernului american şi condamnarea războiului bacteriologic din Coreea şi China.

Partizanilor păcii din Republica Populară Română, fiilor duhovniceşti, păstori şi păstoriţi, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în Pastorala din 14 Iunie 1952, recomandă să muncim pentru pace, să luptăm pentru pace, să ne rugăm pentru pace, ca să dovedim că suntem adevăraţi închinători ai Domnului Păcii.

Preot Paul Mihail

Bibliografie

Revistele:
Biserica Ort. Rom. pe 1952
In apărarea Păcii Nr. 11/952
Jurnalul Patriarhiei de
Moscova Nr. 5/952.

APEL PENTRU COPII COREENI

Cel de al doilea război mondial a încetat, fără însă a se stabili definitiv pacea lumii. Porumbelul alb al păcii stă cu aripile întinse şi aşteaptă cu dor nestăpânit să se aşeze pentru totdeauna pe pământul luminat de flacăra sfântă a păcii. Lumea este împărţită în două lagăre, pedeoparte lagărul antidemocratic în frunte cu un număr de 60 familii ale lui Rockfeller, Dupont, Morgan, Mellon, etc. iar pe de altă parte lagărul iubitor de pace în frunte cu măreaţa ţară a socialismului Uniunea Republicelor Sovietice Socialiste.

In faţa pericolului crescând de război, se ridică mişcarea tuturor popoarelor pentru apărarea păcii. Războiul nu este o fatalitate, nu, ci o stare căreia i se poate pune stavilă prin coaliţia tuturor pepoarelor care au dorinţa şi voinţa comună de a înlătura actuala încordare internaţională şi de a preîntâmpina un nou război mondial. De pe urma războaielor, n'au beneficiat niciodată oamenii muncii ci numai o clică de profitori şi iubitori de profituri personale. Ne amintim cu groază, mai ales cei din zona frontului din Moldova, de oraşele cuprinse de flăcări, de străzile şi satele pustiite, ogoare lăsate în părăginire, familii îndoliate, mame şi soţii cu ochii înlăcrimaţi, orfani înspăimântaţi, bătrâneţe batjocorită. Frânele istoriei, au fost smulse din mâinile ucigaşe ale lui Cain şi au trecut în mâinile popoarelor care ştiu cum se lucrează, cum se scrie o carte, cum se creşte un copil, cum se cultivă un ogor, cum creşte un măr, cum se îngrijeşte un stup de albine.

Tot mai mulţi oameni au înţeles şi ştiu că pentru a trăi în pace, trebuie ca tu mai întâiu să ştii să laşi pe alţii să trăiască în pace, fără exploatare şi ură de rasă.

In loc de bombe să se fabrice pâine, unt, tractoare, să se construiască case de cultură, parcuri de odihnă, etc. In loc de pregătiri de război să se asigure coexistenţa paşnică a curente-

lor politice. Dorinţa aceasta la care au subscris sute de milioane oameni, nu-i o utopie. Viperile războiului sunt foarte puţine.

La Congresul Naţional pentru apărarea păcii din scumpa noastră ţară Republica Populară Română, desfăşurat în capitala patriei noastre (5—7 Decemvrie 1952) în preajma măreţului Congres al popoarelor pentru apărarea păcii dela Viena, — alături de toţi oamenii cinstiţi de pretutindeni, alături de poporul muncitor — constructor al unei vieţi fericite şi paşnice, au participat între cei 700 de delegaţi şi delegaţii Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian.

Emoţionant a fost la acest congres, sosirea în sală a unei delegaţii reprezentând pe cei 1500 copii coreeni, aflaţi în ţara noastră la adăpost de urgia războiului. — Urcându-se la tribună, copilul corean I. Iong Cion, într'un limbaj şi cu atitudine de necrezut faţă de cei 11 anişori ai săi, a arătat cât de mult a suferit el de pe urma celor care i au ars de vii, stropindu-i cu gaz şi dându-le foc, mama şi sora sa. Atunci când micuţul Corean s'a adresat celor prezenţi cu cuvintele: „Iubiţilor noştri părinţi din Republica Populară Română", n'a existat — cred —, nimeni care să nu-şi simtă întreaga lui fiinţă cutremurată. Povestirea lui I. Iong Cion a sguduit profund pe ascultători. Câţi nu se gândeau la copiii lor şi-şi aminteau de flăcările războiului stinse nu de mult în Europa!

Delegaţii se simţeau aproape de orfani, le simţeau durerea şi priveau cu dregoste copiii îndepărtatei Coree. Şi din ochii multora, prin genele strânse, au început să se prelingă lacrimile... Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian, — Părintele Orfanilor — cum a fost numit de moldoveni în timpul anilor de foamete, emoţionat şi cu inima bătând în acelaş ritm cu aceia, a celor din însângerata Coree, încerca zadarnic să-şi înnece plânsul în batistă. Urând pe cei ce doresc noi vărsări de sânge şi fericind pe „făcătorii de pace" întâistătătorul Bisericii noastre a şi spus cu convingere şi nestrămutată hotărîre: „...Clerul şi ierarhii Bisericii Ortodoxe Române, fac acum, prin glasul meu, înnoit legământ că vor duce mai departe lupta lor de apărători ai păcii. Strâns unit cu poporul muncitor, dând un răspuns ferm aţâţătorilor la război, agresorilor americani prin cuvintele scripturii: „De frica voastră nu ne vom teme, nici înfricoşa, că de vă veţi întări, iarăşi veţi fi biruiţi" (Isaia VIII; 12) „căci faţa Domnului este împotriva celor ce fac nelegiuiri ca să-i piardă depe pământ" (I Petru III, 12).

Chemările Consiliului Mondial al Păcii au găsit un puternic răsunet în rândurile tuturor oamenilor cinstiţi din lumea întreagă. Aceste glasuri au putut fi auzite răsunând cu o deosebită tărie, cu prilejul Congresului Popoarelor pentru apărarea păcii, care a avut loc la Viena între 12—19 Decemvrie 1952.

Aşa cum a spus G. M. Malencov, la Congresul al XIX al P. C. U. S.: „Ceiace importă acum este de a ridica la un nivel şi mai înalt activitatea masselor populare, de a ridica nivelul de organizare a partizanilor păcii, de a demasca neîncetat pe aţâţătorii la război, de a nu lăsa să se prindă popoarele în mreaja minciunii“, datoria noastră a credincioşilor în frunte cu preoţii Bisericii Ortodoxe Române, este să ne unim forţele şi să ne dăm toată contribuţia pentru demascarea scopului aţâţătorilor la războiu, în a zădărnici încercările imperialiştilor de a înşela popoarele şi a ajuta la unirea popoarelor într'o luptă hotărâtă, pentru menţinerea şi consolidarea păcii.

Aceasta înseamnă cum a spus marele stegar al Păcii: I. V. Stalin, în interwievul acordat corespondentului ziarului „Pravda“ a ne „lua în propriile mâini cauza menţinerii păcii“.

Dragostea cetăţenească şi creştinească ce o avem pentru ajutorarea materială a celor 1500 copii Coreeni, este grăitoare prin distribuirea de timbre pentru ajutorarea poporului Corean în valoare de lei 51.000, numai în ziua de 22 Martie a. c. în regiunea Iaşi, prin concursul Comitetelor de luptă pentru apărarea Păcii, la care preoţimea din oraşul şi raionul Iaşi a ajutat la distribuirea de timbre în valoare de lei 2.700, lămurind în acelaş timp pe credincioşi prin predici, asupra acestei sfinte îndatoriri.

Cum această campanie pentru ajutorarea celor 1500 copii Coreeni nu-i o campanie de sezon ci cu caracter permanent, apelul pentru ajutorarea copiilor coreeni, rămâne o acţiune de onoare pentru toţi cetăţenii din Republica Populară Română. Aceasta cu atât mai mult cu cât ajutorarea eroicului popor Corean, este o manifestare de solidaritate morală a tuturor oamenilor muncii faţa de suferinţele acestui popor care luptă pentru libertatea sa şi pentru pace.

Aşa cum Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne arată categoric în „predica sa depe munte“, că numai aceia fii lui Dumnezeu se vor chema, care vor fi „făcători de pace“ — aşadar, nu grăitori de pace. — Ca urmare Pacea, ca bun suprem al omenirii, se poate câştiga nu atât prin vorbe cât mai ales prin fapte constructive şi exemplul personal în toate problemele vieţii.

Sf. Apostol Pavel, ne îndeamnă: „Să şi duceţi cum şi faceţi, aceiaşi luptă pe care aţi văzut-o la mine şi pe care auziţi că o duc şi acum (Filip. I, 20) — şi tot el scrie Corintenilor: „Alerg dar nu ca şi cum n'aşi şti încotro — Mă lupt cu pumnul dar nu ca unul care loveşte în vânt (I Cor. 9, 26). Deci nici o binecuvântare sufletească sau socială nu vine fără o muncă bine organizată, precisă şi statornică, până la deplina victorie.

Poporul nostru priveşte cu neclintită încredere viitorul. El este sigur de triumful cauzei păcii, de înfrângerea tuturor forţelor întunericului, de oarece în fruntea biruitorului lagăr al socialismului şi păcii, se află invincibila Uniune Sovietică.

Prin solidaritatea tuturor popoarelor iubitoare de pace, fără deosebire de neam sau convingere religioasă, suntem convinşi că se va pune capăt războiului bacteriologic, iar ţara „dimineţilor liniştite" a neînfricatei Coreie, cu o cultură şi civilizaţie multimilenară, îşi va regăsi din nou liniştea şi Pacea şi se va renaşte ca şi pasărea Phöenix, prin muncă cinstită ca o înfloritoare şi mândră grădină.

Trăiască lupta activă a tuturor partizanilor păcii din lumea întreagă.

Preotul Gheorge Bariz

15 Aprilie 1953.

PAȘTELE

Primăvară... Sărbătoare!
Semn de viață pe ogoare,
Și cât vezi cu ochii, roată:
Dealuri, munți, câmpia, toată-i
Haină verde și'nflorată.

Primăvară... Sărbătoare!
Pe câmpii s'aud tractoare.
Cad semințele în rînduri;
Nici un om nu stă la gânduri...
Trec la lucru cârduri, cârduri,

Primăvară... Sărbătoare!
Cald. In stoluri vin cocoare.
Lunca mugurii și-arată,
Rândunica cuibu-și ca'tă'n
Colțul ștreșinii dinspre poartă.

Primăvară... Sărbătoare!
Zburdă mieii prin ponoare.
Ies copiii iar la joacă;
Pân' dă soarele la toacă,
Numai zumzet în prisacă.

Primăvară... Sărbătoare!...
Vine seara cu răcoare.
Lângă garduri, prin livadă,
Stau gunoaele grămadă,
Noaptea, pomii'n fum se scaldă.

Primăvară... Sărbătoare !...
Toate sunt scăldate'n soare.
Munca-i depănată'n glume.
Pân'ce soarele apune,
Peste-a dealurilor culme.

Primăvară... Miez de noapte !...
Sună clopotele toate...
Merg creștinii să se închine ;
Paștele ! Cântări divine
Și 'bisericile pline.

Primăvară 'ncântătoare !...
Toate spun că-i sărbătoare.
Numai cântece si glume
Impletesc surâzătoare,
Atunci când îi pace'n lume,
Munca'n fabrici și ogoare...
. . . . . .
. . . . . .

Primăvară... Sărbătoare !...
Dece'n lume mai sunt oare
Oameni plini de răutate,
Ce prefac viața'n scrum ?
Vrem viață, nu vrem moarte !

Pr. Th. V.

„Ne îngrijim de cele bune nu numai înaintea Domnului ci şi înaintea oamenilor“ (II Cor. 8, 21).

FRAŢILOR,

Bunul şi iubitorul de oameni Dumnezeu, în grija Sa cea mântuitoare pentru neamul omenesc, a descoperit oamenilor toată învăţătura dumnezeiască necesară pentru mântuire. Acest lucru a şi fost scopul venirii Sale pe pământ, „care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire s'a pogorât din cer“ (Art. 3). Dar cuvântul e cuvânt şi omul fiinţă atât de nepricepută şi zăbavnică cu inima a crede toate câte a spus Fiul lui Dumnezeu, a avut nevoie şi de exemple, minuni, parabole, asemănări. Ei bine toate acestea formează activitatea Domnului Hristos pe pământ. O muncă foarte grea, care nu putea fi dusă de niciun om, *după cum jertfa depe cruce nu putea fi adusă de cineva.* Dar pentru cine s'au făcut toate acestea? Nu pentru noi toţi? Da; pentru toţi oamenii şi pentru fericirea tuturor. Nu după cum credeau Evreii din timpul acela, că Mesia trebue să vie numai pentru ei. Nu! Domnul a venit pentru toţi, pentru toţi a trudit, pentru toţi a predicat, pentru toţi s'a jertfit. Prin aceasta, Domnul, a binevoit să ne dea o pildă să ne arate în ce direcţie trebuie să fie îndreptate, în viaţă, toate strădaniile noastre, toată munca noastră. Ea trebuie să fie făcută spre ridicarea bunei stări a poporului căci numai aşa ne vom putea mântui.

* * *

Astăzi voiu vorbi despre munca pentru ridicarea bunei stări a poporului.

* * *

Munca este astăzi, ceiace preocupă, mai mult ca orice mintea omului. Pe ogoare, în uzine, fabrici, ateliere, şcoli, biblioteci

şi birouri, ritmul armonios şi vesel al muncii dă vieţii un înţeles înalt şi o frumuseţe rară. Munca se poate asemăna cu inima din corpul omenesc, căci după cum aceia hrăneşte, mişcă şi ţine viaţa în corp, tot aşa şi munca pune în mişcare întreaga suflare omenească, îi dă viaţă şi o hrăneşte. De aceia nu greşim dacă vom spune că munca este o activitate ordonată, prin care omul stăpân şi transformând natura, produce bunuri materiale şi spirituale, pentru satisfacerea nevoilor şi năzuinţelor lui, pentru desăvârşirea vieţii spirituale. Din aceste cuvinte se vede că, munca este mai mult decât o comoară, căci dintr'o comoară, dacă iei azi şi mâine, de la un timp se va termina, pe când munca procură omului, totdeauna, tot ce-i trebuie. Munca, aşa dar, este foarte folositoare pentru om. Ea este veche, odată cu omul. Dumnezeu a lucrat şi lucrează de-apururea şi a dat şi omului poruncă să lucreze „şase zile să lucrezi" (Ex. 20, 7). Prin muncă, omul îşi întreţine viaţa. „Cine nu vrea să lucreze, acela nici să nu mânânce" (II Tes. 3, 10). Cum şi-ar putea cineva închipui c'ar putea trăi fără să muncească. Trai fără muncă înseamnă trai din munca altuia, adică furt, înşelăciune, viclenie, în general exploatare. Dumnezeu urăşte lenea. „Du-te la furnică leneşule, uită-te cu băgare de seamă la căile ei şi înţelepţeşte-te" (Prov. 6, 6); arătând prin aceasta că fiecare vietate, cât de mică ar fi, trebue să se intereseze de hrana ei şi cu atât mai mult omul, fiinţă înzestrată cu inteligenţă. Aceasta frumoasă învăţătură poporul nostru credincios a rezumat-o în cuvintele: *„Dumnezeu îţi dă, dar în traistă nu-ţi bagă"*.

Munca ne desvoltă puterile trupeşti şi sufleteşti. Cine munceşte îşi va desvolta corpul armonios, căci munca asigură buna funcţionare a tuturor organelor corpului omenesc. Omul leneş, adesea e bolnav. Numai în mintea leneşului, care stă toată ziua şi nu lucrează nimica pot încolţi seminţele tuturor păcatelor. Negândindu-se şi nelucrând binele, se va gândi şi va lucra cele rele. Munca asigură omului câştigarea multor virtuţi. Munca va desvolta în om mintea, viaţa, dragostea. Omul muncitor, cu gândul veşnic la lucrul său, nu va urzi în mintea lui planurile rele, ci mai degrabă se va gândi la Dumnezeu, dela care va cere ajutor în lucrul său, puteri noui, iar la sfârşitul lucrării sale, va mulţumi lui Dumnezeu pentru toate darurile sale.

Dar prin muncă vom putea împlini şi cea mai mare poruncă care ne-a dat-o Dumnezeu: iubirea. Iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele. Iubirea faţă de Dumnezeu o împlinim prin iubi-

rea faţă de aproapele - „Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăşte, mincinos este“ (I loan 4, 20).

Iubirea faţă de aproapele însă trebue pusă în fapte, care sunt aşa de necesare pentru mântuirea noastră: „Nu tot cel ce zice: Doamne, Doamne va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu, Care este în ceruri“. (Mat. 7, 21). Voia lui Dumnezeu este ca noi să iubim pe aproapele şi să-l ajutăm. Iubind şi ajutând pe aproapele iubim şi ajutăm pe Dumnezeu: „Mie mi-aţi dat“. Iubirea faţă de aproapele, ne duce desigur la iubirea faţă de toţi oamenii. Aproapele? Adică orice om, toţi oamenii, întreaga societate omenească. Nu suntem noi toţi fraţi? Nu suntem noi toţi fii lui Dumnezeu? El ne iubeşte pe toţi căci suntem fiii lui şi noi îl iubim pe El, căci este tatăl nostru al tuturor şi ne iubim şi unul pe altul căci suntem fraţi. El ne-a iubit pe noi şi noi trebuie să ne iubim unul pe altul. El ne-a dăruit toate bunătăţile pământului şi noi trebuie să ne ajutăm unul pe altul. N'a făcut Dumnezeu soarele, luna, apele, cerul, pentru toţi? Domnul Hristos a venit pe pământ, a învăţat, a pătimit, s'a jertfit pentru un om, sau pentru un popor? Sf. Apostoli au predicat Evanghelia unui om sau unui popor? Nu! pentru toţi! Ei n'au uat dela nimeni nimic, nici chiar hrana, ci s'au ostenit pentru ei şi pentru toţi oamenii: „Pâinea nimănui n'am îmbucat în dar, ci cu muncă şi cu trudă am lucrat noaptea şi ziua, ca să nu împovărăm pe nimeni dintre voi“ (Tes. II, 3, 8).

Sfinţii Bisericii noastre au făcut la fel. Ei, în general, au fost oameni săraci, dar prin muncă şi viaţă fără prihană au ajuns sfinţi. Ceiace n'au putut face bogaţii cu averea lor, au făcut ei şi au câştigat fericirea. Aşa se spune despre unii din ei, că ziua lucrau, iar noaptea umblau să ajute pe săraci din prisosul muncii lor. Alţii au pus toată averea lor şi truda lor în ajutorul şi spre binele poporului, încât şi-au câştigat laude şi din partea duşmanilor lor — au înfiinţat spitale, orfelinate, azile, unde mulţi oameni şi-au găsit mângâere. Indemnul predicii lor era toţi pentru toţi, după cuvântul Sf. Scripturi: „Acum sunt multe mădulare, însă un singur trup“ (I Cor. 12, 20). Dacă pilda lor şi truda lor n'a pus capăt tuturor suferinţelor, aceasta se datoreşte faptului că erau destui acei care doreau toate numai pentru ei. Au fost destui deacei cari au rămas surzi la strigătul de ajutor a celor în suferinţă. Aşa au trăit mai departe iubirea de argint, înşelăciunea, sgârcenia, furtul, asuprirea, exploatarea şi celelalte păcate. Acum noi ne dăm seama că toate acestea sunt departe de duhul învă-

ţăturii Domnului Hristos. Pilda Domnului şi a Sfinţilor Lui, ne lămureşte că n'avem dreptul să ne punem pe noi în fruntea preocupărilor noastre. Nu muncim numai pentru noi, căci în felul acesta vom strânge comoară pe pământ, ci vom face hambare din nevoile noastre. Dar nu suntem într'un loc pustiu sau trăim singuri pe pământ! Noi trăim între oameni, avem legături unii cu alţii. Noi folosim împreună multe lucruri: drumuri, şcoli, biserici, biblioteci, spitale, uzine, etc. Ori toate acestea reprezintă munca depusă de toţi pentru binele tuturor.

Aşa trebue să fie creştinul, aşa trebue să muncească, ca din rodurile muncii sale să guste toţi semenii lui, arătând prin aceasta dragostea lui de aproapele: „iar pe aproapele tău ca însuţi pe tine". „Să nu fie neunire în trup, ci membrele să îngrijească unele de altele" (I Cor. 12, 25). Munca dusă de toţi împreună, dă rezultate foarte frumoase. Mai întâi îţi întăreşte puterea, ca de pildă vocea în cor. Ori cât ai avea vocea de slabă, dacă cânţi cu mai mulţi, vocea ta capătă o putere. Cânţi mai bine. Munca făcută de toţi împreună produce mult şi repede, ceiace contribuie la înlesnirea traiului pentru toţi. Munca în comun poate realiza lucruri mari, ceiace un om n'ar putea să realizeze într'o viaţă întreagă. Exemple avem destule chiar în Ţara noastră: o hidro centrală care luminează un sfert din ţara noastră, un canal de zeci de km. care să facă roditoare mii de ha. până mai eri pustii, spitale în care îşi găsesc vindecarea mii de bolnavi, sau o şcoală unde deprind ştiinţa de carte mii de elevi, nu sunt atâtea dovezi, că munca dusă în comun poate realiza lucruri nemaipomenite? Dar munca în comun mai are marele merit că inobileaza şi sufletul: lucrând în comun nu ne vom mai urî, nu ne vom mai invidia, nu ne vom mai fura, nu ne vom mai certa, ci între noi va înflori iubirea pe care Ap. Pavel o numeşte cea mai mare poruncă, dată de Dumnezeu! Muncind împreună vom trăi ca fraţii, căldura va uni sufletele noastre, ne vom învăţa unii pe alţii, ne vom ajuta unii pe alţii: „Pe cel bătrân să nu-l înfrunţi, ci să-l îndemni ca pe un părinte, pe cei mai tineri ca pe fraţi, pe femeile bătrîne ca pe nişte mame îndeamnă-le, pe cele tinere ca pe surori în toată curăţia" (I Tim. 5, 1-2). Atunci nu vom mai fi eu şi tu, fără putere, ci vom fi cu toţii, puterea va creşte şi orice vom dori spre binele nostru, aceia vom şi putea face. Vom lucra împreună, ne vom ruga împreună şi Dumnezeu se va bucura în ceruri şi ne va numi fii, pentrucă noi trăim aici ca fraţii.

Trebuie însă să mai ştim că duşmanii noştri sufleteşti şi tru-

peşti, nu vor privi cu ochi buni familia noastră, unirea noastră, puterea noastră şi traiul nostru bun, ci vor căuta prin fel şi fel de metode să ne strice tot ceiace am realizat noi prin muncă. Arme de luptă în contra noastră vor găsi multe, care de care mai veninoase, mai urâte. Dar dintre toate războiul este cea mai diavolească. Războiul deslănţuit de ei vrea a înghiţi toată munca. Noi nu ştim ce poate face un război? Totul nimiceşte. Ceiace am realizat noi în zeci de ani, războiul preface în cenuşă. De aceia trebuie multă râvnă în muncă. Străduinţa noastră să nu ostenească nici o clipă. Dragostea şi unirea dintre noi să nu se răcească şi aşa vom putea opune în faţa oricărei primejdii voinţa noastră hotărîtă de a trăi fericiţí în pace. Viaţa va învinge moartea şi pacea, războiul.

* * *

Fraţilor, vă îndemn să vă încordaţi puterile în muncă aşa cum aţi făcut până acum. Să vă gândiţi că munca este o poruncă dumnezeească şi numai prin ea ne ţine viaţa. Să ne gândim că munca este o onoare. Dumnezeu însuşi a lucrat, noi suntem imitatorii Lui. Să nu muncim numai pentru noi, pentru îndestularea noastră, pentru fericirea cea pământească, trecătoare, ci din toate ale voastre, prin munca voastră să sporiţi comoara sufletului vostru, care nu se va lua dela voi.

Munca voastră să fie pusă în slujba tuturor, căci aceasta este voia lui Dumnezeu.

Muncind împreună, iubindu-vă ca fraţii, rugându-vă împreună, Dumnezeu va lăuda fapta voastră şi va binecuvânta munca voastră cu roduri bogate.

Sprijiniţi cu toată puterea voastră toate instituţiile şi tot ce se organizează de puterea de Stat, pentru binele vostru al tuturor. Aşa va înflori şi se va îmbunătăţi starea voastră iar cu toţii ne vom întări foarte şi vom sta fără frică în faţa oricărei primejdii, ori cât de mare ar fi ea, „căci cu noi este Dumnezeu“. Amin.

Pr. Constantin Stavila

Predică notată cu 10 la Cursurile de Indrumare Misionară şi Socială, Institutul Teologic Bucureşti, seria XV-a.

Copie

ADMINISTRAŢIA PATRIARHALĂ
Comisiunea de Pictură Bisericească
Nr. 2655/953

SFINTEI ARHIEPISCOPII A IAŞILOR

Avem onoarea a Vă face cunoscut, că în conformitate cu cap. IV din Instrucţiunile privitoare la angajarea lucrărilor de pictură bisericească, tipărite în revista B. O. R. Nr. 7-9/951 „Abateri şi sancţiuni“ au fost sancţionaţi următorii pictori şi zugravi pentru abaterile notate în dreptul fiecăruia, în cursul anului 1952.

1. — Pictorul I. Dogărăscu din Bucureşti, a fost sancţionat cu avertismentul scris pentrucă a modificat devizul iconografic la biserica parohiei Mărgheni, Raion Balş, fără aprobarea forurilor superioare.

2. — Pictorul I. Dogărăscu, a fost sancţionat cu avertismentul scris pentrucă a dat naştere la discuţiuni nepotrivite în faţa enoriaşilor, la biserica Şerbăneşti-Cernele, Raion. Băbeni.

3. — Pictorul I. Minulescu, a fost sancţionat cu avertismentul scris pentru acelaş motiv arătat la pictorul Dogărăscu, la punctul 2.

4. — Pictorul N. Brana, a fost sancţionat cu avertisment scris pentru aceleaşi abateri, împreună cu pictorii Minulescu şi I. Dogărăscu.

5. — Zugravul losif Gâdea a fost sancţionat cu retragerea autorizaţiei pe timp de 6 luni începând cu 1 Fevruarie 1953, pentrucă a executat lucrări de restaurarea picturii la biserica Risipiţi I, Regiunea Craiova, fără respectarea normelor legale şi fiindcă a adus pâri neîntemeiate colegilor săi pictori şi zugravi.

6. — Zugravul Gh. Marinescu, a fost sancţionat cu suspendarea autorizaţiei pe timp de un an, pentrucă a executat lucrări de pictură bisericească fără aprobare.

Pentru preoţii care s'au făcut vinovaţi de abateri în ce priveşte normele pentru executarea lucrărilor de pictură bisericească, aceştia au fost sancţionaţi de Chiriarhiile respective.

PREŞEDINTE,

Episcop (ss) † Antim Târgovişteanu

N: 166

Anul XXIX
Serie nouă

Mai 1953
No. 5.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

PENTRU PREOŢI

„Să dea Dumnezeu ca anul 1953 bi-
„necuvântat de Mântuitorul Iisus Hristos,
„să fie şi el „anul păcii“ între toate po-
„poarele din lume“.

„In acest an al păcii pe ţevile tunu-
„rilor nimicitoare de vieţi nevinovate, să
„să se aşeze blând porumbelul păcii, ca
„astfel; „pre pământ să fie pace şi între
„oameni bună voire“.

(Din cuvântarea P. S. Mitropolit Sebastian ţinută cu prilejul deschiderii Adunării Eparhiale).

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA :
CONSILIUL EPARHIAL AL MITROPOLIEI MOLDOVEI ŞI SUCEVEI
IAŞI. — STRADA ŞTEFAN CEL MARE, Nr. 46.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

CUPRINSUL

Arhiepiscopia Iaşilor

1. – Vizita I. P. S. Mitropolit Sebastian la Şcoala de Cântăreţi Bisericeşti din Mănăstirea Neamţu.
2. – Conferinţa reprezentanţilor cultelor din oraşul şi regiunea Iaşi.
3. – Teme potrivite pentru o predică la „Duminica Samarinencii“ de Pr. Scarlat Porcescu.
4. – Schema pentru Predica la „Duminica Pogorîrii Sf. Duh“ de Pr. Constantin Nonea.
5. – Restaurări de biserici.
6. – Răspunsul „Pravdei“ în legătură cu discursul preşedintelui Eisenhower de Pr. Laurenţiu Popovici.
7. – Răspunsul Guvernului R. P. R. adresat Comisiei Congresului popoarelor pentru apărarea păcii.
8. – Pacea bunul suprem al tuturor oamenilor şi tuturor popoarelor de Pr. Laurenţiu Popovici.
9. – Viaţa şi Opera lui Neculai Bălcescu de Pr. Th. Bodnariu.
10. – 1 Mai de Pr. Vladimir Grosariu.
11. – Ziua Presei Sovietice.
12. – Ziua Victoriei de Pr. Vladimir Grosariu.
13. – Sfaturi Agrotehnice.
14. – Luna pădurii.
15. – Mişcări de personal.
16. – Pedepse.
17. – Dispoziţiuni referitoare la întreţinerea în bune condiţiuni a locaşurilor de cult monumente istorice. Circulară.
18. – Circulară cu privire la muncile agricole.

Episcopia Romanului

1. – Mişcări de personal. Angajări. Pensionări. Decese.

ANUL XXIX. MAI 1953.
Serie nouă. Nr. 5.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

VIZITA INALT PREA SFINŢITULUI MITROPOLIT SEBASTIAN

la Şcoala Medie Tehnică de Cântăreţi Bisericeşti din Mănăstirea Neamţului

In ziua de 14 Aprilie a. c., Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, a vizitat Şcoala de Cântăreţi bisericeşti a Mitropoliei Moldovei şi Sucevei, care funcţionează în Mănăstirea Neamţu.

După ce a vizitat şcoala în întregime, au fost convocaţi membrii corpului didactic într'o şedinţă extraordinară de lucru, în Cancelaria Şcolii, sub preşedenţia înaltului ierarh.

După ce s'a interesat îndeaproape de fiecare persoană şi de felul cum îşi duce şi realizează munca, în câteva cuvinte, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian a trasat sarcinile cari revin membrilor corpului didactic dela Şcoala noastră, ca pregătitori ai viitorilor slujitori la altarele Sf. noastre Biserici şi ca cetăţeni loiali ai scumpei noastre patrii Republica Populară Română.

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian în cuvinte însufleţite, a făcut comunicarea în legătură cu evenimentele mai însemnate din viaţa politică a Statului nostru şi a Marei ţări vecine şi prietene URSS, evenimente la care Biserica noastră participă cu tot devotamentul şi loialitatea.

In ceiace priveşte ţara noastră I. P. S. Mitropolit Sebastian subliniază venirea la conducerea Ministerului Cultelor a d-lui Petre Constantinescu-Iaşi.

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit face comunicarea că la vizita de rigoare a Inalt Prea Sfinţiei Sale făcută actualului Ministru, a asigurat pe Domnia Sa de tot devotamentul personalului clerical al Eparhiei, precum şi al personalului şi elevilor şcoalei de cântăreţi.

Pe linia evenimentelor internaţionale, I. P. S. Mitropolit Sebastian, a arătat marea pierdere pe care a avut-o întreaga omenire iubitoare de pace prin moartea stegarului păcii I. V. STALIN.

Biserica a participat la această durere şi s'a manifestat prin efectuarea serviciilor divine şi cuvântări în ziua funerariilor.

In încheiere I. P. S. Mitropolit Sebastian, a dat sfaturi şi îndemnuri corpului profesoral de a lupta activ în frontul păcii.

Părintele Director Ioan Ivan, a asigurat pe Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit de tot devotamentul personalului şcoalei şi a elevilor, raportând că la şcoala dela Neamţu, se desfăşoară activităţi extraşcolare în cadrul A. R. L. U. S. şi a Comitetului de luptă pentru pace, cu care prilej sunt desbătute toate problemele vieţii bisericeşti precum şi probleme de politică internaţională, luând angajamentul sporirii şi intensificării tuturor acţiunilor de bine în viitor.

CONFERINȚA

Reprezentanților cultelor din Regiunea și orașul Iași din 11 Mai 1953.

Luni 11 Mai 1953 orele 15, în sala de ședințe de la Sf. Mitropolie a Moldovei și Sucevei, din Iași, a avut loc consfătuirea reprezentanților cultelor din Regiunea și orașul Iași, în cadrul Comitetului regional de luptă pentru pace.

La consfătuire au luat parte: D-l C. Doroftei-secretarul Comitetului Regional de luptă pentru pace din Iași, D-l D. Andronic Imputernicitul Regional al Ministerului Cultelor, D-l rabin Leiba Ochsenberg din partea cultului Mozaic, Pr. O. Tușinschi și Pr. Iulius Weischelbauer din partea cultului Romano-Catolic, Pr. Gh. Vartolomeu din partea cultului ortodox de rit vechi lipovenesc, D-l Pastor I. Trifu și Sfatcu din partea cultului creștin baptist, D-l I. Nastase din partea cultului creștin după evanghelie, D-l D. Ianoș din partea cultului apostolic, Pr. Constantin Nonea Vicarul Sf. Mitropolii, Pr. C. Andoni, Pr. D. Hadârcă, Pr. T. Bodnariu, consilieri, Pr. Sc. Porcescu inspector bisericesc, Pr. Gh. Bariz președintele Comitetului de luptă pentru pace dela Centrul Eparhial, Pr. V. Flondor, D-l Ioan Zamfirescu secretar Eparhial, din partea cultului ortodox. D-l Gh. Graur președintele Conferinței Cultului adventist din Moldova și D-l Pavel Olteanu din partea cultului adventist de ziua 7-a.

* * *

Conferința a fost prezidată de D-l C. Doroftei Secretarul Comitetului Regional de luptă pentru pace Iași. La masa prezidiului au mai luat parte D-l D. Andronic, Imputernicitul Ministerului Cultelor și Pr. Gh. Bariz președintele Comitetului de luptă pentru pace de

la Centrul Eparhial care a redactat procesul verbal al consfătuirii intercultice.

Conferinţa a fost deschisă de D-l C. Doroftei, care după prezentarea ordinei de zi:

1. Prezentarea Conferinţei „Pacea bunul suprem al tuturor oamenilor şi popoarelor".
2. Intrebări,
3. Discuţii,

a dat cuvântul Preotului O. Tuşinschi din partea cultului romano-catolic care a susţinut conferinţa.

*

Pr. O. Tuşinschi îşi începe conferinţa „Pacea bunul suprem al tuturor oamenilor şi popoarelor". Pornind dela Apelul Congresului Partizanilor Păcii dela Viena, arătând că: „în întreaga lume a răsunat cu putere ecoul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii". Expune în continuare ororile războiului, dând date concrete asupra urmelor lăsate de cel de al doilea război mondial, precizând că: „Războiul întotdeauna a adus moartea a milioane de vieţi omeneşti, suferinţi, pustiire, mizerie, boli, ruine şi sărăcie..." Cine ar putea să uite grozăviile războaielor din trecut — spune Sfinţia Sa — şi să nu se cutremure la gândul grozăviilor unui nou război? Demască pe aţâţătorii la un nou război, care doresc să arunce omenirea în vâltoarea unui nou război sângeros şi că: „datorită lor în Coreea, Vietnam şi alte părţi ale lumii, curge sânge nevinovat folosindu-se mijloacele cele mai barbare de exterminare în masă a omenirii".

Trece apoi şi demonstrează faptul că, pacea este supremul bun al tuturor oamenilor şi popoarelor, afirmând că: „Pacea este condiţia primă şi imprescriptibilă naintea oricărui alt bun. Nu se poate munci şi nu se poate crea decât în pace. Pacea reprezintă condiţia inexorabilă a desvoltării vieţii umane.

Pacea condiţionează viaţa. Pacea este unica şi reala fericire pe pământ. Cine luptă pentru distrugerea păcii este un duşman al vieţii. A merge pe drumul păcii înseamnă a merge pe drumul progresului. Pacea este aceia care promovează progresul vieţii sociale. Pacea este cel mai de preţ bun al oamenilor şi popoarelor. Ea este

absolut necesară pentru desvoltarea şi desăvârşirea vieţii, aşa după cum soarele şi aerul sunt necesare pentru ori şi ce creşte şi trăeşte pe pământ.

...Civilizaţia este clădită pe pace şi fără pace ea moare.

Dar nu merită să fie numită pace, pacea pe care vor s'o impună puterile apusene în frunte cu imperialiştii, sub stăpânirea cărora, domneşte jaful şi exploatarea, unde oamenii nu au pace în suflete, unde nu există dreptate socială, unde oamenii au motive de duşmănie unii contra altora. Pacea nu poate să fie decât acolo, unde motivele de duşmănie au încetat de a mai fi. Pacea trebuie să fie rodul dreptăţii zice profetul Isaia. Poate fi pace în lumea capitalistă unde oamenii nu sunt împăcaţi cu viaţa ce o duc? Poate fi pace acolo unde o minoritate de oameni confiscă bunurile vieţii şi libertatea şi lasă pentru majoritatea celorlalţi mizeria şi robia? Intr'o lume în care domneşte nedreptatea socială nu poate fi pace. In opunere cu gândirea burgheză despre pace, se ridică şi se impune lagărul păcii călăuzit de învăţăturile lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin. In faţa celor care propoveduesc războiul se ridică neclintit „Frontul Păcii“ constituit din milioane de oameni, conştienţi de dreptul lor. Nici când omenirea nu s'a arătat mai solidară, mai conştientă şi mai hotărîtă, în lupta ei pentru o cauză dreaptă, ca astăzi, când îşi apără cu înverşunare pacea, bunul ei cel mai de preţ. Oamenii luptă pentru instaurarea păcii pentru că ei ştiu că pacea va pune capăt mizeriei şi va transforma faţa pământului, începând pentru toată lumea o nouă viaţă mai bună şi mai fericită... Pacea va învinge, pentrucă ea astăzi nu mai este un vis al poeţilor, astăzi pacea tinde să devie o realitate. Lupta pentru pace este organizată şi ea are în frunte pe Marea şi invincibila Uniune Sovietică, secondată îndeaproape de popoarele ţărilor de democraţie populară şi urmată de armata milioanelor de bărbaţi şi femei din lumea întreagă, înrolaţi în rândurile partizanilor păcii. Marele front al păcii, este puternic şi devine din ce în ce mai puternic.

Mai departe conferenţiarul descrie amănunţit lupta partizanilor păcii din toate ţările. Vorbind despre ţara

noastră spune: „Republica Populară Română stat liber şi independent, este un factor activ în apărarea păcii. In ţara noastră au luat fiinţă până astăzi, peste 22 de mii de Comitete pentru Pace, în care s'au înrolat şi activează zeci de mii de muncitori, intelectuali, preoţi ai diferitelor culte religioase, reprezentanţi ai tuturor minorităţilor naţionale conlocuitoare“ şi expune o serie de realizări prin muncă paşnică prin care poporul român înţelege să lupte pentru pace, întărind patria şi ridicând standardul de viaţă a celor ce muncesc.

In încheere Pr. O. Tuşinschi arată sarcinile ce revin slujitorilor cultelor în lupta pentru pace, stăruind că: „nu este deajuns a vorbi de pace ci a lucra pentru pace, căci nu este scris: „Fericiţi vorbitorii de Pace“, ci: „Fericiţi făcătorii — adică lucrătorii — de pace că aceia fii lui Dumnezeu se vor chema“.

La întrebările şi discuţiile ce au urmat pe marginea conferinţei susţinută de Păr. O. Tuşinschi, participanţii la consfătuire au luat parte cu un viu interes. Pr. Scarlat Porcescu a precizat că lupta pentru pace nu este condiţionată de concepţiile sau structura politică a oamenilor sau popoarelor, ci de interesul general pe care îl prezintă „pacea“ ca bun suprem al tuturor oamenilor şi popoarelor. Pr. C. Andoni a relevat faptul că însuşi Sf. Scriptură şi în special Noul Testament sunt pline de îndemnuri pentru oameni la pace ,şi cuvântul pace se întâlneşte de foarte multe ori în cărţile Sf. Scripturi. Pr. Const. Nonea, menţionează importanţa mare a problemei păcii. D. rabin Leiba Ochsenberg arată că referatul Pr. O. Tuşinschi a fost foarte interesant şi apoi menţionează că în Talmud, este scris că Dumnezeu are un mare dar pentru omenire,—Pacea— şi că deserventii cultului mozaic lămuresc credincioşii respectivi să fie buni luptători pentru pace.

Pr. Gh. Bariz referindu-se la ultima parte a conferinţii prezentată de Pr. O. Tuşinschi unde a arătat cum trebuie să lupte pentru pace slujitorii cultelor, arată în mod practic cum acţionează Comitetul de luptă pentru pace de la Centrul Eparhial al Eparhiei Moldovei şi Sucevei.

D-l Graur menţionează că la adventiştii de ziua 7-a,

duce munca de lămurire intens printre credincioşii respectivi, ca să sprijine acţiunile de folos obştesc, în scopul întăririi patriei noastre Republica Populară Română. In încheere d-sa spune: „Dorim să vedem marile puteri discutând paşnic în scopul încheerei unei păci şi pacea să triumfe pe tot pământul".

D-l Olteanu Pavel îşi arată bucuria pentru atmosfera frăţească a consfătuirii intercultice şi spune: „Lupta pentru pace s'o ducem în colaborare deplină. Dacă unii conducători de popoare ne vor tulbura pacea, noi strânşi uniţi în marele colectiv al păcii, vom şti să apărăm acest bun suprem al oamenilor şi popoarelor".

D-l Trifu îşi exprimă marea bucurie pe care o are la această consfătuire intercultică. D-Sa spune că în lupta pentru pace se conduce de lozinca bisericii respective care zice: „Fă-ţi datoria în familie, în stat, în biserică şi faţă de Dumnezeu". In încheere d-sa spune: „cine doreşte şi luptă pentru pace nu se poate să nu aibă pace".

Pr. T. Bodnar, prin cuvintele psalmistului arată importanţa consfătuirii intercultice zicând: „Ce bine şi ce frumos este a locui fraţii împreună", apoi arată situaţia grea pe care o aveau cultele religioase sub regimurile burgheze înainte de 23 August 1944, în comparaţie cu situaţia fericită de astăzi sub regimul de democraţie populară, când cultele se bucură de deplină libertate şi egalitate. Reliefează mai departe, sensul adevărat al cuvântului pace, din punct de vedere religios şi social. In încheere Sf. Sa spune: „Lucrând efectiv pentru pace, vom realiza cuvântul profetului care spune „va veni vremea când oamenii îşi vor preface lăncile în fiare de plug şi săbiile în săceri şi niciun om nu se va ridica împotriva altui om şi nu vor mai fi războaie".

D-l Nastase, îşi exprimă mulţumirea participării la această consfătuire intercultică, spunând printre altele: „Pot să vă spun că sufletul îmi este plin de bucurie, că ne găsim într'un cerc de fraţi unde se adăugă şi iubirea de oameni". Işi arată şi d-sa dorinţa ca aceste consfătuiri să fie cât mai dese, iar în încheere spune: „Imi iau angajamentul să duc cuvântul de pace fraţilor din adunare".

D-l Ianoş îşi exprimă la rândul său bucuria de a se

găsi la această consfătuire intercultică, unde se discută pe picior de egalitate probleme de interes general, cum este pacea şi că astăzi nu mai este situaţia din vremea burgheziei când cultele erau învrăjbite între ele de clica stăpânitoare în scopurile mârşave de exploatare nemiloasă.

Pr. Gh. Vartolomei din partea cultului ortodox de rit vechi, lipovenesc, spune printre altele: „Pe deasupra deosebirilor noastre religioase, ne uneşte pe toţi dragostea de pace. Legământul meu este că voi urma cu sfinţenie, calea pe care ne-o arătă biserica şi voi face din fiecare credincios un luptător dârz în lupta pentru pace".

Pr. Constantin Nonea, luând din nou cuvântul, afirmă importanţa covârşitoare a consfătuirii interconfesionale, dat fiind problema ce a fost la ordinea zilei „Pacea bunul suprem al tuturor oamenilor şi popoarelor" şi stăruieşte asupra metodelor de lucru în această problemă accentuând lămurirea dela om la om: „ca un mijloc în plus, de a adânci această problemă". Işi exprimă şi Sf. Sa dorinţa ca aceste consfătuiri să aibă loc cât mai des, aducând binecuvântarea Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Sebastian asupra acestei Conferinţe şi a lucrărilor ei, Inalt Prea Sfinţia Sa, fiind plecat în misiune.

Dl. Doroftei, Secretarul Comitetului Regional de luptă pentru pace, face o serie de precizări asupra discuţiilor duse în jurul conferinţii susţinute de Pr. O. Tuşinschi, spunând printre altele că: „discuţiile purtate în jurul problemelor abordate, au reuşit să arate cum reprezentanţii cultelor au îmbrăţişat problema păcii".

Aduce mulţumiri tuturor participanţilor, Pr. O. Tuşinschi care a susţinut conferinţa şi tuturor celor ce au luat parte la discuţii.

Preotul Gh. Bariz, propune expedierea cu ocazia acestei consfătuiri, a unei telegrame către D-l Prof. Petre Constantinescu-Iaşi Ministrul Cultelor şi una către Comitetul Permanent de luptă pentru Pace din R. P. R., cu acelaş conţinut.

Dându-se citire telegramelor:

„Noi reprezentanţii cultelor religioase din oraşul Iaşi, ne-am întrunit astăzi 11 Mai 1953, în consfătuirea inter-

confesională, privind acţiunea comună de luptă pentru apărarea păcii.

In urma analizei muncii şi pe baza schimbului de experienţă şi a metodelor de lucru, ne luăm angajamentul împreună cu credincioşii noştri ca şi în viitor să continuăm cu puteri sporite lupta pentru apărarea şi consolidarea păcii între popoare, fără deosebire de neam şi convingeri religioase.

„Trăiască lupta activă pentru pace!".

Textul telegramelor a fost aprobat în unanimitate prin aplauze şi au fost semnate de toţi reprezentanţii cultelor participanţi la consfătuire.

Epuizându-se ordinea de zi, D-l Doroftei declară consfătuirea închisă.

Reprezentanţii cultelor s'au despărţit într'o atmosferă amicală, având toţi dorinţa de a se întâlni cât mai des în asemenea consfătuiri.

Preot V. Flondor

TEME POTRIVITE
PENTRU O PREDICĂ LA DUMINICA SAMARINENCII

Evanghelia din Duminica a V-a de după Paşti, ne înfăţişează convorbirea Mântuitorului cu femeia samarineancă. Convorbirea de lângă fântâna lui Iacob, expusă cu aleasă măestrie de Sf. Evanghelist Ioan, este foarte interesantă, între altele: pentru că scoate în relief stările sufleteşti ale unei femei care era nerăbdătoare să capete răspunsuri la diferite întrebări şi pentrucă această convorbire ne oferă probleme foarte importante.

Intre problemele sugestive care se desprind din Evanghelia ce ne înfăţişează convorbirea Mântuitorului cu Samarineanca, care pot constitui teme potrivite pentru o predică în această zi, ar fi următoarele:

I. — Raporturile dintre Iudei şi Samarineni

„Cum ceri să bei, tu cari eşti Iudeu, dela mine, care sunt Samarineancă? pentrucă Iudeii nu se îngăduiesc cu Samarinenii“ (Ioan IV, 9).

Raporturile dintre Iudei şi Samarineni erau de multă vreme reci. Pe vremea Mântuitorului protivnicia Iudeilor faţă de Samarineni ajunsese aşa de departe încât nici nu treceau prin ţara lor, deoarece poporul care locuia în această ţară era considerat înstrăinat sub aspect naţional şi rătăcit sub aspect religios.

Samarinenii, de asemenea, arătau indiferenţă şi chiar duşmănie faţă de Iudei.

Suntem, prin urmare, în faţa unei atitudini care are la origină idei şi sentimente de mândrie şi de superioritate naţională atât într'o parte cât şi în cealaltă.

Interpretarea greşită a misiunii pe care a avut-o poporul evreesc în planurile dumnezeeşti, a dus pe con-

ducători şi mai cu seamă pe fruntaşii aristocraţi ai acestui popor la idei şi fapte dispreţuitoare faţă de Samarineni.

Mântuitorul Hristos a aşezat la baza raporturilor dintre oameni iubirea şi frăţia (Matei V, 44). Sf. Apostol Pavel, scria, firește, în spiritul învăţăturii Mântuitorului: „In Hristos, nu este nici Iudeu, nici Elin, nici rob, nici slobod". (Galateni III, 28).

Atitudinile de protivnicie pe care Mântuitorul le constată fie la Iudei, fie la Samarineni, sunt răsturnate de învăţătura Sa — învăţătură a iubirii şi armoniei între oameni şi între popoare, — precum şi de viaţa Sa cu toate faptele ei. Samarineanul milostiv (Luca X, 30-37) şi samarineanul care s'a întors să dea mulţumită (Luca XVII, 16) dovedesc că şi Samarinenii au sentimente şi atitudini superioare. Ura pe care o arătau Iudeii faţă de Samarineni din cauză că aceştia nu şi-au păstrat specificul naţional sau din cauza credinţei lor religioase, sau a Samarinenilor faţă de Iudei, care avea, în vremea aceia, mai curând, înţelesul unei prejudecăţi este combătută, deci, cu asprime de Mântuitorul.

La ospăţul Său, sunt chemaţi toţi dela răspântiile drumurilor (Matei XXII, 9), şi pot rămâne dacă au haine de nuntă vădite în convingerile şi în faptele lor.

Biserica creştină care are la baza ei învăţărura Mântuitorului, nu poate sta nepăsătoare, când constată că au fost şi sunt şi în vremea noastră, conducători de popoare care au cultivat în sânul popoarelor respective ideia superiorităţii lor care a generat sentimente de desconsiderare pentru popoarele mici.

Toate aceste concepţii au dus şi duc la atitudini rasiste, fasciste, şoviniste, cosmopolitiste, la ură confesională, instrumente ideologice folosite cu scopul de a subjuga şi chiar a desfiinţa popoarele mici. Istoria omenirii ne arată destul de limpede, că astfel de atitudini au înveninat raporturile între oameni, între popoare, ducându-le la vrăşmăşie şi la războiu, stări nefireşti care nu pot găsi niciun fel de temei în învăţătura Mântuitorului nostru. Oamenii şi popoarele trebuie să trăiască împreună în pace şi armonie, ca fraţii, împărţind cu dreptate

toate produsele pământului şi muncind, pentru o viaţă de prosperitate şi de fericire.

Imaginea pomului în care vin şi se odihnesc fel de fel de păsări, sau a unui ansamblu coral în care unitatea armonică este împlinită de voci şi partituri variate, exprimă clar ideia că în lume coexistenţa popoarelor şi a modurilor de viaţă deosebite, sunt posibile dacă este eliminată din suflete ura şi tendinţa de dominaţie şi dacă toţi înţeleg să muncească pentru realizarea binelui comun.

II. — Apa cea vie

„Dacă cunoşteai darul lui Dumnezeu şi cine este cel care ţi-a zis: dă-mi să beau, ai fi cerut dela El şi ţi-ar fi dat apă vie!“ (Ioan IV, 10).

Fermecătoarea imagine „apa cea vie“ este foarte potrivită pentru a sugera valoarea cuvântului dumnezeesc celor ce cunosc darul lui Dumnezeu prin Sfintele Taine. Cuvântul sau învăţătura Mântuitorului Hristos, este necesară credincioşilor, în vederea apropierii lor de Dumnezeu, în vederea împăcării sau a mântuirii lor. Cine bea apa cea vie a Mântuitorului, adică cine ascultă şi păzeşte învăţăturile sale, este smerit, blând, îşi plânge îndurerat păcatele sale, însetează şi flămânzeşte după dreptate, este curat la inimă, milostiv faţă de cei din jurul său, împlineşte toate mişcările sale după legea dreptăţii, urmăreşte pacea sau buna înţelegere cu toţi semenii săi, năzueşte spre cer prin toate gândurile şi faptele sale, iubeşte pe aproapele său, făptură de aceiaşi condiţie cu el, neţinând seamă de origina sa etnică, de poziţiunea sa socială, de vârsta sa, de credinţa sa, de credinţa sau de starea sa morală, nesocoteşte bogăţia deoarece l-ar putea înfrâna sau opri în drumul care duce spre cer, deoarece de cele mai multe ori, această bogăţie, dar, mai cu seamă năzuinţa de a o înmulţi, l'ar duce la minciună, arghirofilie, la furt, la lăcomie, la subordonarea sau supunerea sa acestui ţel, la exploatarea semenului său. Cine cere, cine bea această apă vie, adică cine îşi organizează viaţa conform cuvântului dumnezeesc, se găseşte cu toată fiinţa sa pe linia care duce la împăcarea sa cu Dumnezeu. „Această apă se va face în el izvor

de apă isvorâtoare întru viaţa veşnică“ (Ioan IV, 14).

Drumul acesta spre cer porneşte, după cum se vede, de pe pământ şi trece printre oameni. Nu se poate admite, creştineşte vorbind, un credincios înfrăţit cu Mântuitorul Hristos, dacă nu este frate în toate intenţiile şi faptele sale bune cu semenul său. Biserica creştină, deci, cu învăţătura ei descoperită de Dumnezeu, cu metodele ei specifice, este prezentă pe linia care duce la construirea orînduirilor noui, pe linia străduinţelor pentru o lume mai bună, pentru un om setos de dreptate, cu respect şi iubire faţă de semenul său, care să nu cunoască apăsarea şi exploatarea, care să muncească conştiincios pentru comunitatea în care trăeşte.

III. — Inchinarea în Duh şi Adevăr

„Dumnezeu este Duh şi cei care I se închină trebuie să I se închine în Duh şi în adevăr“ (Ioan IV, 24).

Convorbirea dela fântâna lui Iacob, devine mai interesantă atunci când samarineanca pune Mântuitorului întrebări cari vădesc stările ei de nedumerire în faţa problemelor religioase.

Deoarece cultul în religiile vechi, şi chiar în mozaism, era interpretat şi considerat esenţa vieţii religioase, samarineanca dominată de acest gând, încercând să-l înţeleagă pe Dumnezeu, prin mijlocirea noţiunilor de timp şi spaţiu îşi arată nedumerirea cu privire la cel mai potrivit loc în care poate fi adorat Dumnezeu. După ce Mântuitorul descopere samarinencii înţelegerea cea dreaptă privind locul unde se cuvine să fie adorat Dumnezeu adaugă că Dumnezeu este Duh iar închinarea trebuie împlinită în duh şi în adevăr.

Alături de fericirea pe care o urmăreşte omul ca scop al existenţii sale, cultul religios este o datorie firească a sa derivând din faptul că este făptura lui Dumnezeu.

Cultul este în concepţia creştină un proces subiectiv, o stare sufletească de iubire totală faţă de Dumnezeu, exteriorizată sau obiectivată în cuvinte, mişcări, şi simbole liturgice. Formele cultuale religioase sunt zadarnice fără o participare sinceră a funcţiunilor superioare

sufleteşti. O astfel de închinare în care există o atentă preocupare pentru latura formală a cultului, începând dela pomelnicul în care credinciosul îşi aşterne dorinţele şi amărăciunile, în care îşi arată năduful şi, adesea, isbucnirea împotriva semenilor săi şi până la cele mai variate procedee de vorbire şi de mişcare liturgică, nu este o închinare în duh şi în adevăr, ci mai curând, o luare în deşert a lui Dumnezeu.

Cultul religios creştin, are înainte de toate, un înţeles profund duhovnicesc. Exagerările ritualistice pot determina în sufletele credincioşilor stări de confuzie religioasă. Mulţi pot interpreta, din cauza aceasta, cultul creştin ca o lucrare magică; mulţi pot cădea în maladii mistice sau în superstiţii; mulţi cu imaginaţia excitată de practici şi forme rituale exagerate pot pretinde că li se arată Dumnezeu în imagini sensibile; mulţi pot cădea în greşala de a căuta anumite locuri şi anumite persoane care le-ar înlesni calea spre cer.

Indepărtarea diferitelor procedee care nu au nimic comun cu duhul şi practica creştină tradiţională, folosite de unii fraţi preoţi, se impune ca o necisitate absolută, pe de o parte, spre a contribui la înţelegerea clară e vieţii religioase creştine care urmăreşte comuniunea credinciosului cu Dumnezeu în duh şi în adevăr, iar, pe de altă parte spre a grăbi procesul de uniformizare al cultului nostru religios.

IV. — Convorbirea cu o femeie

„Dar atunci sosiră ucenicii Lui. Şi se mirau că vorbeşte cu femeie samarineancă“ (Ioan IV, 27). După cei mai mulţi comentatori ai Noului Testament, mirarea ucenicilor nu este cauzată de faptul că vorbea cu o femeie samarineancă, ci de faptul că vorbea cu o femeie. Se ştie bine că înainte de Mântuitorul, atât la Evrei cât şi la popoarele păgâne, femeia era considerată ca o fiinţă inferiroară, asimilată în multe privinţi sclavilor, de aceia nu i se da atenţia cuvenită.

Mântuitorul Hristos, fie prin învăţătura Sa, fie prin faptele Sale a acordat femeiei cinstea care i se cuvine. Atât din litera cât şi din spiritul evangheliei, rezultă că

femeia a fost ridicată de creştinism la aceiaşi poziţiune cu bărbatul. E drept, între apostolii apropiaţi ai Mântuitorului, n'au fost femei, dar ea a stat la picioarele Sale, ascultându-i învăţăturile, ea I-a făcut primirea cât mai plăcută, ea I-a spălat picioarele cu miruri şi le-a şters cu perii capului ei, ea L-a însoţit pe drumul crucii, ea s'a dus cu miruri la mormânt, ea a văzut în el un prooroc, ea şi-a crescut copiii în spiritul învăţăturii Sale, într'un cuvânt, ea a simţit, a avut intuiţie corectă că Mântuitorul este trimisul lui Dumnezeu.

Unii cercetători ai sufletului omenesc, ajungeau la concluzia că femeia are în fiinţa sa însuşiri prin care se deosebeşte de bărbat. De pildă, funcţia întelectuală n'ar ajunge la gradul la care se găseşte aceiaşi funcţie la bărbat; la fel, capacitatea de hotărîre şi de mişcare; în schimb afectivitatea este mult mai puternică decât la bărbat. Aceste concluzii s'au dovedit complect neîntemeiate în urma cercetărilor ştiinţifice riguroase în domeniul sufletului omenesc după cele mai înaintate metode ştiinţifice. Insuşirile şi funcţiunile ei sufleteşti de complectă egalitate cu cele ale bărbatului, au situat-o pe acelaşi plan cu el, în procesul de desvoltare a lumii. Ea împlineşte cu succes rolul de soţie şi de mamă alături de cel de muncitoare în cadrul patriei. Ea este savantă, artistă, scriitoare, ea are aceleaşi datorii şi aceleaşi drepturi ca şi bărbatul, ea contribuie cu deplin succes la construirea lumii noui. Până şi unele religii şi confesiuni, care până mai anii trecuţi considerau femeia ca pe o fiinţă inferioară, constrînşi de realitatea evidentă au renunţat la practicile lor tradiţionale privind femeia.

Pr. Sc. Porcescu

S C H E M A
PREDICA LA POGORIREA DUHULUI SFÂNT

Apostol : Fapte II, 1-41
Utrenie Evangh. Ioan XX, 19-23
Liturghie „ Ioan VII, 37-53,
VIII, 12.

Pericopele liturgice scoase din Noul Testament şi destinate citirii la Utrenie şi Sf. Liturghie, cu prilejul sărbătorirei Pogorîrei Sfântului Duh, marchează ultima etapă a planului economiei divine prin care Sfântul Duh, unul din ipostasele Sfinte Treimi, începe să guverneze lumea credincioşilor creştini prin mijlocirea Sfintelor Taine.

Fenomenul supranatural al pogorîrii Duhului Sfânt, acceptat numai prin credinţă, a deschis cerul până la sfârşitul veacurilor iar „izvoarele Sfântului Duh curg neîncetat, ca să adape“ pe cei însetaţi, să sfinţească pe cei păcătoşi care se pocăesc, „ca astfel lumea viaţă să aibă şi mai mult să aibă“.

Duhul Sfânt este Mângâetor, în absenţa trupească a Fiului Omului, care s'a proslăvit la cer la 40 zile după Inviere, iar acest Duh Sfânt mângâitor „rămâne în veac“ (Ioan XIV, 16-17) în biserica întemeiată pe jertfa Mântuitorului, ca sporitor al credinţii în Evanghelie.

Duhul Sfânt s'a pogorît în chip de limbi de foc asupra Apostolilor, care se aflau la Templu la Sărbătoarea Rusaliilor, sărbătoare prin care israiliţii aduceau pârgă din primele roade ale grâului.

Rusaliile şi-au schimbat sensul prin apariţia Sfântului Duh, prin dăruirea unor puteri în chip duhovincesc, deschizându-se posibilitatea înfloririi virtuţilor creştine, ca udate din izvorul de apă vie al evangheliei propoveduite de Sfinţii Apostoli.

Lucrarea Sfântului Duh este o lucrare harică, o lucrare în care se dau condiţii prielnice de desvoltare a virtuţilor morale. Această lucrare se poate constata din roade, adică din efectul rezultat al unei trăiri după îndreptarul legilor morale.

Legătura permanentă cu izvoarele Sfântului Duh o ţine credinciosul prin Sfintele Taine. Prin Taine se împărtăşeşte, în chip văzut, omului, harul cel nevăzut al lui Dumnezeu.

Pogorîrea Sfântului Duh asupra sfinţilor Apostoli, înseamnă şi întemeierea, concretă, a Bisericii Creştine căci până atunci „încă nu era peste ei Duhul Sfânt (Ioan, VII, 39). De acum înainte Sfinţii Apostoli sunt învestiţi cu misiunea împărtăşirii harului divin, în mod deplin, misiune ce se continuă şi azi prin ierarhia superioară bisericească, ca o neîntreruptă succesiune apostolică.

Dar lucrarea Sfântului Duh nu rămâne circumscrisă numai la biserica învăţătoare, ci prin aceasta biserică — adică prin ierarhie — ea se transmite peste biserica ascultătoare, peste lumea credincioşilor. Lucrarea Sfântului Duh are un puternic ecou în comunitatea socială, deoarece aceasta imprimă un anumit caracter de comportare credinciosului.

„De crede cineva în Mine, din lăuntrul aceluia vor curge râuri „de apă vie,“ cum zice Scriptura“ (Ioan, VII, 38).

„Râurile de apă vie“ alimentează şi sporesc mereu roadele Sfântului Duh, care prefac şi inobilează sufletul credinciosului, ţinându-l permanent treaz asupra rostului lui în lume.

Roadele Sfântului Duh, sunt enumerate de Apostolul Pavel, Galatenilor, după cum urmează:

„Iar roadele Duhului sunt: dragostea, bucuria, pacea, „îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credin- „cioşia, blândeţa, înfrânarea, împotriva unora din acestea „nu este lege“ (Galat. V, 22), adică împotriva desvoltării şi practicării acestor virtuţi nici Legea Vechiului Testament care avea anumite îngrădiri, nu se opune.

Deşi virtutea morală este una în esenţa ei adică practicarea permanentă a binelui — totuşi aspectele so-

ciale ale virtuţii morale creştine sunt variate, după împrejurările în care ea se săvârşeşte. De aici şi Sf. Pavel subliniază aspectele particulare sub care se poate manifesta şi concretiza în acţiunea de toate zilele a credincioşilor, virtutea creştină.

Roadele ieşite din izvoarele Sfântului Duh sunt multe, dar pentru zilele noastre setea cea mare este după marele dar al păcii, căci „la pace ne-a chemat Domnul“ (I Cor. 7, 15) şi iată că unele popoare n'au pace iar altele stau sub ameninţarea de a li se răpi rodul păcii.

Despre rodul păcii după care însetează omenirea şi despre binefacerile acestui rod, vreau să amintesc câteva cuvinte cu prilejul praznicului Pogorîrii Sf. Duh.

II

Pacea, reprezintă o stare prielnică de propăşire a vieţii omeneşti, după cum în natură liniştea oferă plantelor condiţii de desvoltare.

Pacea este un rod al lucrării Sf. Duh oferit omenirii să-l cultive de bună voie şi să şi-l însuşească ca un bun al ei. Sfântul Duh cere colaborare omenirii de a cultiva pacea, iar acest rod se seamănă în câmpul dreptăţii.

Unde sălăşlueşte nedreptatea, acolo nu poate rodi pacea, căci râurile de apă vie ale sfântului Duh „nu curg pe pământul nedreptăţii şi nici nu pot uda un pământ uscat de necredinţă după cum nici seminţele căzute pe drum bătătorit, din mâna semănătorului, nu pot prinde rădăcini“.

„*Viţa nu poate aduce roadă de sine, de nu va „rămâne în tulpină... Eu sunt tulpina, iar voi viţele; cel „ce rămâne în Mine şi Eu în el, acela aduce roadă „multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic*“... (Ioan, XIV, 4-5). Cine păzeşte poruncile Evangheliei are credinţă, cine are credinţă acela poartă în sufletul său darurile Sf. Duh iar faptele lui sunt roade ale Proniei divine.

Cine are apa vie a credinţii acela are puterea de a întări pe aproapele său să cultive roadele Duhului.

Puterea Duhului Sfânt a făcut să rodească credinţa în sufletele a trei mii de oameni la îndemnul Sf. Petru.

Aşa şi rodul păcii a adunat, în acelaş mănunchi, sute de milioane de oameni, prin reprezentanţii lor, în soborul popoarelor dela Viena. Pacea a devenit credinţa omenirii, credinţă rezultată din experienţa tragică a două războaie mondiale.

Această credinţă în puterea păcii se situează peste convingerile religioase şi uneşte oamenii cu tradiţii şi obiceiuri deosebite, îndemnându-i să coopereze, să lupte pentru câştigarea păcii, bunul suprem al apărării vieţii dela pieire.

Sunt oare îndreptăţiţi „aceşti făcători de pace“ ai zilelor noastre, să se jertfească pentru un aşa de nobil ideal?

Dacă vom înşira binefacerile ca rod al păcii pe deoparte şi distrugerile războiului pe de altă parte, atunci îndreptăţirea lor capătă pecetea unei legi morale valabilă pentru acţiunea tuturor oamenilor conştienţi de menirea lor în lume.

Cine nu a admirat chipul unei mame, dacă nu chiar în familia sa, când i-a privit faţa plină de bucurie în care se reflectă surâsul gingaş al copilului din leagăn? Şi cine n'a fost sguduit până la lacrimi, când a văzut chipul uscăţiv al mamelor cernite, care îşi plângeau pierderea feciorilor dragi pe câmpii străine, fără nicio mângâere la căpătâi?

Aici o mamă care se bucură de rodul păcii, dincolo o mamă distrusă sufleteşte, de ravagiile războiului.

De câte ori nu ne-am oprit să ascultăm cântecele flăcăilor în amurg, când se întorceau voioşi dela muncile agricole şi cât ne-am întristat la văzul brancardelor, pe care stăteau întinşi cu buzele livide de durere, ostaşi tineri sfârticaţi de gloanţe şi obuze?

De câte ori nu ne-a cuprins fiorul admiraţiei, ba poate am căzut în extaz, când ochii noştri s'au oprit, cercetători, în faţa unei capodopere plastice, pictură sau sculptură, ca după un bombardament să vedem lucrarea unui geniu artistic prefăcută în scrum, sau mutilată, ca astfel această capodoperă să nu mai poată fi reeditată?

Câte mâini purtătoare de condee literare nu au fost smulse şi aruncate în cele patru vânturi şi câte creere purtătoare de înalte gânduri nu au fost sfârticate ca nişte obiecte netrebnice de urgia războiului?

Câte amintiri nu ne-a legat de şcoala pe al cărei prag am trecut sfioşi, de tabla pe care am scris primele litere cu mâna tremurândă, de băncile albe pe care ne aşezam cu un fel de evlavie, de catedra depe care, dascălul nostru îşi rostea istorisirile fermecătoare, ca, mai apoi, să vedem în locul şcoalei aducătoare de lumină un mormam de pământ peste care au năpădit bălăriile?

Sau de câte ori nu am alergat pe podul construit cu atâta trudă de mâna meşterilor iscusiţi ai satului, ca după ultimul război să nu se mai cunoască nici urmă unde el a legat cele două maluri ale râului ce scaldă siliştea noastră!

Pacea este păstrătoare de bunuri, de frumuseţi artistice, de tot ceiace dă vieţii farmec şi bucurie. Războiul, dimpotrivă, este purtător de întuneric, ruină şi moarte.

Furtuna în natură nu reprezintă un fenomen natural. Ea turbură munca şi trezeşte simţimentele de groază, aşa cum s'a întâmplat sfinţilor Apostoli când pluteau cu luntrea pe Marea Tiberiadei şi erau ameninţaţi să fie înghiţiţi de valuri. Tot aşa şi războiul nu este un fenomen natural în societate, căci el distruge, nu zideşte, el omoară şi nu dă viaţă.

Pacea este climatul firesc al vieţii, al bucuriei şi fericirii. In climatul păcii omul de ştiinţă îşi adună, cu migală datele cercetărilor şi le coordonează în legi pe temeiul cărora se formulează adevărul; tot în acest climat al păcii, agricultorul aruncă în nădejde sămânţa în pământ, o cultivă cu tragere de inimă căci sufletul lui nu este turburat. Munca lui este însoţită de rugăciune şi deaceia el aruncă odată cu sămânţa pentru pâinea cea de toate zilele şi pe aceia a mântuirii, „căci cel ce seamănă în Duhul, din Duhul va secera viaţa veşnică". (Galat. VI, 8). Un om chinuit şi împovorat de griji, nu are pace în suflet, şi, chiar fără voia lui, i se pune piedecă atât în gustarea bucuriei vieţii, cât şi în calea mântuirii.

Pacea dă posibilitatea omului să-şi valorifice talentele, să le pună la contribuţie şi să aducă un spor la uşurarea traiului. O inovaţie în sistemul ordonat al muncii uşurează truda şi lungeşte vârsta. Ori invenţia sau inovaţia reclamă timp de gândire, de pace sufletească.

Nu se realizează nimic durabil într'o lume frământată de neliniște.

„Toată împărăţia, care se desbină înlăuntrul său, „se pustieşte şi toată cetatea sau casa, care se desbină „înlăuntrul său, nu durează". (Mat. XII, 25). Şi când casa sufletului omenesc este răvăşită de temeri, că mai devreme sau mai târziu va veni ziua prăpădului peste omenire, atunci orice dor de muncă se stinge, treburile se încurcă, căci descurajarea pune stăpânire pe frânele acţiunii, altădată dârze şi prospere.

Dar descurajarea nu poate prinde rădăcini într'un suflet udat de harul Sfântului Duh, al cărui rod este pacea. Căci ca „Domnul Păcii", a venit Mântuitorul în lume, şi tot pacea a lăsat-o omenirii când s'a despărţit de Sfinţii Săi ucenici, zicându-le: „Pacea Mea las vouă, pacea Mea dau vouă!" Pacea este atât de necesară existenţii noastre ca însuşi aerul pe care îl zinspirăm în plămâni, şi oricine nu doreşte sau nu lucreaă pentru câştigarea păcii, contribuie voit la chemarea morţii asupra sa şi asupra semenilor săi. „De vrea omul să trăiască şi să vadă zile bune,... să caute pacea şi s'o urmeze" (Ps. XXXII, 12-14). „Drept aceia, să urmărim faptele păcii şi ale întăririi între noi" (Rom. XIV, 19).

„*Faptele păcii*" le putem constata în câmpul nostru de muncă sau când privim în jurul nostru. Când ştiu că zilele vieţii mele vor fi senine, atunci tot ce făureşte gândul meu şi se realizează prin lucrul mâinilor mele capătă trăinicie, încât de această muncă să se poată bucura urmaşii mei. Aşa şi munca de obşte, în care colaborarea între oameni se face în atmosfera neturburată a păcii, toate realizările se clădesc pentru sute de ani, ca să fie moştenite de zeci de generaţii.

Câtă muncă şi risipă se fac pentru întreţinerea unui război şi toate zadarnice!

Dacă în loc de tranşee s'ar săpa şanţuri de irigaţie, în loc ca cimentul să fie întrebuinţat la cazemate, să fie folosit la ridicarea de şcoli, laboratoare, case de locuit pentru muncitori, dacă din fierul şi oţelul întrebuinţat la arme ucigătoare s'ar făuri unelte de muncă, de transport sau de folos casnic, cum s'ar uşura traiul şi ce însoritoare perspective ar avea omul în faţă, simţind fiorii plăcuţi ai bucuriei de a trăi!

„Faptele păcii“ sunt roade ale harului Sf. Duh ce sălăşlueşte între noi dela pogorîrea Lui în ziua Cincizecimii, pe când relele aduse de război se datoresc celor ce se lasă ispitiţi de puterea diavolului şi-i slujesc lui“ „căci acela din început a fost ucigaş de om şi n'a rămas în adevăr, căci adevăr nu este în el“ (Ioan VIII, 44).

Aţâţătorii la războaie sunt puţini şi în zadar zăngănesc armele morţii, căci cei tari în credinţa păcii sunt mulţi ca nisipul mării şi voinţa lor de a sluji păcii nu cunoaşte margini ca insăşi puterea harului Sfântului Duh, care le încălzeşte inimile şi le călăuzeşte paşii pe drumul dreptăţii şi al vieţii.

In lupta omenirii de a păstra şi consolida pacea, atât de des turburată de năimiţii şi slujitorii viţelului de aur, stă datoria noastră de creştini şi cetăţeni de a împlini roadele duhului sfânt. Aceste roade nu sunt îngrădite de legi, de vârstă, de stare socială, de grad de cultură sau profesie, căci virtutea socială de a iubi pe aproapele, de a apăra viaţa prin păstrarea păcii, este o virtute naturală firii omeneşti. Deaceia Mântuitorul numeşte „fiii lui Dumnezeu“ pe făcătorii de pace, cea mai nobilă denumire acordată omului, faţă de toate creaturile de pe pământ.

Să ne arătăm vrednici de această chemare la făurirea păcii, şi să ne simţim legaţi întreolaltă, frăţeşte, la îndeplinirea poruncilor divine.

Prin gândul nostru, prin cuvântul şi fapta noastră să dovedim că în sufletul nostru curge izvorul de apă vie al Sfântului Duh, pe făgaşul credinţii curate şi al dragostii de oameni şi de viaţă. Şi ca psalmistul David să ridicăm rugi către cer, spunând:

„Dumnezeule, milostiveşte-te spre noi şi ne bineku-
„vinteză! Fă să strălucească faţa ta peste noi şi ne mi-
„lueşte! Ca să cunoaştem pe pământ calea ta, şi între
„toate popoarele ajutorul tău“.

„Preamăreasckă-te popoarele, Dumnezeule, preamă-
„reasckă-te toate, şi neamurile să se veselească şi să se
„bucure“ (Ps. 66, 1-3). Amin.

Pr. Constantin Nonea
vicar

RESTAURĂRI DE BISERICI

In statul nostru democrat popular, toată atenţiunea este concentrată asupra satisfacerii nevoilor materiale şi spirituale ale oamenilor muncii, cari depun eforturi tot mai crescânde pentru promovarea bunei stări, a înfrăţirii în muncă, a păcii între popoare, adică pentru înfăptuirea progresului social, dela un capăt la altul a ţării.

Marile realizări ale socialismului în patria noastră, cinstesc şi umplu inima de mândrie fiecărui cetăţean cinstit şi cu iubire de ţară.

Cunoaştem vestigiile nefaste ale războiului. In Moldova au fost răni adânci lăsate de răsboiu şi greu de vindecat.

Cine, însă, călătoreşte prin oraşele şi satele acestei provincii, constată cu multă bucurie că pretutindenea s'a construit mult în anii de după război, şi se construieşte încontinuu.

Avântul constructiv din întreaga ţară se observă şi aici la fiecare pas. In fiecare comună se poate vedea, ridicate - din temelii - în ultimii ani: o şcoală sau un cămin cultural, un dispensar sau clădirea Sfatului Popular, etc.

Această însufleţire pentru opera patriotică de construire a unei vieţi mai bune, mai fericite şi care este proba cea mai elocventă de dorinţă de pace a poporului nostru, nu a lăsat în urmă realizările Bisericii.

Indrumată de Sf. Sinod, prin cârma mânuită de I. P. S. Patriarh Justinian, şi ajutată de Guvernul ţării prin Ministerul Cultelor, Biserica Ortodoxă a înfăptuit lucruri măreţe într'un timp scurt.

Bisericile, a căror construire a început cu 20-30 ani în urmă, au fost terminate şi sfinţite în anii de după război, fiind date cultului, iar astăzi credincioşii le frecventează, mulţumiţi că nu mai sunt nişte ziduri reci în stare de lâncezeală cum au fost atâta vreme, ci au devenit locaşul lor de închinare şi rugăciune.

Bisericile care aveau nevoie de restaurare din cauza vechimei precum şi cele avariate de războiu, au fost deasemenea res-

taurate şi înzestrate cu obiectele de cult necesare, iar altele în curs de restaurare.

Bisericile, monumente religioase, cari prezintă interes artistic, arhitectural, sculptural sau pictural, sunt în atenţiunea Ministerului de Culte, care pune la dispoziţie fonduri băneşti şi materialele trebuincioase pentru restaurarea şi păstrarea lor.

Acolo unde porneşte iniţiativa Consiliului parohial, pentru construirea sau repararea bisericii cu ajutorul credincioşilor, li se înlesneşte ajungerea la scopul dorit prin planificarea materialelor prin Ministerul Cultelor, având şi sprijinul şi solicitudinea Sfaturilor Populare.

Rapoartele primite la Arhiepiscopia noastră dela Protoieriile, parohiile şi mănăstirile din Eparhie, în care se reflectă lucrările întreprinse pentru construirea şi restaurarea bisericilor, cuprind cuvinte de recunoştinţă şi de aleasă preţuire la adresa Ministerului Cultelor şi Sfaturilor populare pentru sprijinul dat.

Dăm mai jos numele unora din parohii şi mănăstiri la cari s'au efectuat lucrări de reparaţii sau construcţii în anul 1952 şi cari lucrări sunt fapte grăitoare ale realizărilor constructive ale Bisericii Ortodoxe din Eparhia noastră în curs de un an.

Biserica Sf. Gheorghe, vechea catedrală a Mitropoliei Iaşi.

Parohiile Sf. Teodor, Galata, Sf. Dumitru Balş, Sf. Gheorghe Lozonschi, Sf. Treime, Sf. Voevozi Roşca, Podgoria Copou, Eternitatea, Sf. Neculai Copou, Toma Cosma II, Mitocul Maicilor, Talpalari din raionul Iaşi.

Parohiile: Bursuc, Bâdiliţa, Ciohoreni, Cristeşti, Hărmăneştii Vechi, Iorcani, Miroslovești, Buda, Heci, Lespezi, Sireţel, raionul Paşcani.

Parohiile: Sucevița, Vicov-Laura, Raionul Rădăuți.

Parohiile: Voroneţ, Gura Homor, raion Gura Homorului.

Parohia Pojorîta raionul Câmpulung.

Parohiile: Dolhasca, Drăceni, Drăguşeni II, Gulia, Probota, Valea Glodului, Ţoleşti, Bogata, Budeni, Bogdăneşti II, raionul Fălticeni.

Parohiile: Sf. Ioan Botoşani, Sf. Gheorghe Botoşani, Orăşeni, Icuşeni, raion. Botoşani.

Parohia Gârbeni, raionul Darabani.

Parohiile: Ripicenii Noui, Strahotin, Truşeşti, raionul Truşeşti.

Parohiile: Pipirig, Magazia, Raionul Tg. Neamţ.

Mănăstirile: Putna, Sucevița, Bistriţa, Râşca, Varatec şi Pângăraţi.

Mănăstirea Putna, însemnat monument religios istoric, ctitoria lui Ştefan cel Mare, a fost subvenţionată de Onor Ministerul Cultelor pentru repararea turnului Tezaurului, a contraforturilor şi a bisericii cu suma de lei 2000. Rap. Nr. 203/952.

Mănăstirea Bistriţa, ctitoria lui Alexandru cel Bun şi-a restaurat zidul împrejmuitor, scara ce duce la clopotniţa mare, contraforturile, pereţii - în interior dela Paraclisul cu hramul Sf. Ioan cel Nou dela Suceava, zidul de lângă clădirile personalului monahicesc, contrafortul bisericii mari şi a rostuit zidăria dela biserica mare şi dela biserica Sf. Neculai, etc. iar pentru lucrările ce se vor executa în 1953, conform devizului întocmit în 1952, Ministerul Cultelor a acordat suma de lei 75.000. Rap. Nr. 90/952.

Pentru Biserica Probota, ctitoria lui Petru Rareş, în anul 1952 Onor Ministerul Cultelor a subsidiat lucrările de reparaţii programate cu suma de lei 25.000 Rap. Nr. 221/952.

Mănăstirea Sucevita, a primit din partea Ministerului Cultelor pentru renovarea acoperişului bisericii - în anul 1952 - subvenţia de lei 12.000 Rap. Nr. 233/952.

Biserica din parohia Voroneţ-monument istorico-religios, având nevoie pentru refacerea acoperişului, a soclului de piatră şi şi a pardoselei din lespezi de piatră în interior, Ministerul Cultelor a alocat pentru această reparaţie suma de lei 50.000. Rap. Nr. 121/952.

Pentru acoperirea bisericii Sf. Gheorghe din Botoşani, Ministerul Cultelor a acordat o subvenţie în sumă de lei 5.000 în anul 1952 iar pentru lucrările ce se vor executa în anul 1953, suma de lei 25.000.

Din cele înserate mai sus, lipsindu-ne rapoartele dela jumătate din protopopiatele eparhiei, se poate constata grija ce o poartă regimul nostru de democraţie populară aşezămintelor religioase şi de artă ale poporului, care îşi exprimă recunoştinţa prin glasul preoţilor parohi.

Iată ce raportează preotul paroh al parohiei Magazia, comuna Crăcăoani raionul Tg. Neamţ, regiunea Bacău, cu raportul Nr. 19 din 1952, după ce arată că biserica în construcţie a început în anul 1926, începând lucrările în anul 1928: cu zidăria înalţată numai de 2 m. şi care lucrări au fost reluate în 1951, prin cooperativa de construcţii „Partizanul“ Tg. Neamţ.

„Lucrarea de zidărie a luat bun sfârşit“.

„Pe drept cuvânt Inalt Prea Sfinţite Stăpâne, afirmăm

„cu toată certitudinea că numai datorită noii orînduiri so-
„ciale din patria noastră şi concursului acordat de toate
„instituţiile de Stat şi locale, s'a putut executa acea fru-
„moasă lucrare bisericească care există şi o poate vedea
„oricine".

Grija Ministerului Cultelor faţă de monumentele istorice-religioase, sprijinul şi solicitudinea Sfaturilor Populare, pentru construcţiile şi restaurările bisericeşti dovedesc odată mai mult raporturile dintre Stat şi Biserică.

Având ca temelie bunele raporturi, Biserica merge în ritmul constructiv al vieţii noui.

RĂSPUNSUL „PRAVDEI“ IN LEGĂTURĂ CU DISCURSUL PREŞEDINTELUI EISENHOWER

La 16 Aprilie a. c. preşedintele S. U. A. Eisenhower, a rostit la Asociaţia americană a ziariştilor, un discurs consacrat problemelor situaţiei internaţionale. Acest discurs poate fi considerat ca un răspuns la declaraţiile Guvernului Sovietic cu privire la posibilitatea rezolvării paşnice a problemelor internaţionale litigioase.

Acest discurs, care, în prima parte s'ar părea că este pentru pace şi înţelegere, se dedă, mai apoi, la ameninţări şi inadvertenţe la adresa lagărului păcii în frunte cu Uniunea Sovietică.

Mai mult decât atâta. Inconsecvent cu afirmaţia că doreşte şi urmăreşte pacea, acest discurs ocoleşte şi nu dă răspuns întocmai problemelor celor mai acute la ordinea zilei, a căror rezolvare paşnică ar limpezi cu adevărat atmosfera internaţională. Preşedintele pretinde fapte şi nu vorbe. Ori, tocmai lagărul apusean în frunte cu S. U. A. spune una şi face alta. Vorbeşte de pace şi se pregăteşte febril de război. Vorbeşte de libertate şi independenţa naţională dar se opune cu încăpăţinare la terminarea războiului din Coreea, la rezolvarea problemei germane prin încheierea unui pact cu o Germanie unită şi democrată, prin refuzul de a primi China celor cinci sute de milioane de oameni în O. N. U. şi menţinerea clicii gomindaniste, prin supunerea O. N. U.-lui politicei imperialiste, în sfârşit, prin înrobirea complectă politică şi economică a ţărilor din lagărul apusean, ale căror popoare îndură din greu povara înarmărilor şi pregătirilor răsboinice pe care clicile guvernamentale o impun peste capul şi împotriva intereselor popoarelor respective.

Toate aceste crude adevăruri le arată şi le demască lumii întregi, ziarul adevărului şi al dreptăţii, care de 41 ani luptă pentru o viaţă mai bună, ziarul „Pravda“ din 25 Aprilie a. c.

Cu drept cuvânt, arată ziarul că dacă este vorba de fapte pentru menţinerea şi consolidarea păcii, apoi acestea se văd în

chip evident din toată politica internă şi externă a lagărului păcii în frunte cu marea ţară a Socialismului biruitor. In adevăr, cine cunoaşte şi priveşte ritmul crescând în toate domeniile de activitate a U. R. S. S. şi a ţărilor de democraţie populară, cine urmăreşte lupta U. R. S. S. pentru rezolvarea paşnică a tuturor problemelor litigioase, cine ştie şi nu uită - sau nu se face a uita - consecvenţa politicei de pace a U. R. S. S. chiar dela începutul ei, cine vede cât de tenace urmăreşte U. R. S. S. terminarea războiului din Coreea, realizarea unei Germanii democrate demnă de poporul ei muncitor, admiterea tuturor statelor în O. N. U. în frunte cu cea mai mare ţară din lume China populară, cine, deci, priveşte şi judecă obiectiv toată această străduinie pentru pace şi o viaţă mai bună în toată lumea, poate fi încredinţat că adevăratele fapte pentru pace şi înţelegere în lumea întreagă, sunt de partea noastră, a ţărilor ce au scuturat pentru totdeauna jugul sclaviei.

Cine nu vede cum, în toate împrejurările, Uniunea Sovietică luptă pentru ca O.N.U. să-şi recapete adevărata autoritate, aşa cum au nădăjduit toate statele din lume, cum ea susţine dreptul la libertate şi autodeterminare a tuturor ţărilor precum şi dreptul tuturor naţiunilor de a colabora şi a se trata reciproc pe bază de egalitate, indiferent de mărimea lor! O ţară care construeşte cu atât elan, o ţară în care standardul de viaţă a oamenilor muncitori creşte zilnic, o ţară care supune legile naturii cu dârzenie, o ţară care are o politică externă atât de puternic axată pe problema apărării păcii, o asemenea ţară nu poate fi bănuită de atitudine şi pregătire războinică, cum încearcă a acredita preşedintele american, justificând sau căutând să justifice prin acest neadevăr, cursa teribilă a înarmărilor.

Cine a mai avut vreun moment de nelămurire, s'a putut lumina prin răspunsul „Pravdei", pentru care lumea de bună credinţă şi cinstită îi mulţumeşte, făcând front comun şi puternic întru apărarea celui mai mare bun al omenirii : Pacea.

Dar iată că „Răspunsul Pravdei" a stârnit un ecou puternic în lumea întreagă. Ziarele tuturor popoarelor din ambele lagăre au salutat cu entusiasm această justă şi luminoasă analiză a evenimentelor precum şi propunerile făcute de Uniunea Sovietică pentru a se discuta în chip amiabil rezolvarea principalelor probleme. Chiar ziarele burgheze şi reacţionare şi-au schimbat tonul obişnuit duşmănos. In consecinţă, propunerile sovietice au avut darul să contribuie la o destindere generală şi la întrezărirea

posibilităţii ţinerii unor conferinţe menite să determine o înţelegere paşnică între marile puteri ale lumii.

Massele populare de pretutindeni, şi-au ancorat puternic nădejdea în creiarea acestei posibilităţi, iar opinia publică mondială a început deja să exercite o influenţă vădit pozitivă asupra guvernelor. Insuşi premierul britanic, în cuvântarea rostită la 11 Mai a. c., în Camera Comunelor, se arată dispus şi propune chiar întrunirea, cât mai curînd a reprezentanţilor marilor puteri şi ţinerea unei conferinţe „la un nivel înalt". Tratativele de armistiţiu din Coreea par a fi pe drumul cel bun. Şi, în general, se pare că norii încordării se destramă zi de zi şi razele nădejdei unui soare binefăcător de înţelegere şi pace încep să străbată până la pământul acesta aşa de greu încercat până acum.

Noi cu toţii, facem ururarea ca, în cel mai scurt timp acest soare să răsară deabinelea şi a se pune piatra fundamentală la măreţul edificiu al unei păci drepte şi trainice.

Pr. Laurenţiu Popovici

RĂSPUNSUL GUVERNULUI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

ADRESAT COMISIEI CONGRESULUI POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII

Guvernul Republicii Populare Române, a luat cunoştinţă de Mesajul adresat Guvernelor Statelor Unite ale Americii, Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, Republicii Populare Chineze, Marii Britanii şi Franţei în vederea încheierei unui Pact al Păcii, precum şi de scrisoarea prin care solicitaţi Guvernului Român sprijinul în demersurile pe care le-aţi întreprins în vederea încheierei acestui Pact.

Guvernul Republicii Populare Române, exprimând profundul ataşament al poporului român faţă de cauza păcii şi a colaborării între popoare, salută această iniţiativă a Congresului popoarelor pentru apărarea păcii, fiind convins că un acord între cele cinci mari puteri, încheierea unui Pact al Păcii, va pune capăt actualei încordări internaţionale, va înlătura primejdia unor noi măceluri şi calamităţi pentru omenire.

Guvernul Republicii Populare Române este convins că pe drumul tratativelor şi a acordurilor bazate pe dorinţa sinceră de pace a ţărilor interesate, se poate ajunge la reglementarea tuturor problemelor litigioase, întărind astfel cauza păcii generale şi securitatea internaţională.

Poporul român, care desfăşoară o mare operă de construcţie în scopul ridicării permanente a nivelului său de trai material şi cultural, este profund interesat în trium-

ful nobilei cauze a păcii, căreia îi dedică întreaga sa energie creatoare, este profund interesat în stabilirea de relaţii de colaborare întemeiate pe egalitate în drepturi între toate popoarele lumii şi preţueşte toate eforturile îndreptate în această direcţie.

Guvernul Republicii Populare Române, conştient de răspunderile ce revin fiecărei ţări în lupta pentru apărarea păcii, sprijină cu hotărîre acţiunea pe care aţi întreprins'o în favoarea păcii şi securităţii internaţionale.

IN NUMELE GUVERNULUI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

GH. GHEORGHIU-DEJ

Preşedintele Consiliului de Miniştri

PACEA, BUNUL SUPREM AL TUTUROR OAMENILOR ŞI POPOARELOR

Pacea! Bunul suprem al întregii omeniri, mai mult încă, al întregei lumi văzute şi nevăzute, al întregei naturi, al întregului Univers. In lumea nevăzută, o singură dată a fost tulburată pacea: atunci când Lucifer, din trufie, se ridică împotriva Creatorului său. Dar Dumnezeu, Domnul păcii şi al desăvârşitei rânduieli nu îngăduie nicio clipă imixtiunea răului şi a haosului în împărăţia păcii şi a cosmosului. Lucifer este exclus şi pedepsit pentru veşnicie. El este cel dintâi provocator la răsboi. El este cel dintâi tulburător al liniştei şi al ordinei. El este duhul răului şi vicleanul sfătuitor al Evei, spre a ieşi din ascultarea Tatălui Ceresc şi a se răsvrăti împotriva unei presupuse stări de lipsă a libertăţii şi de a trăi pe cont propriu. El sfătueşte pe Cain să-şi omoare fratele. Şi, dealungul istoriei omenirii, diavolul este prezent şi activ în toate conflictele, începând dela micile certuri între doi indivizi până la cumplitele conflagraţii mondiale. Deci, oricând şi oriunde se aude de război, de exploatare, de răpire a suveranităţii popoarelor, acolo, noi creştinii ştim cu certitudine că e mâna şi sfatul diavolului, - iar toţi provocatorii la război, toţi exploatatorii, toţi asupritorii popoarelor, sunt slugi ale diavolului, sunt chiar fiii ai lui. Pentrucă Mântuitorul învaţă lămurit şi cuvântul Său răsună peste veacuri până la sfârşitul lumii, că numai „făcătorii de pace sunt fiii lui Dumnezeu“, toţi ceilalţi, care nu iubesc pacea, şi care servesc, direct sau indirect cauza răsboiului, sunt fiii diavolului. Nu există trei categorii de oameni în privinţa problemei războiului şi a păcii ca, în definitiv, în toate privinţele: „Tertium non datur“. Nu poate spune cineva că în viaţă ar mai fi o categorie a indiferenţilor, a acelora care stau deoparte, privind pasiv şi pansiv la desfăşurarea lucrurilor. Mântuitorul spune răspicat: „Cine nu e cu Mine este împotriva Mea“, cu alte cuvinte, adaptând sentinţa la problema de care ne ocupăm ar

suna astfel: „Cine nu e în mod activ – cu pacea, este – împotriva ei, este pentru război".

Dela începutul ei şi până la ultima vreme, majoritatea sdrobitoare a lumii, a indivizilor, a popoarelor a crezut că problema păcii şi a războiului nu o priveşte pe ea, asistând pasiv la pregătirile câtorva indivizi în vederea deslănţuirii războaielor de agresiune şi de înrobire, cărora nu le puteau face faţă câţiva indivizi, conştienţi de grozăvia războaielor. Cui folosea indiferenţa celor mulţi? Cine profita de nepăsarea celor care spuneau: „Chestiunea aceasta nu ne priveşte pe noi"? Profitau după cum istoria ne este martoră – numai provocatorii şi instigatorii la război, adică fiii diavolului. Căci, vrând, nevrând, massele largi ale popoarelor – care stăteau indiferente – ele purtau greul războaielor, ele dădeau cel mai cumplit tribut în pierderi de vieţi şi de agonisită, în folosul viperilor ce sugeau cu lăcomie toate profiturile. Intrebarea isbucneşte năvalnic deci: „există o a treia categorie de cetăţeni pe care nu-i interesează problema păcii şi a războiului? Se poate vorbi de indiferenţi cu privire la soarta de mâine a lumii? Nicidecum! Hristos a rostit-o de pe muntele divin al învăţăturii creştine: „cine nu e cu Mine, este împotriva Mea". Cine nu e cu Mine, este împotriva păcii, căci „Hristos este Domnul păcii" cum L-a numit Isaia proorocul încă cu opt veacuri înaintea naşterii Sale. Cei ce stau pasivi, contribuie indirect la pregătirile şi deslănţuirea războaielor. Căci lupii răpitori, nefiind demascaţi şi huiduiţi sau chiar prinşi şi făcuţi inofensivi, lucrează în voia cea bună pentru cauza lor, pentru războaie. Şi iată cum, în mod inconştient şi cei indiferenţi sunt fii ai diavolului, căci el şopteşte la urechea unuia şi altuia din cetăţenii de treabă: „nu te amesteca în chestia asta a războiului, nu te priveşte, este chestia politică a conducătorilor de popoare, a diplomaţilor, a militarilor. Voi nu aveţi nici pregătire nici pricepere şi nici cuvânt în problema aceasta". Aşa cum vrăjmaşul diavol a sfătuit şi pe protopărinţii neamului omenesc de i-a nenorocit şi odată cu ei pe întregul neam omenesc. Aşa s'au petrecut lucrurile până acum şi deaceia războaiele s'au ţinut lanţ, peste capetele popoarelor, dar cu uriaşele lor jertfe. Cu drept cuvânt se putea spune atunci că lumea întreagă zace sub mâna stăpânitorului veacului acestuia, adică a diavolului.

Dar se întâmplă un eveniment, ca nici un altul de până atunci: „Poporul ce zăcea întru întunerec şi în umbra morţii, a văzut lumină mare". Venise „plinirea vremii". Deasupra peşterii

Betleemului lumea nevăzută cântă înfrăţită cu cea văzută: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace şi între oameni bună învoire".

Mesajul prim al Mântuitorului lumii, al Salvatorului de sub jugul celei mai crunte exploatări a diavolului, al Răscumpărătorului oamenilor, al Unificatorului celor cereşti cu cele pământeşti, anunţă că „Cel mai scump, că supremul bun al tuturor oamenilor şi al tuturor popoarelor" este pacea, pace în cugete, pace între oameni şi între popoare, pacea cu Dumnezeu, tulburată până atunci de vrăjmaşul cel mişel, diavolul. Incetul cu încetul, lumea se desmeticeşte. De pe ochii marelor masse populare cad, rând pe rând, legăturile păcatelor, ale sclaviei, ale inegalităţii oamenilor, ale disprețului femeii, ale dreptului pentru cei puţini şi datoriilor pentru cei mulţi. Creştinismul luminează cu farul învăţăturii Sale până în adâncurile straturilor sociale. Jivinile ce se complăceau în extorcarea până la desfiinţare a milioanelor de oameni profitând de întunericul ignoranţei şi superstiţiilor — fug înspăimântaţi în toate părţile. Lumina înaintează încet dar sigur. Rând pe rând lumea ajunge la concepţia salvatoare că numai interesându-se direct şi personal de soarta ei, îşi va putea făuri un viitor fericit. Drumul acesta a fost anevoios. Exploatatorii nu se lăsau cu una cu alta. Ei luptau să-şi păstreze poziţiile vechi.

Dar masselе populare nu s'au mai dat bătute. Din rândurile lor au căzut multe jertfe, mulţi martiri au pecetluit cu sângele lor şi al familiilor lor cuceririle dobândite, dar n'au mai dat înapoi. — Tocmai aceste jertfe au constituit temelia de nesdruncinat a unei vieţi mai bune. Rând pe rând, popoarele înţeleg că cel mai de preţ bun în lumina căruia se poate duce o viaţă constructivă, care să ridice pe om la demnitatea sa de adevărat „conducător al făpturilor", nu poate fi altul decât pacea. Şi nu mai înţeleg ele că, această pace nu este apanagiul numai al anumitor oameni sau popoare, ci că ea este condiţia sine qua non a desvoltării, este bunul suprem ce aparţine tuturor oamenilor şi tuturor popoarelor de orişiunde şi de oricând. Deasemenea au înţeles şi, această înţelegere a ajuns astăzi până în cele mai ascunse unghere ale mapamondului, — că numai atmosfera de pace şi colaborare frăţească este starea normală a vieţii, a lumii. Tulburarea, încordarea, conflictele, războaiele, sunt stări anormale, maladive care isvorăsc din nişte carenţe adânci ce întreţin aceste stări anormale. Astăzi lumea — în majoritatea ei sdrobitoare a ajuns să-şi dea seama de existenţa acestor carenţe şi de absoluta

necesitate a înlăturării lor, căci potrivit unui principiu inebranlabil „încetând cauza va înceta şi efectul". La această înaltă conştiinţă au ajuns mai întâi popoarele Sovietice sub conducerea celor mai impunători titani pe care i-a avut până acum — istoria transformărilor sociale, — Lenin şi Stalin. Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste au fost cele dintâi din lume, care în Octombrie 1917, aruncă departe aceste cauze, ca: „dictatura neomenească a ţarismului, exploatarea până la sânge a celor mulţi şi săraci de către cei bogaţi şi puternici, inegalitatea claselor sociale, lipsa de drepturi ale femeii şi hotărăsc instaurarea unui regim de dreptate şi omenie, în care toţi să se bucure de viaţă în chip egal, aşa cum preconizează şi învăţătura creştină, dar care nu reuşise înfăptuirea ei din pricină că Biserica lui Hristos n'a avut la dispoziţie puterea politică şi militară şi nici, în esenţa ei, ea nu putea să se servească de aceste mijloace, mijlocul ei de căpetenie fiind transformarea sufletească a individului. Astfel, pentru prima dată, după primul războiu mondial, Statul Sovietic, realizează pe a şasea parte a globului pământesc, dezideratul unei vieţi demne, după care suspinează lumea de mii de ani.

Cel dintâi punct din noua concepţie politică a Uniunei Sovietice este de a se strădui să instaureze în lume pacea şi egalitatea oamenilor şi popoarelor, indiferent de mărimea lor. Statele burgheze s'au repezit cu multă turbare asupra tânărului stat socialist, deschizătorul unei noui ere în istoria lumii, — dar, nu le-a mers, căci dreptatea şi justeţea politicei leninist-staliniste s'a dovedit de neclintit. Lumea nu mai voia să dea înapoi în faţa valului spumegând al capitalismului putred. Noua poziţie socială s'a dovedit a fi un dig mult mai rezistent decât şi-au închipuit exploatatorii. Zi de zi, statul sovietic doritor şi luptător pentru pace, s'a consolidat, încât atunci când capitaliştii au mai îndrăsnit încă odată — prin al doilea război mondial — să încerce un atentat la existenţa lui, au suferit un şi mai mare eşec, iar Statul Sovietic a ieşit şi mai glorios şi mai puternic din această încercare, dovedindu-se în mod sdrobitor că pacea este mai puternică decât războiul. Mai mult decât atâta. Ca urmare a eşecului capitalismului, în urma celui de al doilea războiu mondial, o întreagă serie de alte popoare — cu ajutorul neprecupeţit al U. R. S. S. aruncă jugul sclaviei capitaliste şi-şi i-au soarta în propriile lor mâini, alăturîndu-se cu trup şi suflet politicei de pace şi bună înţelegere a U. R. S. S. Astfel se constituie uriaşul lagăr al păcii trainice şi democraţiei populare la care apoi s'au alăturat China popu-

lară cu cele 500 milioane de oameni şi au aderat massele populare, din întreaga lume, cu toată opresiunea capitalistă.

Lumea a înţeles măreţul comandament enunţat de marele Stalin că: „Pacea va fi menţinută şi consolidată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menţinerii păcii şi o vor apăra până la capăt". Zi de de zi, problema păcii a sudat puternic de tot pe oameni şi popoare, încât la 12-19 Decemvrie 1952 s'a putut ţine la Viena cel mai împunător Sinod din câte pomeneşte istoria, - Congresul popoarelor pentru apărarea păcii la care au participat peste 2000 de reprezentanţi ai întregii lumi. Biserica lui Hristos, propoveduitoarea păcii şi a bunei învoiri între oameni, a fost prezentă şi activă în această acţiune. Ea înţelege că Dumnezeu hotărăşte ca secolul al 20-lea, care a cunoscut cele mai teribile carnagii în prima lui jumătate, să cunoască şi realizarea celui mai sfânt şi mai universal desiderat - pacea - în cea de a doua jumătate a lui. Dar dacă fracţiunile apusene ale Creştinismului au participat şi luptă în mod izolat la câştigarea „bătăliei păcii" Biserica Ortodoxă, după îndemnul şi exemplul Bisericii Ruse şi în strânsă colaborare cu ea, s'a angajat puternic, în rândurile dintâi în această epocală acţiune. N'a fost congres, n'a fost acţiune pornită de lagărul păcii la care Ortodoxia, Biserica păcii pe care a predicat-o şi a preconizat-o Domnul Hristos, să nu participe. Glasul Prea Fericiţilor Patriarhi Alexei, Justinian, Alexandru al 3-lea, al I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutiţki, Sebastian al Moldovei şi Sucevei şi atâţia reprezentanţi şi împuterniciţi ai Bisericii şi popoarelor, răsună mai presus de zângănitul pregătirilor războinice ale miliardarilor din apus. Porumbelul păcii sboară astăzi pe un teritoriu tot mai larg, care se întinde în măsura în care se restrânge teritoriul aţâţătorilor la război.

Ortodoxia, care este păstrătoarea neştirbită a învăţăturilor Mântuitorului şi predaniilor Sf. Apostoli, care ştie să îmbine atât de înţelept şi armonios, punctele sale de credinţă cu progresul social, ea însăşi fiind o luptătoare pentru progresul social şi instaurarea Impărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, este pe adevărata ei linie şi poziţie luptând pentru pace. Numai în două împrejurări ea îşi dă adeziunea ca omul să se folosească de forţă: mai întâi când cineva, individ sau popor, este în legitimă apărare împotriva unui agresor cum a fost de exemplu Războiul de apărarea Patriei, dus de popoarele sovietice şi apoi când individul sau poporul trebuie să se elibereze de sub jugul sclaviei şi exploatării, cum este cazul popoarelor coloniale şi semicoloniale, care luptă

pentru eliberarea lor. Deci numai războaiele de apărare şi eliberare, ar fi, oarecum, îngăduite de doctrina creştină şi aceasta până când lumea va ajunge la nivelul superior al concepţiei de a trăi într'o perfectă armonie. Atunci nici cele două feluri de războaie nu-şi vor mai avea obiect şi motiv. Insă trebuie bine ştiut şi reţinut că în esenţa ei, doctrina creştină este împotriva oricărui fel de război, este complect întemeiată pe principiul păcii şi dacă admite, într'un mod oarecare, războaiele de apărare şi eliberare, aceasta o face din pricina imperfecţiunii firii omeneşti şi pentrucă este maica iubitoare a poporului celui obidit.

Ea este Biserica poporului, a credincioşilor, fiind alcătuită atât în conducerea cât şi în turma ei cuvântătoare, din oameni plecaţi de jos, din sânul popoarelor. Ritmul inimei este acela al inimilor tuturor doritorilor de pace şi bună stare. Ea este maica iubitoare care luptă pentru viaţa mai bună a fiilor ei dragi. Care mamă nu doreşte şi nu se sacrifică chiar — de e nevoie — pentru fericirea copiilor ei? Aceasta este şi poziţia Ortodoxiei de totdeauna, dar mai ales de azi. Dacă în trecut, au fost şi unele stări de lucruri ce nu corespundeau intereselor mulţimilor, acelea trebuie considerate ca devieri condamnabile dela linia adevăratei ortodoxii. Mântuitorul a spus cu graiul său divin, „Eu am venit ca lumea viaţă să aibă şi mai mult să aibă". El spune răspicat că omul are dreptul numai să-şi ducă viaţa, câtă i-o hărăzeşte Dumnezeu, dar această viaţă să fie demnă de a fi trăită, bucurându-se de toate condiţiunile unei vieţi omeneşti. Deci viaţa să fie trăită cu rost şi înţelepciune. Iar altădată El spune lumii: „Pacea Mea dau vouă, pacea Mea las vouă, nu cum dă lumea, dau eu vouă" adică pacea adevărată din care să isvorască condiţiile unei vieţi fericite, o acordă El şi o doreşte El lumii, nu o pace falsă şi interesată despre care vorbesc şi trâmbiţează aţâţătorii la la noui conflicte şi în dosul căreia să se facă cele mai costisitoare pregătiri de război.

Toate aceste lucruri popoarele lumii au prins să le înţeleagă. Ele se trezesc din somnul adânc şi negru al inconştienţii şi nepăsării. Ele încep să se întrebe: „Dar până când vom fi noi la discreţia unei mâini de criminali odioşi, care vor dispune de noi cum vor vrea şi ne vor transforma mereu în carne de tun?

Până când noi, care formăm majoritatea sdrobitoare în muncă şi în progresul tuturor, ne vom lăsa purtaţi de nas de o clică nesăţioasă de aventurieri setoşi de sânge şi de îmbogăţire uşoară". Şi aceste întrebări trec din gură în gură. Din Scandina-

via până în Madagascar, din mijlocul Continentelor până în cele mai îndepărtate insule de pe întinsul nesfârşit al oceanelor, lumea repetă aceste întrebări, se desmorţeşte, se frământă şi umblă după răspunsul la aceste întrebări. Şi, de data aceasta, răspunsul nu se mai lasă aşteptat. El este dat şi cunoscut de toată lumea. Singura soluţie pentru a se ajunge la un sfârşit al acestei stări de sclavie modernă şi contemporană, este unirea şi solidarizarea tuturor oamenilor şi a tuturor popoarelor în cea mai uriaşă acţiune pentru apărarea şi consolidarea păcii. Steagul este deja ridicat şi ţinut în mâini sănătoase şi vânjoase. In fruntea tuturor este marea Uniune Sovietică, bastionul păcii şi al unei vieţi mai bune şi pe zi ce trece, tot mai multe sunt mâinile care se întind şi cuprind cu dragoste şi nădejde acest steag. Lagărul păcii cuprinde azi lumea. Nu există popor la care problema păcii şi a scuturării jugului exploatării să nu se cunoască şi să nu caute rezolvare. Vrăjmaşii păcii fac încercări disperate de a bara acest marş triumfal. Dar ce pot câţiva bolovani în faţa avalanşei de valuri scăpate din zăgazul sclaviei şi întunericului! In fruntea vrăjmaşilor păcii, fuge cel care a turburat cel dintâi pacea: diavolul, care aude mereu expresia tunătoare a Mântuitorului: „înapoia Mea Satană“ !.

Trăim astăzi vremuri, cum nu a mai cunoscut lumea, de când e ea. Poate, mulţi nu ne dăm seama de încomensurabilitatea proporţiilor la care s'a ajuns, fiind antrenaţi în vârtejul lor. Dar cine caută a le privi şi a le măsura oricât de aproximativ în perspectiva istoriei, îşi dă seama că astfel de vremuri şi evenimente sunt menite să transforme fundamental, nu numai concepţia despre viaţă, dar însăş viaţa. Creştinismul adevărat primeşte şi participă cu bucurie la operarea acestor structurale transformări pe care el dintru început le-a predicat şi le-a dorit, dar pe care nu a avut posibilitatea materială-politică să le opereze, căci până acum puterea era în mâinile celor puţini şi puternici.

El vede cu bucurie că potrivit voinţei Domnului-ceiace el învaţă de aproape două mii de ani cu efecte de proporţii mai mici, se va putea generaliza astăzi, când lumea întreagă înţelege a nu se mai lăsa stăpânită şi exploatată de câţiva servitori ai diavolului.

Astăzi s'a ajuns însfârşit la convingerea şi realizarea acestei convingeri că „pacea este bunul suprem al tuturor oamenilor şi al tuturor popoarelor“ şi că de îndeplinirea ei depinde dacă mâine se va putea trăi o adevărată viaţă sau pământul se va

transforma într'o torţă îngrozitoare care va mistui toate rezultatele muncii şi străduaniilor miilor de generaţii.

Astăzi, toate problemele celelalte au devenit adiacente problemei păcii, căci, celelalte nu-şi pot avea nici un rost, de nu se va stabili în lume un climat sănătos al păcii.

Pentru acest climat, singurul potrivit şi favorabil vieţii să luptăm cu toţii, preot şi popor, bărbat şi femeie, bătrân şi copil, având adânca şi ferma convingere că vom izbuti ; căci „cu noi este Dumnezeu", „Domnul vieţii şi al păcii".

Pr. Laurenţiu Popovici

22 Aprilie 1953.

NICOLAE BĂLCESCU

Conferinţă ţinută în cadrul Comitetului de Luptă pentru apărarea păcii dela Centrul Eparhial Iaşi, de Preotul Theodor Bodnariu, Consilier administrativ.

NICOLAE BĂLCESCU
Viaţa şi opera sa

La 29 Noemvrie 1952 s'au împlinit 100 ani dela moartea prematură a marelui patriot Nicolae Bălcescu – care – prin personalitatea şi adâncimea gândirii sale – a predominat măreţele evenimente ale veacului trecut.

Deşi, ca şi Eminescu, s'a sfârşit de tânăr, la vârsta de abia 33 de ani, totuşi activitatea sa a fost aşa de intensă, multilaterală, s'ar putea spune chiar aşa de extraordinară, încât a depăşit cu mult aceea ce s'ar putea spune, o viaţă de om!

Patriot înflăcărat, revoluţionar neînfricat, bărbat plin de inimă şi înzestrat dela natură cu minte pătrunzătoare şi cu o fantezie energică, Nicolae Bălcescu a fost un ilustru literat, un istoric adevărat, un sociolog şi filosof în acelaş timp, care, cu o clar-viziune deosebită, a descifrat mersul firesc al societăţii omeneşti, a pledat şi acţionat prin scris, vorbe şi fapte, la descătuşarea masselor largi populare – obijduite şi robite – de sub crunta exploatare a feudalismului despotic şi hain.

Pentru a putea reda pe larg vasta activitate politică, literară şi ştiinţifică a lui Bălcescu, este nevoie de sigur de un întreg ciclu de conferinţe.

Astăzi, vom încerca doar să facem o privire generală, o privire de ansamblu, asupra vieţii şi operei lui Bălcescu, scoţând în relief în special uriaşa sa contribuţie la pregătirea, organizarea şi conducerea revoluţiei din 1848: precum şi făcând reflexii generale asupra operei sale literare şi ştiinţifice.

Nicolae Bălcescu, fiul Pitarului Barbu din Bucureşti şi al

Zincăi Serdaru s'a născut în anul 1819. Numele de Bălcescu îi vine de la o mică moştenire din Bălceştii Argeşului. Mama sa Zinca,-o femeie isteaţă şi energică, i-a sădit în sufletul său, din frageda copilărie, dragostea pentru cei mulţi şi oropsiţi şi ura împotriva asupritorilor. In acel timp - dupăce nădejdea pusă în biruinţa revoluţiei pandurilor lui Tudor Vladimirescu fusese spulberată - poporul muncitor gemea sub asuprirea feudală. Boerii, apăraţi de imperiul Otoman, aveau puteri dictatoriale. Ei stăpâneau întreg pământul ţării.

Ţăranii clăcaşi şi robi legaţi pe viaţă de moşiile boierilor erau siliţi la muncă grea şi biruri împovorătoare.

Se păstrează şi astăzi în muzee acele cătuşe îngrozitoare cu care erau ferecate picioarele ţăranilor spre a nu putea fugi şi scoşi astfel la munci grele în ploaie sau arşiţă sub cnutul sălbatec al vatavilor haini, acele măşti de sârmă, acele botniţe care se fixau pe gura flămândă a muncitorilor plugari pentruca să nu-şi poată alină setea sau foamea cu câteva bobiţe de struguri.

Iată cum descrie un contimporan - scriitorul Dinicu Golescu - starea ţărănimii de atunci:

„Aceste nedrepte urmări şi nepomenite peste tot pământul i-au adus pe locuitori în aşa stare, încât intrând cineva şi într'acele locuri ce se numesc sate, nu va vedea nici biserică, nici casă, nici gard împrejurul casei, nici car, nici bou, nici vacă, nici oaie, nici pasăre, nici pătul cu semănăturile omului pentru hrana familiei lui şi în scurt, nimica, ci numai nişte gropi (odăi) în pământ, încât poate încăpea cu nevasta şi cu copiii împrejurul vetrei şi un coş de nuele scos afară din faţa pământului şi lipit cu balegă. Şi după sobă încă altă gaură prin care trebuia el, ţăranul, să scape fugind când va simţi că a venit cineva şi la uşa-i, căci ştie că nu poate veni nimeni alt decât un trimis spre împlinire de bani. Şi el neavând să dea ori să-l bată, ori să-l ducă să-l vândă pentru un an, doi, trei sau mai mulţi la un boeranaş sau la un arendaş.....

.....Şi apoi intrând cineva şi în acele bordee ale lor peste putinţă era de a găsi pe trupurile lor şi în casă lucru de 10 lei. Căci şi căldarea cu care o să-şi facă mămăliga nu o are fieşcine, ci sunt cinci şase-tovarăşi pe una". („Călătorii")

Faţă de această situaţie jalnică, nu-i de mirare că poporul clocotea de ură împotriva asupritorilor. Această ură şi împotrivire lua diferite forme: mişcări, răscoale, fuga în massă depe moşii sau retragerea ca haiduci sub coama pletoasă şi ocrotitoare

a codrilor unde luau „drumul cotit“ şi înarmaţi duceau lupta de hărţuire contra tiraniei.

Poporul asuprit îşi cânta durerea în nenumărate versuri dramatice, dar uneori pline de furie prevestind furtuna răsplăţii,

„Ia ascultă măi ciocoi
Până când o să jupoi
Şi pe ţară şi pe noi“ ?

In acest timp, copilul Nicolae învăţa cu sârg ca elev la colegiul Sf. Sava. El era un elev excepţional de inteligent, şi avea o predilecţie, am putea spune o pasiune pentru istoria ţării şi a poporului său.

„El – (cum spunea d-l Eugen Jebeleanu) îşi copiase în caete filele cronicarilor şi adunase numeroase documente istorice. Din noianul luptelor de secole amintite în bucoavne, din vuetul bătăliilor tânărul desprinsese mai presus de orice vuetul milioanelor de oameni de rând, pieriţi pentruca stăpânii să huzurească. Aplecat nopţi dearândul peste filele îngălbenite, el auzia născând din acele file uriaşul tumult de jale, mânie şi blesteme ale poporului. Mai târziu tânărul Bălcescu colindase ţara, îi văzuse întinderile bogate prefăcute în pustiu de lăcomia boerilor şi de jaful Inaltei Porţi turceşti. Inima i se înfiorase, simţind suferinţele şi mânia poporului....“ Toate acestea au avut asupra sa o influienţă aşa de covârşitoare, încât de acum şi până la sfârşitul vieţii sale va fi cuprins de o fierbinte dorinţă şi nestăpânită hotărîre de a face totul pentru eliberarea poporului din starea jalnică în care se afla.

Bălcescu însă spune că un popor pentru a avea drepturi, trebuie să aibă şi forţa armată cu care se cuceresc şi se menţin acele drepturi. Deaceia el insuşi a intrat în armată cu gradul de „Juncăr“ având abea 19 ani. Ca înfăţişare Bălcescu era interesant : „Ochii oglindeau o pătrunzătoare melancolie, luminată doar de imensa cupolă a frunţii. Barba mică şi neagră, pletele ondulate înconjurau cu o umbră misterioasă chipul prelung“! (E. Jebeleanu).

Deacum tânărul Bălcescu trece la acţiune. El înfiinţă în armată o şcoală în care preda flăcăilor veniţi dela ţară pe lângă abecedar încă şi cunoştinţele elementare de istorie, strecurîndule mai ales în inimile lor ideia sfântă de libertate a norodului asuprit. Din aceste motive şcoala fu curând desfiinţată. Dar tânărul revoluţionar în unire cu Mitică Filipescu şi alţi tineri organizează o conspiraţie pentru răsturnarea Domnului şi a Guvernului. Fac chiar un proect de constituţie în care se prevedea – între altele – instaurarea republicii, desfiinţarea privilegiilor boereşti, îm-

proprietărirea clăcaşilor, etc. Revoluţionarii aveau legături cu ţăranii şi muncitorii, iar rolul de comandant al proectatei armate de răsculaţi îl avea tot Bălcescu. Sunt descoperiţi, arestaţi, torturaţi şi aruncaţi în închisoare. Filipescu moare în închisoare. Bălcescu reuşind să-şi prefacă actele şi să fie luat drept minor, este condamnat numai la 3 ani. Petrecând într'o chilie îngustă umedă şi friguroasă, cu un pat de scânduri goale şi fără nicio zare de lumină, Bălcescu şi-a sdruncinat sănătatea, fiind cuprins de tuberculoză.

Iată cum este redată deţinerea lui Bălcescu în versuri populare :

„Sună clopot de chindie
Nimenea să nu-l mai ştie
Pe voinicul care şade
Sus în deal la puşcărie,
După gratii şi lacate
De doi ani şi jumătate.
Stă Bălcescu la'nchisoare
Zidu-i ghiaţă, patu-i tare
Mucegaiul şi bureţii
Ii înpodobesc pereţii.
Bate clopot de chindie
Ceru-i fiere şi leşie
Stă Bălcescu la'nchisoare
Trupu'n cazne rău îl doare.
Dară ochiul sboară'n zare
Vede ţara în picioare
Secerînd răzbunătoare".

(Versuri de E. Jebeleanu)

Anii petrecuţi în închisoare, departe de a-i slăbi dârzenia de luptă, l-au călit şi l-au legat mai strîns de durerea întregului popor. Indată după eliberarea sa din închisoare, Bălcescu împreună cu alţi tineri — înfiinţează o organizaţie secretă numită : „Frăţia", având ca deviză : „Dreptate! Frăţie".

„Şi cu asta lupta deabea începe. Ea va dura fără întrerupere până la moartea eroului, căci nesfârşite sunt isvoarele de energie care izbucnesc în inima celui ce iubeşte poporul şi libertatea". (E. Jebeleanu)

Această organizaţie a pregătit revoluţia dela 48 din Muntenia.

Acuma Bălcescu fiind mereu suspectat de autorităţile Statului nu mai putea în mod direct acţiona, dar scriind lucrări istorice

şi sociale şi răspândindu-le în massa poporului, a pregătit de fapt spiritile mulţimii pentru marea zi a răfuelii ce urma să vină.

Acuma Bălcescu editează împreună cu A. T. Laurian „Magazinul istoric pentru Dacia“ în care publică oserie de studii şi biografii istorice, în care arată deslușit luptele eroice ale poporului român pentru libertate. Bălcescu ţinea strâns legături cu conducătorii mişcării naţionale din Moldova şi Ardeal ca Mihail Cogălniceanu, V. Alexandri, Costache Negri, Ioan Bariţiu ş. a. cu care a discutat personal problema Independenţii şi Unirii, precum şi a organizării unui singur partid revoluţionar pentru a duce lupta unită împotriva duşmanului comun.

In acest timp Bălcescu scrie 2 lucrări mai importante: „Puterea armată şi arta militară dela întemeierea Principatelor Valahiei până acum“ şi „Despre starea socială a muncitorilor plugari în diferite timpuri“.

In lucrarea „Puterea armată“ se arată concepţia sănătoasă şi progresistă a lui Bălcescu despre istorie. Alături de Cogălniceanu, Bălcescu este cel dintâi care înţelege însemnătatea Cronicilor şi le utilizează în lucrările sale. El ia atitudine hotărîtă împotriva unei istorii concepută: „descriptiv şi factologic“ împotriva unor înşiruiri de fapte, care scot în relief doar viaţa stăpânitorilor şi se trece peste ceeace este mai important adică peste viaţa sub toate aspectele ale maselor populare. „Ca o istorie să poată aduce foloase – spunea Bălcescu – nu trebuie să fie numai ca un şir de oarecari întâmplări politice sau militare, uscate, fără nicio culoare, fără nici un adevăr local, nu trebuie să se ocupe numai de oarecari persoane privilegiate, dar să ne arate poporul român, cu instituţiile, ideile, simţămintele şi obiceiurile lui“... („Cuvânt Preliminariu“).

Descrierile reci şi acumulările de date şi fapte, spune Bălcescu în altă parte, nu pot niciodată reaprinde flacăra energiei naţionale aşa de necesară pentru recâştigarea drepturilor pierdute ale unui popor.

Ion Ghica arată că pentru Bălcescu cercetările istorice constituiau un succes al vieţii sale şi prin studii încordate şi pasionate a reuşit să-şi însuşească cunoştinţe superioare la vârstă foarte tânără. In felul acesta se explică entuziasmul şi admiraţia cu care a fost salutat studiul său amintit „Puterea armată“. ...Credem că-i necesar să arătăm în treacăt că istoricii burghezi au criticat sau au trecut sub tăcere ideile luminoase şi patriotismul fierbinte al lui Bălcescu şi au socotit ca: „inactuale“ şi chiar „fantastice“ che-

marea la luptă revoluţionară contra asupritorilor şi Apelul înflă-cărat la acţiune pentru apărarea independenţei naţionale care stră-bat opera tânărului istoric. Bălcescu urmărea însă un scop nobil: educarea şi ridicarea maselor. Acest ţel se putea ajunge mai uşor înlocuind stilul ştiinţific cu cel literar. Drept aceea „ştiinţa isto-rică s'a transformat în mânele osoase dar agere ale lui Bălcescu, într'un fel de pârghie pentru ridicarea conştiinţei sociale şi na-ţionale la rangul unei forţe materiale capabile să organizeze şi să dirijeze lupta poporului". (M. Petrovanu, Bălcescu scriitor).

Istoricii burghezi nu puteau ierta energia cu care Bălcescu biciuia şi demasca fără cruţare pe Domnii şi boierii care asupreau poporul: „Ei nu privesc jos - spune Bălcescu despre boeri - ei nu privesc prea jos, la poporul care se târa la picioarele lor şi se muncea ca să le hrănească lenea... Ei nu ştiau ce poate face un popor cât de mic, când îşi apără ale sale şi când e aprins de o sfântă şi nobilă ideie!

Şi încheie astfel făcând un aprig rechizitoriu păturei condu-cătoare: „Incât pentru aristrocraţia noastră, noi care studiem de atâta vreme istoria patriei noastre, sântem convinşi mai mult decât ori şi care că egoismului, mârşavei ambiţii şi laşităţii ei, ţara a fost datoare toate suferinţele sale".

Cealaltă lucrare: „Despre starea socială a muncitorilor plu-gari în deosebite timpuri" este o adevărată istorie a ţăranilor.

Aici autorul arată pe bază de documente cauzele şi acţiu-nile întrebuinţate ce au dus la pierderea libertăţii şi drepturilor ţăranilor. „Claca, interesul, nevoia şi sila - zice Bălcescu - au contribuit la deposedarea moşnenilor şi robirea lor", şi trage con-cluzia asupra „pricinilor care stinseseră egalitatea străbună de drepturi şi de stare în ţările noastre şi formează acea monstru-ozitate socială, ca o ţară întreagă să robiască la câţiva parti-culari".

Cu aceste lucrări pline de spiritul revoluţionar şi de cald patriotism, Bălcescu a trezit în popor sentimentul redeşteptării pentru anul zguduirilor sociale.

Pentru aceste idei boierii şi autorităţile îl pun sub urmărire şi Bălcescu trebuie să părăsească ţara, plecând la Paris. Când în anul 1848 începe revoluţia în Franţa, Bălcescu fu alături de ea cu trup şi suflet.

Iată cuprinsul scrisorii pe care o trimise Bălcescu din Paris lui Vasile Alexandri:

„Paris 24 Fevruarie 1848. I-a zi a Republicii

Iubite cetățene și amice,

Iți eram dator de multă vreme un răspuns, mă plătesc azi dar în scurt, căci timpul îmi lipsește și mai sunt ostenit tare de vreme ce de trei zile trăit-am tot pe uliți.

Află că nația cea mare, s'a ridicat și că libertatea lumii s'a mântuit. Minunata revoluție ce te căești amarnic că n'ai văzut-o cu ochii va schimba fața lumii. Regele a fugit. Republica e proclamată de toți. Iți alătur aici o ruptură din catifeaua ce acoperea tronul lui Louis Philippe, sfărâmat astăzi la orele $1^1/_2$. Insu-mi am smuls-o..."

Revoluția cuprinsese toată Europa și ajunsese până în Ardeal și Moldova. Bălcescu – deși era sfătuit de prieteni să se odihnească spre a nu-și periclita viața – el însă a venit cum spunea cu dor nestăpânit la București, unde în calitate de conducător al societății „Frăția" a avut rolul covârșitor la pregătirea și conducerea revoluției. Bălcescu a elaborat în mare măsură programul revoluției cunoscut mai târziu sub numele de „Proclamația dela Islaz" în care erau înscrise o serie de mari transformări politice și sociale, ca: Autonomia față de Turcia, eliberarea și împroprietărirea clăcașilor, secularizarea averilor mănăstirești, instaurarea unei republici democratice, desființarea privilegiilor boierești, egalitatea tuturor cetățenilor în fața legilor, egalitatea în drepturi a minorităților naționale, etc. Este știut însă faptul că Bălcescu – chiar înainte de a începe revoluția, era în dezacord cu reprezentanții marei burghezii, I. El. Rădulescu, I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, ș. a. care se temeau de popor și care au intrat în comitetul revoluționar, alături de Bălcescu, pentrucă știau că revoluția nu putea fi împiedecată. Ei voiau să pună mâna pe conducerea revoluției pentru a o submina dinlăuntru și pentru a ajunge la un compromis cu boierii, cu care să împartă puterea politică, pentru a exploata împreună poporul muncitor. Cu foarte mare greutate a reușit Bălcescu să-și impună punctul său de vedere introducându-se în programul revoluționar art. 13 care prevedea emanciparea și împroprietărirea clăcașilor. Aceasta datorită faptului că Bălcescu era un revoluționar intransigent, radical, fără compromisuri, considerând că este absolut necesar ca prin acordarea de drepturi să se ridice la revoluție massele populare. Glasul lui Bălcescu suna peste țara îndurerată și-o ridica la acțiune,

la luptă. „Până când țăranul săracu – zice Bălcescu – să facă clacă forțată asemănătoare robiei blestemate pe moșia boerului lacom! Până când bietul țăran să se uite cu jind cum din truda muncii lui, din palmele lui bătătorite și arse de soare sau de vânt, an de an, veac de veac, belșugul lua drumul hambarelor celui avut, a boierului iar în bordeiul lui rămânea aceiași sără-cie lucie, suspine, pline de jale ale copiilor flămânzi?!“ Bălcescu nutrea o ură așa clocotitoare contra boierilor încât spune cate-goric că: „boierii nu sunt români, ci pur și simplu boieri!“

Ziua de 9 Iunie era hotărîtă pentru răscoală, iar semnalul în București era clopotul cel mare dela Mitropolie. Căpeteniile revoluționare plecase fiecare la locurile indicate spre a răscula poporul: Bălcescu în Prahova, Eliade în Romanați, Rosetti în Bu-cureşti. Complotul fu descoperit. Incă din ziua 7 Iunie Prințul Bibescu dădu ordin să fie arestați toți capii răscoalei; dar Colonelul Odo-bescu șeful armatei, reuși a-l aresta pe Rosetti și alți tineri în București, pe ceilalți nu-i găsi căci erau plecați – cum am auzit – fiecare la locurile lor, pregătind arme și răsculând mul-țimea. Bibescu sigur de înăbușirea răscoalei, ieșise cu trăsura la plimbare, dar trei gloanțe, dintre care unul se opri în epoletul aurit – îl face pe prinț să se retragă înspăimântat la Palat. Ce a urmat se știe. Clopotele de la Mitropolie au sunat. Poporul Bucu-reștean s'a adunat și a silit pe Domn să recunoască Proclamația drept Constituție a țării, iar la 13 Iunie abdică și porni spre Ar-deal. După unele frământări se formează un guvern în frunte cu Mitropolitul Neofit, cuprinzând și elemente reacționare ca, de exemplu, Colonelul Odobescu ce deținea departamentul armatei. Lui Bălcescu i se dădu doar rolul secundar ca Secretar de Stat.

Trecând peste alte mișcări în diferite județe ale Munteniei, să ne oprim puțin la cele petrecute la Romanați, unde însuși prefectul Gh. Magheru se alătură revoluției cu tot poporul și 600 dorobanți înarmați.

Pe câmpia de lângă satul Islaz, sub steagurile tricolore, se adunase atâta norod, încât cum se spune, „să fi aruncat paraua cădea pe cap de om“. Aici mulțimea fu cucerită de Popa Radu Șapcă care s'a alăturat cu tot sufletul ideii de revoluție. Să spu-nem câieva cuvinte despre Popa Șapcă.

„Deasupra pământului zgâriat mai mult de brațele clăca-șilor decât de crestura plugului, deasupra grădinilor din Islaz și din toată balta Dunării, deasupra spinării încovoiate și frunților târâte spre țărâna, a trecut însă suflul preotului țăran din Celeiu,

vijelia răscolitoare a sufletului său de foc, dorul aprig de libertate.

Glasul său, caşi sufletul, rămăseseră necultivate, rod sălbatec al pământului, al vânturilor vrăjmaşe, al vieţii biciuite de gârbacele dorobanţilor, slugi deopotrivă ale boierilor şi japciilor. Cu pieptul gol, cu capul descoperit, cu picioarele goale în ţărână, Radu Şapcă, apăsa în urma boilor spetiţi, brazda ştirbită a plugului, s'au reteza cu coasa holdele ce trebuiau împărţite cu arendaşul. In zilele de sărbătoare, îşi trăgea cismele, agăţa de gât patrafirul, şi schimba coarnele plugului cu cădelniţa. Casa lui era hanul drumeţilor, adăpostul fugăriţilor, pacea chinuiţilor, ospăţul flămânzilor. Multe feţe plesnite de bici se plecau în poala lui, mulţi ochi secaţi de lacrămi căutau în privirea lui nădejdea. In mijlocul mulţimii, la masa orînduită cu cele de cuviinţă, având la dreapta şi la stânga pe preoţii satului, Radu Şapcă începu rugăciunea. Dar vorbele lui nu se mai asemănau cu cele rostite în biserică. Drept, cu barba încărunţită, bătută de vânt, cu faţa dogorâtă de soare şi arsă de flacăra biruinţii, cu braţul îndreptat către cer, el era acum ţăranul din Celeiu, fratele miilor de ţărani ce ascultau cu capetele descoperite cuvintele de foc... Geamăt surd frământa inimile mulţimii îngenunchiate şi se cobora până jos spre Dunărea învolburată sub fâlfâirea mândră a stindardelor revoluţiei.

Iar peste întinsul capetelor descoperite se ridica vocea de tunet a preotului ţăran: „Izbăveşte Doamne şi mântue pe tot omul care sufere, ridică şi însufleţeşte acest popor, ce moare pentru a face să trăiască asupritorii lui, scapă-l de abuzul clăcii, de ticăloasa iobăgie, de podvoada drumurilor şi a şoselelor, de acele munci ale faraonilor!...

Dumnezeule al puterii şi al dreptăţii: Priveşte poporul tău îngenunchiat..... Dă tărie braţelor sale şi vrăjmaşii săi vor fi învinşi!“ (I. P. Doreanu: Nic. Bălcescu şi revoluţia dela 1848. pag. 119-122).

Cu chiote prelungi de bucurie au salutat clăcaşii art. 13 din Proclamaţie privind emanciparea şi împroprietărirea lor.

S'a format şi aici un guvern provizoriu.

Socotesc că nu este necesar a insista asupra desfăşurării evenimentelor care sunt bine cunoscute. Complotul boerilor, arestarea Guvernului de către armata turmentată în frunte cu Colonelul Odobescu şi spontana eliberare a guvernului de către brava populaţie a bucureştenilor în frunte cu viteaza Ana Ipătescu.

Deşi Bălcescu cerea insistent convocarea unei Adunări Na-

ţionale pentru a decreta împroprietărirea ţăranilor, totuşi s'a căzut de acord numai a se convoca „Comisia Proprietăţii“ în care boierii şi ţăranii se întâlneau în şedinţă şi discutau problema agrară. La una din şedinţe un ţăran se adresă boierilor şi le zise: „Vedeţi mâinile acestea negre şi pline de bătături? Numai ele produc bogăţiile ţării. Aurul şi argintul nu vă vine din cer, el vă vine din colibele noastre. Pentru aurul şi argintul acesta suntem bătuţi cu biciul, luaţi în timpurile cele mai grele şi duşi cu sila la munca câmpului, nevestele de dimineaţa secerând şi până în prânzul cel mare nu sunt slobode şă-şi alăpteze copii. Adeseori săptămâna întreagă se socoate drept o zi de muncă!!“.

Amintim că Bălcescu a scris o lucrare „Despre împropietărirea ţăranilor“ în care pledează cu toată căldura în acest sens. Fiecare frază din această lucrare este o documentare în favorul ţăranilor „Două milioane de oameni să sufere – zice Bălcescu – pentru că 3000 nu vor să înţeleagă? Aceasta nu se poate, o astfel de nedreptate nu se poate sprijini decât într'un popor barbar şi România a declarat că nu mai vrea să se numere între popoarele barbare!!“.

„Puţini ştiu azi – zice G. Zane – că cel dintâi care a ridicat (la noi) problema împroprietăririi a fost Bălcescu, şi că înainte chiar de 1848, când nimeni nu se gândea la o astfel de reformă el... a propus expropierea moşiilor boereşti şi împroprietărirea ţăranilor. Nici unul dintre scriitorii noştri, afară doar de Mihail Cogălniceanu n'a pledat cu mai multă căldură şi convingere această cauză. Bălcescu trebuieşte considerat, din acest punct de vedere, un mare precursor şi, chiar dacă în toată viaţa lui n'ar fi făcut nimic altceva, aceasta ar fi destul să facă numele său nepieritor“.

Boierimea cu sprijinul armatei Otomane a răsturnat Guvernul provizoriu şi a arestat pe revoluţionari. Bălcescu chinuit îngrozitor de turci, a reuşit să fugă din captivitate şi trece în Ardeal. Un timp s'a sbătut între moarte şi viaţă. Cum şi-a revenit puţin a început din nou activitatea revoluţionară. In Ardeal Bălcescu se strădui din răsputeri să mijlocească o înţelegere între revoluţionarii maghiari şi Avram Iancu, conducătorul gărzilor înarmate ale Moţilor. El le spunea: „Libertatea naţionalităţilor nu poate veni dela curţile împărăteşti şi din mila împăraţilor şi despoţilor, ci numai dintr'o unire strânsă între toţi românii şi în solidaritate cu toate popoarele împilate“. Se duce prin Ardeal, Belgrad, Triest, Constantinopol, Adrianopol. Umbra revoluţiona-

rului aleargă ca o fantomă pe străzile Vienei, a Parisului, şi prin alte capitale, pururea arzând şi mereu mistuindu-se de durere pentru cei oropsiţi. Dar reacţiunea Europei opri pe Bălcescu să-şi realizeze planul său. La Paris Bălcescu acţiona prin scris şi faptă la organizarea unei noui mari revoluţii. El intră într'un comitet revoluţionar internaţional alături de revoluţionarii ruşi, bulgari, maghiari, germani şi francezi. El scoate revista revoluţionară „România viitoare". Acum Bălcescu scrie o serie de lucrări dintre care mai însemnate sunt: „Manualul bunului român" ce este o lucrare de popularizare a ideilor revoluţionare. „Problemele economice ale principatelor Dunărene" şi remarcabila lucrare „Istoria românilor sub Mihai Viteazul" (neterminată).

„In problemele economice" şi „Reforma socială la Români", Bălcescu arată crunta exploatare a ţăranului de către un pumn de boieri orbi de nesaţ. Dăm aici un fragment din aceestă lucrare.

„Ce călător — zice Bălcescu — trecând prin acele ţări ale Dunării de jos, prin principatele române, nu s'a oprit cu mulţumire şi admirare a contempla aceste locuri aşa de frumoase şi împodobite, numeroasele râuri ce le adapă, câmpiile cele mănoase în producte vegetale, munţii cei înalţi şi măreţi, plini de comori minerale, clima lor cea dulce şi temperată, cerul lor cel pururea albastru şi limpede, ţări ce n'au altele asemenea de mândre în Europa, ce sunt grânare de abundenţă pentru multe popoare la nevoie..... Ce călător la această frumoasă şi înveselitoare privelişte s'a putut opri în admirarea sa de a nu striga: Fericită ţară! Fericit popor pe care Dumnezeu l-a aşezat în această împodobită grădină"!

Şi Bălcescu face o antiteză cruntă şi zice: „când călătorul se uită la sate acest tablou se întunecă şi o altă vedere întristează ochii săi. Inaintea lui dintr'o gaură de sub pământ iese o figură omenească slabă, desculţă şi sdrenţuroasă"! Bălcescu arată apoi că tot luxul oraşelor şi buna stare a boierilor se datoreşte muncii grele a ţăranului care n'are nici un drept, „n'are nimic, nici drepturi, nici stare, nici măcar proprietatea braţelor sale şi.... călătorul strein oricât de rece inimă ar avea, nu poate a nu blestema această clasă parazită şi ucigătoare de frate. „Bălcescu arată starea de înapoiere a ţăranilor şi sub raport cultural (vezi „Despre împropr. ţăranilor") fiind cu toţii analfabeţi şi biciueşte cu toată asprimea pe boierii exploatatori care intenţionat i-au ţinut în întuneric pentru a-i putea mai bine conduce şi exploata. Toa-

tă lucrarea este o caldă apărare a drepturilor ţăranilor, expusă într'o limbă plăcută-populară cu minunate tablouri literare.

„Istoria românilor sub Mihai Viteazul" este ultima şi cea mai importantă a sa operă. Ea este numită „o marmoră antică mutilată" căci ochii celui care a dăltuit această marmoră s'au închis înainte ca meşterul să-şi fi terminat opera. „Evenimentele, luptele, eroii din această importantă operă istorică sunt redaţi într'o limbă aşa de frumoasă, într'o formă literară atât de subtilă şi aleasă, încât cetitorul este fermecat chiar dela început. Ea a slujit ca isvoare pentru poeţi şi scriitori în numeroase producţiuni literare".

P. C. Părinţi şi Domnilor,

Nicolae Bălcescu, ca un vizionar extraordinar, credea cu tărie neclintită în biruinţa revoluţiei ce avea să vină. „Ziua izbândirii" zicea Bălcescu la Paris în 1850, ziua dreptăţii se apropie, în care se vor ridica popoarele ca să mături rămăşiţa tiraniei depe faţa pământului!!

Ros de boală şi de muncă istovitoare, de lipsuri şi suferinţe de adevărat martir al poporului muncitor, umblând travestit şi ascuns prin văi şi păduri, înfruntând foamea, oboseala, ploaia şi gerul, marele patriot român Nicolae Bălcescu, strein şi departe de patria sa pe care a iubit-o aşa de mult, îşi termină firul vieţii sale în ziua de 29 Noemvrie 1852 la Palermo în Sicilia, în vârstă de abia 33 ani. A murit sărac şi uitat de toţi. Bani n'au fost găsiţi asupra sa nici măcar pentru cumpărarea unui sicriu. A doua zi personalul hotelului Alla Trinacria l-au ridicat şi l-au aruncat în groapa comună a celor săraci, iar actul de moarte a fost semnat tot de doi săraci: un hamal şi un măturător.

Bălcescu a murit străin, sărac şi departe de ţara lui dragă, însă demn, mândru şi dârz. El nu s'a vândut; n'a trădat cauza poporului obidit. Zguduitor răsună cuvintele ultime aflate pe un caiet al său de note:

„Sufletu-mi te slăveşte încă, înzeită libertate şi deşi oamenii sângiuirilor au învelit cu maramă neagră faţa ta dulce, cred că va veni ziua fericită, ziua izbândirii, când omenirea întreagă se va scula spre a sfâşia acest văl, şi duşmanii săi se vor împietri la vederea soarelui tău de lumină.

Atunci nu va mai fi niciun rob, nicio naţie roabă, nici om stăpân pe altul, ci domnirea dreptăţii şi Frăţiei! Aceste cuvinte

ce odată am dat de deviză naţiei mele, vor domni lumea, toţi românii vor fi una liberi şi fraţi! Vai! nu voi avea noroc de această zi, deşi eu însuşi am muncit şi am pătimit pentru dreptate şi cel din urmă al meu cuvânt va fi încă un imn ţie, ţara mea mult dragă!!!"

Vrăjmaşii lui Bălcescu din timpul vieţii sale şi acei cari i-au prigonit numele şi opera chiar dincolo de mormânt n'au isbutit să-l distrugă, ci dimpotrivă astăzi Bălcescu e mai viu ca oricând şi operile sale sunt cunoscute şi îmbrăţişate de către poporul muncitor cu nesfârşită dragoste pe tot cuprinsul ţării şi departe peste hotare. Visul său s'a realizat astăzi, întru totul, ba chiar mai mult decât a putut el concepe pe atunci de către clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea muncitoare, sub conducerea P. M. R. în frunte cu neînfricatul şi dârzul luptător pentru dreptate d-l Gheorghe Gheorghiu-Dej, preşedintele Consiliului de Miniştri al scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

1 MAI

Ziua bilanţului Solidarităţii Internaţiouale

Intr'o zi de primăvară a anului 1889, când întreaga fire îşi schimbă înfăţisarea, înveşmântându-se mai bogat şi mai strălucitor decât Solomon în toată splendoarea sa, reprezentanţii muncitorimii din întreaga lume au hotărît ca „Ziua muncii", să fie prăznuită la 1 Mai. De atunci şi până astăzi, în fiecare an, oamenii muncii de pe întreg întinsul pământului sărăbătoresc ziua de 1 Mai prin mari manifestaţii de solidaritate internaţională, prin năzuinţe puternice într'un viitor fericit şi prin luare de noi angajamente, menite să grăbească ivirea zorilor unei vieţi mai bune, mai drepte şi paşnice.

Cuvintele scrise în ultimul capitol al Manifestului partidului Comunist „proletarii n'au de pierdut decât lanţurile dela mâini şi de câştigat o lume", au făcut să crească hotărîrea strîngerii rândurilor clasei muncitoare.

Nici jandarmii din Petersburg, nici generalii prusaci, nici bancherii francezi şi nici proprietarii de sclavi din Mississipi, n'au putut ţine pe loc uriaşul front al celor ce muncesc cu braţele şi cu mintea. Sub steagul luptei pentru câştigarea revendecărilor sale principale, ca ziua de muncă 8 ore şi până'n zilele însorite ale socialismului şi comunismului, clasa muncitoare a străbătut un lung drum.

In urma victoriei istorice a oştilor staliniste asupra fascismului german şi japonez, au apărut alături de U.R.S.S., bastionul păcii, nouile brigăzi de şoc ale mişcării revoluţionare şi muncitoreşti mondiale, ţările de democraţie populară din Europa şi Asia.

Insufleţiţi de victoriile obţinute de lagărul păcii, oamenii muncii din ţările capitaliste şi coloniale luptă pentru democraţie, libertate şi pace.

Desigur că manifestarea unui popor oglindeşte în mod fidel caracterul politicii sale, a tendinţelor şi a proiectelor sale.

Anul acesta ziua de 1 Mai a reflectat asemenea unei oglinzi

curate, pe de o parte, creşterea neîncetată a forţelor păcii şi a socialismului, iar pe de altă parte voinţa tot mai dârză împotriva înrobirii omului de către om şi a războiului.

Inscripţiile de pe pancarte, machetele şi graficele, purtate de mâini vânjoase, precum şi activitatea intensă, desfăşurată de oamenii sovietici sunt certificatele cari atestează dorinţa lor de pace şi conţelegere între popoare.

Pentru aceşti oameni, căliţi în şcoala partidului, teoria „om contra om", le este străină.

Toate binefacerile vieţii, toate realizările ştiinţei şi technicii au fost puse în U.R.S.S., în slujba omului pentru om.

Păşind cu succes în cel de al 5-lea plan cincinal, trandafirii roşii, cari se vedeau deasupra coloanelor, alcătuiau în chip fermecător în ziua însorită de 1 Mai deviza poporului sovietic „Înainte spre Comunism".

Călăuziţi de acele nobile idealuri, păşeşte hotărât prin faţa Mausoleului din Piaţa Roşie, soldatul sovietic, pe a cărui piept străluceşte steaua de aur de erou al U.R.S.S., mărturie a faptelor de arme din anii de luptă, nesfârşite coloane de oameni ai muncii, şi şirul membrilor Academiei de Ştiinţă, ai cărei savanţi au legat strâns teoria cu practica, planurile cu construcţiile de pe Volga, Don, Cuibuşev, Cahovca, ş. a.

Şi anul acesta, oamenii sovietici, dând în vileag bilanţul rodnic al muncii desfăşurate, au făcut să răsune până departe dorinţa lor de pace.

Pe toate pancartele oamenilor muncii se proiecta până de parte în zare chemarea C. C. al P. C. U. S. cu acest conţinut: „Nu există nicio problemă litigioasă, sau nerezolvată care să nu poată fi rezolvată pe cale paşnică, pe baza înţelegerii reciproce între ţările interesate".

Ideia păcii şi a solidarităţii internaţionale a fost înscrisă cu litere de aur şi pe steagurile R. P. Chineze, care au fâlfâit de ziua muncii fie la Pechin, fie la Şanhai.

Participanţii la manifestaţie, în număr de peste 500.000 mărturiseau prin toată ţinuta lor succesele în producţie şi ridicarea nivelului lor de trai. Ca un vuet răsunau cuvintele: „Trăiască Mao-Tze-Dun!" „Trăiască pacea!"

Nu de mult se cânta în China: „La noi totul este galben, Luna este galbenă, pământul este galben şi sângele nostru, subţiat de foame, este galben. Numai Englezul, bine hrănit, este roşu".

Indată ce însă, acum 4 ani, au încetat să bată tobele din

palatul neîntrecut în frumusețe de marmură multicoloră, vestind cu spaimă intrarea și ieșirea Impăratului, îndată ce steagurile roșii au început să se înalțe deasupra orașelor Chinei, a început să răsune un alt cântec.

De astădată, strofele sale conțin un optimism robust și o activitate rodnică.

„Acum, răsună cântecul, vântul mână corabia, ploaia gonește arșița, soarele împrăștie negura, iar mâinile noastre chinezești scot pe veci din pământ măselarița".

Sub înțeleapta conducere a gloriosului partid comunist chinez, sprijinit de experiența U.R.S.S., poporul chinez s'a prezentat la 1 Mai cu marea reformă agrară terminată pe un teritoriu cu o populație de 450 milioane oameni, cu o producție industrială și agricolă, ce a depășit cu mult nivelul dinainte de război și cu primul plan cincinal în plină desfășurare. Anul acesta, fluviile Chinei, silite să curgă între ziduri, ridicate de peste 2 milioane oameni, n'au mai adus pe întinsele lor țărmuri foamea, jalea și moartea. In aceste zile din preajma lui 1 Mai s'a înregistrat în Coreea prima victorie a păcii prin schimbul la Panmunjon a prizonierilor de război invalizi și prin reluarea tratativelor de armistițiu.

La aceste istorice acte a contribuit inițiativa R. P. D. Coreene și a R. P. Chineze.

„Este adevărat, zice Ilya Eremburg, că o rândunică nu face primăvara.

„Nu este însă mai puțin verosimil, accentuiază același scriitor sovietic, că după rândunică urmează altele".

In speranța apariției și rămânerii porumbelului păcii, lansat de cele două republici sprijinite de U.R.S.S. nu este oare timpul să se înțeleagă că nu poate fi instaurată o pace trainică fără participarea celui mai numeros popor de pe glob, adică cel Chinez? Pe drumul avântului și al înfloririi pășesc cu încredere oamenii muncii din țările de democrație populară.

Numai în 1952, au fost puse în funcție sute de noui întreprinderi în R. P. Ungară, R. Cehoslovacă, R. P. Bulgaria, R. P. Polonă și R. P. Română, iar orașele, strivite de tancurile hitleriste răsar întinerite ca pasărea phőnix din cenușă.

Crește necontenit nivelul material și cultural al oamenilor muncii, precum și năzuința lor de a participa activ la transformarea vieții pe baze socialiste.

Toate aceste țări, în rândul cărora s'a înregimentat și R. D.

Germană, au afirmat cu prilejul zilei de 1 Mai dorința vie după o pace trainică în lume și coînțelegere între popoare.

Sub înțeleapta conducere, în frunte cu conducătorul său iubit Tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej, poporul român dă un strălucit examen de 1 Mai despre succesele obținute în întrecerea socialistă pentru îndeplinirea cincinalului în 4 ani.

Cu fața senină, hotărîți și cu mândrie îndreptățită păşesc prin fața tribunei Constructorii Hidrocentralei V. I. Lenin, Bicaz și ai casei Scânteia „I. V. Stalin". Alături de clasa muncitoare și-au arătat dragostea de 1 Mai față de regimul de democrație populară, țăranii colectiviști desfăşurând larg campania însămânțărilor pentru a obține o recoltă bogată; țărănimea muncitoare asigură ridicarea nivelului de trai al clasei muncitoare.

Purtând spice de grâu și jerbe de flori, dând viers cântecelor și jocurilor, țăranii muncitori și-au manifestat bucuria eliberării de sub exploatarea moşierilor.

Ea este deplin convinsă că numai munca în gospodăria colectivă aduce belşugul și traiul fericit.

Fie în capitala țării, fie pe valea Jiului, fie la Craiova sau Iași, pretutindeni miile de demonstranți și-au manifestat hotărîrea lor fermă de a lupta cu forțe sporite pentru pace.

In alte condiții, cu totul deosebite, sărbătoresc ziua de 1 Mai oamenii muncii din țările capitaliste. In Franța, Anglia, Germania Occidentală, Danemarca, Belgia și S. U. A. muncitorii stau în fața unor probleme externe extrem de grele și serioase. Ei trebuie să facă față unor atacuri permanente împotriva standardului lor de viață.

Un copil francez, în vârstă de 12 ani, scrie unui pioner român: „Pentru a putea fi înscris la școala tehnică sunt nevoit să muncesc pe vapor din zori și până târziu noaptea. In timp ce eu spăl vasele, lustruesc mânerele cabinelor și frec duşumelele, cei de pe vapor vorbesc despre războiu ca despre o acțiune rentabilă, golesc sticle cu băuturi și aruncă banii pe baccara și cărți de joc".

Datorită politicii de marshalizare, duse din 1947, angajând țările capitaliste pe făgaşul economiei de războiu, numărul şomerilor a atins cifra de 42 milioane.

In aceste condiții lupta pentru pace și independență se înbină cu lupta împotriva exploatării capitaliste.

Numai astfel se explică atitudinea plină de curaj a eroinei Raymonde Die, fiică demnă de tradițiile poporului francez, care s'a aşezat pe terasamentul trenului ca să împiedice trecerea vagoanelor cu armament, a mecanicului Fouillard care a refuzat să conducă un tren cu armament american în Germania Oc.

Şi docherii belgieni, italieni, englezi şi francezi stârnesc admiraţia unei lumi întregi atunci când, cu preţul pâinii copiilor, încrucişează braţele în faţa încărcăturilor uneltelor morţii.

Înţelegând din ce în ce mai bine că viitorul depinde în mod inevitabil de coeziunea rândurilor lor cu muncitorii din întreaga lume, oamenii muncii din ţările capitaliste şi din colonii au demonstrat de 1 Mai, având ca lozinci: „Pacea şi Unitatea".

Glasul păcii al celor ce muncesc nu poate fi înăbuşit de sutele de poliţişti din Műnchen şi Hamburg, nici de bastoanele de cauciuc ale celor din S. U. A. şi nici de interdicţiile din Teheran.

Măreaţa zi de 1 Mai a permis popoarelor exploatate să-şi treacă în revistă forţele pentru îmbunătăţirea necesară a condiţiilor de trai, pentru apărarea libertăţilor şi pentru zădărnicirea politicii guvernamentale de război. Ideia păcii şi solidarităţii internaţionale de care este pătrunsă clasa muncitoare sperie de moarte pe imperialişti.

In timp ce lagărul imperialist ocoleşte cu grijă problemele păcii, dând zor cursei înarmărilor, URSS şi China confirmă că nu există nici o chestiune litigioasă care să nu poată fi rezolvată pe cale paşnică.

„A trecut vremea monologurilor şi a venit timpul dialogurilor", zice scriitorul Ilya Ehrenburg.

„Aceste însă, adaugă el, presupun bunăvoinţa participanţilor şi un limbaj comun".

Cine n'a admirat şi n'a rămas profund impresionat de zilele însorite ale toamnei?

Să nu confundăm însă acele zile frumoase cu primele zile calde de primăvară.

Numai după cele din urmă răsare colţul ierbii, se ridică florile câmpurilor şi cresc holdele de pe întinsul lanurilor.

Cu aceleaşi perspective de viitor fericit a tuturor popoarelor şi a instaurării unei păci trainice, au avut loc grandioasele manifestări de 1 Mai pe întreg globul pământesc.

Demnă şi îndreptăţită de activitatea-i depusă la cauza muncii şi a păcii prin tot decursul veacurilor, Biserica Ortodoxă n'a lipsit dela sărbătoarea zilei de 1 Mai. Prin învăţătura ei cea sfântă, care ridică munca la rangul de virtute, şi prin glasul ei autorizat în chestiunea păcii, comoara cea mai preţuită a lumii creştine, lăsată prin testament de către Mântuitorul, Biserica priveşte cu bucurie la toate realizările şi angajamentele viitoare ale clasei muncitoare din ziua de 1 Mai.

Pr. Vladimir Grosariu

ZIUA PRESEI SOVIETICE

Ziua de 5 Mai, ziua apariţiei primului număr al ziarului „Pravda“ (5 Mai 1912) a devenit ziua tradiţională a presei sovietice, sărbătoarea presei progresiste din întreaga lume, a presei de tip nou.

Ziarul Scânteia în numărul său din 5 Mai a. c., în articolul de fond „Arma cea mai ascuţită a partidului“ spune: „Aniversarea apariţiei „Pravdei“ a devenit în U. R. S. S. ziua tradiţională a presei, ziua când întregul popor sovietic îşi manifestă dragostea şi încrederea faţă de presa sa, zi de strângere a legăturilor dintre presă şi popor“. Mai departe arată că această zi constituie o sărbătoare a oamenilor muncii de pretutindeni, a luptătorilor pentru pace şi libertate, întrucât presa sovietică în frunte cu ziarul „Pravda“ este presa adevărului şi slujeşte clasa muncitoare, care are drept condiţie a victoriei cunoaşterea şi răspândirea adevărului. Vorbeşte apoi despre prestigiul de care se bucură în lume: „presa sovietică în frunte cu „Pravda“ şi-a cucerit o incomparabilă autoritate şi un imens prestigiu în lumea întreagă, ca purtătoare de cuvânt a politicii consecvente de pace, de respect reciproc, colaborare şi prietenie între popoare“.

Recentul articol de fond din „Pravda“ intitulat „In legătură cu discursul preşedintelui Eisenhower“, constituie o contribuţie esenţială la realizarea unei destinderi internaţionale“.

Vorbind despre presa noastră, care este în continuă desvoltare şi care foloseşte experienţa glorioasei prese sovietice, articolul mai sus amintit spune:

„In centrul activităţii sale presa a pus mobilizarea maselor la luptă activă pentru pace, educarea oamenilor muncii în spiritul internaţionalismului proletar şi al patriotismului socialist, al vigilenţei faţă de duşmanii făţişi şi ascunşi ai păcii“.

Clerul din Eparhia Moldovei şi Sucevei, pentru a fi la curent cu materialele în legătură cu lupta pentru apărarea păcii, pentru ridicarea nivelului cultural al credincioşilor şi al lor, se

informează din presa sovietică, crescând numărul de abonaţi la ziarele „Pravda“, „Sfaturi agrotehnice“, „Arta Sovietică“, „Timpuri Noi“, etc., iar pentru cunoaşterea şi popularizarea măreţelor realizări ale socialismului din patria noastră, preoţii sunt abonaţi la ziarele din presa R. P. R.: „Scânteia“, parohiile la revista „Viaţa Românească“. In afară de acestea preoţii mai sunt abonaţi la ziarul „Pentru pace trainică şi democraţie populară“ şi la revista „In apărarea păcii“.

ZIUA VICTORIEI

Pe pânzele pictorilor celebri, cari au dat viaţă momentelor istorice ale memorabilei zile de 9 Mai, apare pe primul plan soldatul rus, înfrăţit cu dorobanţul român, iar nemijlocit în apropierea lor massele largi ale poporului.

Datorită acestor două elemente „oaste şi norod“ acum 76 ani neamul românesc a scuturat de pe umerii săi secularul jug turcesc, iar acum 8 ani a sfărâmat lanţurile robiei hitleriste.

Despărţită de popor şi străină de năzuinţele sale, burghezia şi moşierimea au căutat să lovească în străvechile legături de prietenie dintre neamul românesc şi marele său vecin de Răsărit.

Urmărind înăbuşirea dorinţei de libertate, tot mai bine conturate în mintea poporului şi a şterge din sufletul său aniversarea glorioasă a independenţei de stat din 9 Mai 1877, istoricii din slujba Hohenzolernilor au înlocuit ziua de 9 Mai cu cea din 10 Mai.

Odată cu ofensiva regimului burghezo-moşieresc a fost lichidată independenţa ţării româneşti.

In treburile interne şi externe aveau cuvânt hotărîtor puterile din Apus. Bogăţiile ţării au fost secătuite de capitalul trusturilor străine, iar poporul simţea din ce în ce mai greu povara birurilor.

De o soartă cu totul deosebită se bucură poporul român, după ziua victoriei din 9 Mai 1945.

Cuvintele Marelui Stalin care glorifică în această zi eroii, căzuţi pentru „libertatea şi fericirea poporului“, au găsit un ecou la toate popoarele.

Indată ce steagul roşu a fost înfipt de Egorov şi Kantaria deasupra Reichstagului, privirile lumii s'au îndreptat cu recunoştinţă spre Răsărit.

Capitularea garnizoanei din Berlin la 2 Mai 1945, prefăcut într'o cetate inexpugnabilă, a fost posibilă datorită eroismului legendar al armatei sovietice, strâns unită sub steagul luptei pentru apărarea patriei.

In ziua de 8 Mai 1945, reprezentanţii cartierului general german au semnut la Berlin, capitularea fără rezerve.

Dorinţa arzătoare de a elibera popoarele de sub robia fascismului a fost forţa conducătoare a armatei sovietice dela Stalingrad până la Berlin.

Privind calea luptei de eliberare, străbătută de muncitorii şi ţăranii ruşi, Lenin scrie: „Suntem mândri de faptul că aceste silnicii au trezit rezistenţa în rândurile noastre".

Victoria din 9 Mai 1945 a pus în adevărata ei lumină orînduirea socialistă. Ea s'a dovedit cu mult superioară orînduirii capitaliste.

Intâlnirea pe Elba a ostaşului sovietic cu cel american şi strângerea cordială a mânilor lor, a făcut să se nască în inimile tuturor popoarelor dorinţa unei păci trainice.

Credincioasă politicii sale leninist-staliniste, care vede posibilitatea coexistenţei celor două sisteme, — capitalist şi socialist, — URSS, a dus o politică de coînţelegere între popoare şi de pace constructivă.

Sunt cunoscute propunerile concrete ale URSS menite să ducă la unitatea Germaniei, la încheierea tratatului cu Austria şi la menţinerea la justa ei atribuţie a ONU.

Dacă pe fondul întunecat al situaţiei internaţionale s'au ivit nădejdi noi de pace, aceasta se datoreşte URSS.

După schimbul de prizonieri dela Panmunjon, au fost reluate tratativele de armistiţiu din Coreea.

Politica de pace a URSS, este întărită de declaraţii a tovarăşilor Malencov şi Molotov, cari au afirmat că nu există problemă internaţională litigioasă, care să nu poată fi soluţionată pe cale paşnică.

Politica de pace este urmată şi de popoarele din lagărul de democraţie populară.

Inlăturînd conducerea burgheziei, poporul român şi-a luat soarta în propriile sale mâni.

Independenţa, un cuvânt fără conţinut sub clasele exploatatoare, devine o realitate în noua ordine socială.

Bucurîndu-se din plin de roadele victoriei din 9 Mai 1945, la care a contribuit, începând din 23 August 1944, prin participarea la luptă, alături de viteaza armată sovietică, poporul român îşi făureşte o viaţă nouă, liberă şi fericită.

Fără a ţine seamă de tratatele de Postdam, Jalta şi Teheran, în care erau trasate linii comune de coînţelegere paşnică între

S. U. A. şi U. R. S. S. clica conducătoare imperialistă a susţinut şi după victoria dela Berlin spiritul combativ de dinaintea victoriei, îndreptat de astădată împotriva URSS. şi a ţărilor din lagărul păcii.

Ce dovedeşte oare refacerea wehrmachtului hitlerist, crearea de baze militare în apropierea URSS. şi ameninţarea cu bomba atomică?

Fără îndoială că ele au la bază tendinţe agresive faţă de URSS. şi ideia dominaţiei mondiale.

Cu înverşunată hotărîre oamenii muncii din ţările capitaliste se opun politicii agresive a blocului imperialist. Până şi 80 de reprezentanţi laburişti din Anglia au semnat pentru încheierea pactului păcii între cele 5 mari puteri.

A 8-a aniversare a Victoriei găseşte popoarele strâns unite sub steagul păcii.

Niciodată istoria lumii n'a cunoscut asemenea uriaşă mişcare de masse pentru pace, cum este mişcarea contemporană. Ziua de 9 Mai face să trăiască în fiecare popor bucuriile şi nădejdile unei victorii strălucite.

In acelaş timp însă ea face să se perinde imaginea tuturor grozăviilor legate de războiu, a lipsurilor îndurate, a dezastrelor ireparabile, a jafului bestial şi a crimelor odioase.

Pătrunşi de un sentiment de recunoştinţă profundă faţă de eroii sovietici, popoarele eliberate, cu preţul milioanelor de jertfe omeneşti, îşi afirmă nestrămutata voinţă de a-şi consacra toate forţele cauzei păcii.

Pr. Vladimir Grosariu

SFATURILE AGROTEHNICE

Pentru reuşita cu succes a campaniei agricole trebuiesc cunoscute, aplicate cu stricteţe şi popularizate, sfaturile agrotehnice, care au menirea de a scoate pământului recolte cât mai bogate şi a se ridica bună starea oamenilor muncii, printr'un trai tot mai înbelşugat.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri şi Partidului Muncitoresc Român cu privire la îngrijirea culturilor, pregătirea şi executarea la timp a strângerii recoltei, desmiriştitului, treerişului şi colectărilor pe anul 1953, subliniază importanţa folosirii regulilor agrotehnice, în campania de îngrijire a culturilor, ca o condiţiune de bază pentru asigurarea posibilităţii de desvoltare în condiţiuni optime a acestora.

Una din regulile agrotehnice este combaterea dăunătorilor cari atacă culturile de cereale.

In Hotărîrea mai sus citată se spune: „Se va continua stropitul de vară al pomilor şi viilor şi combaterea tuturor dăunătorilor ce vor fi semnalaţi pe culturile agricole".

Culturile agricole sunt atacate de o serie de dăunători între cari şi gândacul ghebos.

Larvele acestui gândac atacă grâul de toamnă, orzul de toamnă şi secara.

Ii mânâncă frunza, începând dela ultimul nod în jos. Ziua stă în pământ şi iese noaptea la mâncare.

Grâul mâncat dispare prin petece. Sunt câte 200-400 larve la metru patrat, în ultimul timp s'a micşorat, fiind în stadiu de transformare.

In luna Mai dispare, iar în luna Iunie se iveşte din nou în forma de gândac, are corp lung de 1-1.5 cm. de culoare neagră, puţin lucioasă, iar picioarele sunt brun roşcate; peste zi, gândacul stă ascuns sub bulgări de pământ, sub pietre, iar seara se urcă la spic, şi mânâncă boabele încă în lapte, iar pe cele în pârg le rod la vârf.

Combaterea se face mai uşor atunci, când e în formă de larve, pentru care scop se fac şănţuleţe izolatoare în jurul grâului unde el nu a pătruns încă şi între vecinii grâului atacat.

Şănţuleţe se fac de 30 cm. adâncime, şi 30-40 cm. late pe fundul lor se presoare praf de nitroxan, azotate de calciu, sau superfosfat.

Apare numai acolo unde a fost însămânţat mai mulţi ani de-a rândul grâul de toamnă, deaceia se va respecta pe viitor asolamentul.

Preoţii cunoscând Hotărîrea Consiliului de Miniştri, au datoria pastorală faţă de credincioşi, de a se informa asupra dispoziţiunilor agrotehnice în legătură cu gândacul ghebos, luând legătura cu organele competente dela Sfaturile Populare şi să popularizeze pericolul ce-l prezintă pentru grâne acest gândac, pentruca credincioşii să cunoască modul de combatere şi în special să folosească asolamentul în cultura cerealelor.

LUNA PĂDURII

Pădurea este un bun al întregului popor constituind un rol de o mare importanţă în viaţa economică a ţării. Ea oferă materialul necesar pentru giganticile construcţii ale socialismului, materia primă pentru industria celulozei şi hârtiei, lemnul indispensabil pentru construcţii de căi ferate, vase navale, etc. precum tot acestea sunt o protecţie a culturilor împotriva secetei şi apără solul împotriva degradărilor, prin fixarea rădăcininilor arborilor şi oprirea alunecărilor de straturi. Tot ele servesc de o podoabă fără egal ţării noastre, cu un aer atât de căutat pentru îngrijirea sănătăţii în staţiunile climaterice.

In timpul trecutelor regimuri au fost exploatate fără milă şi raţiune, ajungându-se până la distrugerea unui milion jumătate de hectare de pădure, deteriorîndu-se multe terenuri pe care puhoaiele făceau ravagii.

Hotărîrea recentă a Consiliului de Miniştri a R. P. R. privind organizarea „Lunii Pădurii“ este salutară şi binevenită.

„Luna Pădurii“, se va organiza în cursul lunii Mai a. c. rămânând apoi în fiinţă în fiecare an.

Prin această hotărîre sunt acţiuni de interes obştesc refacerea pădurilor şi împădurirea terenurilor degradate, plantarea perdelelor forestiere, crearea pădurilor de interes local, precum şi plantarea arborilor şi pomilor fructiferi dealungul căilor de comunicaţie, în parcuri, în grădinile şi curţile şcolilor şi ale altor aşezăminte.

Pentru educarea oamenilor muncii în spiritul grijii faţă de pădure ca bun al întregului popor, pentru antrenarea masselor în aceste acţiuni şi în special a tineretului, se va organiza în fiecare an, „Luna Pădurii“ „Ziua pădurii“, „Ziua păsărilor“, „Ziua semînţelor“, când se vor planta pomi fructiferi şi arbori, se vor culege seminţe, se vor instala cuiburi şi căsuţe în păduri pentru protecţia păsărilor folositoare.

Preoţii noştri, cari cunosc binefacerile acestei minunate avuţii obşteşti, – multe parohii fiind aşezate în frumoasele regiuni de munte şi în apropierea pădurilor, – şi cari în calitatea de păstori şi îndrumători spirituali ai credincioşilor sprijină toate acţiunile regimului nostru democrat popular pentru binele poporului şi ridicarea bunei stări, au datoria de a populariza Hotărîrea Consiliului de Miniştri, cu privire la organizarea „Lunii Pădurii“, între credincioşi şi a arăta scopul constructiv şi nobil al „Lunii Pădurii“ determinându-i să contribuie cu tot elanul la refacerea şi ocrotirea pădurilor – în cadrul „Lunii Pădurii“, la plantarea pomilor fructiferi, arborilor, etc. ei înşişi fiind pildă în această acţiune prin plantări în curtea bisericilor, cimitire, case parohiale etc., de pomi fructiferi, arbori, etc.

MIŞCARI DE PERSONAL IN CUPRINSUL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR

Noui angajări

1. — Se recunoaşte pe data de 1. II. 1953, angajarea Preotului Napoleon Vasiliu în postul de paroh al parohiei Buimăceni raionul Truşeşti. Temei Nr. 1543.

2. — Se recunoaşte pe I. IV. 1953 angajarea în postul de preot paroh al parohiei Corbu Raionul Ceahlău, a pr. Gheorghiasa Vasile. Temei 4933/953.

3. — Se recunoaşte pe 1 Ianuarie 1953, angajarea în postul de paroh categ. 3/3 a preotului Ioan Hurmuz la Parohia Bogata raionul Fălticeni. Tem. 871/953.

4. — Cântăreţul Ioan Moraru, dela parohia Sf. Ilie din oraşul Tg. Neamţ, se numeşte pe 1 Ianuarie 1953, în postul de secretar provizoriu — la Protopopiatul raionul Tg. Neamţ. Tem. 1006/953.

Angajări de personal monahal

1. — Se recunoaşte pe 1 Martie 1953, numirea în postul de îngrijitor categ. 1/3 a fratelui losef Lacătuşu, la M-rea Durău raionul Ceahlău, în locul Ierom. Nicanor Pipirigeanu, a cărui angajare încetează pe aceiaşi dată. Tem. 2539.

2. — Se recunoaşte numirea pe 1 Mai 1953, a Protos. Petroniu Tanasă, în post de preot la M-rea Slatina raionul Fălticeni, în locul Ierom. Gherontie Balan, a cărui angajare încetează pe aceiaşi dată. Temei 3129/953.

3. — Ierodiaconul Teodosie Florea, din M-rea Sf. loan cel Nou Suceava, este numit cu începere dela 1 Mai a. c., în post de îngrijitor la acea Mănăstire, categ. 1/3 în locul Ierod. Ioanichie Gutan, a cărui angajare încetează pe aceeaşi dată.

4. — Se recunoaşte pe 1 Mai a. c., numirea ierodiaconului

Oancă Serafim, în post de administrator de internat, categ. de salarizare 5/2, la Şc. de Cântăreţi Bisericeşti din M-rea Neamţ.

5. — Se recunoaşte, pe data de 1 Aprilie 1953, următoarele angajări de personal, la secţia monahală, depe lângă Şcoala de Cântăreţi bisericeşti, Neamţu:

a) Damian Gh. în post de referent princ. categ. sal. 6/2.
b) Tomuţ D-tru, în post de magazioner, categ. salar 3/2.
c) Filipoaie Ştefanida, în post de spălătoreasă categoria salar. 2/2.
d) Doroftei Toader, în post de îngrijitor, categ. de sal. 2/3.
e) Smărăndoiu Neofit, în post de îngrijitor categ. sal. 1/2.
f) Boldur Gheorhe, în post de bucătar, categ. 4 grupa IV.
g) Lupea Ghenadie, în post de bucătar, ajutor, categ. 4 grupa III.
h) Pr. Marchian Drăguţu, administrator internat categ. salar. 5/2.

Transferări

1. — Preotul Gh. Fântână dela parohia Balş raionul Tg. Frumos se transferă cu tot cu post, pe I. II. 1953, paroh la parohia Cuv. Parascheva din Tg. Frumos. Tem. 1056/953.

2. — Pr. Gh. Mihăianu, dela parohia Coroiu raionul Ceahlău se transferă pe 1 Fevruarie 1953, în post de paroh al parohiei Bârgoani raionul P. Neamţ. Temei 1193/953.

3. — Pr. Tendeleu N. dela parohia Hălăuceşti raionul Paşcani, se transferă, pe 1 II. 1953, în post de paroh al parohiei Hălceni raionul Iaşi. Tem. 1195/953.

4. — Pr. Constantinescu Dumitru, dela parohia Teişoara raionul Botoşani, se transferă pe I. II. 1953, la parohia Nicşeni acelaş raion. Temei. 1195/953.

5. — Preotul D. Cornilă dela parohia Stăneşti raionul Truşeşti, se transferă, pe 1 Fevruarie 1953, în post de paroh al parohiei Costiugeni, acelaş raion. Temei Nr. 32/953.

6. — Pr. D. Ghemeş, dela parohia Costiugeni, raionul Truşeşti, se transferă, pe data de 1 Ianuarie 1953, la parohia Movila Ruptă acelaş raion. Temei 130.

7. — Pr. Gh. Antistescu, dela parohia Poeni raion. P. Neamţ, se transferă pe 1. I. 1953 la parohia Sf. Ilie din oraşul Tg. Neamţ, temei Nr. 314.

8. — Pr. Ioan Chirică dela parohia Oşlobeni raion. P. Neamţ

se transferă pe data de 1. IV. 1953, la parohia Tupilaţi acelaş raion. Tem. 441/953.

9. — Pr. Eugen Grigoriu dela parohia Cârligi raionul P. Neamţ, se transferă, pe data I. IV. 1953, la parohia Oşlobeni acelaş raion.

10 — Pr. Gh. Munteanu, dela parohia Blebea raionul Tg. Neamţ, se transferă pe 1 Aprilie a. c., la parohia Poeni raionul P. Neamţ. Temei Nr. 1520/953.

11. — Pr. I. V. Cozma dela parohia Slobozia II raionul P. Neamţ, se transferă, pe 1 Aprilie 1953, în postul de paroh al parohiei Coroi, raionul Ceahlău, Temei Nr. 1520/953.

12. — Pr. Gh. Dimitriu, dela parohia Holda raionul Ceahlău se transferă pe 1 IV. 1953, în postul de paroh al parohiei Slobozia II raionul P. Neamţ. Temei Nr. 1520/953.

13. — Pr. loan Mârcă, dela parohia Slobozia I raionul P. Neamţ, se transferă, pe 1 IV. 1953, în postul de paroh al parohiei Holda raionul Ceahlău. Temei Nr. 1520/953.

14. — Pr. Vasile Doloiu, parohul parohiei Buda raionul Paşcani, se transferă, pe I. IV. 1953, în postul de paroh al parohiei Slobozia I raionul P. Neamţ. Temei Nr. 1520/953.

15. — Preotul Petru Capră dela parohia Fundul Herţei raionul Dorohoi se transferă, la filiala Sauceniţa din parohia Prelipca raionul Dorohoi, pe data de 1. IV. 1953.

16. — Preotul Vasile Cehan, dela parohia Sf. Ioan din oraşul Huşi, Eparhia Romanului şi Huşilor, se transferă, în postul de paroh al parohiei Sf. Vasile Tataraşi din oraşul laşi, pe data de 1 Aprilie 1953. Temei Nr. 2571/953.

17. — Pr. Vladimir Grigore dela parohia Clit raionul Radăuţi, se transferă pe 1. II. 1953 la parohia Slobozia Pruncului raionul Suceava. Temei 1106/953.

18. — Pr. Nicolae Tendeleu, dela parohia Hălceni raionul Iaşi, se transferă, pe 1. IV. 1953, la parohia Vlădiceni raionul Piatra Neamţ.

Intrări în Eparhie

1. — Preotul Vasile Cehan dela parohia Sf. Ioan din oraşul Huşi Eparhia Romanului şi Huşilor — se transferă la parohia Sf. Vasile Tataraşi din oraşul Iaşi.

Ieşiri din Eparhie

1. — Preotul Constantin Ciopraga parohul parohiei Cuv. Parascheva Tg. Frumos, se transferă cu post cu tot, 1. II. 1953,

la parohia Sf. Voevozi din oraşul Bârlad, Eparhia Romanului şi Huşilor. Temei. Nr. 1056/953.

Decese

1. — Protos. Valentie Buleu din M-rea Neamţ, încetat din viaţă la 31 Decemvrie 1952. Tem. 521.

2. — Preotul pens. Gavril Petru dela parohia Dreptu raionul Ceahlău, încetat din viaţă în ziua de 16 Ianuarie 1953.

3. — Monahul Chesarie Tataruşanul — din schitul Şoldana raion. Iaşi, încetat din viaţa la 21 Fevrurie 1953. Tem. Nr. 2024/953.

4. — Preotul Gheorghe Vedeanu dela parohia Horodnic Rădăuţi, decedat la 11 Mai 1953. Temei. 5011/953.

Pensionări

1. — Preotul Constantin Tusciuc, dela parohia Dămileni raionul Dorohoi a fost pensionat pe 1 Fevruarie 1953. Temei 2207/953.

Demisii

1. — Cântăreţul Anton Scobiolă dela parohia Sf. Constantin şi Elena din oraşul Iaşi, demisionează pe data de 7 Ianuarie 1953.

2. — Cânt. Nechita Mihai dela parohia Sf. Haralambie din Iaşi, pe 1 Aprilie 1953. Temei. 4854.

Contopiri de parohii

1. — Parohia Braşca raionul G. Homorului a fost contopită pe 1 Mai 1953, cu parohia Ilişeşti, Preotul Isaia Bodnăraş, rămânând preot II la parohia Ilişeşti.

2. — Parohia extrabugetară Nichiteni raionul Dorohoi, a fost contopită pe 1 Mai 1953 cu parohia Coţuşca, rămânând cu denumirea de parohia Coţuşca. Temei Nr. 3419/953.

Pedepse

1. — Preotului Gh. Munteanu dela parohia Poeni raionul P. Neamţ, i s'a aplicat „Avertismentul şi Dojană Arhierească“ pentru atitudine necorespunzătoare misiunii preoţeşti. Temei 1733.

2. — Cântăreţul Chiril Ionescu dela parohia Osoi Iaşi, se pune în disponibilitate pe data de 1 Aprilie 1953 pentru atitudine neconformă cu disciplina bisericească şi învrăjbire. Temei 2995.

3. — Cânt. bugetar Ioan Borcea dela parohia Bosanci raionul Suceava, pentru abateri dela disciplina bisericească, se suspendă din serviciu pe 15 Martie a. c. cu reţinerea salarului şi se trimite în judecata Consistoriului Protopopesc. Tem. 2267/953.

4. — Pr. Haralambie Lostun dela parohia Panaci raionul Vatra Dornei, a fost pedepsit cu „Avertismentul şi Dojana Arhierească“ pentru atitudine necorespunzătoare. Temei 3895.

Sf. Mitropolie a Moldovei şi Sucevei
Arhiepiscopia Iaşilor
Nr. 5297

Circulară către protopopiatele din Eparhie

Vi se comunică mai jos în copie, adresa Ministerul de Culte Nr. 7886/953, cu privire la întreţinerea în bune condiţiuni a locaşurilor de cult monumente istorice, spre a fi adusă la cunoştiinţa tuturor parohiilor şi Mănăstirilor, supraveghind atitudinea preoţilor din aceste localităţi unde se semnalează asemenea neglijenţe.

Pentru cazurile semnalate în această adresă, P. C. Protopopi vor raporta care este situaţia.

Arhitectul Sf. Mitropolii va studia temeinic lucrarea şi va face urgent propuneri pentru refacerea stricăciunelor.

Mitropolitul Moldovei Sucevei,
† SEBASTIAN

Secretar Eparhial,
I. Zamfirescu

Copie. Adresa M. Culte Nr. 7886/15 Mai 1953.

In urma cercetărilor făcute de persoanele competente la o parte din monumentele istorico-bisericeşti din cuprinsul R. P. R. se constată că întreţinerea acestor locaşuri de cult şi a anexelor, nu este satisfăcătoare, iar dacă nu se vor lua urgente măsuri situaţia în cel mai scurt timp va fi şi mai gravă.

Ţinem să precizăm că aceste monumente ale culturii mate-

riale reprezintă dovezile materiale ale desvoltării societăţii de pe teritoriul Patriei noastre şi au o mare importanţă pentru studierea trecutului de luptă şi de muncă al poporului, pentru cunoaşterea evoluţiei artelor şi a tehnicei în ţara noastră, precum şi pentru educarea oamenilor muncii şi a tineretului, în spiritul patriotismului socialist.

Pentru a evita distrugerea şi a le corserva în cele mai bune condiţiuni, rugăm Centrul Eparhial a sprijini şi urmări ca, conducătorii acestor locaşuri de cult să aibă ca sarcină principală în activitatea lor, următoarele obiective:

a) Majoritatea monumentelor au acoperişurile deteriorate. Inoirea acoperişului este deosebit de important nu numai pentru conservarea bisericilor ci şi a zidurilor, turnurilor şi locuinţelor care fac parte dintr'un ansamblu mănăstiresc.

Acolo unde acoperişurile au fost permanent în bună stare se constată că monumentele au avut puţin de suferit din alte pricini şi sunt încă foarte sănătoase. In aceste menţionăm M-rea Sucevita, Dragomirna, Voroneţ, Cozia, dar nu putem spune acelaş lucru şi despre M-rea Aninoasa Muscel, Arborea, Solca, Moldoviţa, Voivodeni-Făgăraş, etc. unde zidurile şi construcţiile au fost lăsate în părăsire, iar năruirea lor este vizibilă dela an la an.

b) O altă cauză a degradării monumentelor şi picturilor este umezeala. Se va lua urgent măsuri de consolidarea jghiaburilor şi burlanelor şi de întrebuinţat sistemul de rigole în jurul pavajului de lângă ziduri pentruca apa să nu se infiltreze şi să producă umezeală la soclu de piatră sau de cărămidă.

c) In ceiace priveşte conservarea picturilor exterioare se constată că acolo unde s'au păstrat zidurile şi locuinţele din jur înalte de circa 5-6 m. a constituit un scut protector împotriva ploilor, a zăpezilor şi a vânturilor pentru monumentul pictat (Sucevita, Vatra Moldoviţei).

Acolo unde au fost distruse total clădirile protectoare din jurul bisericilor, pictura s'a şters aproape în întregime pe faţada nordică.

Pentru a evita ştergerea totală a picturii la monumentele unde s'au distrus total sau parţial clădirile, se va pune în jurul locaşului de cult pomi pentru a fi un zid protector.

Pictura exterioară se degradează numai acolo unde însăşi construcţia bisericii este deterioratâ. Indată ce există o fisură profundă în grosimea zidului, pictura din jur se crapă şi ea în

pânză de paianjen, desigur în primul rând datorită umezelii care pătrunde între zid şi tencuială (Sucevița, Arbore, Voroneț). S'a încercat de unii conducători ai acestor monumente să consolideze superficial fisurile cu ciment, dar rezultatul a fost negativ, întrucât cimentul a crăpat şi a căzut.

Cu acestă ocazie s'a lucrat neglijent, cimentul a curs dealungul picturii bune de pe pereți mânjind-o de sus până jos (Voroneț).

Consolidarea fisurilor să fie făcută de urgență de persoane competente, lucrându-se temeinic şi îngrijit, pentru a feri pictura exterioară de degradări. In legătură cu păstrarea picturii se vor lua măsuri a se îndepărta dulapurile de pe lângă pereții inferiori, cuierele rezemate, rezemarea prapurilor, etc. care în mod vizibil aduc mari degradări picturii.

d) Măsurile de protecție trebuie extinse şi la clădirile din cadrul ansamblului mănăstiresc, atrăgându-se atenția celor care le au în grije de a păstra şi ruinele pe care ei le nesocotesc deobicei. De exemplu în ruinile caselor egumeneşti dela Vatra Moldoviței sunt ținute lemne, pietre, cărămizi, care nu fac decât să contribuie la distrugerea monumentului.

Obiceiul de a se face grajduri în încăperile de jos ale turnurilor de apărare (ex. Dragomirna) este deasemeni foarte dăunător construcției, fiindcă se întreține la baza lor permanent umezeala.

Prin grija ce o vom avea față de monumentele culturii materiale din R.P.R. vom arăta atașamentul nostru față de popor, întrucât acestea sunt bunuri ale întregului popor şi se află sub protecția Statului.

MINISTRU,
(ss) P. Constantinescu-Iaşi

Director,
(ss) Moiceanu

Sf. Mitropolie a Moldovei şi Sucevei
Arhiepiscopia Iaşilor
Nr. 5450/22 Mai 1953

Prea Cucernice Părinte Protopop,
Cucernici Părinţi parohi,

In „Indrumările" pe care le-am adresat Clerului şi credincioşilor odată cu începutul primăverii stăruiam ca îndeletnicirile agricole de primăvară ca: arături, însămânţări, îngrijirea viilor şi livezilor să fie făcute la timp şi în bune condiţiuni ca astfel să se împlinească cuvântul Apostolului Pavel: „Cine ară trebuie să are cu nădejde că va avea roadă" (I Cor. IX, vers. 10). Sfaturile ne-au fost ascultate căci preoţimea cu credincioşii noştri s'au arătat pilduitori în campania agricolă de primăvară. Iată acum păşim pragul însorit al verii, când toate culturile pământului se ridică pline de nădejdea unui rod bogat, căci ploile le-au îndestulat hrană de desvoltare prielnică. Acum se cere o strădanie sporită din partea tuturor muncitorilor agricoli, ca aceste culturi să fie prăşite la timp, plivite de buruieni, viile şi pomii stropiţi, iar fâneţele şi plantele furajere curăţate de spini şi bălării. Dar înainte de toate se apropie recoltarea culturilor de păioase, care asigură pâinea cea de toate zilele a oricărui muncitor din scumpa noastră Patrie. In curînd începe „bătălia grîului", aşa cum se spune în graiul satelor noastre despre campania strîngerii recoltei grâului. Această „bătălie" trebuie câştigată, ca astfel belşugul hranei să prisosească pe masa sa în casa tuturor fraţilor şi compatrioţilor noştri.

Pentru realizarea acestor sarcini de interes obştesc facem un călduros îndemn preoţilor şi credincioşilor noştri să-şi mărească efortul lor pentru îmbogăţirea economiei naţionale cu roadele culturilor de tot soiul, cultivate până acum cu atâta grijă.

Vă îndemn P. C. Părinţi, să fiţi cu sfatul şi fapta în mijlocul credincioşilor noştri, arătându-le marea însemnătate a „Hotărârei Consiliului de Miniştri al R. P. R. şi al C. C. al P. M. R. cu privire la îngrijirea culturilor, pregătirea şi executarea la timp a strângerii recoltei, desmiriştitului, treerişului şi colectărilor pe anul 1953". Ca unii ce sunteţi păstori sufleteşti în mijlocul muncitorilor agricoli, veţi lămuri rostul binefăcător al directivelor date de specialiştii şi tehnicienii în materie de agrotehnică. Veţi explica credincioşilor, pe înţelesul lor, rostul îngrijirii culturilor, prin prăşirea lor, plivitul de buruieni şi curăţirea fâneţelor.

Seceratul păioaselor la timp, ca să nu se irosească boabele prin scuturarea lor. Aşezarea ariilor la locuri ferite de incendii sau inundaţii. Să fie luate măsuri de pază a clăilor şi girezilor de păioase, ca nu cumva din neglijenţă sau din reaua voinţă a răufăcătorilor, să se abată nenorocirea asupra muncii atâtor braţe harnice. La treeriş, să nu se aprindă ţigări şi să fie în permanenţă butoaie cu apă, căci câteodată, se mai întâmplă incendii dela scânteile răsleţite dela coşul focarului.

Odată început treerişul credincioşii să fie sfătuiţi să-şi dea cu bunăvoinţă, cotele de cereale cuvenite Statului, care se îngrijeşte de îndestularea cu pâine şi hrană şi a muncitorilor din uzine şi birouri, din Şcoli şi fabrici. Să se culeagă spicile de pe mirişti înainte de a începe desmiriştitul şi însămânţatul cu plante furajere, ca porumb furajer, mei sau dughie. Nici un bob să nu fie risipit ca totul să se strângă în hambare. Cotele cuvenite Statului să fie duse la bazele de colectare şi nu lăsate pe arie pradă umezelii. Pentru ducerea la bun sfârşit a acestor munci, în chip ordonat, C. Preoţi vor ţine legătura cu Sfaturile Populare, ca îndemnurile date credincioşilor să fie pe acelaşi făgaş cu îndrumările date de oameni competenţi şi cu răspundere ai Autorităţii Puterii de Stat.

Nu trebuesc uitate şi culturile de zarzavaturi şi legume, căci în afară că fiecare gospodărie îşi are grădina ei, dar şi zonele destinate pentru alimentarea oraşelor trebuesc cultivate cu mare grijă.

Să stăruiţi a explica credicioşilor că muncile agricole nu încetează decât odată cu venirea iernii şi deci pe tot timpul frumos delăsarea şi lenea trebuesc alungate din preajma celor ce muncesc.

Produsele agricole ce prisosesc, pot fi valorificate prin vinderea lor la Cooperativele săteşti, de unde credincioşii se pot aproviziona cu lucruri manufacturate şi alte obiecte casnice trebuitoare bunului trai familiar.

Atragem atenţia Cucernicului Cler să tălmăcească pe înţelesul credincioşilor, fie după sfârşitul Slujbei religioase, fie cu diferite prilejuri, cuprinsul Hotărârei menţionate mai sus şi care a fost publicată în ziare în ziua de 9 Mai 1953.

Nădăjduind că preoţimea îşi va face datoria de păstori şi cetăţeni, vă invităm P. C. Protopopi ca să aduceţi la cunoştinţa Clerului aceste îndemnuri cu prilejul Conferinţelor preoţeşti de informare şi de orientare dela sfârşitul lunei Mai curent.

Deasemenea le veţi da preoţilor aceste îndrumări scrise.

Vă amintesc de cuvintele Sf. Apostol Pavel: „Adă-le aminte să se supună stăpânirilor şi dregătorilor, să asculte să fie gata spre orice lucru bun. Să nu defaime pe nimeni, să fie paşnici, să fie îngăduitori, să arate către toţi oamenii deplină blândeţe“ (Tit III, vers. 1-2).

Darul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toţi.

Dată în reşedinţa noastră mitropolitană, astăzi 21 Mai 1953.

† SEBASTIAN
Mitropolitul Moldovei şi Sucevei

Vicar, Pr. C. Nonea

MIŞCĂRI DE PERSONAL

In cuprinsul Eparhiei Romanului şi Huşilor în intervalul 1-IV—31-XII 1952

Nr. crt.	Numele şi Pronumele	Dela parohia	La parohia	D a t a	Tem. Sf. Episc.
	I. Incetări de angajări la Centrul Eparhial				
	Din bugetul propriu				
1	Agafia Dragnea	Ingrijitoare		1.VII 1952	5362
2	Sofronie Rusu	Canonarh		1.VI „	
3	Mitrodora Mătase	Ingrijitor		15.VIII „	7210
	Angajări la Centrul Eparhial din bugetul Statului				
1	Pr. Const. Popa	Consilier Adm.		1.XI 1952	8324
2	Pr. Grig. Balaban	Inspector Eparhial		1.XI 1952	8324
3	Const. Verdescu	Contabil Principal		1.IX 1952	6505
4	Casian Rusu	Ad-tor imobil		1.IX 1952	6505
	Din bugetul propriu				
1	Târnoveanu Eufrosina	Ingrijitor		1.VII 1952	5362
2	Flavian Manea	Canonarh		1.VIII „	6660
3	Magnezia Călugăru	Ingrijitor		15.VIII „	7210
4	Epraxia Aniculaesii	Intendent		1 XII „	8658
5	Veniamin Crăciun	Lucrător lumânări		1.VIII „	6660

Nr. crt.	Numele şi Pronumele	Dela parohia	La parohia	D a t a	Tem. Sf. Episc.
	II. Angajări şi transferări de preoţi şi cântăreţi				
	Angajări bugetare				
1	Pr. Ioan Mareş	Angajat Preot	Dămieneşti-Bacău	1.IX 1952	7822
2	Pr. Anatolie Roşca	„ „	Prăjeşti-Bacău	1.XII „	8488
3	Pr. Const. Didilescu	„ „	Tamaşi-Bacău	1.VI „	4176
4	Pr. Const. Cartas	„ „	Asău-Moineşti	1.IX „	7822
5	Pr. Nic. Petrică	„ „	Bucşeşti-Moineşti	1.IX „	„
6	Pr. Em. Popovici	„ „	Câmpeni „	1.VII „	4750
7	Pr. Const. Nemţeanu	„ „	Cornet „	1.VIII „	5363
8	Pr. Gavril Antonescu	„ „	M-rea Adam-Bârlad	1.X „	7561
9	Stareţă Xenia Vartic	Angajat Stareţă	„ „ „	1.IX „	6505
10	Pr. Nic. Bejan	„ Preot	Zizinca-Vaslui	1.XII „	9044
11	Stareţă Natalia Croitoru	„ Stareţă	Schit Măgura Ocnii	1.XI „	7822
12	Mircea Dinu	„ Cântăreţ	Sf. Nicolae-Roman	1.XII „	8488
13	Pr. Gh. Trandafir	„ Preot	Măluşteni-Murgeni	1.X „	6973
14	Pr. Ion Baractaru	„ „	Mărăşeni-Vaslui	1.VII „	4750
15	Pr. Gh. Antohi	„ „	Fătăciuni-Zeletin	1.XII „	8724
16	Pr. Ion Păvăluţă	„ „	Lunca-Zeletin	1.VII „	4750
17	M-hie Evghenia Ojog	„ Stareţă	M-rea Giurgeni-Negreşti	1.XI „	8237
	Angajări extrabugetare				
1	Victor Huţu	Angajat cântăreţ	Holt-Bacău	1.XII 1952	
2	Radu Ilie	„ „	Negri-Bacău	15.VIII „	
3	Gh. Ouatu	„ „	Secueni-Roman	1.XII „	

Nr. crt.	Numele şi Pronumele	Dela parohia	La parohia	D a t a	Tem. Sf. Episc.
4	Gh. V. Andrei	Angajat cântăreţ	Vulpăşeşti-Roman	1.IV 1952	
5	Vasile Mitincu	„ „	Bărtăluşi-Bârlad	1.VI „	
6	Dum. Pară	„ „	Sf. Ioan-Huşi	13.VII „	
7	Gheorghe Popa	„ „	Scoposeni-Huşi	21.VII „	
8	Gheorghe Antohi	„ „	Corni-Albeşti-Vaslui	12.VIII „	
9	Nic. C. Hanghiuc	„ „	Dagâţa-Negreşti	1.XII „	
10	Ion Ionescu	„ „	„ „	4.XII „	
11	Petru Atodiresei	„ „	Palanca-Negreşti	1.X „	
		Transferări extrabugetare			
1	Pr. Gh. Pancu	Doagele-Vaslui	Ghidion-Roman	1.XII 1952	
2	Pr. Grig. Sameş	Ghidion-Roman	Meleşcani-Zeletin	1.XI „	
3	Pr. Ioan Sârbu	Băcăoani-Vaslui	Curseşti-Vaslui	1.XI „	
4	Cânt. V. Juncu	Şerbeşti-Bacău	Vădeni-Murgeni	22.VIII „	
5	„ I. Gh. Ieremia	Vulpăşeşti-Roman	Sagna-Roman	1.V „	
6	„ Const. Lebădă	Sagna-Roman	Vulpăşeşti-Roman	1.V „	
7	„ Nic. Mazanache	Brătila d. s.-Tg. Ocna	M-rea Caşin-Tg. Oc.	15.VII „	
8	„ Mihai Vârnă	Schiopeni II-Huşi	Şchiopeni I-Huşi	1.IV „	
9	„ Ioan Moşanu	Albeşti II-Vaslui	Albeşti I-Vaslui	1.VI „	
10	„ Buta Mihai	Sf. Trei Ierar.-Bârlad	Sărăţeni-Murgeni	1.XII „	
11	Pr. Const. Nemţeanu	Boteşti-Bacău	Cornetu-Moineşti	1.V „	

Nr. crt.	Numele şi Pronumele	Dela parohia	La parohia	D a t a	Tem. Sf. Episc.
		III. Mişcări în Cancelaria Protoieriilor			
		Angajări			
1	Pr. Vasile Ulea	Protoiereu	Raion Codăeşti	1.XI 1952	8488
2	Pr. Ioan Negrea	„	„ Tg. Ocna	1.XII „	9408
3	Ana Ulea	Secretar	Protoieriei Codăeşti	15.XI „	8858
4	Spătaru Elena	„	„ Murgeni	15.IV „	4089
5	Ştefan Jianu	„	„ Huşi	1.VI „	7210
6	Petru Decuseară	Ingrijitor	„ Huşi	1.XII „	8910
		IV. Pensionări			
1	Pr. Ioanichie Tăbănescu	Schitu Măgura Ocnii-Tg. Ocna		1.IX 1952	6978
2	Cânt. D. C. Zabega	Bârlăleşti-Murgeni		1.X 1952	5739
		V. Incetări din viaţă			
1	Pr. Ion Paroşanu	Poenile de jos-Bacău		31.VIII 1952	
2	Pr. Ion Munteanu	Dobârceni-Vaslui		12.V 1952	
3	Pr. pens. N. Popovici	Asău			

Consilier Administrativ,
PR. CONST. POPA

Şef Secţie personal,
C. Spătaru

Tipografia Centrului Mitropolitan — Monastirea Neamţu.
Raionul Târgu-Neamţ.—Regiunea Bacău.

Bun de Imprimat pentru Nr. 5/953

B. M. S.
Nr. 728

Anul XXIX
Serie nouă

Iunie—Iulie 1953
No. 6—7.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

PENTRU PREOŢI:

„Din actele măreţe pe care Inalt Prea Sfinţia Sa le-a răbojit pe crugul istoriei contemporane a Bisericii Ortodoxe Române se conturează cu prilejul acestui popas aniversal, figura unui ierarh, care merită recunoştinţa tuturor credincioşilor temători de Dumnezeu şi iubitori de patrie. Căci prezenţa la Cârma Bisericii, în vremuri de mari prefaceri şi înnoiri în lume, deci şi în ţara noastră a însemnat o binecuvântare cerească. Deaceia, cu inima plină de bucurie să mulţumim Tatălui ceresc pentru această binecuvântare arătată prin alesul său, Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian".

(Din cuvântarea I. P. S. Mitropolit Sebastian, rostită la Adunarea Naţională Bisericească la aniversarea a 5 ani de Patriarhat a Inalt Prea Fericitului Patriarh Justinian).

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA :
CONSILIUL EPARHIAL AL MITROPOLIEI MOLDOVEI ŞI SUCEVEI
IAŞI. — STRADA ŞTEFAN CEL MARE, Nr. 46.

C. 226 tcm. 7-8-953.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

CUPRINSUL

Arhiepiscopia Iaşilor

1. – Cuvântarea I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei şi Sucevei, rostită în faţa Adunării Naţionale Bisericeşti la aniversarea a 5 ani de Patriarhat a Inalt Prea Fericitului Patriarh Justinian.
2. – Lucrările Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române şi ale Adunării Naţionale Bisericeşti.
3. – Aniversare Patriarhală – de Pr. Const. Nonea, Vicar.
4. – Festivitatea dela Catedrala Mitropolitană din Iaşi în urma decorării I. P. S. Mitropolit Sebastian cu ordinul „Steaua R. P. R." cl. II – de Pr. Vasile Flondor Iaşi.
5. – Mulţumiri.
6. – Ziua Internaţională a Copilului – de Pr. Gh. Fântână
7. – De ziua Copilului – Poezie de Pr. Th. Vrănescu Iaşi.
8. – Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii – de Pr. Laurenţiu Popovici.
9. – Congresul Mondial al Femeilor – de Pr. Vladimir Grosaru Iaşi.
10. – Congresul al III-lea şi Festivalul al IV-lea Mondial al Tineretului – de Pr. Laurenţiu Popovici Iaşi
11. – Munca agricolă făcută temeinic şi la vreme asigură o recoltă îmbelşugută şi contribuie la întărirea forţelor păcii. Redacţia.
12. – Sfaturi agrotehnice – Gândacul de Colorado.
13. – Mişcări de personal în Eparhie.
14. – Circulări.

Episcopia Romanului şi Huşilor

1. – Pastorala P. S. Episcop Teofil al Romanului şi Huşilor de Sf. Paşti 1953.
2. – Indemnuri către Cler şi credincioşi ale P. S. Episcop Teofil al Romanului şi Huşilor, de Pr. D. Petrea, Vicar.
3. – Gânduri la aniversarea a 5 ani de Patriarhat a I. P. S. Patriarh Justinian al Bisericii Ortodoxe Române.
4. – Vizite canonice.
5. – Şedinţa Adunării Eparhiale din 30 Ianuarie 1953.

INALT PREA SFINȚITUL JUSTINIAN
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

ANUL XXIX. IUNIE—IULIE 1953.
Serie nouă. Nr. 6, 7.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

CUVÂNTAREA I. P. S. MITROPOLIT SEBASTIAN AL MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ROSTITĂ IN FAŢA ADUNĂRII NAŢIONALE BISERICEŞTI LA ANIVERSAREA A 5 ANI DE PATRIARHAT A INALT PREA FERICITULUI PATRIARH JUSTINIAN

Inalt Prea Fericite Preşedinte
Domnule Ministru
Onorată Adunare Naţională Bisericească

In acest moment solemn al aniversării împlinirii a cinci ani dela intronizarea pe scaunul Patriarhal al Bisericii Ortodoxe Române, a Inalt Prea Fericitului Patriarh Justinian, gândul meu se opreşte pe îngălbenitele file ale Vechiului Testament şi din această comoară a experienţei religioase scrisă sub îndrumarea Duhului Sfânt, să scot cel mai preţios dar cu care bunul Dumnezeu a înzestrat pe omul învestit cu marea răspundere de a conduce pe alţii pe calea binelui şi fericirii pământeşti în vederea câştigării mântuirii sufleteşti. Şi acest preţios dar este darul înţelepciunii pe care slăvitul Solomon ni-l înfăţişează astfel:

„Inţelepciunea la om e adevărata căruntеţă... Şi de iubeşte cineva dreptatea, ostenelile înţelepciunii rodesc sfinte puteri, ea ne învaţă înfrânarea şi chibzuinţa, dreptatea şi bărbăţia, tot ce este mai de folos în viaţa oamenilor. Şi de pofteşte cineva să aibă ştiinţa întinsă, înţelepciunea ştie cele trecute şi întrezăreşte cele viitoare, ea ştie întorsăturile cuvintelor şi deslegările în-

trebărilor celor mai întunecate, ea cunoaşte de mai înainte semnele şi minunile şi întâmplările vremurilor şi ale sutelor de ani.

Drept aceea am hotărît să mi-o prind tovarăşe în viaţă, fiind că ştim că mă va sfătui cele bune şi îmi va fi mângâiere în griji şi în necazuri...

Şi vom avea, prin ea, mărire în adunări; şi deşi sunt tânăr, voiu avea cinste în faţa celor bătrâni".

Prin lumina acestor sfinte învăţături, îmi apare chipul cucernic şi bărbătesc al sărbătoritului nostru, care în cei cinci ani de conducere patriarhală şi-a luat înţelepciunea „ca tovarăşă în viaţă" şi a condus corabia Bisericii strămoşeşti, încărcată cu toate comorile învăţăturilor dumnezeeşti, îndemnând pe credincioşii noştri, să se înfrupte din belşug, din aceste comori din care curg „râuri de apă vie".

Căci înţelepciunea de care a fost şi este călăuzit Inalt Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, deşi este tânăr ca vârstă, l-a făcut să aibă o netăgăduită cinstire în faţa celor bătrâni, după cum spune Scriptura. Din actele măreţe pe care Inalt Prea Sfinţia Sa le-a răbojit pe crugul istoriei contemporane a Bisericii Ortodoxe Române se conturează, cu prilejul acestui popas, figura unui ierarh, care merită recunoştinţa tuturor credincioşilor temători de Dumnezeu şi iubitori de patrie. Căci prezenţa la cârma Bisericii, în vremuri de mari prefaceri şi înnoiri în lume, deci şi în ţara noastră, a însemnat o binecuvântare cerească. Deaceia, cu inima plină de bucurie să mulţumim Tatălui ceresc pentru această binecuvântare arătată prin alesul său, Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian, şi cu Psalmistul să ne rugăm:

„Dumnezeule, milostiveşte-te spre noi şi ne binecuvintează, fă să strălucească faţa ta peste noi şi ne miluieşte! Ca să cunoaştem calea ta, şi între toate popoarele ajutorul tău".

Cu prilejul alegerii I. P. S. Voastre s'a arătat cu temeinicie ce trebuie să însemne Patriarhul în noua ordine de Stat.

„Patriarhul cel nou trebuie să fie şi al Bisericii, dar trebuie să fie şi al poporului, cu aspiraţiile lui de azi. El trebuie să-şi păstorească în cinste turma ce i se în-

credinţează, dar să fie un iubitor şi luptător pentru pace şi pentru consolidarea democraţiei în lume".

Ales ca patriarh, Inalt Prea Fericitul Justinian, răspundea acestor dorinţe, cu un glas răspicat şi plin de sinceritate.

„Plugărimea Republicii Populare Române poate fi mândră că a dat din sânul ei pe cel de al treilea patriarh al Bisericii strămoşeşti. Cât mă priveşte pe mine personal, mulţumesc prea milostivului Dumnezeu că din simplu fiu de plugar m'a înălţat la cea mai înaltă treaptă bisericească, la care poate ajunge un pământean".

„Obiectul misiunii Bisericii este omul, temelia patriei şi societăţii. Inălţarea omului condiţionează înbunătăţirea tuturor celorlalte realităţi ale vieţii omeneşti. Formarea unui om nou, a unui om conştient de rosturile lui pe pământ, pătruns de nepieritoare adevăruri ale dreptăţii şi păcii, iată o vastă lucrare la săvârşirea căreia este chemată să contribuie şi Biserica".

In adevăr, în aceste cuvinte ale patriarhului străbătea ecoul dorinţei Bisericii luptătoare, cler şi credincioşi, care, înţelegătoare a legilor şi progresului social, asculta de glasul apostolului Pavel: „Noi nu mai suntem fii ai îndoelii ca să pierim, ci suntem ai credinţei celei noi, spre câştigarea de suflet şi refacerea lumii". (Evrei, X, 39).

Prin aceste mărturisiri, conducerea spirituală a Bisericii Ortodoxe Române şi ocârmuirea puterii de Stat se găseau complect înfrăţite în formarea omului nou curăţat de „sgura unor păcate ale trecutului".

In ce priveşte formarea omului nou al Bisericii, adică al slujitorului la altar legat şi de realităţile sociale, Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian şi-a formulat, cu prilejul învestiturii un program de lucru, cuprinzând patru obiective:

1. — Schimbarea mentalităţii misionare a clerului şi îndrumarea către un apostolat social cerut de credincioşii de astăzi.

2. — Reorganizarea clerului monahal şi punerea lui în slujba luminii, culturii şi ajutorului social.

3. — Revizuirea învechitelor arme misionare şi înlocuirea lor cu armele duhului nou, cu care să ajute pe

credincioşi ca om al păcii, al unei societăţi paşnice şi plină de iubire.

4. — Formarea viitoarelor elemente ale clerului de mir şi monahal în aşa fel, ca să răspundă năzuinţelor poporului dreptcredincios şi să fie însufleţite cu drag de muncă pentru propăşirea Bisericii şi patriei.

Au trecut cinci ani şi astăzi suntem martori că programul anunţat atunci, s'a împlinit.

Prin organizarea învăţământului teologic superior şi prin crearea Cursurilor de Indrumări Misionare, clerul a fost scos de sub influenţa dăunătoare a trecutului şi îndreptat către apostolatul social, împletind căile credinţii cu cele ale dreptăţii sociale. Monahismului i s'au creat condiţii de luminare, încât cei ce intră pe porţile mănăstirilor calcă cu încredere că rostul lor nu e să se sustragă dela contribuţia ce fiecare e dator s'o dea progresului social, ci dimpotrivă, pilda de vieţuire monahală să fie un imbold de moralitate şi muncă pentru toţi acei ce cercetează locaşurile sfinte.

Jertfelnicia pentru aproapele constituie îndatorirea de căpetenie a unui monah atât prin puterea rugăciunii lui, cât mai ales prin roada ostenelilor muncii lui.

Misionarismul a fost coborît din înălţimile teoretice şi încălzit de căldura dragostei frăţeşti, manifestată prin contribuţia efectivă la rezolvarea problemelor zilnice ale vieţii sociale. Cât priveşte pe viitorii preoţi, aceştia sunt formaţi în duhul nouilor orientări sociale, unde credinţa religioasă trebuie să contribuie la intronarea dreptăţii şi păcii în lume.

Vistieria predaniilor bisericeşti a rămas neatinsă în curăţia ei, dar pusă în slujba vieţii şi nu păstrată încuiat şi accesibilă numai celor iniţiaţi. Cler şi credincioşi sunt conştienţi de cursul istoriei şi împreună muncesc la zidirea lumii noui, o lume a dragostei, a dreptăţii şi a păcii, căci Mântuitorul ca „Domn al păcii“, a venit între oameni.

Am amintit de programul schiţat de Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian cu prilejul alegerii şi învestiturii de acum cinci ani. Nu numai că acest program a fost realizat în structura şi economia lui, dar, ce minunate şi măreţe realizări nu s'au înfăptuit în sânul Bisericii

Ortodoxe Române, în acest scurt răstimp de vreme, încât fiecare realizare constituie un vast progres.

Oamenii hărăziţi cu darul conducerii nu pot fi măsuraţi şi preţuiţi după cântarul aprecierii omului obişnuit. Darurile dumnezeeşti au fost împărţite diferit, ca şi talanţii din Evanghelie şi numai cei aleşi pot să sporească, prin înţelepciunea şi munca lor tenace şi persistentă, binefacerile acestor daruri. Intre cei aleşi, cu minte ageră, spontaneitate spirit de analiză, perspicacitate, hotărîre neînfricată, promptitudine, dreptate, cultul omeniei şi al dragostei evanghelice, se numără şi sărbătoritul nostru, Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian.

Să ne îngăduiţi, ca prin trecerea în revistă a măreţelor realizări ale Inalt Prea Sfinţiei Sale, să putem admira contribuţia pe care a dat-o personal, la înălţarea prestigiului Bisericii Ortodoxe în cuprinsul graniţelor patriei, dar şi peste hotare, în întreaga ortodoxie.

Rolul precumpănitor al Bisericii este să se îngrijească de înobilarea sufletului prin cultivarea virtuţilor creştine, ca prin mijlocirea acestora să se asigure fericirea pe pământ şi mântuirea dincolo de moarte.

Ori credinciosul este cetăţean al unei Patrii pământeşti de care este legat prin structura lui fizică, prin dragostea fierbinte de semenii lui şi de locurile natale înzestrate cu atâtea tradiţii bune lăsate moştenire de generaţii. Progresul social se clădeşte pe experienţa înaintaşilor şi unde nu a fost strădanie acolo nu poate fi propăşire şi ideal. Deaceia Patria pământească leagă la sânul ei pe toţi concetăţenii întreolaltă, ca pe fiii aceleiaşi mame bune şi nepărtinitoare.

Biserica, cu tezaurul ei de învăţături şi manifestări religioase, trăeşte şi desvoltă misiunea ei divină în sânul acestei Patrii pământene. Clericul şi credinciosul respiră în sufletul lor dragostea pentru această scumpă patrie. Viaţa socială a credinciosului e indisolubil legată de buna propăşire a acestei patrii pământene. Cine nu-şi iubeşte sincer Patria, nu este un credincios sincer al Bisericii. Căci în patrie locuieşte aproapele său şi dacă cineva zice: „Iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăşte, mincinos este! Pentrucă cel ce nu iubeşte pe

fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede". (I Ioan, IV, 20).

Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian, întemeiat pe această poruncă creştină, a arătat poziţia Bisericii noastre în Stat, în mod răspicat, spunând:

„Dela Patriarh, la ultimul preot, suntem în slujba Patriei. Noi nu avem drum comun cu duşmanii Patriei, noi preţuim reformele sociale care aduc mai multă libertate şi dreptate în lume. Noi nu suntem decât nişte chivernisitori ai bunurilor şi trebuie să ne folosim cu toţii în mod egal de aceste bunuri".

Loialitatea faţă de Patrie era afirmată categoric, hotărnicindu-se graniţele misiunii pastorale pe câmpul sufletesc, rămânând ca pe plan social Statul să-şi chivernisească treburile obşteşti, iar clerul şi credincioşii să susţină, cu toată fiinţa lor interesele legitime ale Patriei.

„Să fim, aşadar, cetăţeni paşnici, iubindu-ne Patria şi ascultând şi supunându-ne conducătorilor noştri".

Drumul trasat de către Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian, s'a arătat plin de roade încât Inalt Prea Sfinţia Sa, bazat pe realităţile evidente putea să declare, cu mulţumire:

„Colaborarea Bisericii cu Statul s'a desfăşurat destul de intens şi cu roadele cele mai frumoase, atât pentru Patria noastră, cât şi pentru Biserica noastră".

Din această sinceră colaborare, Biserica şi-a căpătat preţuirea din partea autorităţii de Stat, creindu-se astfel condiţii prielnice ca Biserica să-şi chivernisească treburile proprii în mulţumire şi pace.

Pentru dragostea arătată scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română şi pentru sincera colaborare a Bisericii Ortodoxe cu Statul nostru de democraţie Populară, Inalt Prea Fericitul nostru Patriarh a fost decorat, de către Prezidiul Marei Adunări Naţionale, cu ordinul „Apărarea Patriei cl. II". Această deosebită cinstire a conducătorului Bisericii se răsfrânge şi asupra întregului nostru cler şi credincioşi.

Unul din epocalele realizări ale Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian este reîntregirea Bisericii strămoşeşti sfâşiată în două de politica habsburgică. A trebuit să treacă un sfert de mileniu ca să se poată anula opera

de discordie între fraţi semănată de Vatican. La 6 Iunie 1948, Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian adresa fraţilor de peste munţi, despărţiţi de urgia stăpânirilor unui trecut întunecat, chemarea la revenirea la sânul Bisericii Ortodoxe.

Glasul Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian, reprezintă voinţa nestrămutată a păstrării unităţii religioase aşa cum Teodosie Veştemeanu, ierarh al Ungro Vlahiei, şi el de pe malul Oltului de dincolo de munţi, încerca din răsputeri s'o păstreze cu 250 ani înainte.

Actul din 21 Octombrie 1948 al întregirii Bisericii noastre ilustrează în mod deosebit activitatea sărbătoritului nostru.

Actul reîntregirii ortodoxiei noastre n'a fost un act formal, de suprafaţă, ci unul de adâncire, căci poporul credincios aştepta ca talazurile desbinării să se întoarcă la matcă.

Pentru a trăi marea bucurie a fraţilor de peste munţi, Inalt Prea Sfinţitul Patriarh nu s'a mulţumit numai cu participarea la Alba Iulia, cu prilejul actului reîntregirii, ci, după scurgerea unui an a cercetat Biserica ardeleană, dela un capăt la altul.

Scaunele vlădiceşti dela toate centrele eparhiale au fost vizitate, ca astfel prin prezenţa patriarhului nostru să se constate că Biserica ortodoxă română este „una sobornicească şi apostolească“ în graniţele Republicii Populare Române.

Din Catedrala dela Sibiu, Inalt Prea Sfinţia Sa a arătat că grija ierarhilor ortodoxi este mare pentru sufletele credincioşilor ardeleni şi că actul reîntregirii este pecetluit pentru veşnicie.

Dar duşmanii noştri de totdeauna caută să lovească în noi. Vaticanul continuă acţiunea sa de calomnii şi minciuni la adresa poporului şi a Bisericii noastre, aducând astfel servicii acelora care caută să tulbure pacea popoarelor. Dar nouă nu ne pasă, căci noi slujim poporul şi pacea.

Pe linia toleranţei religioase, practicată de ortodoxie Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian declară la Cluj:

„Noi nu ne-am gândit, nu ne gândim şi nu ne vom

gândi niciodată să distrugem credinţa altora. Noi nu ne gândim să silim oamenii să-şi părăsească legea lor. Doamne fereşte.

Trecutul Bisericii noastre este mărturie vie în această privinţă. Nu avem pe conştiinţa noastră nici un păcat de silnicie a credinţei altora.

Biserica Ortodoxă Română n'a râvnit la legea altora; Biserica Ortodoxă Română a cerut celor străini de credinţa ei, să-i respecte legea ei. Aşa am cerut în totdeuna şi aşa vom cere şi azi şi mâine, să ni se respecte legea noastră creştină ortodoxă dupăcum şi noi respectăm credinţa şi legea lor, fie că este romano-catolică, fie că este reformată, fie că este evanghelică, etc. etc.".

Mărturisirea aceasta de toleranţă, tradiţională la Biserica ortodoxă s'a îndeplinit concret prin convenirile ce s'au făcut şi se fac la Patriarhie, ca şi în celelalte centre eparhiale între reprezentanţii tuturor cultelor într'o problemă de caracter obştesc, cum este problema apărării păcii.

Rostul cercetării Bisericii ardelene a fost de a statornici reîntregirea ortodoxiei şi de a colabora, frăţeşte, cu celelalte culte conlocuitoare pe cuprinsul patriei noastre, în toate problemele ce interesează buna propăşire a progresului social, stimulat de regimul nostru democrat popular.

Prin actul din 4 Februarie 1925, Scaunul mitropolitan al Ungro-Vlahiei, a fost ridicat la rangul de scaun patriarhal.

Deşi acest act constituie o necesitate din punct de vedere canonic, oficiului patriarhal i s'au încercuit posibilităţile de manifestare de către cârmuirea statală de atunci.

„Scaunul patriarhal după cum constată I. P. S. Patriah Justinian — a fost socotit de cârmuitorii din trecut drept un simplu simbol, menit numai să fie invocat în diverse împrejurări solemne, pentru rezonanţa titulaturii! O patriarhie formală, fără autoritate, era tocmai ceiace răspundea intereselor păturilor conducătoare, dar şi unor pretinse sensibilităţi ale monarhiei.

In regimul nostru democrat popular, privilegiul şi favorurile au fost înlăturate, iar cultele religioase au că-

pătat deplinul drept de a se organiza potrivit mărturisirilor de credinţă. Biserica ortodoxă care era intitulată „dominantă“ în realitate era cenuşăreasă. Astăzi sub conducerea Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian, a căpătat pe temeiul statutului elaborat de Sf. Sinod în toamna anului 1948, o organizare canonică, lipsită de ingerinţe străine. Scaunul patriarhal a căpătat un conţinut real, încât titularul poate să-şi exercite prerogativele canonice nestingherite de oprelişti vătămătoare intereselor Bisericii.

Cu toată autoritatea căpătată de scaunul patriarhal, Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian în acţiunile de conducere a ţinut seamă de consensul membrilor Sf. Sinod, încât Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Nicolae Balan a putut să facă o mărturisire ce onorează persoana sărbătoritului nostru, pentru felul colegial de comportare.

„Eu sunt cel mai vechi membru al Sf. Sinod şi pot să mărturisesc că solidaritatea dintre membrii ierarhiei noastre superioare, nicicând n'a fost atât de cald închegată ca astăzi, iar aceasta avem s'o mulţumim în primul rând Inalt Prea Sfinţiei Voastre care aţi ştiut să aduceţi un suflu nou de frăţietate între membrii Sf. Sinod, cari în reşedinţa Inalt Prea Sfinţiei Voastre s'au simţit totdeauna ca la ei acasă“.

Prestigiul şi autoritatea scaunului patriarhal n'a fost înălţat numai în confiniile Bisericii noastre, ci el şi-a căpătat locul de cinste în rândul celorlalte patriarhate ale ortodoxiei ecumenice. Scrisorile irenice şi legăturile personale ale patriarhatului nostru au întărit relaţiile şi autoritatea bisericii ortodoxe române în problemele religioase.

In ziua de 6 Iunie 1948, statorniceşte o piatră de hotar în mersul culturii religioase a bisericii noastre. Biserica în general, a avut epoci de intensitate sau declin. — O instituţie cum este Biserica, ar trebui să cunoască în desvoltarea ei numai ascensiune. Dar Biserica, ca instituţie pământească, este influenţată şi condiţionată de împrejurări şi de oameni. Uneori oamenii dela conducerea Bisericii au depăşit cu mult vremurile în care au trăit, cum a fost un Veniamin Costache; alteori oamenii rămân surzi la chemările vremurilor şi deci rămân depăşiţi ca nişte blocuri ieratice. In consecinţă, Biserica

a avut de suferit din lipsa de intuiţie a conducătorilor ei.

Urcarea pe scaunul patriarhal a Inalt Prea Sfinţitului Justinian, a coincis cu o schimbare de structură a Statului nostru. Biserica se vedea pusă în faţa unor probleme nebănuite. Invăţătura bisericească trebuia îndreptată pe un făgaş nou, ca ea să poată da roade. Deaceia atenţia patriarhatului nostru s'a îndreptat către învăţământul bisericesc, către şcolile superioare de teologie, care se aflau desprinse de viaţa bisericii.

„Noi — spunea Inalt Prea Sfinţia Sa, — am reînnoit firul rupt şi, pătrunşi de duhul ortodoxiei noastre, am adus iarăşi învăţământul religios în tinda Bisericii.

Sfântul Sinod a readus institutul teologic pe făgaşul rosturilor sale fireşti, atunci când i-a cerut să-şi închine toată activitatea pregătirii de slujitori ai altarelor lui Christos.

Tânărul care păşeşte pragul unui institut teologic nu mai vine să smulgă o licenţă în teologie pentru deşărtăciunea unui titlu. El vine să se adape dela isvoarele adevăratei învăţături evanghelice, pentru ca să o poată apoi, împărtăşi celor ce i-o vor cere. Dar mai cu seamă el vine să deprindă trăirea în Christos şi în duhul sfinţeniei, pentru că acel ce vrea să slujească lui Christos, trebuie să trăiască pururea în Christos.

Iată rostul unei adevărate învăţături religioase care nu înseamnă numai acumularea de cunoştinţe, cât mai cu seamă trăirea învăţăturii evanghelice.

„Cu toţii am ajuns la convingerea, spunea Inalt Prea Sfinţia Sa cu alt prilej, că numai putem face propovăduirea evangheliei şi nu putem întări credinţa noastră ortodoxă numai cu moliftelnicul şi cu moliftele, ci, din contra, ne trebuiesc misionari cu o cunoştinţă teologică, cât mai profundă, cu o pregătire temeinică în cunoaşterea sfintei evanghelii şi cu un zel deosebit pentru propoveduirea Evangheliei".

Pentru atingerea acestui ţel, Inalt Prea Sfinţia Sa nu numai că a păşit la completa reorganizare a învăţământului de toate gradele, dar şi arsenalul prin care se tipăresc şi se difuzează mijloacele de învăţătură reli-

gioasă, adică Institutul Biblic şi de Misiune Ortodoxă a fost reorganizat.

Revistelor cu caracter teologic li s'a specificat caracterul şi scopul urmărit, ele pătrunzând până în cele mai îndepărtate parohii, iar tiparniţele bisericeşti au fost puse exclusiv în slujba culturii religioase. A trecut vremea când în tiparniţele Bisericii se editau cărţi cu conţinut arierat, de dragul unor interesaţi din vârfurile didactice sau administrative eclesiastice.

Acum apar numai publicaţii de valoare necontestată.

Dintre publicaţiile apărute, cea care se înscrie ca epocală, este Cartea de Invăţătură.

Ea reprezintă pentru vremurile noastre, ceeace a însemnat Mărturisirea Ortodoxă de pe vremea Mitropolitului Varlaam al Moldovei şi Petru Movilă al Kievului.

Gustul artistic al Mitropolitului Antim Ivireanu şi-a găsit un promovator în persoana Patriarhului nostru.

Palatul patriarhal a fost împodobit cu picturi de maeştri în arta plastică, încât operele de artă impresionează pe orice vizitator care păşeşte pragul reşedinţei conducătorului Bisericii noastre. O bibliotecă de mari proporţii este în curs de organizare, încât scaunul patriarhal va fi străjuit de realizările concrete ale adevăratei culturi şi arte religioase.

Acelaş gust artistic l-a arătat sărbătoritul nostru prin donaţia personală a vitraux-rilor Catedralei dela Iaşi, a picturii Bisericii din Pipirig, a renovării multor biserici şi mănăstiri din ţară, încât zelul pentru cultura şi arta religioasă se revarsă peste tot cuprinsul Patriarhiei române. Imboldul pentru artă se poate constata şi prin crearea de catedre de pictură şi ceramică la şcolile monahale şi cele de cântăreţi. Lucrările în filigram, cele de cusături artistice, covoare şi chilimuri, au fost promovate de Patriarhul nostru.

Muzica omofonă, un alt gen al artei, a fost răspândită în toate bisericile, făcându-se astfel unificarea slăvirii lui Dumnezeu de către întregul nostru popor credincios.

Niciodată nu s'a închegat o unitate pe tărâm reli-

gios, ca în epoca arhipăstoriei şi conducerii Bisericii de către Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian.

Biserica Ortodoxă Română nu este decât o părticică din marea Ortodoxie ecumenică.

Duhul Sfânt, prin pogorîrea Lui asupra Sfinţilor Apostoli, a dăruit posibilitatea fiecărui popor să primească învăţătura Evangheliei în limba lui, fără ca să se ştirbească unitatea de credinţă.

Ortodoxia a păstrat această unitate sobornicească, chiar dacă împrejurările istorice au făcut ca între popoarele de aceiaşi credinţă să fi fost desbinări.

Dovadă despre această mărturisire, faptul că între Biserica Ortodoxă Rusă şi cea Română legăturile frăţeşti au fost paralizate o bucată de vreme. Reluarea şi adâncirea legăturilor frăţeşti cu Biserica Ortodoxă Rusă, s'au produs tot în epoca Vlădiciei Patriarhului Justinian, care încă din 1946, în calitate de Vicar la Iaşi, vizita centrul patriarhal din Moscova.

Dela înscăunarea patriarhală, 1948, vizitele şi convenirile între ierarhii celor două Biserici s'au înmulţit, în aşa fel încât aproape toţi ierarhii români au cunoscut splendorile ortodoxiei ruse şi adânca credinţă religoasă a poporului pravoslavnic. Figurile ierarhilor ruşi, ca ale Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Alexei, I. P. S. S. Mitropoliţi Nicolae Krutiţchi şi Grigorie al Leningradului, au devenit populare între credincioşii noştri, atât în modul cum ei s'au comportat, pilduitor, în războiul de Apărarea Patriei, URSS, cât şi în apărarea păcii în lume.

Legăturile de frăţietate au fost strânse şi cu celelalte Patriarhate Ortodoxe şi biserici naţionale autocefale, ca cele din Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia, Georgia, Armenia, etc. datorită calităţilor excepţionale ale Sărbătoritului nostru. Chiar acum trei săptămâni Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian, reprezenta Biserica noastră la alegerea primului patriarh, al Bisericii Ortodoxe Bulgare, în persoana Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Chiril al Plovdivului, ierarh atât de apreciat în ţara noastră.

Prin scrisori irenice sau de informare Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian ţine o permanentă legătură cu reprezentanţii autorităţii şi Bisericilor ortodoxe, aşa încât consensul ecumenicităţii se poate constata în mod

concret, asupra problemelor ce interesează întreaga ortodoxie.

Solia apostolică este de a predica şi a păstra pacea în lume. Pacea garantează şi asigură desvoltarea şi propăşirea vieţii umane. Această solie apostolică se întemeiază pe testamentul păcii lăsat omenirii de către Mântuitorul Christos.

Sufletul generos, dar şi luptător al Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian, vibrează şi este încălzit de flacăra acestei solii. Rănile lăsate de al doilea război mondial, pe trupul Bisericii moldovene, păstorită ca Mitropolit de Inalt Prea Sfinţia Sa, l-au îndreptăţit să fie şi mai vajnic apărător al păcii.

Dela lansarea Apelului către creştinii din toată lumea, votat de Intâistătătorii Bisericilor autocefale ortodoxe la Moscova, în ziua de 17 Iunie 1948, Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian dimpreună cu Biserica Ortodoxă Română se află întotdeauna în rândurile celor ce doresc fierbinte pacea şi luptă pentru cucerirea ei. Clerul şi credincioşii noştri s'au angajat în această acţiune de apărare a păcii şi nu vor avea odihnă până la câştigarea nobilei cauze: intronarea definitivă a păcii între popoare. Cauza păcii a fost luată în propriile lor mâini de milioane de oameni aparţinând tuturor raselor şi celor mai diferite convingeri religioase şi politice. Ea va izbândi, căci este o cauză sfântă şi binecuvântată de Dumnezeu.

Vorbirea, scrisul şi fapta Patriarhului nostru, se împletesc zilnic cu cauza păcii, Inalt Prea Sfinţia Sa devenind nu numai promotor, dar şi pilduitor în lupta pentru pace. La marile realizări spirituale şi materiale pe care Patriarhul sărbătorit le-a dăruit Bisericii strămoşeşti, în răstimpul celor cinci ani de patriarhat, acţiunea de apărare a păcii îi aureolează întreaga activitate ca pe o cunună de lauri pusă pe capul unui luptător pentru o cauză dreaptă şi sfântă.

La acest praznic aniversal de cinci ani de patriarhat ai Inalt Prea Fericitului Justinian, am trecut prin holdele bogate în roade misionare, cultivate de Inalt Prea Sfinţia Sa. N'am adunat decât câteva flori alese şi spice pârguite din aceste holde, pe care le-am pre-

zentat în faţa membrilor Adunării Naţionale Bisericeşti ca prinos de recunoştinţă pentru cel ce le-a semănat, le-a udat cu roua inimii sale calde, le-a plivit cu mâna sa binecuvântată şi le-a ferit de furtuni şi intemperii, cu înţelepciunea lui patriarhală, ca astfel clerul şi credincioşii din cuprinsul Patriarhiei Române să guste din mirosul lor bineplăcut şi să-şi hrănească sufletele cu belşug de roade duhovniceşti.

Recoltatul holdelor încă este în toiu şi numai istoria la vremea cuvenită, va fi în măsură să aprecieze întreaga lor bogăţie şi valoare.

Noi, cei de azi, căutăm să urmăm calea cea dreaptă deschisă de Patriarhul nostru, să-i ascultăm îndrumările şi să ne dăm contribuţia la înălţarea prestigiului Bisericii şi al întăririi şi înfloririi Patriei noastre scumpe, Republica Populară Română, după exemplul de dăruire dat de Inalt Prea Sfinţia Sa.

In numele Sf. Sinod, al clerului şi al credincioşilor Bisericii noastre ortodoxe, vă prezint calde urări de mulţumire pentru toate măreţele înfăptuiri în decursul celor cinci ani de conducere patriarhală. Bunul Dumnesă vă dăruiască ani mulţi cu sănătate, ca duhul înţelepciunii să străjuiască scaunul patriarhal ca şi până acum. Biserica strămoşească să fie slăvită iar numele Inalt Prea Sfinţiei Voastre să rămână peste veacuri şi milenii legat de epoca prosperităţii, culturii, artei, belşugului, dreptăţii şi păcii în ţară şi în întreaga lume.

Intru mulţi ani, Inalt Prea Fericite Părinte Justinian, Patriarhul nostru iubit şi venerat!

† SEBASTIAN

NOTE

1. — Inţelepciunea lui Solomon, III, 9.
2. — Idem, VIII, 7-10.
3. — Idem, VII, 38.
4. — Psalm. 66, 1-2.
5. — Cultele religioase din Republica Populară Română pag. 76 Ed. Ministerului Cultelor, Bucureşti 1949.
6. — Idem pag. 77.

7. — Idem pag. 83 urm.
8. — Apost. Social pag. 119 ed. II, 1949.
9. — Idem pag. 121.
10. — Of. Apost. Social 129 urm. ed. II.
11. — Pilde şi îndemnuri pag. 105.
12. — Idem pag. 115, urm. şi pag. 129, 364.
13. — Idem pag. 402.
14. — Apost. Social pag. 140 ed. II.
15. — Glasul Bisericii Nr. 2 Fevruarie 1950, pag. 84.
16. — Idem pag. 99.
17. — B. O. R. Nr. 3-6 Martie-Iunie 1950, pag. 169 urm.
18. — Gl. Bis. Nr. 2 Fevruarie 1950 pag. 89.
19. — Gl. Bis. Nr. 9-10 1950, pag. 67.
20. — B. O. R. Nr. 2 Fevruarie 1950 pag. 97.
21. — Ortodoxia Nr. 2-3 1951, pag. 185.

LUCRĂRILE SFÂNTULUI SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE ŞI ALE ADUNĂRII NAŢIONALE BISERICEŞTI

Sesiunile din anul acesta ale Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române şi Adunării Naţionale Bisericeşti au fost consacrate problemei intensificării luptei pentru apărarea păcii, în rândurile clerului şi credincioşilor ortodocşi.

Sfântul Sinod şi-a început lucrările Sâmbătă 6 Iunie a. c. în sala de şedinţe din palatul patriarhal, sub preşedenţia I. P. S. Patriarh Justinian.

La lucrările Sfântului Sinod a asistat D-l Prof. academician Petre Constantinescu-Iaşi, Ministrul Cultelor.

După citirea deciziei de deschidere a sesiunii Sfântului Sinod, P. S. Episcop Valerian al Oradiei, în numele delegaţiei clericilor ortodocşi care au luat parte la Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena, a făcut o documentată dare de seamă asupra răsunetului pe care lucrările şi hotărîrile acestui mare Congres al popoarelor l-au avut în rândurile sutelor de milioane de oameni iubitori de pace din toate ţările. Arătând că acest Congres a fost cea mai impunătoare manifestare a popoarelor pentru pace şi că la lucrările lui au participat delegaţi din 85 de ţări în număr de aproape 2000 reprezentând toate rasele, naţiunile, religiile, confesiunile toate păturile populaţiei şi cele mai diferite ideologii şi vederi politice. P. S. Episcop Valerian a subliniat cinstea pe care au avut-o şi cultele religioase din Republica Populară Română, în frunte cu Biserica Română, de a fi printre participantele la Congresul dela Viena, care a reprezentat conştiinţa omenirii iubitoare de pace.

Desbaterile asupra problemelor înscrise în ordinea de zi a Congresului — a spus P. S. Episcop Valerian — au arătat că nu este posibilă o pace adevărată, o pace

durabilă, fără să se asigure independenţa naţională şi securitatea popoarelor, fără preîntâmpinarea oricăror tentative revanşarde sau de război. Poziţia Bisericii Ortodoxe faţă de problema independenţii şi securităţii popoarelor, este fidelă principiului scripturistic, potrivit căruia oamenii nu sunt în faţa lui Dumnezeu „nici iudei, nici elini", şi care osândeşte orice acţiune de dominare asupra altor popoare. In acest sens, morala creştină osândeşte şovinismul, fascismul şi orice curente de opinie, menite să pregătească acte de violare a independenţei şi securităţii altor state sau popoare.

Amintind că la Congresul Popoarelor s'a arătat că războaiele nu sunt nişte cataclisme care nu se pot înlătura, P. S. Episcop Valerian a spus: „Războiul de cotropire nu este o catastrofă naturală, ci provine din tendinţa plină de lăcomie către putere şi către exploatare. Noi osândim, deci, ca păcat strigător la cer războiul de agresiune şi dominaţie. Prea Fericitul Patriarh Alexei al Moscovei, şi al întregii Rusii, a exprimat limpede această atitudine a Bisericii Ortodoxe, arătând că „războiul este o lucrare grozavă şi nimicitoare pentru cei care-l întreprind fără nevoie, fără dreptate, numai din setea de a jefui şi subjuga. Asupra lor cade ruşinea şi blestemul cerurilor, pentru vărsarea de sânge şi pentru nenorocirile pricinuite semenilor lor. Toată suflarea creştină osândeşte războiul de agresiune şi îşi alătură glasul chemărilor Congresului dela Viena, pentru încetarea războaielor în curs şi, în primul rând, a celui din Coreea".

P. S. Episcop Valerian a arătat apoi că, la Viena, zeci de reprezentanţi ai tuturor cultelor religioase din lume au declarat că din motive religioase credincioşii acestor culte se situează alături de toate celelalte forţe care apără pacea, deoarece pacea — şi numai ea — oferă celor credincioşi posibilitatea de a se consacra nestingheriţi misiunii lor religioase. Ierarhul ortodox bulgar, Kiril al Plovdivului — actualul patriarh al Bisericii Ortodoxe Bulgare — a precizat în cuvântarea sa la Congres temeiurile teologice şi morale pe baza cărora Biserica Ortodoxă se situează între apărătorii păcii. Deasemenea, nu pot fi uitate versurile unui bătrân poet azer-

badjan, rostite la Congres de şeful cultului musulman din URSS.:

„...Regiunile diferite nu ne despart; limbile diferite nu ne despart; graniţele naţionale nu ne despart; Evanghelia şi Coranul nu ne despart, munţii înalţi nu ne despart; Nordul, Sudul, Estul, Vestul nu ne despart...“

„...Concretizarea acestei uniri a eforturilor oamenilor celor mai diferite credinţe religioase în vederea unei străduinţii neostenite pentru pacea lumii, am aflat-o în însăşi Congresul dela Viena, şi anume am aflat aceasta în momentul când slujitorii tuturor cultelor reprezentate la Congres au semnat împreună Apelul pentru încetarea focului în Coreea“.

După ce a arătat răsunetul pe care l-au avut în lumea întreagă hotărîrile Congresului Popoarelor dela Viena şi aportul pe care l-au adus ele la întărirea cauzei păcii, vorbitorul a subliniat, în continuare, dragostea fierbinte de pace a poporului nostru, care îşi închină munca sa paşnică şi creatoare făuririi unei vieţi mai bune. Poporul nostru îşi va manifesta din nou această dragoste cu prilejul Festivalului Mondial al Tineretului, când Capitala Patriei noastre va găzdui pe solii tineretului dornic de pace şi progres din întreaga lume. „Strânşi legaţi de năzuinţele întregului popor — a spus în încheiere P. S. Episcop Valerian — şi dornici să vedem patria noastră aducând contribuţii tot mai de seamă la cauza păcii, noi socotim ca o înaltă îndatorire patriotică şi de păstori sufleteşti, sprijinirea temeinică a sporitelor eforturi ce se depun pretutindeni pentru apărarea şi consolidarea păcii“.

A luat cuvântul I. P. S. Patriarh Justinian, care a subliniat bucuria cu care poporul nostru şi, alături de el, toţi fiii Bisericii Ortodoxe Române au salutat hotărîrile Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii de la Viena, şi însufleţirea cu care au dat un nou avânt luptei lor pentru cauza sfântă a păcii. La propunerea I. P. S. Sale, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a adresat către cler şi credincioşi o chemare prin care îndeamnă pe toţi fiii altarelor ortodoxe să sprijine neîncetat şi din toate puterile lor lupta sfântă a poporului nostru pentru apărarea păcii şi munca lui paşnică

şi creatoare pentru propăşirea şi înflorirea scumpei noastre Patrii.

Deasemenea, Sfântul Sinod a trimis o telegramă Consiliului Mondial al Păcii.

Biserica Ortodoxă Română a întâmpinat cu însufleţire reînfiinţarea Patriarhiei Bulgare

In continuarea şedinţei, I. P. S. Patriarh Justinian a făcut o cuprinzătoare expunere asupra participării I. P. S. Sale — în fruntea delegaţiei Bisericii Ortodoxe Române — la festivităţile ce au avut loc la Sofia în ziua de 10 Mai a. c., cu prilejul înălţării Bisericii Ortodoxe Bulgare la rangul de Patriarhie şi înscăunării I. P. S. Patriarh Kiril, evidenţiind străvechile legături care unesc cele două biserici surori. „Reînfiinţarea Patriarhiei Ortodoxe Bulgare — a spus I. P. S. Patriarh Justinian — constitue un eveniment care trebuie subliniat în chip deosebit, căci el are o mare importanţă atât pentru clerul şi credincioşii ortodocşi bulgari, cât şi pentru întreaga Biserică Ortodoxă.

Ca unii care am vizitat mai mult de jumătate din teritoriul peste care îşi întinde jurisdicţia Biserica Ortodoxă Bulgară şi am cunoscut de aproape trecutul ei, cu monumentele de artă religioasă aproape unice în creştinătatea răsăriteană, cu tradiţiile ei seculare păstrate neîntinate de vreo abatere dela dreapta credinţă cu ierarhi, cuvioşi şi sfinţi, care s'au impus întregii lumi ortodoxe, şi ca unii care ne-am convins pe deplin că în prezent ea are un cler şi o ierarhie cu temeinică pregătire teologică, mărturisim că Biserica Ortodoxă Bulgară reprezintă şi astăzi, ca şi acum 560 ani, maturitatea necesară unei biserici patriarhale. Trecutul ei plin de istorice înfăptuiri şi prezentul încredinţat unui Patriarh de o înaltă cultură teologică şi de o binecunoscută trăire în duhul desăvârşirii ortodoxe, înconjurat de un sinod ai cărui membrii sunt la înălţimea momentului istoric pe care îl trăeşte Biserica Ortodoxă Bulgară sunt chezăşia sigură că Ortodoxia ecumenică a recâştigat, prin reînfiinţarea Patriarhiei Bulgare, un stâlp, pe care se poate sprijini cu toată încrederea“.

I. P. S. Patriarh Justinian a înfăţişat apoi prietenia sinceră care leagă astăzi poporul bulgar de poporul nostru, şi a vorbit despre viaţa nouă şi fericită pe care şi-o făureşte poporul muncitor din Republica Populară Bulgaria. „Am stat mai multe zile în Capitala ţării vecine şi am vizitat multe oraşe şi sate bulgare — a spus I. P. S. Patriarh Justinian. Mărturisesc că atât în Sofia cât şi în localităţile pe care le-am vizitat, am văzut un nestăvilit avânt în muncă şi o fermă voinţă de făurire a unui viitor fericit. Am văzut locuinţe şi fabrici noi, termocentrale şi hidrocentrale — toate ridicate în ultimii ani sau aflate acum în construcţie, apeducte şi uzine, şcoli şi spitale, bine utilate, monumente măreţe, ridicate în cinstea eroilor care şi-au vărsat sângele pentru apărarea patriei şi nenumărate aşezăminte de folos obştesc, ridicate prin munca neobosită a întregului popor. Am admirat pretutindeni hărnicia şi hotărîrea poporului bulgar pentru ridicarea nivelului său de viaţă, precum şi dragostea şi devotamentul lui neţărmurit faţă de conducătorii patriei sale. Ţăranii s'au angajat în cea mai mare parte pe calea gospodăriilor colective şi i-am văzut muncind cu multă tragere de inimă pe ogoare şi în gospodăriile lor. O mare parte din sate au şi fost electrificate, au dispensare, şcoli, cămine culturale, grădiniţe, creşe pentru copii şi biserici bine întreţinute. Toate cele văzute ne-au convins pe deplin că fraţii noştri bulgari muncesc cu tot elanul pentru înflorirea şi prosperitatea patriei lor. Peste tot pe unde am trecut, ne-am convins că poporul bulgar, peste care s'a abătut urgia atâtor războaie, este dornic de pace şi hotărît să o apere împotriva tuturor celor ce ar vrea să o turbure.

Deaceia, folosindu-ne de faptul că la Sofia ne aflam adunaţi laolaltă reprezentanţi ai majorităţii Bisericilor Ortodoxe — a spus I. P. S. Patriarh Justinian — am ţinut o consfătuire în care s'a luat hotărîrea comună de a intensifica acţiunea pentru apărarea păcii, îndemnând pe toţi slujitorii altarelor şi pe credincioşii bisericilor noastre să sprijine lupta pentru apărarea păcii. Avem convingerea că reînfiinţarea Patriarhiei Bulgare, pe lângă sporirea prestigiului Ortodoxiei în întreaga creştinătate, va constitui o forţă în plus în rândurile celor ce apără

pacea lumii întregi. Libertatea religioasă care există în Republica Populară Bulgaria şi sprijinul de care se bucură Biserica Ortodoxă Bulgară din partea conducerii statului democrat-popular, au creat condiţiile cele mai favorabile pentru desfăşurarea unei rodnice activităţi în slujba păcii".

I. P. S. Patriarh Justinian şi-a încheiat expunerea declarând că Bisericile Ortodoxe Română şi Bulgară merg laolaltă pe calea sprijinirii străduinţelor popoarelor lor, pentru construirea unei vieţi noi, pe calea luptei pentru pace între toate popoarele depe pământ.

* * *

Sfântul Sinod a adresat noului Patriarh Kiril al Bisericii Ortodoxe Bulgare următoarea telegramă:

„Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române, în şedinţa plenară din 6 Iunie 1953, a luat act cu multă bucurie de expunerea făcută de I. P. S. Patriarh Justinian asupra evenimentului istoric al reînfiinţării Patriarhiei Bulgare şi intronizării Prea Fericitului Kiril ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Autocefale Bulgare,— Dragostea neţărmurită cu care a fost înconjurată delegaţia Bisericii Române în tot timpul vizitei sale în Republica Populară Bulgaria, constituie pentru noi chezăşia prieteniei frăţeşti şi a colaborării tot mai strânse dintre cele două Biserici şi popoare.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române este încredinţat că Biserica Ortodoxă Bulgară, restabilită în organizarea ei patriarhicească după 560 ani, va desfăşura în viitor o activitate şi mai intensă, alături de celelalte Biserici Ortodoxe surori pentru întărirea Ortodoxiei şi pentru slujirea cauzei sfinte a păcii în lumea întreagă. Strâns unite prin aceiaşi credinţă şi prin trecutul de conlucrare frăţească — Bisericile noastre vor şti să dea astăzi, ca şi în trecut, o pildă vie de slujire a lui Hristos, sprijinind străduinţele popoarelor lor spre acelaş ţel comun, spre o viaţă fericită, spre un viitor luminos şi spre pace.

Rugăm pe bunul Dumnezeu, să hărăzească Bisericii Ortodoxe Bulgare şi Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Kiril

rodnice înfăptuiri, pe această cale binecuvântată de Mântuitorul nostru".

* * *

Duminică 7 Iunie, toţi membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române au luat parte la lucrările Adunării Naţionale Bisericeşti. In cursul şedinţei reprezentanţii clerului şi credincioşilor au exprimat bucuria cu care membrii Adunării Naţionale Bisericeşti au luat cunoştinţă de îndemnurile părinteşti date de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, slujitorilor şi închinătorilor altarelor ortodoxe, pentru a-şi spori şi mai mult contribuţia lor la lupta pentru apărarea păcii. Ei au declarat că vor sprijini din toate puterile lor împlinirea de către toţi fiii Bisericii Ortodoxe Române a îndemnurilor date de Sfântul Sinod, manifestându-şi astfel dragostea lor fierbinte de patrie, devotamentul faţă de conducătorii statului nostru democrat popular şi hotărîrea lor de a sprijini toate străduinţile poporului nostru pentru propăşirea ţării şi pentru pace.

Membrii Adunării Naţionale Bisericeşti au prezentat I. P. S. Patriarh Justinian, calde urări cu prilejul împlinirii a cinci ani dela înscăunarea Sanctităţii Sale şi au exprimat satisfacţia clerului şi credincioşilor ortodocşi pentru cinstirea acordată Bisericii de conducerea statului nostru, prin conferirea unor înalte ordine, I. P. S. Justinian şi altor reprezentanţi ai clerului.

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian al Moldovei, în numele membrilor Sfântului Sinod, a înfăţişat realizările obţinute de Biserica Ortodoxă Română în cei cinci ani care au trecut dela înscăunarea I. P. S. Patriarh Justinian. Amintind contribuţia adusă de Biserica Ortodoxă cauzei păcii, prin activitatea desfăşurată sub îndrumarea I. P. S. Patriarh Justinian şi a întregului Sfânt Sinod, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian a spus: „Dela cel dintâi apel către creştinii din toată lumea, adresat de Intăistătătorii Bisericilor Autocefale Ortodoxe, la Moscova în ziua de 17 Iulie 1948, Biserica Ortodoxă Română s'a aflat în totdeauna în rîndurile celor ce doresc fierbinte pacea şi luptă pentru cucerirea

ei. Clerul şi credincioşii noştri s'au angajat în această acţiune de apărare a păcii şi nu vor avea odihnă până la câştigarea, nobilei cauze: intronarea definitivă a păcii între popoare. Cauza păcii a fost luată în propriile lor mâini de sute de milioane de oameni aparţinând tuturor raselor şi celor mai diferite convingeri religioase şi politice, ea va izbândi căci este o cauză sfântă şi binecuvântată de Dumnezeu".

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian a subliniat apoi bucuria cu care fiecare cleric şi credincios al Bisericii Ortodoxe Române îşi aduce contribuţia sa la această acţiune menită să asigure bunul cel mai de preţ al omenirii, pacea, convins fiind că împlineşte în acest fel poruncile cele mai de seamă ale Bisericii şi credinţei sale.

In numele clerului ortodox a vorbit P. C. Preot academician Gala Galaction, care a exprimat mulţumirile preoţimei ortodoxe pentru calea înţeleaptă, de slujire a lui Hristos şi a poporului, pe care o îndrumează neîncetat Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian.

D-l Profesor Coriolan Tataru, membru în Adunarea Naţională Bisericească, vorbind în numele credincioşilor ortodocşi din Republica Populară Română, a spus: „Biserica noastră Ortodoxă, sub arhipăstoria I. P. S. Patriarh Justinian, participă intens la lupta pentru pace, slujind după credinţă împlinirea celor propovăduite: „pe pământ pace şi între oameni bună învoire". Biserica Ortodoxă propovăduieşte şi sprijină convieţuirea frăţească a minorităţilor naţionale din Republica Populară Română, în condiţiile respectării şi stimei specificului fiecărei naţionalităţi.

D-l Profesor Coriolan Tataru a arătat apoi că credincioşii care s'au smuls din lanţurile robiei spirituale în care îi ţinuse papalitatea 250 ani, sunt astăzi fii buni ai Bisericii Ortodoxe Române şi nutresc sentimente de sinceră preţuire şi respect pentru membrii Sfântului Sinod, care îi călăuzeşte pe drumul slujirii nobilelor idealuri de pace şi prosperitate ale poporului muncitor din patria noastră.

Clerul Ortodox are îndatorirea de a spori neîncetat contribuţia sa în lupta pentru apărarea păcii.

Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian a mulţumit reprezentanţilor clerului şi credincioşilor pentru urările exprimate subliniind că realizările Bisericii Ortodoxe Române, în cei cinci ani cari au trecut dela înscăunarea Sanctităţii Sale, se datoresc largei libertăţi religioase din ţara noastră, conlucrării frăţeşti dintre toţi membrii Sfântului Sinod şi entuziasmului cu care clerul şi credincioşii au răspuns îndemnurilor şi povăţuirilor date de conducerea Bisericii Ortodoxe.

„Din cuvintele calde ce s'au rostit aici — a spus I. P. S. Patriarh Justinian — a rezultat că aceste înfăptuiri au adus o schimbare în viaţa Bisericii Ortodoxe Române; a rezultat că activitatea noastră a tuturor a fost rodnică şi că este îndreptăţită bucuria cu care le amintim acum. Intr'adevăr, îndoielile care mai existau în suflete acum cinci ani au fost îndepărtate; s'au limpezit cugetele şi prin adâncirea cunoaşterii învăţăturii Evangheliei s'au deschis în faţa preoţimei noastre drumuri drepte spre noi şi bogate înfăptuiri; s'au cristalizat în inimile clerului şi credincioşilor ortodocşi temeiurile pentru care Biserica Ortodoxă Română se socoteşte îndatorată să ia parte la făurirea vieţii noi de libertate şi lumină, pe care şi-o zideşte acum vrednicul nostru popor; s'au turnat în sufletele fiilor Bisericii noastre înflăcărarea sfântă pentru sprijinirea tuturor acţiunilor menite să asigure biruinţa în lume a binelui asupra răului, a adevărului asupra minciunii, a vieţii asupra morţii, a luminii asupra întunericului şi a păcii asupra războiului.

Clerul şi credincioşii ortodocşi sunt astăzi mai legaţi de Sfânta noastră Biserică, fiindcă ei văd cum conducerea supremă bisericească nutreşte aceleaşi năzuinţe ca şi el, că Sfântul Sinod îi călăuzeşte pe calea slujirii păcii, adică pe calea împlinirii înaltelor porunci lăsate de mântuitorul tuturor celor ce mărturisesc numele Său. Clerul şi credincioşii ortodocşi participă cu însufleţire la munca paşnică şi creatoare din Patria noastră, ei muncesc plini de avânt, alături de întregul popor, pentru înflorirea şi propăşirea scumpei noastre Republici Populare; ei luptă

împreună cu poporul nostru şi cu toate popoarele paşnice din lume pentru apărarea şi consolidarea păcii pe pământ!“

I. P. S. Patriarh Justinian a arătat apoi că în faţa Bisericii Ortodoxe Române se ivesc mereu alte probleme care-şi aşteaptă soluţionarea, alte năzuinţe care se cer împlinite. „Să înţelegem bine chemarea vremii noastre — a spus Sanctitatea Sa. — Progresul permanent al poporului nostru va duce la prefaceri şi mai măreţe în viaţa ţării noastre. Clerul ortodox trebuie lămurit şi călăuzit spre înţelegerea frumuseţii acestor noi aşezări, pentru ca la rândul său să poată răspunde lămurit şi după dreptate la întrebările pe care credincioşii le vor pune. Trebuie să cultivăm în sufletele fiilor Bisericii noastre dragostea înflăcărată pentru Patria noastră şi pentru toate înfăptuirile muncii paşnice a poporului nostru. Să creştem în inimile lor voinţa de neînfrînt de a apăra şi spori neîncetat aceste minunate cuceriri şi realizări ; să desvoltăm simţămintele de răspundere faţă de bunul obştesc, faţă de binele şi fericirea obştească, să sporim zi de zi hotărîrea clericilor şi credincioşilor noştri de a lupta cu şi mai mult avânt pentru apărarea vieţii, pentru apărarea păcii, a libertăţii şi a independenţii Patriei noastre. Aceste înalte îndatoriri decurg din însuşi învăţătura credinţei noastre, din poruncile dumnezeeştilor Evanghelii, pe care le predicăm dela altarele noastre şi pe care trebuie să le prefacem în îndreptar pentru viaţă, ca să ne putem numi cu adevărat fii şi păstori ai Bisericii lui Hristos. Implinirea unor astfel de îndatoriri sfinte va constitui încă o dovadă a patriotismului nostru, a devotamentului nostru faţă de statul nostru democrat-popular, care ne-a asigurat cele mai bune condiţii pentru desfăşurarea lucrării noastre.

Din bucuria înfăptuirilor de până acum, să isvorască puteri noi pentru împlinirea îndatoririlor ce ne stau în faţă, să isvorască în cugetele noastre, ale tuturor, un nou elan de muncă, de conlucrare frăţească şi rodnică spre binele Sfintei noastre Biserici, spre binele Patriei şi poporului nostru.

Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian şi-a încheiat cuvântarea spunând :

„Încrezători în biruinţa deplină care va încununa munca paşnică şi creatoare a poporului nostru, încrezători în triumful cauzei sfinte a păcii în lumea întreagă şi înflăcăraţi de idealul slujirii Bisericii Ortodoxe a lui Hristos, să pornim înainte spre noi şi bogate înfăptuiri".

* * *

Adunarea Naţională Bisericească a trimis apoi Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii din R. P. R. următoarea telegramă:

„Adunarea Naţională Bisericească, întrunită în sesiunea ordinară pe anul 1953, a luat cunoştinţă cu multă însufleţire de chemarea adresată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române către slujitorii şi închinătorii altarelor sale, de a intensifica lupta de apărare a păcii, muncind cu avânt pentru înflorirea Patriei şi sprijinind toate acţiunile întreprinse de Consiliul Mondial al Păcii, în scopul realizării unei înţelegeri între toate statele. Răspunsul pe care Guvernul Republicii Populare Române, l-a dat scrisorii primite din partea Comisiei Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, prin care se cere guvernelor celor cinci mari puteri să înceapă tratative în vederea încheierii unui Pact al Păcii, iar celorlalte guverne să sprijine acest nobil demers, a dat întregului nostru popor un nou avânt în activitatea lui pe tărâmul apărării păcii.

Clerul şi credincioşii Bisericii Ortodoxe Române, sunt hotărîţi să continue şi să sporească activitatea lor în slujba cauzei sfinte a păcii, fiind încredinţaţi că lupta tuturor popoarelor iubitoare de pace va fi încununată de biruinţă şi că pacea omenirii va fi salvată".

* * *

Lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române au luat sfârşit după soluţionarea problemelor curente înscrise pe ordinea de zi, Luni 8 Iunie 1953.

Din ziarul Universul Nr. 24, Luni 15 Iunie 1953.

Către

CONSILIUL MONDIAL AL PĂCII

PRAGA

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a primit cu multă însufleţire mesagiul către guvernele marilor puteri şi apelul către popoarele lumii, adresate de către Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena pentru încetarea războaielor în curs şi în primul rând a războiului din Coreea şi pentru începerea tratativelor între marile puteri în vederea soluţionării pe cale paşnică a tuturor problemelor care dau naştere la încordare şi nelinişte în viaţa internaţională.

Cu aceiaşi bucurie a luat cunoştinţă Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române de scrisoarea prin care Comisia Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii cere guvernelor celor cinci mari puteri să înceapă cât mai grabnic tratative în vederea încheerei unui pact al păcii, iar celorlalte guverne să sprijine această nobilă dorinţă a tuturor popoarelor lumii.

Deasemenea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a fost bucuros să constate că multe guverne au răspuns favorabil la această scrisoare a Comisiei Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întrunit în sesiunea ordinară a anului 1953, a adresat către clerici şi credincioşii săi, îndemnul de a-şi spori contribuţia lor în marea acţiune menită să asigure biruinţa deplină şi grabnică a păcii pe pământ.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, împlinind porunca de slujire a păcii lăsată de întemeietorul credinţei creştine, binecuvintează şi sprijină toate acţiunile iniţiate de uriaşa mişcare mondială pentru pace,

în rândurile căreia s'au înrolat cu însufleţire şi luptă cu hotărîre toţi slujitorii şi credincioşii Sfintei Noastre Biserici Ortodoxe Române.

PREŞEDINTE,
† JUSTINIAN
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

MEMBRII SFÂNTULUI SINOD:

† SEBASTIAN, al Moldovei şi Sucevei
† NICOLAE, al Ardealului
† FIRMILIAN, al Olteniei
† VASILE, al Banatului
† IOSIF, al Râmnicului şi Argeşului
† ANTIM, al Buzăului
† TEOFIL, al Romanului şi Huşilor
† NICOLAE, al Clujului
† ANDREI, al Aradului
† CHESARIE, al Dunării de Jos
† VALERIAN, al Oradiei
† ANTIM TÂRGOVIŞTEANU
† THEOCTIST BOTOŞĂNEANU

CHEMARE

Către toţi clericii şi credincioşii Bisericii Ortodoxe Române

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a întâmpinat cu multă bucurie mesajul către guvernele celor cinci mari puteri şi apelul către toate popoarele lumii adresate de Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena.

Exprimând năzuinţele popoarelor paşnice şi voinţa fermă a tuturor oamenilor iubitori de pace din lumea întreagă, chemările Congresului dela Viena arată calea pe care se va putea ajunge la consolidarea păcii pe întreg pământul. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române împărtăşeşte întru totul conţinutul acestor documente şi sprijină cu toată hotărîrea chemările Congresului Popoarelor de a se pune capăt războaielor în curs şi în primul rând vărsării de sânge în Coreea şi de a se începe cât mai grabnic tratative între marile puteri, pentru încheierea unui pact al păcii, care să constituie piatra de temelie pentru zidirea unei păci drepte şi trainice şi pentru înfăptuirea unei armonioase conlucrări între toate popoarele şi statele din lume.

Mărturisind şi pe această cale dragostea puternică de Patrie care încălzeşte inimile clericilor şi credincioşilor ortodocşi şi hotărîrea lor nestrămutată de a contribui din toate puterile la biruinţa păcii în lumea întreagă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întrunit în sesiunea ordinară a anului 1953, îndeamnă pe toţi fiii altarelor ortodoxe să urmeze cu sfinţenie îndrumările Evangheliei lui Hristos „Domnul păcii“ şi să sprijine neîncetat şi din toate puterile lor lupta sfântă a poporu-

lui nostru pentru apărarea păcii şi munca lui paşnică şi creatoare, pentru propăşirea şi înflorirea scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

PREŞEDINTE,
† JUSTINIAN
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

MEMBRII SFÂNTULUI SINOD:
† SEBASTIAN, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei
† NICOLAE, Mitropolitul Ardealului
† FIRMILIAN, Mitropolitul Olteniei
† VASILE, Mitropolitul Banatului
† IOSIF, Episcop al Râmnicului şi Argeşului
† TEOFIL, Episcop al Romanului şi Huşilor
† CHESARIE, Episcop al Dunării de Jos
† ANTIM, Episcop al Buzăului
† NICOLAE, Episcop al Clujului
† ANDREI, Episcop al Aradului
† VALERIAN, Episcop al Oradiei
† ANTIM TÂRGOVIŞTEANU, Vicar Patriarhal
† THEOCTIST BOTOŞĂNEANU, Vicar Patriarhal

ANIVERSARE PATRIARHALĂ

La 6 Iunie a. c., s'au împlinit cinci ani de când Inalt Prea Sfinţitul Justinian a fost învestit ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. In sinodicul patriarhal s'a înscris, la data de 6 Iunie 1948, titulatura canonică a celui de al treilea Patriarh al ţării. Se urca atunci pe treptele scaunului patriarhal, un ierarh tânăr ca vârstă dar cu o superbă activitate pastorală, misionară şi administrativă depusă pe ogorul Bisericii, timp de un sfert de veac, ca învăţător, preot paroh, director de seminar, arhiereu-vicar şi Mitropolit al Moldovei şi Sucevei.

Drumul parcurs până la scaunul patriarhal l-a străbătut înfruntând valurile schimbătoare ale societăţii, totdeauna dându-i o direcţie precisă şi deliberată. Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian n'a trăit retras de lume, nici în atmosfera cu miros de cărţi mucegăite nici în chilie cu miros de ceară şi apă stătută. A apreciat, la justa valoare, munca intelectuală depozitată în biblioteci şi s'a înclinat, cu evlavie, în faţa sihaştrilor dela Frăsinei. Dar pentru Inalt Prea Fericitul Justinian cea mai preţioasă carte a fost viaţa, pe care a tălmăcit-o şi trăit-o după învăţăturile morale ale Evangheliei. Acest unghiu de privire asupra senzului vieţii creştine îl vedem concretizat în acel *Comitet Moralizator*, instrument de pastoraţie creiat în parohia Băbenii Vâlcii. Un instrument de polarizare a tuturor forţelor morale şi intelectuale ale unei parohii în vederea ridicării la lumină a întregii obşti săteşti. Pastoraţia era scoasă dintre zidurile bisericii şi adâncită în ogorul social, sau, îmbrăcând ideea sub altă expresie, sămânţa evanghelică sămănată, duhovniceşte, în biserică, era cultivată şi recoltată sub imensa cupolă a cerului, acolo unde se învălmăşesc toate vietăţile pământului. Ţelul urmărit a fost să dea o nouă direcţie

pastoraţiei, fapt ce s'a şi reuşit prin crearea şi înpământenirea, pe mai târziu, a apostolatului social.

Forma definitivă a apostolatului social s'a cristalizat în Moldova, pe timpul vicariatului dela Iaşi, ca după aceia să capete extindere pe întreaga Patriarhie prin Cursurile de Indrumări Misionare. Astfel s'a desăvârşit un nou stil de pastoraţie adecuat condiţiilor sociale în care preoţimea avea să lucreze.

Exemplul personal al preotului, în mijlocul credincioşilor, constituie condiţia primă a succesului pastoral. Harul întăritor în biserică, muncă fără preget pe tărâm social, iată cele două făgaşuri călăuzitoare ale paşilor slujitorilor altarelor.

Pentru realizarea acestui apostolat social, Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian a desăvârşit adaptarea instituţiilor de învăţământ religios plecând dela şcoala monahală şi până la Institutul Teologic de grad universitar. Pretutindeni pregătirea didactică a fost pusă în slujba imediată a vieţii sociale iar Biserica a căpătat diriguirea şi controlul acestei pregătiri. Cultului i s'au pregătit condiţii de unificare prin aceleaşi reguli şi manifestări rituale cât mai ales prin muzica omofonă, mijloc de expresie colectivă a simţirii religioase.

Peste aceste momente de mari realizări sau ca o consecinţă a acestora, reîntregirea Bisericii Ortodoxe prin readucerea la matcă a fraţilor noştri smulşi de expansiunea papală înseamnă cel mai măreţ act bisericesc în răstimpul celor cinci ani de patriarhat. Actul dela Alba Iulia, din 21 Octombrie 1948, va fi strâns legat de numele I. P. S. Patriarh Justinian, ori de câte ori filele istoriei vor fi răsfoite şi citite de posteritate.

Scaunul patriarhal şi-a căpătat măreţia şi demnitatea corespunzătoare unei Biserici autocefale, reluând şi adâncind relaţiile frăţeşti cu Biserica Ortodoxă Rusă şi cu celelalte Biserici ortodoxe surori.

Dela istorica conferinţă dela Moscova a reprezentanţilor Bisericilor autocefale Ortodoxe, din 1948, prin Apelul adresat tuturor creştinilor din lumea întreagă, clerul şi credincioşii noştri au fost încadraţi, activ, în lupta pentru apărarea păcii.

I. P. S. Patriarh Justinian în pastoralele şi îndem-

nurile adresate preoţimei a scos lupta pentru pace pe primul plan de activitate pastorală şi cetăţenească a preotului.

Pacea este un principiu natural pe care se fundamentează morala creştină, dar în acelaş timp reprezintă şi un bun social ce trebuie consolidat şi apărat. Un credincios care nu este slujitor al păcii nu este fiu sincer al Bisericii şi nu este un bun patriot.

Pentru zelul arătat în acţiunea de apărarea păcii, I. P. S. Patriarh Justinian a fost cinstit cu două decoraţii, din cele mai preţuite, şi anume: „Apărarea Patriei“ şi „Steaua Republicii Populare Române“ cl. I. Distincţiile acordate conducătorului Bisericii îşi răsfrâng cinstirea şi asupra clerului şi credincioşilor noştri ortodocşi.

Pentru Biserica moldoveană aniversarea celor cinci ani de patriarhat ai I. P. S. Patriarh Justinian, este răscolitoare de amintiri pline de emoţie.

Imaginea Iaşului renăscut din ruine în care se găsea după cel de al doilea război mondial o oferă însăşi Catedrala Mitropolitană. Le venirea ca Vicar a arhiereului Justinian, în 1945, această măreaţă Catedrală avea geamurile înfundate cu scânduri. Astăzi, prin dărnicia patriarhală, Catedrala are restaurate frumoasele vitraux-uri, iar printre ctitorii acestui renumit lăcaş divin, alături de ctitorii ei Veniamin Costache şi Iosif Naniescu, stă chipul vajnic şi pătrunzător al Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian.

Spiritul creator al I. P. S. Patriarh Justinian, plecând dela Catedrala din Iaşi se constată pe întreg cuprinsul Mitropoliei Moldovei pe care a condus-o în vremuri de neuitat. Dragostea pentru Biserica Moldoveană nu s'a împuţinat niciodată, în inima caldă a Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian, şi la această dragoste răspunde preoţimea cu devotamentul ei, cu prilejul celor cinci ani de rodnică activitate patriarhală.

Revista „Mitropolia Moldovei şi Sucevei“ pe paginile căreia s'au scris cele dintâi directive ale Apostolatului social, prin aceste modeste rânduri îşi manifestă recunoştinţa pentru unul din cei mai preţioşi îndrumători şi colabo-

ratori pe care i-a avut, asigurând pe Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian că va păstra drumul înnoitor pe care Inalt Prea Sfinţia Sa i l-a imprimat, ca cel care corespunde înnoirilor sociale în care trăim.

Acesta este prinosul pe care-l oferim la acest praznic de aniversare patriarhală.

Pr. C. Nonea

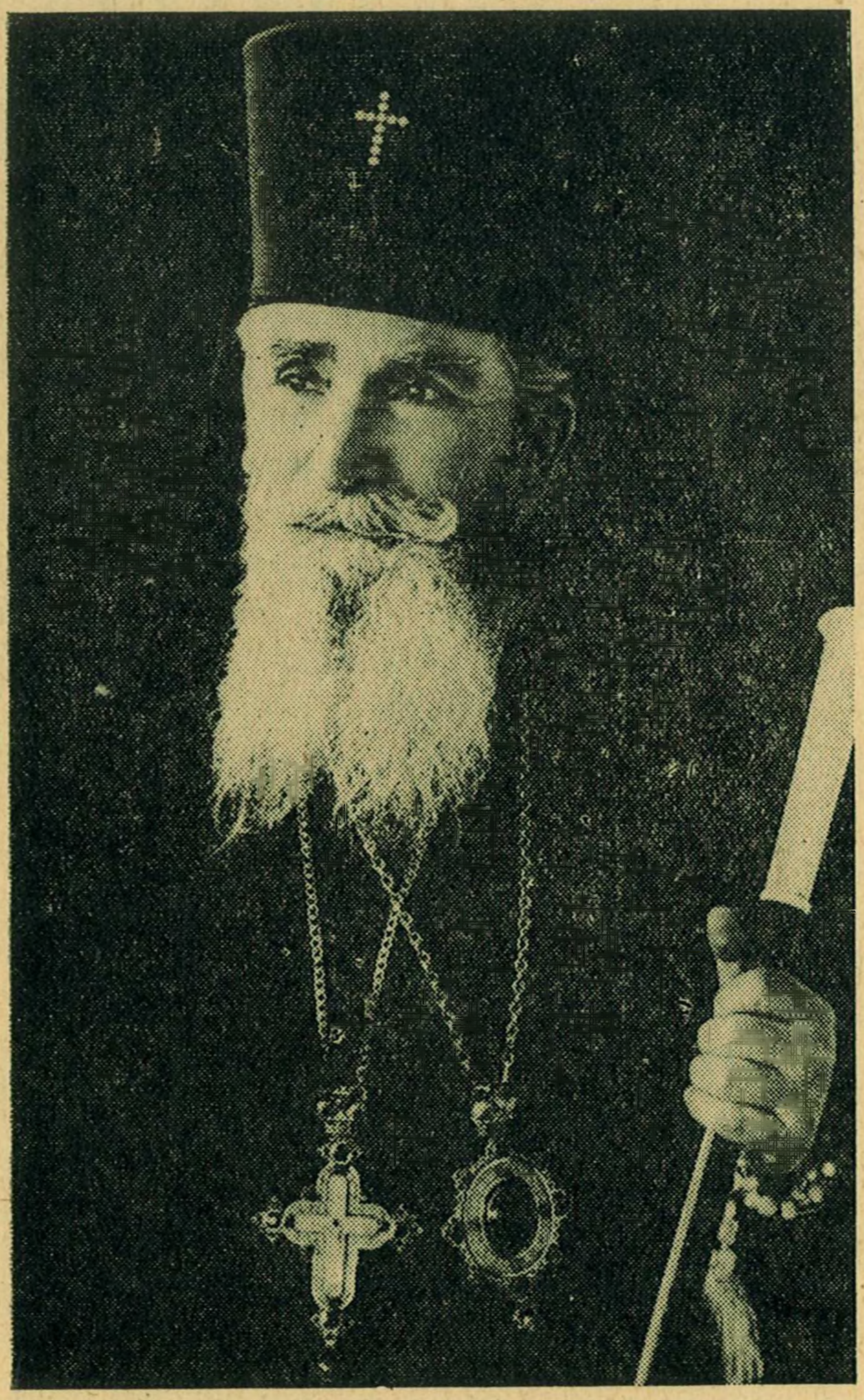

INALT PREA SFINȚITUL SEBASTIAN
MITROPOLITUL MOLDOVEI ȘI SUCEVEI

FESTIVITATEA

DELA CATEDRALA MITROPOLITANĂ DIN IAŞÎ IN URMA DECORĂRII I. P. S. MITROPOLIT SEBASTIAN CU ORDINUL „STEAUA R. P. R.“ CL. II

Joi, 18 Iunie a. c., la înapoierea dela Bucureşti, unde a participat la lucrările Sf. Sinod şi ale Adunării Naţionale Bisericeşti, Inalt Prea Sfinţitul Sebastian, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei, a fost primit la Sf. Mitropolie din Iaşi, într'un cadru festiv.

Dat fiind faptul că Inalt Prea Sfinţia Sa a fost decorat de către Inaltul Prezidiu al Republicii Populare Române cu ordinul: „Steaua Republicii Populare Române“ cl. II-a, pentru merite în activitatea patriotică şi pentru contribuţia adusă cauzei păcii, conducerea dela centrul Eparhial în frunte cu P. C. Sa Vicarul Sf. Mitropolii Pr. Constantin Nonea, împreună cu toţi P. C. Preoţi din oraşul Iaşi, au ţinut ca să-i facă chiriarhului o manifestaţie de dragoste şi supunere pentru grija cu care conduce şi îndrumează clerul şi credincioşii eparhiei din punct de vedere religios.

Primirea s'a făcut în Catedrala Mitropolitană la orele 17 p. m. Un sobor de preoţi în frunte cu P. C. Vicar Const. Nonea, la intrare, i-a prezentat Sf. Cruce şi Sf. Evanghelie, apoi în cântecul imnului arhieresc, a fost condus la strană.

S'a oficiat de către sobor un Polihroniu pentru sănătatea I. P. S. Mitropolit, la care a dat răspunsurile Corul Catedralei.

După Polihroniu luând cuvântul P. C. Vicar Const. Nonea în numele clerului şi credincioşilor din Eparhie a spus:

Inalt Prea Sfinţite Stăpâne,

Un sentiment de înălţare sufletească ne-a îndemnat pe noi, fiii duhovniceşti şi colaboratorii Inalt Prea Sfinţiei Voastre, să vă întâmpinăm cu rugăciuni către Dumnezeu şi cu manifestări de

bucurie, acum când Vă întoarceţi de la lucrările Sfântului Sinod şi ale Adunării Naţionale Bisericeşti.

Totdeauna când aţi plecat în misiune, dragostea noastră V'a urmărit cu toată căldura, deoarece ştiam că Inalt Prea Sfinţia Voastră duceţi peste hotarele Arhiepiscopiei gânduri bune şi realizări măreţe, ce ridică prestigiul scaunului chiriarhal dela Iaşi fapt ce ne cinsteşte pe toţi care stăm în slujba sfintelor Altare.

De data aceasta însă bucuria noastră este şi mai îndreptăţită, deoarece strădaniile misionare ale Inalt Prea Sfinţiei Voastre au căpătat cuvenita răsplătire morală din partea Prezidiului Republicii Populare Române, care V'a decorat cu ordinul „Steaua Republicii Populare Române" cl. II, pentru merite în activitatea patriotică şi pentru contribuţia adusă cauzei păcii.

Activitatea patriotică noi o vedem conturată în îndrumările date de Inalt Prea Sfinţia Voastră clerului şi credincioşilor, de a-şi iubi Patria, Republica Populară Română, cu pasiune, arătând această iubire prin muncă ordonată şi intensă, prin ridicarea culturii şi economiei naţionale, prin frăţietate între toţi conlocuitorii din ţară, prin sacrificarea intereselor particulare în faţa promovării intereselor obşteşti.

Toate îndemnurile şi îndrumările pastorale pe care le-aţi dat clerului şi credincioşilor din Arhiepiscopia Iaşilor, de când V'aţi urcat pe scaunul Mitropoliei Moldovei şi Sucevei, acest măreţ şi nobil scop l-au urmărit.

Cât priveşte cauza păcii în lume, aceasta a găsit în persoana Inalt Prea Sfinţiei Voastre un vajnic şi neadormit tribun al poporului.

La Congresul Mondial al Păcii dela Varşovia, la Convenirile interortodoxe dela Moscova, în Comitetul Permanent de Pace din R. P. R. glasul Inalt Prea Sfinţiei Voastre a răsunat cerând ca pacea să fie instaurată şi consolidată între popoare, ca astfel omul să se bucure de viaţă şi să poată aduce o contribuţie la progresul omenirii. Exemplul personal al Inalt Prea Sfinţiei Voastre a însufleţit pe preoţimea moldoveană şi pe credincioşii ei în această măreaţă acţiune de apărarea păcii, încât problema păcii a devenit conştientă pentru toate vârstele şi stările sociale, făcându-se din ea o singură voinţă şi o singură lucrare. Pacea este un bun al tuturor şi sub stindardul ei omenirea se simte ocrotită şi fericită. Ocârmuirea Statului apreciind ostenelile pastorale ale Inalt Prea Sfinţiei Voastre, ca un simbol al preţuirii, V'a decorat cu unul din cele mai valoroase ordine.

Prin acest gest se reflectă şi preţuirea tuturor preoţilor şi credincioşilor, care Vă ascultă şi îndeplinesc îndrumările chiriarhale.

Decernarea înaltei distincţii cetăţeneşti a coincis şi cu sărbătorirea aniversării împlinîriri celor cinci ani de patriarhat ai Inalt Prea Fericitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care stă în fruntea chiriarhilor ortodoxi. De aici rezultă şi preţuirea Conducerii Statului nostru de democraţie populară pentru ierarhii, care-şi pun sufletul şi fapta lor în slujba Patriei şi a Bisericii poporului credincios. Şi dacă este să tragem un învăţământ din acest eveniment pentru preoţi şi credincioşi, atunci e bine să amintim cu acest prilej, de cuvintele Sfântului Pavel: „Luaţi aminte la mai marii voştri, care v'au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviţi cu luare aminte la felul lor de vieţuire şi le urmaţi credinţa". (Evrei, XIII, 7).

Pilda de pastoraţie şi exemplul de cald patriotism al Chiriarhilor noştri să ne fie îndemn permanent pentru comportarea şi activitatea noastră, dacă dorim să fim preţuiţi de cârmuirea patriei noastre.

In numele clerului şi credincioşilor din cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor, Vă exprimăm adânca noastră bucurie pentru cinstirea pe care aţi adus-o bisericii moldovene, prin preţiosul ordin cu care V'a decorat Inaltul Prezidiu şi odată cu felicitările pe care smerit, vi le prezentăm, Vă urăm: „Să trăiţi întru mulţi ani, Stăpâne!"

In numele Comitetului pentru Apărarea Păcii dela Centrul Eparhial, luând cuvântul Pr. Gh. Bariz - Preşedintele Comitetului, a spus:

Inalt Prea Sfinţite Stăpâne,

Vestea decorării Inalt Prea Sfinţiei Voastre de către Prezidiul şi Guvernul Patriei Noastre scumpe, ne-a umplut sufletul nostru al tuturora de adâncă bucurie şi legitimă mândrie.

Deaici încolo, pe pieptul Arhiereului nostru, al stăpânului nostru drag şi iubit, al părintelui nostru blând şi bun, va străluci mereu, ca un simbol de muncă şi vrednicie, înalta distincţiune „Steaua Republicii Populare Române"!

Activitatea patriotică a Inalt Prea Sfinţiei Voastre, acţiunea viguroasă şi înflăcărată ce aţi depus'o, cu timp şi fără timp

pentru apărarea păcii în lume, a trecut demult hotarele țării noastre.

In minunata cetate a păcii, Moscova, — în eroicul Leningrad, oraș ce a uimit omenirea prin patriotismul și eroismul său legendar, în Varșovia suferințelor și durerilor războiului, glasul autorizat al Inalt Prea Sfinției Voastre ca sol al Bisericii și Patriei Noastre a răsunat ca un strigăt de nădejde, ca o caldă chemare la înfrățirea tuturor pentru cel mai de preț și sfânt bun al omenirii Pacea, când ați spus:

„Ne unim cu toții glasurile pentru a mărturisi că nu putem socoti deplină strădania noastră, decât în ziua în care orice fel de război de cotropire, purtat cu orice fel de arme, va fi înlăturat... Deaceia, dușmanii păcii trebuie înfrânți mai înainte de a deslănțui măcelul. Ei trebuie înfrânți și pot fi înfrânți. Pătrunși de această nesdruncinată credință, pășim înainte, mai hotărâți, la lupta pentru înlăturarea războiului și a suferințelor din viața oamenilor".

„Dragostea pentru pace ne unește pe toți sub steagul partizanilor păcii".

Acestea sunt doar câteva din îndemnurile rostite de către Inalt Prea Sfinția Voastră depe tribuna din Varșovia, la cel de al II-lea Congres Mondial al Partizanilor Păcii, primite cu vii și entuziaste aplauze, de reprezentanții întregii lumi.

Și iată că astăzi, pacea mult dorită de toți oamenii cinstiți se conturează din ce în ce mai puternic la orizontul îngrijoratei omeniri.

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

Indrumările și sfaturile date zi de zi, verbal și în scris, de către Inalt Prea Sfinția Voastră, au făcut ca preoțimea și credincioșii Sf. Mitropolii a Moldovei și Sucevei, să-și pună toate eforturile în executarea la timp și în bune condițiuni a tuturor muncilor legate de mărețul plan cincinal, de întărire și prosperare sub toate aspectele, a scumpei noastre patrii, Republica Populară Română, condusă spre noi și noi victorii de către poporul muncitor, în fruntea căruia stă strajă neclintitul, vajnicul luptător pentru dreptate și libertate, d-l Gheorghe Gheorghiu-Dej, Secretarul General al Partidului Muncitoresc Român și Președintele Consiliului de Miniștri.

Suntem siguri că în clipa de față alături de noi, cei dela Centrul Eparhial și din orașul Iași, se bucură deopotrivă, întregul cler și credincioșii depe cuprinsul Eparhiei.

Decorarea Inalt Prea Sfinției Voastre este și decorarea tuturor preoților, până chiar a celui mai umil slujitor al altarului din cel mai îndepărtat cătun, care ascultând îndemnurile și sfaturile ce le-ați dat, — își face datoria pe deplin și pune și o cărămidă la edificiul păcii și al patriei.

Prin decorarea Inalt Prea Sfinției Voastre sunt de fapt decorați și toți credincioșii eparhiei noastre.

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

In calitate de președinte delegat al Comitetului de Luptă pentru Pace dela Centrul Eparhial, respectuos vă rog să binevoiți a-mi permite, ca în numele acestui Comitet, să vă aducem cele mai sincere urări, cu ocazia decorării Inalt Prea Sfinției Voastre, de către Inaltul Prezidiu al Republicii Populare Române, în frunte cu d-l Dr. Petru Groza, care personal și într'un cadru deosebit de solemn, v'a înmânat înalta distincție, ca semn de apreciere a muncii depusă pentru activitate patriotică și pace.

Aici țin să remarc un lucru. Dacă Comitetul orășenesc de luptă pentru pace și chiar cel regional, au evidențiat activitatea Comitetului de luptă pentru pace dela Centrul Eparhial, aceasta se datorește în mare măsură înțelegerii, îndrumării și sprijinului moral și material ce ați dat totdeauna, pentru succesul în realizările făcute de acest Comitet.

Pentru aceasta, rămânem adânc recunăscători, făgăduindu-vă că și în viitor, toate sfaturile Inalt Prea Sfinției Voastre, și ca Stăpân al nostru duhovnicesc, dar și ca îndrumător în cadrul păcii — ca membru al Consiliului Permanent de luptă pentru pace din țara noastră, le vom urma fără șovăire și vom duce munca noastră cu puteri sporite, mereu, mereu înainte până la biruința deplină și totală a păcii în întreaga lume.

Să trăiți, întru mulți și fericiți ani, Inalt Prea Sfințite Stăpâne.

Apoi, în numele Preoților și credincioșilor din Raionul Iași și din celelalte raioane ale Eparhiei, a luat cuvântul P. C. Protopop Neculai Todicescu, care a spus:

Inalt Prea Sfinţite Stăpâne,

In dimineaţa zilei de 7 Iunie membrii Adunării Naţionale Bisericeşti, în frunte cu Inalt Prea Sfinţitul Patriarh şi membrii Sf. Sinod, au fost poftiţi la sediul Prezidiului marei Adunări Naţionale a Republicii Populare Române.

Un freamăt de întrebare era pe feţele reprenzentanţilor clerici şi mireni, freamăt care s'a transformat într'un entuziasm sufletesc, atunci când s'a aflat scopul acelei măreţe manifestări.

— Partidul şi Guvernul ţării, apreciind activitatea patriotică şi acţiunea pozitivă desfăşurată de conducătorii superiori ai Bisericii noastre ortodoxe, a găsit cu cale să le confere înalte distincţiuni.

Nu împrejurarea a făcut ca imediat după Intâiul stătător al Bisericii ortodoxe Române, — Inalt Prea Fericitul Patriarh Justinian, — să fie rostit numele Inalt Prea Sfinţitului Sebastian, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei.

Dela preotul şi credinciosul din cel mai izolat sat al plaiurilor noastre, până la forurile — cele mai înalte şi cu răspundere în viaţa socială a Patriei Noastre, Republica Populară Română, se ştie şi se apreciază activitatea Inalt Prea Sfinţiei Voastre pe teren bisericesc şi plan social.

Aţi înbinat într'un tot armonios lucrarea misionară cu cea socială, culminând în precizarea rolului preotului în lupta pentru apărarea păcii.

Prin pilda personală, prin îndemnuri pastorale şi grăire sinceră şi însufleţită, aţi diriguit inimile şi crezurile preoţimei în special din Mitropolia Moldovei, îndreptându-le pe făgaşul de muncă rodnică şi constructivă, necesare progresului patriei noastre.

Din faptele lor îi veţi cunoaşte pe dânşi.

Din munca şi colaborarea Inalt Prea Sfinţiei Voastre v'aţi făcut cunoscut şi apreciat de conducerea ţării ce se preocupă în ridicarea Patriei noastre, spre culmile binelui izvorât din pacea rodnică între popoare.

Preoţimea din protopopiatele raioanelor din Regiunea Iaşi, vede în aprecierea meritelor Inalt Prea Sfinţiei Voastre de luptător pentru cauza păcii, îndemnul pentru mai departe rodnică activitate.

Decorarea Inalt Prea Sfinţiei Voastre dă prilej preoţimei, nu de mândrie, ci de un mai mare elan în munca de colaborare cu autorităţile locale pentru împlinirea planurilor de Stat, ca astfel,

rolul Bisericii să fie constructiv în iubirea de Patrie şi statornicirea păcii în toată lumea şi între toate popoarele.

In aceste sentimente, noi aducem prinos de noi angajamente pentru munca paşnică în ţara noastră care păşeşte victorioasă pe drumul realizărilor în consensul statelor de Democraţie populară.

Şi faţă de Inalt Prea Sfinţia Voastră, cu ocazia acestei modeste manifestări, - dar festivă în esenţă, ne luăm angajamente: de activitate devotată în viaţa pastorală şi de muncă rodnică pe terenul marilor înfăptuiri din Patria Noastră.

Inalt Prea Sfinţiei Voastre vă urăm din toată inima, ani mulţi şi rodnici pentru binele Bisericii şi progresul Patriei.

Să trăiţi, Inalt Prea Sfinţite Stăpâne.

La sfârşit, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, răspunzând tuturor prin o scurtă alocuţiune şi-a arătat mulţumirea sufletească ce i-a prilejuit această manifestaţie de dragoste a colaboratorilor săi de la Centrul Eparhial, a preoţilor din oraşul Iaşi, a corului Catedralei şi a credincioşilor prezenţi.

Arată că decoraţia ce a primit din partea Conducerii Statului se datoreşte într'o mare măsură felului cum au înţeles şi au lucrat preoţii şi credincioşii după sfaturile şi îndemnurile I. P. S. Sale, în dragoste faţă de scumpa noastră Patrie Republica Populară Română şi în apărarea celui mai de preţ bun al omenirii - Pacea -.

„Decoraţia ce străluceşte pe pieptul meu“ a spus I. P. S. Sa., trebuie să socotiţi că strălucirea ei se răsfrânge şi asupra voastră a tuturor, cler şi credincioşi din eparhie. Această decoraţie contribuie pentru mine şi trebuie să fie pentru voi toţi un îndemn în muncă şi luptă pentru cauza dreaptă şi sfântă a omenirii - Pacea“.

Norii negrii ai războiului parcă au început a se împrăştia şi la orizontul nădejdilor oamenilor, pare a se arăta zori de pace.

Tratativele de armistiţiu din Coreea au apucat drumul cel bun a înţelegerii.

Lupta cea dreaptă a milioanelor de oameni cinstiţi şi iubitori de pace din întreaga lume a pus pe gânduri pe aţâţătorii la un nou război, silindu-i să dea înapoi şi-i vor face să înţeleagă că drumul adevărat al omenirii, drumul vieţii, al progresului, este drumul Păcii.

Să căutăm şi noi a ne înzeci eforturile prin purtarea noastră, prin munca noastră, prin sfatul nostru a contribui cu un ceas mai devreme la realizarea păcii şi bunei învoiri între oameni.

Să fim buni credincioşi şi slujitori ai lui Hristos şi cetăţeni devotaţi patriei şi cauzei scumpe a poporului".

In continuare I. P. S. Sa mulţumeşte organizatorilor acestei manifestaţii de dragoste faţă de Inalt Prea Sfinţia Sa. Mulţumeşte deasemenea P. C. Vicar Constantin Nonea, Protopop N. Todicescu şi Preşedintelui Comit. pentru Apărarea Păcii dela Centrul Eparhial, Gh. Bariz cari în numele preoţilor şi credincioşilor au adus cuvinte de apreciere la adresa Inalt Prea Sfinţiei Sale şi-au luat angajamente noi de muncă, pentru cauza păcii şi a slujirii poporului.

In încheiere, I. P. S. Mitropolit Sebastian, dă binecuvântările I. P. S. Sale tuturor celor prezenţi, urându-le spor la muncă pentru triumful cauzei păcii în lume.

Pr. Vasile Flondor — Iaşi

M U L Ţ U M I R I

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian al Moldovei şi Sucevei, mulţumeşte călduros pe această cale tuturor clericilor şi credincioşilor din Eparhie, care l-au felicitat cu ocazia decorării Inalt Prea Sfinţiei Sale, de către Prezidiul Marii Adunări Naţionale a R. P. R. cu ordinul „Steaua Republicii Populare Române" clasa II, pentru merite în activitatea patriotică şi pentru contribuţia adusă cauzei păcii, trimiţându-le totodată şi arhiereştile Inalt Prea Sfinţiei Sale binecuvântări.

REDACŢIA

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI

La 1 Iunie, întreaga omenire progresistă, sărbătoreşte Ziua internaţională a copilului. Oamenii dornici de pace, din toate colţurile lumii îşi unesc rândurile pentru a apăra viaţa şi viitorul tinerei generaţii a omenirii.

Copiii trebuiesc consideraţi drept o comoară de nepreţuit, pentrucă ei sunt primăvara Patriei noastre, bucuria prezentului şi nădejdea viitorului. Copiii reprezintă viitorul de aur al Ţării noastre.

Ziua de 1 Iunie a intrat în viaţa noastră, ca o zi a luptei pentru sănătatea şi fericirea tinerelor vlăstare; ca o zi a rezistenţei împotriva primejdiei unui nou război, ca o zi a grijii pentru viitorul întregii omeniri. Orice inimă de mamă şi orice suflet de om cinstit simte vie şi clocotitoare dorinţa de a apăra nevinovăţia copilului de pustiitoarea urgie a unui nou război. De aceia, ziua internaţională a copilului este o zi a solidarităţii internaţionale a partizanilor păcii, pentruca, printr'un efort comun, să se soluţioneze problema apărării copilului.

Aşa sunt simţirile cele adânci care frământă sufletul unui om. Ele nu se mulţumesc să stăpânească un singur suflet, ci, ca un râu de foc, caută să năvălească înafară şi să aprindă şi pe alţii.

Biserica ortodoxă nu trebuie desprinsă şi izolată de viaţă ci, forţa ei dinamică trebuie aplicată la viaţă, pentru bunăstarea poporului. Biserica este asemenea unui arbore ce-şi are vârful îndreptat către cer, dar ale cărui rădăcini sunt adânc înfipte in pământ, de unde îşi trage seva. Tot astfel credinciosul nu trebuie să se izoleze de pământ, nu trebuie să se desprindă de viaţa societăţii ci, din contra, în măsura în care se face folositor societăţii în care trăieşte, în acea măsură corespunde şi scopului religios. (Matei XXV, 35, 45), în acea măsură îşi va câştiga merite în faţa veşniciei!

Deaceia, Biserica Ortodoxă Română sprijină lupta popoarelor pentru viaţa, pentru pacea şi fericirea copilului.

Când creştinismul a pus femeia pe o treaptă de cinste, pe care n'o avusese până atunci (în păgânism), - a făcut prin aceasta o faptă de cea mai mare dreptate. Dar nu numai pe femeie a dăruit-o cu cinste, ci, tot aşa a chezăşuit şi pentru copil o stare de cinste pe care nu o întâlnim în Vechiul Testament unde copilul putea fi omorît oricând de tatăl său, sau scos afară din cetate şi omorît cu pietre (Deuteronom XXI, 18-21, Levitic XX, 9). Mântuitorul însă, ceartă pe ucenicii cari îndepărtau pe copii dela El şi le spune: „Lăsaţi copiii să vină la Mine căci a unora ca acestora este împărăţia cerurilor" (Matei XVII, 2-7). „De nu veţi deveni ca aceşti copii, nu veţi intra în Impărăţia cerurilor".

Copilăria este primăvara vieţii şi aşa cum primăvara mlădiţele tinere trebuiesc îngrijite şi apărate de gerul brumei şi al îngheţului, aşa după cum grădinarul îşi îngrijeşte florile sale, tot astfel şi părinţii sunt datori să-şi îngrijească odraslele şi să apere surâsul sglobiu al copilului.

Istoria bisericească ne dă numeroase exemple de mame creştine celebre care s'au îngrijit cu adâncă preţuire de copii: Monica, Macrina, Emilia, Sofia mama lui Clement din Ancira, mironosiţa Salomi, mama sfinţilor apostoli Iacov şi Ioan, iar, din V. Testament mama Macabeilor, - oglindesc în sârguinţa lor pentru copii, interesul pe care creştinismul îl are pentru om, dela primii paşi ai săi în viaţă.

Sf. Ioan Hrisostom, are un tratat special: „Despre modul cum trebuie să-şi crească părinţii copiii". Sf. Vasile cel Mare are scrierea „Despre tineri". Fericitul Augustin, în scrisoarea sa: „Despre catehizarea celor neştiutori", pentru a ne da o imagine concretă despre grija, pe care trebuie s'o avem pentru copii, vorbeşte de cloşca ce îşi schimbă glasul ca mamă, îşi întinde aripile şi, chiar un singur bob de grâu, îl fărâmiţează cu ciocul şi-l împarte la puişorii săi".

„Copiii sunt florile vieţii", spunea Maxim Gorki. Şi aşa cum florile au nevoie de soare, copiii au nevoie de pace, pentru a creşte fericiţi, feriţi de ameninţarea unui nou război!"

Anul trecut, Conferinţa Internaţională pentru Apărarea copilului, a lansat un apel în care spunea: „Dacă omenirea întreagă nu se va uni şi nu va pune piedici ca istoria timpului nostru să fie scrisă cu sângele copiilor noştri, soarta îngrozitoare a copiilor coreeni, poate să devină mâine, soarta copiilor noştri".

Intr'adevăr în Coreea, războiul dus de imperialiştii americani şi de Li-Sân-Man, a sacrificat viaţa şi fericirea copiilor şi a mamelor.

„Ce ai făcut? Iată vocea sângelui fratelui tău strigă din pământ până la mine" (Geneza IV, 10).

„Prin însuşi sufletul tău va trece sabia" spunea oarecând dreptul Simeon, luând Pruncul în braţe. Această „sabie" provocată de suferinţele copiilor, trebuie oprită de a mai trece prin sufletele mamelor!

Istoria ne povesteşte că Irod a ucis pe copiii din Betleem. Câţi copii nevinovaţi au murit în Coreea! Jertfa lor ne aminteşte de martirajul fraţilor Macabei şi al mamei lor!

Clerul ortodox şi-a făcut datoria, difuzând timbrele pentru ajutorul coreean şi venind în ajutorul copiilor coreeni găzduiţi în ţara noastră. „Cine primeşte un astfel de copil pe Mine mă primeşte" spunea Mântuitorul (Matei XVIII, 5).

Oamenii păcii primesc pe copiii de pretutindeni, ca pe copiii lor proprii. Filiaţiunea spirituală depăşeşte filiaţiunea trupească (naturală): dragostea egoistă dispare în înfrăţirea universală! Când I s'a anunţat Mântuitorului că I-a venit mama şi „fraţii", El a arătat pe toţi cei din jur, spunând: „Iată fraţii Mei, iată mama Mea!"

Imperialiştii însă, nici pe proprii lor copii nu-i îngrijesc. In ţările capitaliste, guvernele preocupându-se numai de goana pregătirilor militare, neglijează cu totul îngrijirea şi educaţia copiilor. In S. U. A. cheltuelile militare reprezintă 73 % din întreg bugetul, în timp ce, pentru învăţământ s'a alocat numai 0,03 % iar alocaţiile pentru satisfacerea nevoilor sociale, au fost reduse cu 15 % faţă de anul precedent.

In Spania, 3/4 (75 %) din copii sunt tuberculoşi; 18 mii copii sunt bolnavi de lepră, iar 75 de mii sunt atinşi de boli mintale. In coloniile imperialiştilor, situaţia este şi mai jalnică. In Indonezia însuşi Ministrul Sănătăţii recunoaşte oficial că 25 % din numărul copiilor mor ca urmare a foametei şi a condiţiilor grele de trai. Astfel, povara uriaşă a cheltuelilor pentru tunuri, tancuri, arme bacteriologice şi atomice, striveşte copilăria celor mici, le răpeşte copiilor pâinea, sănătatea, învăţătura, etc.

In Grecia monarho-fascistă, peste 300.000 copii au fost torturaţi şi condamnaţi la o moarte înceată, dar sigură, în lagărele de pe insulele Leros şi Macronisos, iar mulţi copii de 8-10 ani au fost împuşcaţi. „Plângeţi-vă pe voi şi pe copiii voştri!" spune

Sf. Scriptură. (Luca XXVII, 28). Nefericire pentru cel ce spune tatălui său: „Pentru ce m'ai făcut!? şi mamei sale; de ce m'ai născut?!“ spune proorocul Isaia (Isaia XXV, 10).

Comerţul de copii este o realitate crudă, care se petrece în ţările aservite dolarului. O delegată japoneză a povestit la un Congres că, în Japonia, au fost vânduţi în anul 1951 300.000 copii pentrucă părinţii nu-i puteau întreţine. Şi în Canada copiii săraci se vând. Ziarul grec „Vima“ descrie un caz tipic de vânzare a copiilor în Grecia monarho-fascistă. „La Atena o mamă cu 2 copii în vârstă de 4 şi 6 ani, a venit să şi-i vândă pentru ca micuţii să nu moară de foame. Ea stătea lângă o florărie şi cerşea. Deodată s'a apropiat de dânsa o pereche de americani. Bărbatul a propus mamei, să-i vândă copilul de 4 ani, oferindu-i pentru el 16 dolari. Nenorocita femeie luă banii, dându-i în schimb copilul“. Am citit cuprinşi de milă, — în Vechiul Testament, că Iosif a fost vândut de fraţii săi, dar ca o mamă să-şi vândă copilul, e ceva îngrozitor! Numai una din cele două mame judecate de Solomon a fost în stare să-şi cedeze copilul, când a văzut că i-l taie!

Ziarul „Nea“ din Atena, a dat următoarea ştire: „Un tată bolnav de tuberculoză, oferă oamenilor miloşi pe cei 7 copii ai săi: deoarece nu-i poate întreţine“. Iată unde duce politica de război, imperialistă: Să te lipseşti de izvorul bucuriilor senine pe care ţi-l dau copiii!

Aşa după cum spune Papini: „Intre toate bucuriile omului, printre singurele care nu te înşeală, e desigur aceea de a ţine în braţele tale şi pe genunchii tăi pe copilul tău, în a cărei faţă înbujorată svâcneşte sângele tău de părinte. Mama care îşi vinde copilul capitaliştilor se aseamănă cu cea despre care Sf. Scriptură spune: „Rahil plângând pe copii săi, nu se mai poate mângâia pentrucă nu mai sunt“. (Matei II, 18).

Vânzându-l, te lipseşti de fericirea de a-ţi îmbrăţişa copilul care îţi surâde în seninătatea ochilor săi, care îţi strigă numele tău de „tată“ şi „mamă“!

Iată că, în ţările şi coloniile unde imperialismul şi-a întins dominaţia, nu poţi satisface teribila responsabilitate pe care ţi-ai asumat-o dând naştere unei noui creaturi! Nu mai poţi spune ca odinioară, bătrânul Iacov: „Pot să mor liniştit, pentrucă am văzut faţa fiului meu“. (XLVI, 30). Braţele tale părinteşti, pieptul şi faţa încreţite şi întărite de vârstă, sunt lipsite de bucuria de a se atinge de carnea nouă şi fragedă a copilului făcut din carnea ta de

părinte. Te lipseşti de bucuria de a-ţi regăsi privirea şi trăsăturile tale din tinereţe şi să-ţi aminteşti de copilăria ta; după cum spune înţeleptul Solomon: „Căci şi eu am fost fiu al unui părinte, gingaş şi mic la mama mea, care mă învăţa“ (Proverbe IV, 1-4). Iată că tu nu-ţi mai poţi creşte şi învăţa copilul tău, nu mai poţi să asculţi sgomotul picioruşelor copilului tău, acel sgomot lin şi dulce, acel freamăt uşurel al generaţiilor care sosesc, nehotărît, nesigur, ca şi viitorul.

Viitorul, noi îl vom hotărî, prin felul în care vom creşte noile generaţii!

„Ce are să fie pruncul acesta?“ se întrebau vecinii, - în casa bătrânului Zaharia, când s'a născut Sf. Ioan Botezătorul.

Prin antiteză, ne întrebăm şi noi: Ce vor deveni pruncii crescuţi în statele imperialiste în coloniile lor, unde sănătatea copiilor e roasă de boli, exploatare şi mizerie. Dar lucrul cel mai dureros e că se schilodesc sufletele lor, printr'o educaţie otrăvitoare, în care ura de rasă şi în genere faţă de om, e propovăduită de pe catedră! Profesorul Nancy, rector la Universitatea din statul Florida, a declarat: „Socot că trebuie să instaurăm o educaţie care să se bazeze pe legile junglei. Asta înseamnă că fiecare trebuie să înveţe să ucidă. Eu personal, nu socot că ar trebui să limităm ducerea războiului de către forţele terestre, aeriene şi maritime şi să restrângem metodele şi armele de distrugere. Eu aşi aproba războiul bacteriologic, folosirea gazelor şi războiul atomic!“

Iată ce fel de oameni stau în fruntea institutelor de învăţământ în S. U. A.! Iată cum se face educaţia copiilor în regimul imperialist! Unora ca acestora li se adresează Mântuitorul: „Câte voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi şi voi aşişderea“ (Matei VII, 12). Iar Sf. Apostol Pavel, spune: „Şi voi părinţilor, să nu întărâtaţi spre mânie pe fiii voştri!“ (Efeseni VI, 4).

In staulul din Betleem, la picioarele Pruncului Iisus, a învăţat omul respectul pentru copil. Dacă în păgânism, copiii erau aduşi jertfă zeilor Moloh şi Baal, nu tot aşa s'a întâmplat cu Isaac, fiul lui Avraam, care a fost oprit la timp să-şi jertfească fiul! In V. Testament copilul era răscumpărat dela templu în mod simbolic, cu 5 sicli; pentru a aminti părinţilor că nu dispun numai ei de soarta şi educaţia copiilor.

Sf. Ioan Hrisostom, în omilia 55, la Ev. dela Matei, spune: „Ce faceţi voi? Vă îngrijiţi să vă faceţi copiii mai bogaţi,

mai grozavi, mai puternici! dar a-i face mai buni, mai blânzi, nu vă gândiţi".

In S. U. A. sunt judecaţi anual 275.000 copii, pentru diferite crime! Iată victimele ideologiei neomaltusianiste! După educatori şi copii! „Vai de cel ce se sminteşte, dar mai vai, de cel prin care vine sminteala! Căci cel care va sminti pe vreunul din aceşti mai mici, mai bine i-ar fi fost de s'ar fi aruncat în fundul mării, cu o piatră de grumaz".

Emisiunile de radio americane, cinematograful, televiziunea, literatura bulevardieră, toate caută să întipărească în conştiinţa copiilor, ideia necesităţii violenţei ca „bază a vieţii" şi ca „stare firească" a societăţii umane. De curând revista „Colier's" scria: „Vălul moralei şi civilizaţiei trebuie dat la o parte de pe sufletul omului, eliberându-se astfel fiara care se ascunde sub acest văl".

Iată documentarea morală, care are consecinţe dezastruoase pentru educaţia tinerei generaţii.

Cine este acel printre voi, care, dacă fiul său îi va cere pâine, el îi va da piatră, sau dacă îi va cere peşte, îi va da şarpe". In loc de hrană (pâine sufletească) le dai piatra violenţei, ca „bază a vieţii" în loc de peşte le dai şarpe, care le înveninează sufletele cu teorii neomaltusiene.

Soarta lor este la fel ca a celor 40 de copii ce au fost sfârtecaţi de urşi, pe timpul proorocului Elisei (II Impăraţi II, 23).

Ce contrast isbitor între teoreticienii neomaltusianişti cari se irijează în mentori ai opiniei publice şi între pasagiile scripturistice în care Tobie dă sfaturi fiului său!

* * *

Acesta e tabloul întunecos al vieţii copiilor din ţările capitaliste şi colonii!

In faţa pericolului care ameninţă pacea, viaţa şi viitorul copiilor, în faţa pregătirilor febrile de răsboiu, care în ţările capitaliste, sau aservite imperialismului american, apasă asupra nivelului de trai, asupra sănătăţii şi educaţiei copilului, în faţa exterminării copiilor coreeni, a copiilor din Vietnam, Malaya, etc. pentru a nu îngădui ca aceiaşi soartă să se abată şi asupra tuturor copiilor din lume, s'au ţinut câteva congrese internaţionale şi s'a fixat Ziua internaţională pentru apărarea copilului.

Ziua aceasta constituie un minunat prilej pentru a trece în revistă realizările din Uniunea Sovietică şi din ţările de democraţie populară, realizări obţinute pentru asigurarea unui trai mai fericit, tinerei generaţii.

In aceste ţări, se prevăd în bugetul statului credite uriaşe, pentru nevoile de ocrotire a mamei şi copilului — lucru neîntâlnit în ţările capitaliste! Creşele, căminele de zi, grădiniţele sezoniere, institutele preşcolare, etc. stau la dispoziţie celor micuţi, după cum şcolile au fost înmulţite în proporţii nemaiîntâlnite în istoria culturii! Palatele şi casele pionerilor, teatrele de vară, teatrele de păpuşi, casele de odihnă, coloniile, împrospătează forţele tinerei generaţii, care cu drept cuvânt a fost numită: „primăvara şi nădejdea omenirii!"

In acest timp, în S. U. A. după datele oficiale — trei milioane copii de vârstă şcolară, sunt nevoiţi să muncească în fabricile de conserve, de textile, de tutun. In Mozambic (colonii) numărul analfabeţilor reprezintă 99% din populaţie. In India (colonie engleză) 91% din populaţie este analfabetă. In Indonezia, şapte milioane copiii nu pot frecventa şcoala. In Italia şi Jugoslavia 40% din copii nu învaţă, iar în Spania, 50%.

„Voi părinţilor, să creşteţi pe fiii voştri, în învăţătură" spune Sf. Ap. Pavel (Efeseni VI, 4).

Sub regimul burghezo-moşieresc, ţara noastră avea cel mai mare procentaj de mortalitate infantilă, din Europa. In vechea Românie din 4 copii, unul murea înainte de a fi împlinit un an. Din cauza lipsei de îngrijire medicală, mureau anual 8000 femei, în urma naşterilor. Nici-o singură casă de naştere, nu exista în anul 1938. Astăzi casele de naştere, creşele şi căminele de copii, sunt presărate în toate comunele.

Imperialiştii, nu numai că nu le construiesc, dar, le şi distrug. Ei bombardează creşele şi căminele de copii şi mitraliază din avioane, pe copiii nord-coreeni, surprinşi la joc.

Pentru apărarea vieţii copiilor lor, luptă până la ultima suflare, femeile coreene! „Copiilor nu uitaţi geamătul mamelor voastre!" (Eclesiast VII, 29).

Pentru salvarea copiilor, trebuie să-şi unească eforturile toţi oamenii care doresc pacea din întreaga lume! Ziua internaţională a copilului trebuie să strângă rândurile partizanilor păcii de pretutindeni, într'un front comun!

Pr. Gheorghe Fântână
Protopop Tg. Frumos

DE ZIUA COPILULUI

Copii iubiţi din ţara mea:
Feciori şi fiice şi nepoţi,
Mi-i gândul astăzi la voi toţi
Şi-aşi vrea să-l scriu, dac'aşi putea...
Să-l scriu aşi vrea.

Să spun de toate... n'am să pot...
Dar vai, să nu fiţi supăraţi...
Eu sunt bătrân... şi nu'ntrebaţi
Dece nu spun... Aşa socot...
Şi-atâta tot!

E ziua voastră — a tuturor...
Părinţii voştri vă cinstesc
Cu dragoste... şi preţuiesc
Vieaţa voastră ca pe-a lor,
Ca pe-un odor.

Căci doar ei, pentru voi muncesc,
S'aveţi un trai mai fericit
Decât avut-au ei sortit
Şi-au îndurat jug boieresc
Şi chiaburesc.

Al mamei dulce sân îl ştiţi
Şi mângâierea mânii moi;
Socot că nimeni dintre voi
N'aţi fost de soartă oropsiţi
Şi chinuiţi.

Voi, şcoli aveţi câte poftiţi
Şi dreptul liber să'nvăţaţi,
Iar vara'n taberi când plecaţi,
Cu cântece vă'nveseliţi,
Nestingheriţi.

Răsună codrii când daţi glas
La cântece şi veselii;
A voastră-i viaţa, dragi copii!...
Eu stau, în gând şi fac popas
Cu voi... un ceas.

Pe plaja mării vă lungiţi,
Scăldând la soare trupul gol;
Iar dacă'l ungeţi cu nămol,
In apă cât vă sbenghiuiţi,
Il curăţiţi.

Şi anii trec... plăcut... uşor,
Că n'aveţi grijă şi nici nevoi;
Vieaţa este pentru voi;
Ca filmul bun, technicolor,
Odihnitor.

Copii, ca voi de fericiţi
Nu sunt copiii multor ţări;
Să ştiţi, că'n depărtate zări,
Gândaci ca voi, sunt oropsiţi
Şi chinuiţi.

Ei nu ştiu de al mamei glas
Duios şi blând, mângâietor
Iar leagănul prunciei lor:
Movile de moluz, rămas
La orice pas...

Ei nu ştiu a cânta de loc
Şi nici a râde, ei nu pot;
A plânge ştiu... şi-atâta tot!
Ei sunt născuţi sub ploi de foc
Şi n'au noroc.

Flămânzi şi goi... fără cămin,
Schilozi... târându-se pe drum;
Aşa viaţă, la ce bun,
S'o duci numai într'un suspin
De plâns şi chin!

De-aceia, dragii mei copii,
Vă dau un sfat: să-i ajutaţi:
Durerea să le-o uşuraţi
Cu-a voastre mici economii
De prin cutii.

Iar când se va statornici
O pace dreaptă — a tuturor,
Atuncea şi pruncia lor,
Pe-o cale nouă va porni
Şi va'nflori.

Pr. Teodor Vrănescu—Iaşi

SESIUNEA CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

In zilele de 15-20 Iunie a. c., s'a ţinut la Budapesta Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii. Pentru majoritatea sdrobitoare a populaţiei globului pământesc, Consiliul Mondial pentru apărarea şi Consolidarea păcii între oameni, între popoare, este astăzi forul cel mai reprezentativ şi mai autorizat pentru a apăra şi întări cel mai mare bun al vieţii — chiar viaţa însăşi — Pacea.

Acest uriaş şi nemaiîntâlnit for mondial, a fost înfiinţat în toamna anului 1950, în urma hotărîrei luată de Congresul Mondial pentru apărarea păcii, care s'a ţinut în Noembrie 1950 la Varşovia. S'a luat această hotărîre, pentruca lumea iubitoare şi luptătoare pentru pace, să-şi aibă un Biurou Executiv compus din reprezentanţi ai cât mai multe popoare. Astfel până la sesiunea dela Budapesta, Consiliul era compus din 296 persoane, reprezentând 70 de ţări. La Budapesta s'au mai cooptat noui membri, despre ale căror nume şi număr vom lua cunoştinţă ulterior.

Acest consiliu se întruneşte, cu scopul de a analiza evenimentele cu repercusie asupra Păcii, petrecute până la momentul întrunirei şi pentru a trasa sarcini noui pentruca pe viitor evenimentele să evolueze spre o destindere din ce în ce mai pronunţată, până când dorinţa şi lupta pentru instaurarea păcii în lume, va deveni aproape unanimă, iar cei câţiva instigatori şi profitori ai războaielor, vor trebui să cedeze pentru totdeauna.

Privind la activitatea acestui măreţ for, ne putem da seama de uriaşa sa contribuţie la cunoaşterea şi desbaterea marelor probleme care despart popoarele, creind o opinie publică puternică, menită să impună dorinţa sa de pace guvernelor diferitelor ţări. Putem spune, pe

drept cuvânt, că acest mondial for este menit să facă o preţioasă educaţie masselor populare din lumea întreagă, începând cu savantul care până mai ieri stătea înfundat în laboratorul său, neinteresându-se de cele ce se petrec în lume şi până la cel mai simplu şi mai umil cetăţean, lucrător în fabrică sau truditor pe ogor, care deasemenea nu se interesau nicicând de mersul politicei din lipsă de pregătire, trezindu-se doar în clipa când goarna mobilizării îi chema să lupte, de cele mai de multe ori pentru pofta de câştig a bancherilor.

Politica lumii pe o mare porţiune a globului nu o mai fac profitorii, ci însăşi popoarele; care au luat în propriile lor mâini frânele destinelor lor. Iar acest lucru va deveni o realitate în toată lumea, care nu va mai fi condusă de cutare concern sau trust, de interesele cutărui sau cutărui partid, ci de însăşi clasa muncitoare, înfrăţită pe baza internaţionalismului proletar cu clasa muncitoare a tuturor popoarelor. Se va vedea atunci—şi poate nu e departe ziua — că fericirea vieţii nu se creiază din teoria genuciderii maltusiene — ci din colaborarea tuturor oamenilor muncii din lumea întreagă, din punerea în valoare a resurselor bogate ale acestui pământ care este în stare să hrănească mult mai multă populaţie decât numără lumea la ora actuală.

In acest sens, Consiliul Mondial al Păcii are măreţul rol de mobilizator, de trezitor la realitate a tuturor oamenilor şi popoarelor, pentru a lua cauza păcii în propriile lor mâni şi a o apăra până la capăt. Cine nu ştie astăzi de Consiliul Mondial al Păcii? Pe buzele cărui om cinstit din largul lumii, nu stă astăzi cuvântul scump de pace? Care mamă sau soră, care tată sau frate, care om conştient ar mai fi astăzi indiferent dacă fiul, fratele, ruda, cunoscutul sau semenul său, ar fi luat să moară pe câmpul de bătaie pentru o cauză streină şi nedreaptă? Tocmai aici stă temeiul uriaşului front al păcii. El nu mai este în stadiu de principiu teoretic, ci existenţa şi realitatea sa se fac simţite în fiecare ţară prin acte concrete şi manifestări adânc grăitoare, de care guvernele reacţionare trebuia să ţină seamă — vrând nevrând.

Deaceia, întrunirile Consiliului Mondial al Păcii, ne

sunt scumpe tuturor şi mai ales nouă celor ce credem şi mărturisim pe Hristos „Domnul Păcii“ iar lucrările lor sunt urmărite cu dragoste şi interes de noi toţi. Cine dintre noi nu a citit în gazete zi de zi, mersul desbaterilor, problemelor ce au constituit ordinea de zi, vorbitorii ce s'au perindat la măreaţa tribună ale căror nume ne sunt acum — în majoritate cunoscute şi unele chiar familiare. Cine nu pronunţă cu plăcere ca şi cum ar pronunţa numele unei rude dragi, nume ca ale lui Frederic Joliot Curie — preşedintele Consiliului Mondial al Păcii, sau al lui Pietro Neni, Gabrielle d'Arbussier, Emanuel d'Astier dela Vigerie, Jean Lafitte, Neculai Tihonov, Illya Ehremburg, Monica Felton, Jammes Endicot, Hevllet Jonsson, Go-Mo-Jo, Eugenie Cotton, Isabelle Blume şi atâtea alte nume de diferite neamuri, ocupaţii, concepţii, dar cu aceiaşi fierbinte dorinţă a păcii. Savanţi, literaţi, artişti, mitropoliţi, episcopi, preoţi, pastori, ingineri, muncitori, etc. toţi sunt înfrăţiţi sub acelaş steag al păcii şi al vieţii. Sesiunile Consiliului sunt adevărate sărbători pentru toată lumea iubitoare de pace.

De astă dată Consiliul şi-a ţinut sesiunea în Capitala Ungariei. Albastru, culoarea ce simbolizează pacea, a dominat Budapesta. Faţada marii clădiri a Sindicatului Muncitorilor din Construcţii, unde a avut loc sesiunea, era în întregime învesmântată în pânză de culoarea cerului. Sala festivă era luminată feeric. Un porumbel alb strejuia deasupra tribunei. Cuvântul scump omenirii întregi, cuvântul pace, era scris cu litere albe pe fond albastru, în diferitele limbi ale popoarelor. Se putea auzi în sală pronunţat de oameni albi şi negri, de occidentali, de asiatici, de bărbaţi şi femei sosiţi din toate părţile lumii. Poporul român a fost reprezentat printr'o delegaţie compusă din: acad. Mihail Sadoveanu, preşedintele Comitetului permanent pentru apărarea Păcii din R. P. R., prof. univ. Sorin Toma, prof. univ. Florica Mezincescu, academicienii: D. Danielopol şi Mihai Ralea, Matei Socor membru corespondent al Academiei R. P. R. şi Prea Sfinţitul Valerian Zaharia, episcopul Oradiei.

După cuvântul de salut al Ministrului Invăţământului Superior al R. P. Ungare Tibor Erdey Gruz, prima şedinţă este deschisă de Emmanuel d'Astier de la Vigerie,

fruntaş al vieţii publice din Franţa şi membru al Consiliului Mondial al Păcii, în locul preşedintelui Joliot Curie bolnav. Cea dintâi ia cuvântul Isabella Blume (Belgia) care cinsteşte memoria cunoscutului luptător pentru pace Jves Farge — mort într'un accident la începutul anului.

După cuvântul de deschidere al preşedintelui, Jean Lafitte, secretarul general propune ordinea de zi :

1. — Tratativele şi destinderea internaţională şi
2. — Problema rolului şi componenţei Consiliului Mondial al Păcii.

Vorbeşte apoi reprezentantul celui mai mare popor din lume, Go-Mo-Jo preşedintele Academiei de ştiinţe a R. P. Chineze. „Toate diferendele internaţionale pot şi trebuie să fie rezolvate pe calea tratativelor paşnice şi a consultărilor reciproce. Această ideie simplă a şi obţinut aprobarea unui număr tot mai mare de bărbaţi şi femei din lumea întreagă. Spiritul păcii este pe cale să câştige masse tot mai largi, şi forţa popoarelor luptătoare pentru pace creşte zi de zi“, a spus Go-Mo-Jo.

In adevăr, popoarele îşi dau tot mai bine seama că rezolvarea tuturor chestiunilor internaţionale litigioase — armistiţiul în Coreea şi terminarea războaielor în curs, rezolvarea paşnică a problemei germane, ca şi a problemei japoneze, problemele privitoare la restabilirea şi desvoltarea legăturilor economice şi culturale între ţări, probleme în legătură cu asigurarea independenţei şi securităţii tuturor popoarelor, — pot fi rezolvate cu succes dacă se va reuşi a se face ca spiritul tratativelor să triumfe asupra politicii bazate pe forţă.

Chiar dela început Sesiunea Consiliului a fost deosebit de însufleţită, arătând că va fi bogată în roade, spre folosul păcii şi securităţii internaţionale.

In felul acesta s'au perindat pe la tribună vorbitori ai tuturor popoarelor lumii din toate cinci continente, de toate limbile, de toate culorile şi credinţele. Toţi vorbiau însă acelaş graiu, înfrăţindu-se sub steagul aceleiaşi dorinţe de nestăvilit, pacea.

Par'că îţi vine să crezi că şi această epocală manifestare preconizează unitatea neamului omenesc şi descendenţa lui din aceiaşi strămoşi. Iată o ocazie când limbile diverse se înţeleg atunci când e vorba de realizarea

unui deziderat sfânt, spre deosebire de turnul Babel, când limbile s'au despărţit din neînţelegere, pentru că au căutat să urmărească un scop rău. Deci răul desparte, binele apropie şi uneşte. Iată o lege stabilită şi verificată în rezolvarea problemei păcii.

Cele şase zile ale sesiunei dela Budapesta au fost zile măreţe de creaţie a unor premize solide din care să isvorască în mod natural concluzia zilei celei de a şaptea a măreţei sărbători a victoriei Păcii şi dragostei între toţi. Popoarele au învăţat mult din experienţa celui de al doilea război mondial. Ele nu vor să-şi mai verse sângele, să-şi vadă distruse ţările şi să-şi vadă spulberate familiile şi căminele pentru a îngrăşa pe corbii profiturilor de răsboi, pentru a satisface setea de putere a aventurierilor pretendenţi la dominaţia lumii. Imensa dorinţă de pace a omenirii găseşte un reazăm de nădejde în politica iubitoare de pace a ţărilor din lagărul păcii, în frunte cu Marea Uniune Sovietică.

Astăzi, ca şi în trecut, politica Uniunii Sovietice este o politică de menţinere şi consolidare a păcii, de luptă împotriva pregătirii şi deslănţuirii războaelor, politică de colaborare internaţională de desvoltare a legăturilor comerciale cu toate ţările.

In actuala situaţie internaţională care se caracterizează prin caracterul ei complex şi încordat, Uniunea Sovietică a adus din nou prin glasul conducătorilor săi şi prin cele două articole de fond din „Pravda“ publicate la 25 Aprilie şi 24 Mai a. c., claritate şi preciziune în problemele vieţii internaţionale, indicând calea spre o destindere internaţională. Cuvintele conducătorilor guvernului sovietic au fost întărite prin iniţiative menite să creeze largi posibilităţi de destindere şi înţelegere în asemenea probleme internaţionale cu un caracter arzător ca problema Coreei, Germaniei, Austriei, Chinei, etc. In problema coreeană, Uniunea Sovietică a sprijinit imediat şi cu hotărîre propunerile părţii coreene şi chineze, care au dus la reluarea şi la desfăşurarea cu succes a tratativelor de armistiţiu, după lunga întrerupere a tratativelor, provocată de partea americană.

Indicativele de pace ale Uniunii Sovietice, ale R. P.

Chineze şi ale celorlalte ţări din lagărul democratic au dat fiecărui om cinstit prilejul de a constata şi verifica din nou deplina concordanţă care există între cuvintele şi faptele conducătorilor ţărilor democrate.

Iniţiativele de pace ale Uniunii Sovietice au avut un ecou uriaş în mijlocul popoarelor iubitoare de pace. Aceasta a creiat condiţii favorabile pentru înfăptuirea unei destinderi internaţionale. Popoarele cer ca şi cuvintele oamenilor de stat din occident cu privire la dorinţa de pace a guvernelor lor să fie confirmate prin fapte.

Exprimând voinţa poporului nostru, Guvernul Republicii Populare Române, duce o politică de pace şi prietenie cu toate popoarele. Poporul român, şi guvernul R. P. R. sprijină şi vor sprijini toate iniţiativele care îşi pun ca ţel asigurarea păcii şi colaborării între popoare, înfăptuirea destinderii internaţionale.

Destinderea internaţională nu este însă pe placul celor interesaţi în militarizarea economiei, în menţinerea cursei înarmărilor, în obţinerea profiturilor maximale de pe urma războaielor. In S. U. A. şi în alte ţări, mai sunt cercuri influente care nu au tras învăţăminte din evenimentele istorice ale celui de al doilea război mondial, şi care, fiind protivnice reglementării paşnice a problemelor litigioase, se străduesc din răsputeri să zădărnicească orice progres, care se face în acest sens. Numai astfel se explică faptul că, deşi au trecut 8 ani dela terminarea războiului antihitlerist, o asemenea problemă cheia pentru pacea şi securitatea Europei şi a lumii, ca problema germană, nu a fost încă rezolvată, aşa cum ar ar fi fost firesc, prin încheierea unui tratat de pace şi stabilirea unei Germanii unite, paşnice, democratice şi independente. Poporul român a avut de suferit de două ori într'un sfert de veac considerabile pierderi omeneşti şi distrugeri de bunuri materiale depe urma expansiunii imperialismului german, de pe urma aventurii militarismului german. Poporul nostru este adânc interesat într'o astfel de rezolvare a problemei germane, care să împiedece renaşterea unei noui agresiuni germane. Calea spre o asemenea rezolvare a problemei germane a fost înscrisă în documentele internaţionale încheiate la sfârşitul răz-

boiului antihitlerist: acordul dela Yalta şi acordul dela Postdam. Aceste documente fixează necesitatea stabilirei unui stat unit, paşnic şi democratic al poporului german, cu respectarea drepturilor sale fireşti la libertate şi independenţă naţională. Poporul nostru sprijină pe deplin alături de opinia publică iubitoare de pace din toate ţările Europei şi ale lumii, forţele democratice ale poporului german în lupta lor pentru unitate şi pace.

In ultima vreme, guvernul R. D. Germane a luat o serie de hotărâri cu privire la înbunătăţirea situaţiei materiale a populaţiei, la înlesnirea comunicaţiilor dintre Berlinul răsăritean şi cel occidental, etc., hotărîri menite să înlesnească unificarea Germaniei şi cauza destinderei internaţionale. Nu întâmplător, duşmanii păcii au înscenat recenta acţiune provocatoare din Berlinul răsăritean, acţiune care a eşuat.

Tocmai în aceste zile, când ideia destinderii internaţionale a fost îmbrăţişată de cercurile cele mai largi, când ideia rezolvării problemelor litigioase pe calea tratativelor paşnice a dobândit un asemenea succes, ca semnarea acordului dela Panmunjon cu privire la schimbul de prizonieri, care este preludiul încheierei armistiţiului, duşmanii făţişi şi cei ascunşi ai păcii îşi intensifică uneltirile mai mult ca oricând.

Popoarele au învăţat însă să nu se lase provocate, au invăţat să fie vigilente şi să-şi urmeze cu calm şi energic drumul spre ţel. Interesul vital al tuturor popoarelor cere ca rezistenţa cercurilor agresive să fie înfrîntă, ca pacea să triumfe. Aşa se va şi întâmpla. Pacea va triumfa. Aceasta este atmosfera care a domnit şi în care s'au desfăşurat desbaterile sesiunei Consiliului Mondial al Păcii, încheiate la 20 Iunie a. c. la Budapesta. Popoarele lumii, prin reprezentanţii lor, şi-au spus răspicat cuvântul. Şi acest cuvânt este greu, neputând fi trecut cu vederea. In balanţa destinderii internaţionale, hotărîrile Consiliului îşi au valoarea lor care contribuie în mod vădit la limpezirea orizonturilor prin alungarea norilor încordării. Astăzi tot pământul este încins în cea mai uriaşă şi frumoasă horă pe care o cântă şi o joacă toate rasele, toate naţiile, toate credinţele şi toate limbile. Ea se chiamă hora păcii, o horă cum n'a mai cunoscut isto-

ria omenirii până acum. Ea n'are nevoie de muzicanţi din afara ei, pentrucă înşişi jucătorii cântă melodia ce a avut darul extraordinar să înfrăţească, să unifice toate limbile într'una singură care se chiamă limba păcii. Datorită ei popoarele se cunosc astăzi unele pe altele, cum nu s'au cunoscut nici odată înainte vreme şi sunt hotărâte să creieze o lume nouă, fericită care se numeşte lumea păcii, despre care Sf. Scriptură spune că va fi asemenea unui pământ nou şi a unui cer nou, în care săbiile se vor preface în pluguri.

Poporul român participă activ şi din toată inima la lupta mondială pentru pace. Poporul nostru va face, în ce-l priveşte, toate eforturile pentru consolidarea forţelor păcii, pentru triumful spiritului tratativelor asupra spiritului forţei, pentru înfăptuirea destinderei internaţionale. El este ajutat în considerabilă măsură de Sf. noastră Biserică Ortodoxă Română, care, cu timp şi fără timp, predică şi luptă activ pentru întronizarea păcii în lume potrivit învăţăturii Domnului şi Mântuitorului Hristos.

Această acţiune a fost apreciată la justa ei valoare şi iată că în ziua de 7 Iunie a. c., Conducerea ţării noastre a răsplătit-o prin acordarea decoraţiei „Steaua Republicii Populare Române; Prea Fericitului Patriarh Justinian, I. P. S. Mitropolit Sebastian, I. P. S, Mitropolit Nicolae Balan, P. S. Valerian al Oradiei şi câtorva preoţi, prin persoanele lor fiind decoraţi toţi preoţii şi credincioşii Bisericii noastre. Angajament solemn luăm şi cu această deosebită ocazie să continuăm lupta activă pe linia apărării şi consolidării păcii ştiind că luptăm pentru fericirea vieţii, pentru instaurarea Impărăţiei lui Dumnezeu şi pentru mântuirea sufletelor noastre, care este singurul ţel pentru care ni s'a dat viaţa, care s'o trăim spre slava lui Dumnezeu şi iubirea de aproapele şi nu pentru a ne pândi şi a ne omorî unii pe alţii.

Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, terminată de curînd la Budapesta, a avut menirea să ne întărească pe această poziţie, să ne dea puteri noui şi să ne îndemne a purta cu şi mai mare dârzenie steagul păcii şi al înfrăţirii popoarelor, până ce el el va flutura triumfător şi permanent deasupra întregului glob pământesc.

Pr. Laurenţiu Popovici—Iaşi

CONGRESUL MONDIAL AL FEMEILOR

Privind măreţul tablou, realizat în Copenhaga în zilele însorite de vară a lunei Iunie (5-8) a. c. rămânem plăcut impresionaţi de numărul şi diversitatea femeilor din toate colţurile pământului.

Acolo şi-au strâns mâna reprezentantele U. R. S. S. cu cele ale S. U. A.

Acolo s'au îmbrăţişat femeile din China Populară cu cele din Birmania, invadată de ciancaisişti. Acolo s'au cimentat prietenia, prin sărut frăţesc, dintre vajnicele luptătoare Eugenie Cotton, Raymonde Dien, Ellise Branco, Monica Felton, ş. a.

Şi ţinuturile îndepărtate ale Mexicului, Venezuelei, Libanului, Spaniei, Elveţiei, ş. a. dau măreţului congres un colorit bogat.

Pe steagul delegatelor era scris: „La luptă pentru un trai mai bun, dobândirea drepturilor politice şi sociale şi instaurarea unei păci trainice".

Oare faptul că Birmania, în urma descrierii reprezentantei Daw Amah, cu o populaţie de 17 milioane locuitori, are o singură maternitate, poate trece fără a impresiona opinia lumii întregi ?

Oare Abassiach, reprezentanta delegaţiei Algeriene, vorbind despre crunta şi nemiloasa exploatare a genului femenin dela vârsta de 10 ani, n'a lăsat amintiri dureroase în inimile multor mii de alte femei delegate ?

Dar cuvintele Anitei Rivos, delegata Spaniei, care a zugrăvit viaţa neagră a muncitorilor din Spania, retribuite la munca egală cu cea a bărbatului, cu un salar scăzut cu 30%-40%, au rămas fără ecou la Congresul din Copenhaga ?

In aceste ţări femeia nu cunoaşte egalitate în drepturi. Ea este o victimă a discriminărilor pe plan politic, economic, social cât şi în cadrul familiei.

Nu mai puţin grea este situaţia femeilor din Grecia, Turcia,

Jugoslavia şi din colonii. Astfel în India, femeia este roaba tatălui iar ulterior a soţului, iar munca grea şi lipsa de ocrotire fac la fiecare 1000 de femei, aproape 100 să moară la prima naştere.

Deaceia, deşi la O. N. U. s'a reclamat egalitatea în drepturi ale femeilor, fără să ceară guvernelor să ia măsuri pentru garantarea lor, totuşi S. U. A. şi Anglia au refuzat să le semneze.

Unitatea căsătoriei „ceiace a unit Dumnezeu, omul să nu despartă", (Matei 19, 6.) dragostea care stă la baza convieţuirii dintre bărbat şi femeie, poruncită de Ap. Pavel în epistola către Efeseni V, 1 şi inexistenţa deosebirii în Hristos dintre partea bărbătească şi femeiască (Galateni 3, 28) îndreptăţesc acţiunea femeilor pentru dobândirea drepturilor egale cu cele ale bărbatului şi din punct de vedere creştinesc.

Nu există femeie căreia să nu-i fie dragă viaţa copilului.

In dorinţa ocrotirii celor mici şi scumpi, glasul a milioane de mame cer luarea de măsuri sanitare pentru a-i preveni de boale, introducerea pretutindeni a învăţământului elementar general şi gratuit, observarea cu stricteţe a codului muncii, neadmiţând copii sub 14 ani în fabrici, uzine şi şantiere să presteze munci grele.

In ţările burgheze, pictorii găsesc destule motive de inspiraţie, precum şi modele la tot pasul pentru a expune printre lucrările lor mizeria copiilor.

Unii stau pe timp ploios, rece, desculţi şi acoperiţi cu sdrenţe în faţa bordeiului dărăpănat, alţii răsfoind gunoaiele depe maidane îşi astâmpără foamea cu resturile găsite.

Nu lipsesc nici acele tablouri care ne pun în faţă copii delicvenţi, consecinţă a filmelor poliţiste şi al literaturii capitaliste.

Unii ca cei din Algeria, ajung la vârsta de 20 ani roşi de tuberculoză, iar alţii ca cei din Vietnam, Malaya, Coreea şi S. U. A. carne de tun pentru afacerişti şi aţâţători la războiu.

Fără ecou au rămas pentru slujitorii viţelului de aur cuvintele Domnului: „Lăsaţi copiii să vină la mine"! Dela crime împotriva viitorului capital social, împotriva tinerelor talente şi deschizători de drumuri noi, nu-i opreşte nici starea lor nevinovată şi plină de curăţenie sufletească şi nici asigurarea din partea lui Iisus că „unora ca acestora este împărăţia cerurilor". (Matei 19, 4).

Congresul mondial al femeilor din ţările lagărului păcii enumără realizările pentru cei mici din patria lor.

Reprezentanta URSS. N. Popova, vorbind despre situaţia

copiilor, subliniază că viitorul acestora este indisolubil legat de instaurarea unei păci drepte.

Congresul dela Copenhaga oferă tuturor femeilor lumii, prilejul de a-şi spune cuvântul în acest senz şi de a-şi afirma voinţa pentru încetarea războaielor în curs, reducerea înarmărilor şi încheierea unui Pact al Păcii între cele 5 mari puteri.

Care altă problemă formează obiectul atât de mult preţuit în creştinism ca cea a păcii? Ea este salutul la intrarea şi ieşirea Domnului din case. Ea este testamentul încredinţat lumii întregi, scurt timp înainte de înălţarea sa şi ea este condiţia mântuirii sufleteşti.

„Pace vouă", „pacea mea las vouă" şi „urmaţi cele ale păcii" formează cercul de glorie al creştinismului. (Rom. 20, 21).

Lichidarea inegalităţii în drepturi, cucerirea de noui poziţii egale cu ale bărbatului, ocrotirea copilului şi impunerea păcii, sunt chezăşuite de zorile unei vieţi noi, care s'au arătat în ţările socialismului.

Primele care în decursul istoriei s'au bucurat de rînduelile minunate ale unei lumi noui, de egalitate deplină în drepturi pe toate tărîmurile sociale şi de stat, de grija permanentă a statului pentru creşterea necontenită a nivelului de trai, au fost femeile sovietice.

In URSS. femeile s'au ridicat în posturi înalte de răspundere în toate domeniile vieţii de stat: 280 femei sunt deputate în Sovietul Suprem, peste 2.500.000 femei lucrează în instituţiile ştiinţifice de învăţământ şi cultural educative.

Pentru munca depusă în slujba poporului şi a patriei, pe pieptul a sute de femei străluceşte medalia cea mai înaltă, „Premiul Stalin".

Fiicele Chinei Populare, urmând exemplul femeilor sovietice, participă activ la lupta pentru construirea vieţii noi.

Cu mândrie privesc femeile muncitoare din patria noastră, odinioară exploatate, umilite şi înjosite, la cuceririle dobândite în anii regimului democrat popular.

Nu există loc de muncă în ţara noastră, unde să lipsească femei. In Marea Adunare Naţională sunt 66 deputate, în Sfaturile populare 27.841 femei deputate, iar în învăţământul superior peste 2000 cadre didactice.

Ca în toate ţările lagărului democratic, partidul şi guvernul R. P. R. acordă o grijă deosebită ocrotirei mamei şi copilului.

Pe lângă „medalia muncii" peste 11.000 femei au fost distinse

cu înaltul titlu de „Mamă Eroină“, cu ordinul „Gloria Maternă“ şi cu „Medalia Maternităţii“.

Şi femeile din Coreea Democrată au stârnit admiraţia şi simpatia tuturor femeilor, pentru devotamentul şi jertfa lor pe altarul patriei şi al muncii constructive din spatele frontului.

Cu adevărat, spre deosebire de marile cuceriri dobândite de femeile din lagărul păcii, viaţa celor din ţările coloniale şi dependente, asuprirea lor este monstruoasă.

Congresul dela Copenhaga constituie deci cea mai bună tribună, de unde femeile să arate cum sunt călcate în mod barbar în picioare interesele şi drepturile lor cele mai elementare, la ce crudă şi barbară asuprire sunt supuse ele şi odraslele lor.

La acest Congres Mondial, femeile au găsit o confirmare vie că ele sunt o forţă puternică, ca unele care alcătuiesc jumătate din omenire şi că desideratele lor nu pot rămâne vorbe goale.

Preot Vladimir Grosaru—Iaşi

CONGRESUL CEL DE AL III-lea ŞI CEL DE AL IV-lea FESTIVAL AL TINERETULUI ŞI STUDENŢILOR PENTRU PACE ŞI PRIETENIE

„Toate drumurile duc la Bucureşti, vara aceasta" este lozinca tinerimei din toate ţările lumii pentru vara anului 1953. In adevăr, Ţara noastră şi în mod special, Capitala Ţării noastre a fost distinsă de către F. M. T. D. cu onoarea de a găzdui sesiunea celui de al treilea Congres Mondial al Tineretului şi celui de al patrulea Festival Mondial al Tineretului. Acest lucru se ştie încă din toamna anului trecut de când Biuroul executiv al Comitetului F. M. T. D. a fixat această sesiune şi poporul român a luat act cu plăcere şi mândrie de această cinste. Incă depe atunci au început pregătirile pentru întâmpinarea acestor mondiale evenimente şi, cu cât ne apropiem de data începerii lor, cu atât pregătirile sunt mai febrile şi ele au pătruns până în cele mai ascunse colţuri ale R. P. R.

Congresul va începe la 25 Iulie, iar Festivalul la 2 August şi va ţine până la 16 August a. c. Acest măreţ Festival, care va constitui o strălucită expresie a solidarităţii şi a unităţii tineretului de pretutindeni în lupta pentru pace, o grandioasă trecere în revistă a forţelor tineretului luptător pentru pace, este aşteptat cu interes în întreaga lume, pentrucă el va răspunde celor mai înalte aspiraţii ale tinerii generaţii. In toate ţările globului, tineri de diferite naţionalităţi, opinii politice şi credinţe religioase, uniţi prin dorinţa fierbinte comună de a apăra pacea, organizează festivaluri locale, întâlniri sportive, concerte, concursuri culturale, spectacole de amatori, întâlniri, schimburi de mesagii şi alte acţiuni, care au drept scop popularizarea Festivalului Mondial şi mobilizarea masselor celor mai largi ale tineretului la pregătirea acestuia. Toate acestea exprimă dorinţa înflăcărată a tineretului de pretutindeni de a participa în număr cât mai mare la Festival. Unele delegaţii din ţările mai îndepărtate,

ca de pildă, cele din Australia şi Noua Zelandă, au şi pornit spre Bucureşti, pentru a ajunge la timp la Festival.

Pe întreg cuprinsul patriei noastre, pregătirile pentru Festival au luat o mare amploare. Ele constituie o mărturie vie a hotărîrii poporului nostru de a face primire cu adevărat sărbătorească zecilor de mii de delegaţi de peste hotare, astfel încât aceştia să simtă că au păşit pe pământul unei ţări libere care îşi închină toate forţele construcţiei paşnice.

Cu câtă nerăbdare aşteaptă tineretul patriei noastre această zi minunată! Mândru de cinstea acordată ţării sale, el întâmpină Festivalul prin noi succese în muncă şi învăţătură, în bătălia pentru o recoltă înbelşugată, în lupta pentru însuşirea ştiinţei şi culturei înaintate. Sute şi sute de mii de tineri şi vârstnici muncesc cu multă dragoste la înfrumuseţarea oraşelor şi satelor, pretutindeni răsar noi parcuri, squaruri şi grădini, se repară numeroase străzi, devine tot mai plăcut aspectul clădirilor. Ei transformă Bucureştiul într'un oraş al cântecelor şi dansurilor, al sportului şi muzicei, într'un oraş al tinereţii. Creşte văzând cu ochii, construcţia Parcului de Cultură şi Sport „23 August". Acolo unde abia în urmă cu câteva luni se afla un teren pustiu, cu gropi şi bălării, braţe tinere înalţă un mare stadion, cu o capacitate de 80.000 locuri. Aplicând cele mai înaintate metode de lucru constructorii sunt mult ajutaţi de faptul că o bună parte a muncii se efectuează mecanizat. Alături de tineretul de pe acest şantier — ca şi de pe cel al teatrului în aer liber şi al cinematografului din raionul „Griviţa Roşie" mii de cetăţeni ai capitalei, bărbaţi şi femei, vin să lucreze voluntar multe ore din timpul lor liber. Ba chiar şi din alte localităţi ale ţării vin cetăţeni în ziua lor liberă ca să dea o mână de ajutor. Până acum s'au totalizat peste 500 mii ore de muncă voluntară. Acestea sunt pilde minunate care glăsuesc despre înflăcăratul patriotism al oamenilor muncii din ţara noastră, despre dragostea de pace a poporului nostru, care doreşte să salute prin muncă paşnică, însufleţită, pe tinerii soli ai păcii şi prieteniei din lumea întreagă.

Dar acest avânt domneşte în toată ţara. Astfel în oraşul Stalin, în faţa Uzinei de tractoare, se construeşte un frumos parc de cultură şi odihnă. La Bârlad înfloresc noi grădini. S'au intensificat lucrările la blocurile muncitoreşti din Petrila. La Timişoara au fost alese până acum 702 comitete de pregătire. In raionul Câmpina toate cele 700 brigăzi utemiste lucrează peste normă. Conducerea navigaţiei regionale S. R. N. Galaţi, a aprobat ca

vasul „Iaşi“ să fie predat tineretului. Tinerele muncitoare dela fabrica „8 Martie“ din Piatra Neamţ, s'au angajat ca, în timpul liber să confecţioneze – până la 15 Iunie – 50 flanele pe care le vor oferi în dar participanţilor la Festival. Pe aceste daruri ele vor tricota, scris în diferite limbi, cuvântul scump tinerilor din întreaga lume. „Pace“. Tânărul miner Mihai Ştefan dela Petrila-Hunedoara s'a angajat ca până la deschiderea Festivalului să-şi îndeplinească şi planul de muncă pe anul 1954.

Şi exemple de felul acesta s'ar putea da cu zecile de mii. Nu există colţişor al Patriei noastre în care pregătirile pentru Festival să nu se fi împletit cu o intensă muncă pe tărâm obştesc.

Sunt nenumărate dovezile care vorbesc într'un grai simplu, de dragoste cu care tineretul nostru – alături de întregul popor – aşteaptă pe reprezentanţii tineretului de pe întreg globul. In orele libere, el pregăteşte zeci de mii de daruri, simbol al sentimentelor fierbinţi de solidaritate internaţională de care este animat.

In zilele luminoase de August, pe străzile Bucureştiului, vor flutura drapelele a zeci de ţări. Se vor întâlni în capitala patriei noastre libere, tineri din cele cinci continente. Se vor întâlni australieni şi chilieni, chinezi şi brazilieni, indieni şi nord-americani, francezi şi germani, italieni şi norvegieni, englezi şi vietnamezi. Vor fi prezenţi şi solii gloriosului tineret sovietic, cel mai fericit tineret din lume. Şi în toate limbile pământului vor răsuna cuvintele: „Pace-Prietenie“. Cel de al 4-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor – grandioasă trecere în revistă a forţelor tinerei generaţii luptătoare pentru pace va dovedi încă odată puternica unitate, prietenie şi solidaritate care leagă între ei pe tinerii de diferite naţionalităţi, opinii sau credinţe religioase, însufleţiţi de dorinţa comună de a contribui la asigurarea celui mai de preţ bun al lumii, pacea.

Deosebit de bogat va fi programul Festivalului. In zilele acestuia, se va da prilej de cunoaştere reciprocă a tezaurului cultural-artistic a zeci de popoare. Vor avea loc aproape 600 manifestări artistice, la care vor putea asista zilnic 200 mii spectatori. In 34 cinematografe şi săli, precum şi în alte 18 cinematografe în aer liber, 100 mii de oameni vor putea viziona zilnic cele mai valoroase filme din lumea întreagă. Pentru a putea reprezenta cu cinste ţara noastră la marile concursuri internaţionale 18 formaţiuni artistice din RPR, printre care corurile şi echipele de dansuri ale Ansamblului Consiliului Central al Sindicatelor şi

ale Ansamblului CFR. Corul şi echipa de dansuri ale Ansamblului artistic al comitetului orăşenesc UTM. ş. a. se pregătesc cu asiduitate. Vor avea loc deasemenea mari competiţii sportive, în cadrul cărora se vor întâlni peste 4000 sportivi din diferite ţări. Ţara noastră va participa la toate aceste competiţii, cum sunt: atletism, gimnastică, natație, sporturi nautice, volei, baschet, handbal, tenis de masă, ciclism, footbal, rugby, polo, haltere, lupte clasice şi lupte libere. Paralel cu pregătirea vârfurilor sportive care ne vor reprezenta în aceste întâlniri, masse largi de tineri se antrenează pentru a trece normele necesare cuceririi insignei Sportive a Festivalului.

In toate ţările lumii, pregătirile pentru Festival se desfăşoară sub semnul luptei pentru pace şi prietenie între popoare. Construind cu hărnicie şi pricepere, sub conducerea înţeleaptă a partidului, poporul nostru muncitor îşi făureşte o viaţă tot mai luminoasă, mai fericită. Pacea este o năzuinţă sfântă a sa.

Ei şi-au luat angajamentul de a realiza până la 25 Iulie a. c., din economii echivalente cu preţul de cost, un screper şi patru concasoare.

Alături de întregul popor, tineretul nostru muncitor, întâmpină Festivalul — marea sărbătoare a tinereţii, păcii şi prieteniei — cu noi biruinţe pe frontul construcţiei paşnice.

In afară de cinstea care se face Ţării noastre prin alegerea ei ca gazdă a acestui mondial sobor, ne mai gândim şi la partea practică şi folosul real pe care tinerimea întregii lumii îl va avea de scos din această sesiune. Aşa cum au declarat domnii: Enrico Berlingner şi A. D. Namazi — preşedintele şi secretarul F. M. T. D.-ului, „cel de al 3-lea Congres Mondial al Tineretului va avea competenţa necesară pentru a discuta probleme acute care preocupă tânăra generaţie şi va avea autoritatea necesară pentru a lua hotărîri în ce priveşte soluţionarea acestor probleme. Problemele care vor fi discutate în şedinţele plenare şi în Comisiile Congresului, interesează pe toţi tinerii din toate păturile sociale, indiferent de ocupaţiile şi preocupările lor. Tinerii vor discuta mijloacele pentru lichidarea mizeriei, foametei şi şomajului, asigurarea posibilităţilor de învăţământ şi de pregătire profesională, desvoltarea schimburilor culturale şi sportive, folosirea resurselor naţionale în interesul tineretului şi poporului, participarea tineretului la activităţile sociale şi politice pentru ca să aibă posibilitatea să-şi hotărască viitorul. La Congres tinerii vor discuta în spe-

cial în ce fel şi pe ce bază pot realiza unitatea în acţiunile lor şi colaborarea între diferitele organizaţii, grupări.

Faptul că toţi tinerii şi tinerele de diferite convingeri politice şi religioase, din toate colţurile lumii, îşi vor trimite reprezentanţi autorizaţi, faptul că toţi delegaţii aleşi fie că sunt sau nu membri ai organizaţiilor oficiale a F. M. T. D. vor avea dreptul să ia cuvântul şi să voteze, precum şi prezenţa observatorilor organizaţiilor internaţionale, naţionale sau locale, care vor urmări lucrările congresului, îndreptăţesc convingerea că acest Congres întruneşte toate condiţiile ca el să fie un adevărat Congres Mondial al Tineretului care să poată vorbi şi hotărî în numele tineretului lumii. Congresul este susţinut cu multă căldură de importante personalităţi ale vieţii ştiinţifice şi culturale".

Noi, cei ce facem parte din generaţia vârstnică luăm cunoştinţă cu multă plăcere şi bucurie la această străduanie a tineretului de a se organiza şi a lupta pentru un viitor mai bun al lui şi al întregii omeniri.

Biserica noastră creştină ortodoxă şi în special Ortodoxia românească, priveşte cu dragoste şi îmbrăţişează cu căldură de maică bună şi iubitoare pe toţi aceşti tineri, care se înfrăţesc an de an tot mai strâns, arătând odată mai mult că între oameni nu trebuie să domnească duşmănie, şovinismul şi rasismul, ci dragostea, înţelegerea şi colaborarea, din care vor putea isvorî pacea şi fericirea lumii întregi. Dacă pătrundem în adâncurile acestei minunate acţiuni de înfrăţire a tuturor tinerilor, vom vedea ce minunat efect îl va avea ea asupra mersului evenimentelor viitoare.

Indiferent de culoare, rasă, limbă sau credinţă, tinerii se adună la un loc, se înfrăţesc, se îmbrăţişează, se cunosc şi-şi iau angajament să lupte împotriva urei şi neînţelegerii cu consecinţa lor, războiul şi pentru a introna puternic peste tot globul, pacea. Iată ce strălucit exemplu dau tinerii, generaţiilor mai bătrâne. Cum să nu admiri şi să nu te pleci în faţa unei aşa de minunate acţiuni de înfrăţire plecate dela tineretul entuziast şi dornic de o viaţă mai bună, mai luminoasă!

Biserica lui Hristos binecuvintează această frumoasă solidaritate din care tineretul învaţă cele mai nobile virtuţi: pacea, dragostea, cinstea, sinceritatea, dragostea de muncă şi atâtea altele menite să contribuie la alungarea norilor încordării, la destinderea generală, la stabilirea păcii şi înţelegerii în toată lumea.

Congresul al 3-lea şi Festivalul al 4-lea, care au loc în vara

aceasta la Bucureşti, sunt menite să ducă această admirabilă acţiune cu un pas mai departe. Biserica lui Hristos drept mărităoare din ţara noastră, este mulţumită că fiii ei cei mai tineri s'au învrednicit a fi gazda acestui impunător sobor şi urează tuturor participanţilor lui, ca Bunul Dumnezeu să sădească şi să întărească în suflete floarea cea curată şi sfântă a dragostei şi înţelegerii pentruca din ea să rodească cel mai dorit şi mai sfânt fruct, oferit oamenilor de îngerii cerului la naşterea Mântuitoruiui: „pe pământ pace şi între oameni bunăvoire".

Pr. Laurenţiu Popovici-Iaşi

MUNCA AGRICOLĂ FĂCUTĂ TEMEINIC ŞI LA VREME ASIGURĂ O RECOLTĂ IMBELŞUGATĂ ŞI CONTRIBUIE LA INTĂRIREA FORŢELOR PĂCII

Intreţinerea vieţii trupeşti, cât şi mântuirea sufletului, se realizează printr'o muncă asiduă şi disciplinată, care este socotită de biserica noastră ca o binecuvântare şi un dar dumnezeesc.

Recomandarea Bisericii „munceşte şi te roagă" este principiul călăuzitor pentru fericirea oricărui credincios.

Munca este considerată de Biserică ca o rugăciune a braţelor, prin care omul face ca pământul să dea rod bogat, iar prin această agoniseală îşi întreţine şi-şi înveseleşte viaţa, putând astfel să dea slavă Ziditorului său.

A munci pământul cât mai bine şi cu râvnă, de a scoate din el toate cele necesare vieţii, cât mai mult, este sensul şi singurul înţeles al cuvintelor scripturistice – de stăpânire a pământului – spuse de Domnul primilor oameni: „Creşteţi şi vă înmulţiţi şi stăpâniţi pământul" (Geneză Cap. I, vers. 18). După învăţătura Sfintei noastre Biserici, munca este legată organic de om, chiar dela începutul veacurilor, ca o lege de Dumnezeu zidită, căci a dat omului porunca muncii, când l-a aşezat în grădina raiului: „ca s'o lucreze şi s'o păzească" (Geneză II, vers. 15), iar mai departe (Geneză VIII, vers. 22): „de acum cât va trăi pământul, semănatul şi seceratul... nu vor mai înceta".

Munca este manifestarea vieţii şi o colaborare permanentă cu Dumnezeu în scopul fericirii omului şi constituie o obligaţie pentru orice om.

Înţeleptul Solomon trimite pe leneş să ia pildă de muncă dela furnică şi să înveţe minte, precum şi dela albină, care este atât de harnică şi săvârşeşte lucrări atât de iscusite (Proverbe VI, vers. 11).

Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos acordă muncii

un caracter de nobleţă şi obligativitate, întrucât el munceşte cu braţele din fragedă copilărie, alături de bătrânul teslar Iosif şi până la vârsta de 30 ani, agonisind cele necesare traiului Său şi întreţinerea Maicii Sale, îngemănând în acest timp truda manuală cu lucrarea duhovnicească, sporind în ştiinţa veşnicilor adevăruri.

Iar după vârsta de 30 ani îl găsim 3 ani mergând şi propoveduind mulţimilor, care-L înconjurau — din zorii dimineţii până târziu noaptea — cuvintele Adevărului, fiind mereu obosit de truda zilei fără popas şi de vegherea nopţii în rugăciuni fierbinţi.

Viaţa Mântuitorului a fost, aşa dar, o viaţă pilduitoare de muncă manuală şi de lucru duhovnicesc, încât El spune: „Tatăl meu lucrează şi Eu lucrez“ (Ioan V, vers. 17).

Rugăciunea, prin care cerem dela Tatăl „pâinea noastră cea de toate zilele“, nu ne dispensează de a trudi pentru a o obţine, ci rugăciunea o adresăm pentru a binecuvânta Dumnezeu munca noastră cu rezultate îndestulătoare. Precum şi mântuirea sufletului nu o obţine cel ce zice: „Doamne, Doamne... (Matei VII, vers. 21), ci cel ce realizează faptele bune, care singure desăvârşesc credinţa (Iacob II, vers. 20-22).

Consecvent învăţăturii dumnezeeşti a Mântuitorului Hristos, marele Apostol Pavel, nu a voit să fie povară nimănui, ci în întregul său apostolat a muncit cu trudă, fiind lucrător de corturi, şi singur s'a întreţinut cu cele necesare traiului pentru a putea vesti Evanghelia (Fapte XVIII, vers. 3). Când scrie Tesalonicenilor, le spune: „Să lucraţi cu mâinile voastre, precum v'am poruncit... ca să nu aveţi trebuinţă de nimic“ (I Tes. IV, vers. 11-12), „cine nu lucrează acela să nu mănânce“ (II Tes. III, vers. 10), „iar cine treeră să se bucure de rodul ostenelelor sale“ (I Cor. IX, vers. 9-14; I Tim. V, vers. 18).

Toţi ucenicii Mântuitorului au fost — asemenea lui Pavel — oameni ai muncii cu braţele şi ai nevoinţei duhovniceşti.

Legea creştină aşează munca la locul cel mai de cinste, pentru că ea condiţionează viaţa şi mântuirea. Prin muncă credinciosul, deci, îşi câştigă în mod cinstit, toate cele trebuitoare vieţii şi tot odată îşi desvoltă energiile trupeşti şi cele sufleteşti, munca fiind generatoare de virtuţi morale. Atât munca manuală cât şi cea cu mintea sunt la fel de preţuite în Creştinism, care îndeamnă fără de răgaz pe om la înnobilare şi desăvârşire prin muncă, încât omului muncitor şi cinstit — după concepţia creş-

tină ~ răsplata îi este nu ca o milă, ci ca o datorie, nu ca un dar, ci ca un drept (Rom. IV, vers. 4).

Popoarele se înalţă spre bună stare, civilizaţie şi cultură, numai prin muncă, care asigură progresul social, iar Biserica o binecuvintează, o sfinţeşte şi o promovează.

Din dragostea de Părinte duhovnicesc, Chiriarhul Moldovei, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian s'a adresat credincioşilor la începutul muncilor agricole ~ şi anul acesta ~ cu sfaturi de mare preţ, isvorâte din înţelepciunea Cărţilor Sfinte, pentru fericirea vieţii ~ prin muncă ~ a arhipăstoriţilor săi.

Cuvântul chiriarhal, de povăţuire şi îndemn, a avut un răsunet destul de însemnat în sufletele credincioşilor, pentru care munca este o poruncă dumnezeiască, dar având în vedere condiţiunile creiate de Regimul nostru, îndeplinirea ei este o cinste, o bucurie şi o datorie patriotică.

Regimul nostru de democraţie populară, care urmăreşte ridicarea poporului la un nivel înalt din punct de vedere economic, cultural şi social, pentru prosperarea oamenilor muncii, are ca aşezământ de temelie munca pe care o consideră ca o datorie de onoare a tuturor cetăţenilor. In Constituţia R. P. R. art. 15, scrie: „In Republica Populară Română, munca este o datorie şi o chestiune de onoare pentru fiecare cetăţean capabil de muncă, după principiul, cine nu munceşte nu mănâncă".

Deaceia se îngrijeşte ca munca să fie prestată în cele mai optime condiţiuni, folosindu-se toate mijloacele ştiinţifice, care s'o uşureze, s'o facă mai plăcută şi să dea roade cât mai bune şi mai multe.

Pentru aceasta este nevoie ca muncile agricole, care rodesc pâinea cea de toate zilele, să fie îndeplinite la timp şi în bune condiţiuni pentru a nu se provoca pierderi, ce ar lipsi de pâine pe unii din fraţii noştri, care muncesc în alte sectoare de activitate şi o aşteaptă dela ţăranii muncitori, pentru care ei le trimit la timp lucruri de o egală importanţă, fabricate şi muncite cu trudă şi grijă.

In scopul ca pământul să dea o recoltă cât mai abundentă şi care să fie strânsă la vreme şi fără pierderi, Cârmuitorii înţelepţi ai Statului nostru au dat o hotărâre în care se vorbeşte amănunţit de felul cum trebuesc îngrijite culturile, de pregătirea şi executarea la timp a strângerii recoltei, desmiriştitului, treerişului şi colectărilor pe anul 1953, care a fost publicată în ziarele din ziua de 9 Mai a. c.

Clerul nostru conştient că prin aplicarea sfaturilor agrotehnice, prin folosirea maşinilor pe care Statul le pune la îndemână în muncile agricole, prin întrebuinţarea metodelor ştiinţifice, rezultatele muncii vor fi cele dorite, în vederea satisfacerii nevoilor de trai şi construirii unei vieţi mai bune, are datoria de a îndemna pe credincioşi de a respecta şi a pune în practică toate dispoziţiunile acestei hotărâri.

In acest mod munca credincioşilor va fi încununată de succes pentru belşugul lor şi totodată vor contribui şi la înflorirea Patriei.

Au datoria preoţii şi în special cei dela sate care îşi duc viaţa în mijlocul muncitorilor agricoli, de a lămuri credincioşilor cuprinsul hotărârei Consiliului de Miniştri şi a C. C. al P. M. R., privitor la muncile din timpul verii, când şi cum trebuesc făcute, ei înşişi fiind pildă vie în această direcţie, aşa precum lucrează şi în alte acţiuni de interes obştesc.

Ajutându-i pe credincioşi ca să cunoască în întregime conţinutul acestei importante hotărâri, explicându-le sfaturile dintr'nsa, preoţii îşi vor împlini o datorie patriotică, precum şi obligaţiunea ce le revine în calitate de păstori şi îndrumători ai sufletelor credincioşilor.

Să-i îndemne pe păstoriţi de a fi cu luare aminte şi a da toată ascultarea îndrumătorilor agricoli, care sunt puşi în slujba binelui obştesc şi lucrează cu competenţă pentru ridicarea nivelului agriculturii noastre.

Să asigure pe credincioşi, că lucrând cu bucurie pentru îndeplinirea la timp a muncilor agricole şi în condiţiunile arătate în hotărâre sporesc propăşirea întregului popor muncitor şi iau parte la întărirea păcii în lume şi că lucrătorii harnici ai pământului au dela Dumnezeu cuvintele: „Voi da vouă ploaie la vremea ei şi pământul va da roadele sale şi veţi mânca pâinea voastră cu îndestulare şi voi da pace în pământul vostru“ (Levitic XXVI, vers. 7).

Redacţia

„GÂNDACUL DE COLORADO“ DUȘMANUL CULTURILOR DE CARTOFI *)

Pentru a se asigura pe deplin obținerea unei recolte înbelșugate care să permită o bună aprovizionare a oamenilor muncii, toată atenția noastră trebuie îndreptată – în prezent – pentru depistarea și distrugerea dăunătorilor și dușmanilor plantelor.

Printre dăunătorii care produc mari stricăciuni în agricultură este și gândacul de Colorado, care atacă culturile de cartofi producând pierderi însemnate.

Pagubele provocate de către gândacul de Colorado întrec cu mult pe cele produse agriculturii de lăcuste, deoarece se înmulțește foarte repede și este foarte lacom. In regiuniie unde apare acest periculos dăunător, culturile de cartofi sunt complect distruse.

Gândacul de Colorado este originar din America de Nord și a fost semnalat pentru prima oară în Europa în anul 1950 pe teritoriul Republicii Democrate Germane, în Republica Populară Polonă și în Republica Cehoslovacă.

La noi în țară, acest periculos dușman al culturilor de cartofi a fost semnalat în 1952. In afară de distrugerile la culturile de cartofi, gândacul de Colorado produce pagube imense și la culturile de ardei, roșii, etc.

Un singur gândac poate da într'o vară, lăsat să se înmulțească în voie, peste 3 milioane de urmași, care pot distruge complect 2,50 ha. cartofi.

Stăvilirea răspândirii lui și distrugerea focarelor ce ar putea exista, nu se poate face decât descoperind aceste focare fără întârziere.

Consiliul de Miniștri prin Hotărîrea Nr. 352/952 a trasat ca sarcină tuturor organelor locale, ca în fiecare an să se mobilizeze masse cât mai largi pentru a cerceta toate culturile de cartofi.

Fiecare țăran muncitor trebuie să fie antrenat în această acțiune pentru a cerceta cu cea mai mare atenție culturile de cartofi.

Pentru a putea lua măsuri de distrugere a gândacului de Colorado, trebuie mai întâi să știm cum arată și unde poate fi găsit.

Gândacul adult seamănă ca formă cu buburuza, dar este de 2 ori mai mare decât aceasta, având culoarea galbenă spre galben murdar, pe spinare are 11 pete negre la partea dinainte și 10 dungi negre în lungul ei.

După aceste dungi putem foarte ușor deosebi gândacul de Colorado de alți dăunători, care se întâlnesc la cartofi. Ouăle acestora sunt alungite și de culoare portocalie, lipite pe dosul frunzelor. Din ou nu iese deodată gândacul așa cum l-am descris aici ci apar întâi viermișori (larve) cu spinarea bombată, de culoare portocalie. Aceste larve sunt foarte lacome și ele sunt primele care produc pagube, mâncând frunzele verzi. Inainte de a ajunge la forma adultă, larva intră în pământ și se transformă în păpușe (cocon) de culoare galbenă portocalie sau verde.

Pentru a se putea găsi mai bine gândacul, trebuie să știm unde se poate afla fiecare din cele 4 forme ale lui, ouă, larve, păpușe și adultul.

Ouăle se găsesc deobicei în partea de jos a frunzei în grămăjoare cam de 30 bucăți, iar larvele stau pe frunzele cu care se hrănesc.

Păpușile gândacilor sunt îngropate în pământ la o adâncime de 5-18 cm. Gândacul adult poate fi găsit din primăvară până în toamnă, atât pe cartofi cât și pe pătlăgele roșii, vinete, ardei, laur porcesc, măsălariță, etc.

Primăvara și vara pe timp frumos, gândacii sboară în căutarea hranei și fiind luați de vânt sunt răspândiți la distanțe mari. Pe timp rece și ploios, gândacii se ascund în pământ așa că nu pot fi observați decât în zilele călduroase, cu soare.

Căutarea gândacilor în culturile de cartofi se va face mai ales în timp când plantele sunt verzi, cercetând fiecare plantă, așa încât să nu rămână nicio tufă de cartofi, roșii și ardei necontrolată. O atenție deosebită se va da plantelor ce au frunze mâncate. Dacă se descopere gândacul de Colorado este necesar a se anunța imediat sfatul popular al comunei respective și organele agricole raionale și regional pentru a se lua măsurile cuvenite în vederea stârpirii lui.

Sfaturile populare raionale trebuie să ia măsuri pentruca în

ziua fixată pentru depistarea gândacului de Colorado, să fie mobilizaţi toţi oamenii muncii din agricultură şi din alte sectoare de activitate pentru a preveni extinderea în caz de apariţie a acestui periculos dăunător. O sarcină importantă revine în special inginerilor şi tehnicienilor din secţiunile agricole regionale şi raionale, inginerilor şi tehnicienilor agronomi din GAS.-uri şi SMT-uri în organizarea, conducerea şi îndrumarea executării, în condiţiunile cele mai bune a acţiunii de depistare a gândacului.

In felul acesta participând cu toţii la depistarea şi distrugerea la timp pentru a preveni extinderea în caz de apariţie a acestui periculos dăunător, vom reuşi să asigurăm o recoltă bogată de cartofi, unul din alimentele de bază a oamenilor muncii dela oraşe şi sate.

Cucernicii preoţi vor îngriji de a populariza în masele largi ale credincioşilor sfaturile agrotehnice, privind pericolul ce-l prezintă gândacul de colorado pentru culturile de cartofi luând legătura cu sfaturile populare respective pentru a sprijini toate acţiunile de dipistare a acestui periculos dăunător.

*) Din ziarul „Flacăra Iaşului“ Nr. 2124/19 Iunie 1953.

MIŞCĂRI DE PERSONAL IN EPARHIE

Noui angajări

1. ~ Preotul Gheorghe Comaniţă ~ dela parohia Cuvioasa Parascheva Tg. Frumos ~ în postul de protopop al raionului Tg. Frumos, pe 1 Iunie 1953.

Angajări personal monahal

1. ~ Protos. Mina Ungureanu, se angajează superior al schitului Hlincea, raion Iaşi.

2. ~ Ierom. Ghenadie Aivănesei, se angajează superior al schitului Tărâţa, raion Iaşi.

Transferări de personal

1. ~ Preotul Gh. Fântână, dela parohia Cuvioasa Paras- cheva Tg. Frumos, se transferă, pe 1 Iunie 1953, la parohia Aro- neanu Iaşi.

2. ~ Preotul Gh. Comaniţă dela parohia Broscăuţi I raion Dorohoi, se transferă pe 1 Iunie 1953, la parohia Cuv. Paras- cheva Tg. Frumos.

3. ~ Preotul Constantin Bantaş dela parohia Aroneanu, raion Iaşi, se transferă pe 1 Iunie 1953, la parohia Broscăuţi I raion Dorohoi.

4. ~ Preotul I. Isac dela parohia Cândeşti I raion Doro- hoi, se transferă pe 1 Iunie 1953, la parohia Fundul Herţei, raion Dorohoi.

5. ~ Preotul Gh. Bărbuţă dela parohia Coşna, raion Va- tra Dornei, se transferă pe 1 Iunie 1953, la parohia Dorna-Ărini acelaş raion.

6. ~ Preotul Nicanor Peţenghea dela parohia Dorna-Ărini raion Vatra Dornei, se transferă pe Iunie 1953, la parohia Coşna acelaş raion.

Ieşiri din eparhie

1. - Diaconului Octavian Ştefureac dela parohia Rădăuţi i se eliberează Carte Canonică de ieşire din Eparhie pentru a se stabili în Eparhia Craiovei, pe 1 Ianuarie 1953.

Angajări bugetare de cântăreţi

1. - D-l Vasile Plugaru se angajează cântăreţ la parohia Sf. Ioan Botezătorul din Botoşani, pe 1 Ianuarie 1953.

2. - Antonie Popârţac, se angajează pe 1 Iunie, 1953, îngrijitor la mănăstirea Dragomirna, raion Suceava.

Angajări de personal cu plata din fonduri proprii

1. - Cântăreţul Vasile Constantin, la parohia Prisacani raion Iaşi, pe 1 Ianuarie 1953.

2. - Cântăreţ Andrei C. Constantin la parohia Hoiseşti raion Tg. Frumos pe 1 Ianuarie 1953.

3. - Cântăreţul Isidor Hăgătiş - la parohia Cozăneşti raion Vatra Dornei, pe 1 Ianuarie 1953.

4. - Cântăreţul Tăbârnă Dumitru la parohia Bârnova raion Iaşi, pe 1 Ianuarie 1953.

5. - Cântăreţul Mihai Irimciuc la parohia Lisaura raion Suceava, pe 1 Ianuarie 1953.

6. - Cântăreţul Dumitru Paraschiv, la parohia Adormirea Tg. Neamţ, pe 1 Ianuarie 1953.

7. - Cântăreţul C. Bortariu la parohia Căciuleşti II P. Neamţ, pe 1 Ianuarie 1953.

8. - Cântăreţul Pintilie Gh. Ioan, la parohia Stolniceni Ghiţescu, pe 1 Ianuarie 1953.

9. - Cântăreţul Neculai Ghiba, la parohia Răuceşti raion Tg. Neamţ, pe 1 Ianuarie 1953.

10. - Cântăreţul Axinte Viorel - provizoriu la parohia Deia raion Câmpulung, pe 1 Ianuarie 1953.

11. - Cântăreţul Constantinovici Gh. la parohia Buninţi cu Mihoveni, pe 1 Ianuarie 1953.

12. - Cântăreţul Gh. Jigău, la parohia Sf. Trei Ierarhi - Piatra Neamţ, pe Ianuarie 1953.

13. - Cântăreţul Vasile N. Bizu la parohia Bodeştii de sus, pe 15 Mai 1953.

14. - Cântăreţul Mihai Cioblea la parohia Bodeştii de Jos, pe 15 Aprilie 1953.

15. - Cântăreţul Ilie Doboş la parohia Bălăceana, pe 1 Ianuarie 1953.

16. - Cântăreţul Vasile Ursache, la parohia Rădăşeni I raion Fălticeni, pe 15 Iunie 1953.

17. Veronţa Olaru, în postul de îngrijitoare la protopopiatul Vatra Dornei, pe 1 Aprilie 1953.

Transferări de cântăreţi

1. - Cântăreţul I. Moroşanu dela parohia Brusturi se transferă, pe 15 Aprilie 1953, la parohia Graşi raion Tg. Neamţ.

2. - Cântăreţul Vasile C. Balan dela parohia Drăgăneşti - se transferă pe 1 Iunie 1953 la parohia Orţeşti.

Sf. Mitropolie a Moldovei şi Sucevei
Arhiepiscopia Iaşilor
Nr. 5779/5 Iunie 1953

Circulară
Către toate unităţile bisericeşti din Eparhie

Vi se comunică mai jos în copie, adresa Ministerului de Culte Nr. 8479/953 pentru a lua cunoştinţă şi face comenzile de stampile după indicaţiunile date.

Din încredinţarea I. P. S. Mitropolit

Vicar,
Preot Constantin Nonea

Secretar Eparhial,
Ioan Zamfirescu

COPIE DUPĂ ADRESA M. CULTE Nr. 8479/953

Primind dela unele Protopopii şi Parohii adrese prin care solicită aprobarea Ministerului pentru confecţionarea stampilelor la Monetăria şi Fabrica de Timbre, vă rugăm a dispune aducerea la cunoştinţă tuturor unităţilor din Eparhia Dvs. că stampilele se vor comanda numai la Cooperativele de specialitate.

Pentru protoierii va fi necesar menţionarea raionului şi regiunii, iar pentru parohii comuna, raionul şi regiunea.

Stampilele pot avea la mijloc o cruce, hramul bisericii sau altă emblemă, aprobată de Ministerul Cultelor.

Şeful serviciului
(ss) Indescifrabil

Şeful secţiei,

Sf. Mitropolie a Moldovei şi Sucevei
Arhiepiscopia Iaşilor
Nr. 5548/11 Iunie 1953

Circulară
Către Protopopiatele din cuprinsul Arhiepiscopiei Iaşilor

Vi se comunică mai jos, condiţiunile cu privire la examenul de admitere în anul I la Şcoala Medie Tehnică de Cântări Bisericeşti a Mitropoliei Moldovei şi Sucevei care funcţionează la Mănăstirea Neamţu, pentru anul şcolar 1953-1954, cu invitaţia de a le aduce la cunoştinţa cucernicilor preoţi din raion, şi a se recomanda de fiecare protopopiat câte cel puţin 2 elevi.

Inscrierile se fac la sediul şcoalei până la data de 15 Septembrie a. c.

Examenul de admitere în anul I va fi între 15-25 Septembrie.

Actele care se cer sunt următoarele:

a) Extractul de naştere

b) Certificatul de botez

c) Certificatul de studii din care să se constate că, candidatul este absolvent al învăţământului elementar de 7 clase.

d) Recomandarea oficială a parohiei sau protoieriei de unde locuieşte.

Examenul de admitere va consta din:

a) Examinarea medicală

b) Cercetarea aptitudinilor muzicale

c) probe scrise şi orale la limba română şi limba rusă

d) proba scrisă şi orală pentru constatarea cunoştinţelor generale de religie, rugăciuni, etc.

Probele dela lit. „a“ şi „b“ sunt eliminatorii.

Media la examenul de admitere este de cel puţin 6 (şase).

Din încredinţarea I. P. S. Mitropolit

Vicar,
Pr. Const. Nonea

Secretar Eparhial,
Ioan Zamfirescu

EPISCOPIA ROMANULUI ŞI HUŞILOR

TEOFIL,
DIN INDURAREA LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL EPARHIEI ROMANULUI
ŞI HUŞILOR

Iubitului Cler şi tuturor binecredincioşilor creştini;
Har, milă şi pace dela Dumnezeu Tatăl şi dela Domnul nostru Iisus Hristos.

„Eu sunt învierea şi viaţa... Eu am venit ca viaţă să aibă şi s'o aibă din belşug".

(Ioan XI, 25 şi X, 10)

IUBIŢI CREDINCIOŞI,

Mulţumită să aducem lui Dumnezeu-Atotstăpânitorul, că ne-a învrednicit şi în acest an să străbatem curgerea postului mare şi să ajungem din nou a ne închina luminatului praznic al învierii lui Hristos, Mântuitorul nostru. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într'însa". Să ne veselim duhovniceşte cei ce ne-am pregătit s'o întâmpinăm cu inimă primenită prin pocăinţă, cu cugetul curăţit prin spovedanie, cu sufletul nutrit prin împărtăşire.

Să nu pierdem din vedere că numai bucuria celor ce s'au pregătit de cucernică prăznuire, numai ea are temeiul. Să nu ne amăgim fiindcă numai veselia celor ce s'au spovedit bine şi s'au împărtăşit cu vrednicie numai aceasta are îndreptăţire.

Mă veţi întreba: dece? Şi iată vă răspund: învierea lui Hristos ne este de folos numai dacă şi noi am înviat duhovniceşte prin harul cel dumnezeesc recâştigat

în spovedanie. Păcatul însemnează robie şi moarte sufletească. Aceasta o spune lămurit dumnezeescul cuvânt: „Iar pe voi v'a făcut vii, cei ce eraţi morţi prin greşalele şi prin păcatele voastre în care aţi umblat mai înainte... (Efes. II, 1, 5, 6; Colos. II, 13). Orice fiinţă omenească care este dedată la plăceri păcătoase, măcar că trăeşte este moartă. (I Tim. V, 6). Protopărinţilor noştri — lui Adam şi Evei—când le-a poruncit Domnul să nu mănânce din pomul oprit, când le-a cerut aşadar ca să postească, le-a pus în vedere că în ziua în care vor mânca, vor muri. Ei au mâncat dar nu au murit trupeşte. Au murit însă sufleteşte, căci efectul păcatului este moartea (Rom. 6, 23; Iacob 1, 25).

Pocăinţa săvârşită prin post, prin rugăciune, prin înfrânarea poftelor, prin spovedanie — aduce dela Dumnezeu întru Hristos Iisus, — slobozenie şi înviere. Numai întoarcerea dela păcat cu durere lăuntrică şi cu smerită mărturisire, aduce după sine strigătul de bucurie: „Fiul meu acesta mort a fost şi a înviat, pierdut a fost şi s'a regăsit“ (Luca 15, 24). Creştinii nepăsători, cei ce n'au făcut niciun strop de pocăinţă, cei ce câtuşi de puţin nu şi-au răstignit patimile şi poftele rele ale trupului. (Gal. 5, 24), cum vor putea cânta dimpreună cu cei râvnitori unele ca acestea: „Eri m'am îngropat împreună, cu tine Hristoase, astăzi mă scol împreună cu tine, înviind tu. Răstignitu-m'am ieri împreună cu tine, însuţi împreună mă preamăreşte Mântuitorule întru împărăţia ta“ (Canonul Utreniei).

Sf. Biserică doreşte ca: „cerurile după cuviinţă să se veselească“, doreşte ca lumea cea nevăzută a îngerilor să prăznuiască şi ea dimpreună cu cea văzută scularea lui Hristos, veselia cea veşnică. Dar această dorinţă nu se îndeplineşte pe de-a-ntregul atâta timp cât pământul oferă privelişlea atâtor păcătoşi nepocăiţi. „Tot aşa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăeşte“ (Luc. 15, 10).

Cea dintâi datorie şi cea mai mare grijă a creştinului adevărat, este grija de mântuirea sufletului său.

Nimic pe lume nu este mai de preţ, nimic mai important pentru el ca mântuirea sufletului său, după cu-

vântul Mântuitorului care zice : „Ce va folosi omului de va dobândi lumea toată şi îşi va pierde sufletul său ? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său ?“ (Marcu 8, 36—37).

Iar această mântuire constă în slobozirea din robia păcatului şi a morţii şi dobândirea vieţii de veci, în Dumnezeu. Această mântuire ne-a fost făcută cu putinţă de întruparea, jertfa şi învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Această mântuire ne-o însuşim prin harul dumnezeesc cu care trebuie să conlucrăm prin credinţă şi fapte bune. Dar harul cel dumnezeesc ni s'a dăruit în clipa când ne-am botezat, pe acesta îl pierdem prin păcate grele şi îl redobândim prin spovedanie.

Rezemându-se pe aceste adevăruri fundamentale, maica noastră, Biserica, porunceşte tuturor fiilor săi, să se mărturisească cel puţin odată pe an, în postul Sfintelor Paşti.

Moartea şi învierea Mântuitorului ne-a dobândit aşadară putinţa mântuirii. Jertfa şi biruinţa Lui ne-a deschis porţile raiului, a sfărâmat cătuşele iadului, a frânt sabia morţii şi tirania diavolului. Prin scump sângele Său, Mielul cel dumnezeesc ne-a împăcat cu Părintele ceresc, ne-a deschis calea la fericirea de a fi copii ai lui Dumnezeu şi moşteni ai Impărăţiei lui.

Iată de ce sfintele şi întru tot cinstitele Paşti sunt pentru noi un ospăţ duhovnicesc, sunt ospăţul iubirii la care sunt chemaţi toţi oamenii. Chemarea dumnezeeştii gazde, nu face deosebire între Elin sau Iudeu, între tăiere împrejur sau netăiere împrejur, între barbar sau schit, între rob sau slobod. (Col. 3, 11). Ea pe toţi îi învaţă cu dragoste neştirbită. Dumnezeu voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi să vină la cunoştinţa adevărului (I Tim. 2, 4). Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ pentruca sufletele să aibă din belşug viaţă duhovnicească, să aibă cu prisosinţă viaţa harului dumnezeesc (Ioan X, 10).

Deaceia să intre toţi creştinii întru bucuria Domnului nostru. Cei ce v'aţi înfrânat şi cei neînfrânaţi, cinstiţi ziua. Cei ce aţi postit şi cei ce n'aţi postit, veseliţi-vă astăzi. Masa Domnului este plină, ospătaţi-vă toţi. Nimenea să nu iasă flămând. Indulciţi-vă toţi de ospă-

ţul credinţii. Luaţi toţi bogăţia bunătăţii. Cei târzielnici promiteţi lui Dumnezeu că veţi împlini în viitor ceiace aţi delăsat şi aţi nesocotit în trecut. Târzielnicul Saul pocăindu-se mai mult decât toţi apostolii s'a nevoit a sluji Biruitorului morţii, al păcatului şi a scoate din întuneric la lumină toate neamurile pământului.

IUBIŢI CREDINCIOŞI,

Mântuitorul nostru ne-a învăţat că Dumnezeu nu primeşte darul închinătorului care este certat cu fratele său. El a spus că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecăţii (Matei 5, 21-26).

Cei ce vor să intre în viaţă, să păzească poruncile decalogului între care se înşirue şi cele ce privesc fericirea pământească a semenilor noştri; să nu furi, să nu ucizi, să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău, să nu pofteşti nici un lucru al aproapelui tău. Toate acestea învederează că Dumnezeu are grijă şi de viaţa noastră pământească şi doreşte ca ea să fie neturburată, paşnică şi îndestulată.

El aşteaptă ca oamenii să se iubească unii pe alţii, fără să facă deosebire de sex, de rasă, de culoare, de limbă, de vârstă, de cultură sau de religie. Samariteanul milostiv lăudat de Hristos şi dat ca model nouă tuturor, pentru cei bigoţi era un eretic spurcat, bun de ocolit.

In lumina acestor consideraţii cât de urâte apar acele învăţături false ale imperialiştilor americani, care susţin că naşterile omeneşti trebuiau îngrădite şi stăvilite, mai cu seamă la aşa zisele popoare inferioare, pentrucă pământul nu i-ar mai putea hrăni pe toţi. Şi fiindcă nu s'a luat la vreme, măsurile de oprelişte, privitor la creşterea numărului populaţiei de pe glob, ar fi de trebuinţă războiul, pentru împuţinarea oamenilor.

Adevăratul isvor al acestor învăţături nelegiuite şi necreştineşti, nu este grija de binele omenirii, ci dorinţa marilor capitalişti de a-şi păstra privilegiile, huzurul şi bogăţiile lor imense.

Pentru nesăţioşii fabricanţi de arme, războiul ori unde s'ar isca, este un bun prilej de creştere a veniturilor lor, stoarse din sudoarea, din lacrămile şi din sân-

gele mulţimilor obijduite şi robite. Nu, războiul nu este trebuitor pentru binele şi fericirea omenirii. O dreaptă repartizare a muncii şi a mijloacelor de producţie, înaintarea ştiinţelor practice asigură tuturor oamenilor îndestulătoare mijloace de trai, ridicând bunăstarea şi nivelul cultural al popoarelor lumii. Aceasta este ţinta pe care o urmăresc toate ţările din lagărul socialismului. Pilda vie o avem sub ochii noştrii, cum în Patria noastră se fac progrese tot mai mari, care asigură bunăstarea şi fericirea omului. De aici urmează că fiecare creştin, ca bun cetăţean, trebue să-şi facă datoria la locul său de lucru aşa cum orândueşte Statul, prin planul său de muncă.

Trimit şi de data aceasta cuvântul meu de îndemn părintesc, îndeosebi iubiţilor noştri muncitori depe ogoare să se silească a face însămânţările de primăvară la timp şi după cea mai bună rânduială, pentru ca peste lucrul lor, făcut cu tragere de inimă şi cu voie bună, să se coboare binecuvântarea Domnului cu roadele ei înbelşugate. Fiindcă pururea se adevereşte cuvântul negreşelnic al Domnului: „Cel ce seamănă cu sgârcenie, cu sgârcenie va şi secera, iar cel ce seamănă întru binecuvântare, întru binecuvântare va şi secera“ (II Cor. 9, 6).

Călăuziţi de porunca Domnului, care ne cere prin gura Sfântului apostol Pavel: „Purtaţi sarcina unii altora, că aşa pliniţi legea lui Hristos“ (Gal. 6, 2) iubiţii noştri plugari se vor aduna laolaltă alcătuind întovărăşiri în care lucrul merge mai lesne şi mai roditor.

Muncind în felul acesta, agricultorii noştri vor avea din belşug cele de trebuinţă în casele lor. Pe de altă parte vor avea mulţumirea, că alături de ceilalţi oameni ai muncii, au adus o contribuţie însemnată la promovarea binelui obştesc şi la întărirea frontului de apărare a păcii. Ei vor sluji pacea după care râvnesc toţi oamenii cinstiţi din lumea întreagă aşa cum au arătat-o în măreţul Congres al popoarelor dela Viena şi pentru apărarea căreia Stalin, marele stegar al păcii a luptat până la ultima clipă a vieţii sale.

In luminatul praznic al Invierii Domnului, să ne rugăm cu căldură ca să se aşeze pacea în toată lumea,

ca fiecare popor să-şi poată gospodări ţara neatârnat şi slobod de teama unui nou măcel nimicitor.

La rândul meu, rog cu căldură pe Izbăvitorul nostru, să vă dea tuturor, iubiţii mei fii sufleteşti, sănătate deplină, multă putere de muncă şi adâncă bucurie de viaţă, ca să vă puteţi împlini cu seninătate şi cu hărnicie creştinească, slujba întru care sunteţi chemaţi, fiecare după ascultarea şi chemarea sa. Bunul nostru Mântuitor să vă învrednicească a petrece Sfintele Paşti în pace şi deplină îndestulare şi a le ajunge întru mulţi şi fericiţi ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toţi.

HRISTOS A INVIAT!

Dată în reşedinţa noastră Episcopală din Roman, la praznicul Invierii Domnului din anul 1953.

Al vostru al tuturora rugător către Domnul şi voitor de tot binele.

EPISCOP,

† TEOFIL

INDEMNURI CĂTRE CLER ŞI CREDINCIOŞI

Duminecă 14 Iunie 1953 P. S. Teofil, a slujit Sf. Liturghie în Catedrala Sf. Episcopii din Roman, înconjurat de un sobor de 8 preoţi şi trei diaconi. In faţa credincioşilor P. S. Episcop Teofil — ascultat cu toată rîvna şi plăcerea — a predicat în legătură cu textul Sf. Evanghelii citit la Sf. Liturghie.

Din frumoasa şi instructiva cuvântare desprindem următoarele:

„Pronia Dumnezeească înseamnă grija, guvernarea lui Dumnezeu faţă de lumea văzută şi nevăzută, pe care Dumnezeu o ţine şi o cârmueşte. Tot ce se întâmplă în lume, evenimentele universale şi individuale toate au loc cu ştirea şi voia lui Dumnezeu. Aceasta isvorăşte din acea că Dumnezeu este iubire; iubire fără margini faţă de noi, mai presus decât iubirea părintească obişnuită. El ne iubeşte şi nu este iubit, este preaînţelept, atotputernic, atotînţelegător, şi din atotbunătatea Sa, El ne doreşte binele chiar mai mult decât îl vrem noi. Nu toţi însă recunosc aceste însuşiri ale lui Dumnezeu. Dacă adorarea faţă de Dânsul este trează în ochii minţii noastre, observăm că Dumnezeu este tată iubitor, din El isvorăşte milă, bunătatea lui întrece totul, fiindcă este preaînţelept şi atotputernic.

Conducerea Bisericii noastre a îmbrăţişat cauza apărării păcii din lumea întreagă, dându-şi cu râvnă concursul neprecupeţit. Pentru aceia Statul nostru Democrat Popular a recunoscut şi recompensat munca dusă, prin acordarea de decoraţii în ziua de 7 Iunie a. c. unui număr de 4 ierarhi în frunte cu I. P. S. Patriarh, 3 preoţi şi un civil. Este un semn de preţuire a colaborării şi loialităţii faţă de conducerea Statului.

Acest eveniment este un indiciu şi un îndemn ca toţi clericii să urmeze îndemnul şi să imiteze pilda I. P. S. Patriarh, iar potrivit rînduelii lui Dumnezeu se cuvine ca păstoriţii să urmeze pe păstor.

Cauza păcii se armonizează în chip desăvârşit cu misiunea

Bisericii: „Vă las pacea, Vă dau pacea mea“ (Ioan 14, 27). „Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toţi“ (Romani 15, 33) „Pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus“ (Filip. 4, 7). „Pacea lui Hristos la care aţi fost chemaţi ca să alcătuiţi un singur trup să stăpânească în inimile voastre“ (Colos. 3, 15). „Insuşi Domnul Păcii să vă dea totdeauna Pacea în ori ce fel“ (II Tesal. 3, 16). „Fără pace este cu neputinţă a plăcea lui Dumnezeu“ (Matei 5, 23). „Impacă-te cu fratele tău şi apoi adu darul tău la altar“. Proorocul Isaia î-L numeşte pe Domnul Hristos „Domn al Păcii“ (Isaia 9, 5) iar îngerii î-L vestesc pe pământ la naştere prin cuvintele: „Pe pământ pace între oameni bunăvoire“ (Luca 2, 14).

Misiunea Bisericii creştine se armonizează deplin cu măreaţa acţiune a statului în lupta pentru pace. Membrii Sf. Sinod în frunte cu I. P. S. Patriarh îndeamnă pe toţi slujitorii şi credincioşii să-şi dea concursul pentru promovarea păcii, din încredinţarea că fac lucru plăcut lui Dumnezeu. Pacea nu vrajba, pacea nu războiul; pacea care construeşte şi aduce propăşirea, nu războiul care distruge şi risipeşte, oprind propăşirea popoarelor. Omenirea este morală, urăşte războiul, iată pentru ce Sf. Sinod prin cuvântul meu vă îndeamnă pe toţi să intensificaţi acţiunea pentru pace, să luptaţi pentru ea să mobilizaţi cât mai mulţi în vederea apărării păcii, să contribuiţi cât se poate de mult la toate acţiunile de folos obştesc, cari sunt un rod al păcii.

Să daţi ascultare şi să îndepliniţi voia lui Dumnezeu supunându-vă stăpânirii şi sprijinindu-o, căci tot ce se întâmplă în lume cu voia lui este.

Cine se împotriveşte şi nu dă concursul, contrazice învăţătura Bisericii şi în mod indirect neagă pe Dumnezeu călcând porunca şi voia lui: Sf. Pavel subliniază: „Nu este stăpânire, decât numai dela Dumnezeu“ (Rom. 13, 2). Cine refuză concursul stăpânirii refuză pe Dumnezeu.

Deci datoria de buni creştini şi cetăţeni este de a se supune, a asculta şi face voia stăpânirii de astăzi a statului de democraţie populară pe care şi Dumnezeu o cere şi o vrea dela noi fiii lui.

Pr. D. Petrea

GÂNDURI LA ANIVERSAREA A CINCI ANI DE PATRIARHAT A INALT PREA SFINȚITULUI JUSTINIAN, PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Biserica noastră Ortodoxă, niciodată n'a fost mai demnă, mai apropiată de misiunea şi menirea ei, mai în elementul ei ceresc şi pământesc; nici odată n'a purtat mai glorios un steag lângă cruce ca în vremurile noastre steagul glorios al Păcii.

Mântuitorul Hristos, înainte de glorificarea Sa spre cer a lăsat ucenicilor săi şi deci lumii întregi, ca testament cuvintele: „Pace las vouă, pacea mea dau vouă". (Ioan 14, 27).

Biserica noastră ortodoxă, credincioasă Intemeetorului ei este prin definiţie Biserica Păcii şi propoveduind pacea, împlineşte o dorinţă firească a omului.

Străduinţa sa rodnică atât de necesară şi folositoare fiilor duhovniceşti, care se încadrează perfect misiunei sale, orânduieşte cu drept cuvânt de solie a păcii.

Nu a fost însă uşor ca această biserică, legată de veacuri de orânduiri pământeşti să se desprindă din atâtea rădăcini şi legături care-i denaturau menirea şi-i înăbuşeau misiunea.

A trebuit — la timp potrivit — la răscruce de vremi înoitoare să fie rânduit de cer şi pământ Intăi Stătător al Bisericii, cârmaciu îndemnat, luptător neînfricat, minte luminată, ochi ageri, care să îndrumeze Biserica noastră Ortodoxă pe căi aşa de glorioase şi pe culmi aşa de înalte.

Preocupările spirituale, împletite armonios cu năzuinţele puternice ale omenirii spre pace, nici nu puteau găsi un reprezentant mai autentic şi mai demn ca Intăi Stătătorul Bisericii Ortodoxe Române: Inalt Prea Sfinţitul Patriarh *Justinian Marina.*

Deaceea, prinosul de recunoştinţă pe care Biserica şi Patria îl oferă cu deosebit fast, când Inalt Prea Sfinţia Sa împlineşte 5

ani de arhipăstorire, fiecare creştin şi patriot sincer este plin de mândrie şi adâncă recunoştinţă.

Odată cu solemnitatea sărbătoririi dela Patriarhie din 7 Iunie 1953 ca prinos al Bisericii, odată cu înmânarea decoraţiei Ordinul: Steaua Republicii Populare Române clasa I-a ca înalt şi distins simbol de apreciere din partea Patriei ; inimile noastre cuprinse de zel creştin şí patriotic, urează: INTRU MULŢI ŞI FERICIŢI ANI INALT PREA SFINŢITE ŞI PREA FERICITE PĂRINTE PATRIARH JUSTINIAN !

Preot Const. Chiriac

VIZITE CANONICE

Episcopul, prin poziţia lui canonică şi legală este isvor de conducere, de sfinţire şi îndrumare. In virtutea acestei îndatoriri se îngrijeşte de bunul mers al vieţii bisericeşti din eparhie priveghind şi stăruind ca organele componente să-şi îndeplinească menirea.

Dar eparhia nu-i formată numai din oficiile administrative bisericeşti ci eparhia este mai cu seamă massa compactă a credincioşilor care mărturisesc pe Mântuitorul Iisus Hristos, sunt credincioşii către care îşi îndreaptă Episcopul cuvântul său de vestire a adevărurilor veşnice ale dreptei credinţe, de promovarea moralităţii, de propăşirea socială, culturală şi materială, în marginele trasate de canoane şi de normele în vigoare.

Apostolica lozincă: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu dată în paza voastră, nu ca şi cum aţi fi stăpâni pe biserică, ci pilde făcându-vă turmei". I. Petru 5, 2-3, este semnul sub care se desfăşoară arhipăstoria Episcopului nostru Teofil.

Către aceste suflete se îndreaptă îndeosebi atunci când ia drumul satelor şi oraşelor din eparhie spre a cerceta mersul treburilor bisericeşti a mângâia şi lumina.

Pe răbojul vremii cronicarul vieţii bisericeşti din eparhie, crestează drumurile misionare ale episcopului nostru Teofil, din anul trecut şi cel care curge, drumuri în care va întâlni altare noui ori refăcute, oaze duhovniceşti, stânci neclintite în pământul credinţei, albine harnice, suflete mari în lăcaşuri mici, ori poate . . . . cine ştie! spini şi pălămidă, locuri în care glasul răsună în pustiu ca altă dată glasul lui Ioan Botezătorul.

In anul ce a trecut, la 2 Martie P. S. Episcop Teofil însoţit de Vicarul şi Consilierii Eparhiei sfinţeşte biserica din Tg. Murgeni restaurată în urma rănilor căpătate din cauza războiului. Stăruinţa continuă a preoţilor Stavăr Popoiu şi Vasile Nacu la care se adaugă dragostea nemărginită a creştinilor de acolo

manifestată prin contribuţii excepţionale produc această bucurie.

La priveghere P. S. Episcop a combătut superstiţiile iar în predica din ziua sfinţirii a vorbit despre ororile războiului care au vătămat biserica şi târgul, dar care se refac prin strădania poporului şi cu sprijinul autorităţilor locale. P. S. Episcop a făcut o vizită la autorităţile raionale şi comunale, la secţia de învăţământ interesându-se de sprijinul ce dau preoţii în munca de stârpirea analfabetismnlui, în acţiunea luptei pentru pace, în campania însămânţărilor, rămânând adânc mulţumit de informaţiile primite.

La 25 Mai, tot anul trecut P. S. Episcop Teofil însoţit de Vicarul Episcopiei şi de un sobor de preoţi sfinţeşte biserica nou construită în satul Rădeşti, com. Costeşti, raionul Vaslui, şi le-a grăit despre mântuirea sufletelor, despre pace, despre muncă, despre supunerea faţă de autorităţi.

Nu trebuie să se uite nici o clipă sbuciumul sufletesc al enoriaşului Vasile Cozma, care de zeci de ani a ţinut treaz interesul pentru construirea bisericii.

După sfinţire, P. S. Episcop a vizitat fruntaşa comună Costeşti în care se află două parohii, două biserici noui ce strălucesc de curăţenie împodobite şi gospodărite datorită harnicilor creştini, două case parohiale exemplare, dispensar modern, şcoli şi grădiniţe de copii.

P. S. Episcop a admirat aici hărnicia preoţilor rămânând încântat de felul în care se prezintă bisericile.

De aici P. S. Episcop a trecut să viziteze Schitul de Maici „Morăni".

A rămas mulţumit de situaţia schitului, a dat îndrumări de o accentuată trăire duhovnicească şi îndrumări gospodăreşti.

La 22 Iunie P. S. Episcop Teofil se află din nou în raionul Murgeni, de astădată în comuna fruntaşă şi renumită Cârja pentru a sfinţi biserica renovată prin stăruinţa credincioşilor şi modestului lor preot Nicolae Carp, dela parohia Hrăniceni.

Slujba divină se desfăşoară în simţită şi adâncă evlavie de către un sobor de preoţi în frunte cu arhipăstorul nostru, care la sfârşit cuvintează despre pace, despre mântuirea sufletelor.

După amiază în aceeaşi zi, vizitează parohia Cârja unde constată hărnicia credincioşilor şi dragostea lor faţă de biserică. Vizitează apoi gospodăria colectivă şi pescăria Statului.

La 6 Iulie P. S. Episcop se află în Raionul Bacău spre a

sfinţi biserica — monument istoric — din Borzeştii lui Ştefan cel Mare din parohia Răcăciuni renovată radical prin sprijinul dat de Ministerul Cultelor.

Slujba arhierească terminată, P. S. Episcop vorbeşte mulţimii credincioşilor scoţând în evidenţă contribuţia statului pentru restaurarea Sf. lăcaş, mulţumeşte şi credincioşilor îndemnându-i la ascultare faţă de Biserică şi de autorităţi. A luat parte la această festivitate religioasă şi D-l Imputernicit al Ministerului de Culte pentru regiunea Bacău.

La 27 Iulie P. S. Episcop vizitează şi mângâie pe credincioşii ce se închină într'o altă ctitorie voevodală din Dobrovăţ, raionul Codăeşti, restaurată tot prin sprijinul autorităţilor şi credincioşilor din acea parte. In cuvântul său P. S. Episcop, laudă credinţa şi patriotismul locuitorilor adunaţi la slujba arhierească.

P. S. Episcop rămâne adânc mulţumit de hărnicia de care dau dovadă permanentă preoţii respectivi, Nicolae Isailă şi colegul său.

La 5 Octombrie P. S. Episcop Teofil se află în Raionul Buhuşi însoţit de Consilierul Ad-tiv Const. Popa şi Protopopul I. Nica spre a sfinţi măreaţa biserică din parohia Balcani construită prin stăruinţa îndelungată a credincioşilor în frunte cu parohul lor, Pr. Nicolau. la parte mulţime de credincioşi veniţi dela mari depărtări care ascultă cu luare aminte sluja arhierească şi cuvintele de învăţătură isvorâte din sufletul arhiereului lor.

P. S. Episcop binecuvântând strădaniile de ani ale cre,tinilor din aceea parohie, îndemnându-i să urmeze poruncile Mântuitorului Iisus Hristos dintre care cea mai mare este iubirea faţă de Dumnezeu şi apoi iubirea faţă de aproapele.

La 26 Octombrie are loc sfinţirea bisericii renovate din Cartierul Horia oraşul Roman.

Lucrările de reparaţii s'au făcut de credincioşi la îndemnul preotului Veniamin Florescu. Slujba s'a oficiat de P. S. Episcop Teofil şi un sobor de preoţi. P. S. Episcop în cuvântul său laudă dragostea credincioşilor faţă de biserică şi faţă de Patrie.

La 2 Noembrie 1952 P. S. Episcop vizitează parohiile Podoleni I şi Podoleni II din Raionul Buhuşi. Cu acest prilej redeschide biserica renovată prin sprijinul credincioşilor. Şi aici P. S. Episcop apreciind dărnicia credincioşilor faţă de biserică îi binecuvintează pe toţi îndemnându-i la urmarea poruncilor Mântuitorului.

La 9 Noembrie P. S. Episcop cercetează pe credincioşii din parohia Ruginoasa raionul Roman, cu care prilej sfinţeşte măreaţa

biserică nou construită după îndelungate stăruinţi şi însemnate jertfe materiale.

P. S. Episcop adânc mulţumit de realizarea acestui Sfânt Lăcaş care prin aşezarea şi împodobirea lui cu picturi deosebite este printre cele dintâi din raion, laudă hărnicia preotului Victor Stan şi dragostea credincioşilor care au contribuit, îndeamnă credincioşii să lupte pentru cauza păcii ca nu cumva războaiele să dărâme sfintele lăcaşuri construite cu atâta trudă, cât şi monumentele de artă, etc.

La 14 Decembrie P. S. Episcop se află în raionul Bârlad, în parohia Bereşti Tg., însoţit de P. C. Vicar D. Petrea şi alţi slujitori pentru a sfinţi noua biserică din acel târg construită în locul celei dărâmate de cutremurul din 1940.

După slujba de sfinţire P. S. Episcop luând cuvântul vorbeşte credincioşilor despre însemnătatea lăcaşului de închinare, binecuvântând munca depusă de enoriaşi pentru construirea bisericii. Laudă hărnicia preotului Vasile Nacu care într'un timp relativ scurt a reuşit să termine clădirea începută de multă vreme. P. S. Episcop îndeamnă credincioşii să lupte pentru realizarea păcii.

La 1 Februarie 1953 P. S. Episcop vizitează parohia Broşteni raionul Buhuşi, însoţit de P. C. Vicar D. Petrea şi P. C. Consilier C. Popa spre a sfinţi cele două biserici nou construite în această parohie în satele Liliac şi Tuţcani Vale prin stăruinţa credincioşilor şi a vrednicului lor paroh Pr. Mihai Turtoescu.

La 1 Februarie s'a sfinţit biserica din Liliac iar la 2 Februarie biserica din Tuţcani Vale. Cele două zile pe care P. S. Episcop le-a petrecut în parohia Broşteni, au fost clipe de adevărată mulţumire sufletească atât pentru P. S. Episcop, cât şi pentru credincioşii din acea parohie. Rari sunt evenimentele acestea. Cu acest prilej P. S. Episcop a cuvântat credincioşilor în două rânduri arătându-şi adânca mulţumire de constatările făcute în această parohie în care învăţătura Mântuitorului Iisus Hristos a pătruns adânc în sufletele credincioşilor, căci nu este puţin lucru ca o parohie să ridice deodată două biserici.

La 2 Martie P. S. Episcop vizitează biserica din Tg. Negreşti raionul Negreşti unde păstoreşte P. C. Protoiereu Iulius Mocanu.

La 7 Aprilie P. S. Episcop însoţit de P. C. Vicar D. Petrea inspectează parohiile Zorleni şi Popeni diu raionul Bârlad cum şi mânăstirea Grăjdeni.

La 8 Aprilie inspectează parohiile: Negreşti, Dumeşti, Băceşti din raionul Negreşti.

La 22 Aprilie P. S. Episcop însoţit de P. C. Vicar D. Petre, inspectează parohiile: Sagna, Bâra, Stăniţa, Todireni, Rediu, Doljeşti şi Boghicea din raionul Roman.

In aceste inspecţii P. S. Episcop a constatat hărnicie din partea clerului, interes pentru biserică din partea creştinilor. A dat sfaturi şi îndrumări preoţilor să stăruie în campania însămânţărilor pentru complecta ei reuşită oferind serviciile lor autorităţilor, stimulând pe credincioşi prin predici, aşa fel încât nimeni să nu piardă timpul preţios pentru însămânţări.

La 29 Aprilie, P. S. Episcop vizitează parohiile Sf. Ioan şi Sf. Dumitru din oraşul Huşi. Aici P. S. Episcop constată că bisericile sunt împodobite, bine gospodărite şi strălucesc de curăţenie. O notă bună atât pentru preoţii respectivi: Protopopul Mihai Gheorghiu şi Arh. Teodorescu cât şi pentru enoriaşi.

La 10 Iunie P. S. Episcop vizitează parohia Cordun raionul Roman, rămânând mulţumit de conlucrarea clerului cu autorităţile locale. Părintele Ioan Bucevschi a pus în reparaţie biserica.

Tot la 10 Iunie însoţit de P. C. Vicar D. Petrea, P. S. Episcop vizitează parohiile Simioneşti şi Gherăeşti din raionul Roman.

Preotul Eftimie din Gherăeşti este un bun luptător pentru pace ca şi preoţii I. Bucevschi şi I. Bucă. Sf. Sa conlucrează în deplină armonie cu reprezentanţii celorlalte culte, este un bun gospodar, biserica în ordine şi curată.

Rezultatul vizitelor canonice şi inspecţiile făcute de P. S. Episcop Teofil, potrivit tradiţiei, se arată îndată în acţiunea pastorală a clerului, care munceşte cu mai mult avânt pentru înviorarea credinţei şi adâncirea iubirei între oameni, pentru consolidarea păcii.

In popor vizitele P. S. Episcop au un larg ecou şi aceasta se observă în traducerea în faptă a tuturor iniţiativelor luate de regimul nostru democratic pentru îmbunătăţirea vieţii celor ce muncesc.

(va continua)

Secţia Culturală a Episcopiei Romanului şi Huşilor

ŞEDINȚA ADUNĂRII EPARHIALE DIN 30 IANUARIE 1953

Prin Decizia Nr. 300 din 14 Ianuarie 1953, a fost convocată Adunarea Eparhială a Sf. Episcopii a Romanului şi Huşilor în sesiune ordinară, pentru ziua de 30 Ianuarie 1953.

La ora 11 a. m. s'a oficiat un Te-Deum în Catedrala Episcopală de către un sobor de preoţi în frunte cu P. C. Vicar D. Petrea, răspunsurile fiind date de corul Catedralei compus din 30 persoane, condus de Diaconul D. Teofănescu de faţă fiind P. S. Episcop Teofil al Romanului şi Huşilor, înconjurat de membrii Adunării Eparhiale, de Consilierii Administrativi, funcţionarii cancelariei eparhiale şi mulţi credincioşi veniţi spre a asculta Sfânta slujbă săvârşită în cinstea marilor şi străluciţilor ierarhi ai Bisericii de peste veacuri, Sfinţii Vasile, Grigore şi Ioan.

La orele 11,30 a. m., membrii Adunării Eparhiale, trec în sala de şedinţe a Sf. Episcopii unde după rostirea rugăciunii P. S. Episcop ocupând fotoliul prezidenţial rosteşte cuvântul de deschidere, după care încep lucrările.

Se alcătueşte biroul adunării format din: Pr. Grigore Balaban, inspector eparhial, Prof. Dr. M. Galan şi Const. Ionescu, secretari de şedinţă, preşedinţia adunării având-o de drept P. S. Episcop Teofil. La apelul nominal răspund 20 membri.

Alcătuindu-se comisiunile: *bisericească* având ca preşedinte pe Pr. I. Stoica-Bârlad, membrii: Pr. M. Gheorghiu-Huşi, Prof. insp. I. Geleţiu-Bârlad. Anton Hatea-Bârlad: *culturală:* Preşedinte Pr. Emil Bărbieru, membri: Pr. V. Nica, Prof. Dr. M. Galan, C. Bogza; *economică:* Preşedinte Pr. N. Rugină Vaslui, membrii: Pr. N. Balcanaşu-Bacău, Gh. Samoilă, Const. Ionescu-Vaslui, Vasile Ioan, preşedintele Sfatului popular oraşul Bârlad; *de organizare şi validare:* preşedinte Pr. D. Petrea Vicar, membrii: Pr. Gr. Balaban, Al. Ciobanu şi I. Bârsan-Bacău.

P. S. Episcop dă cuvântul P. C. Consilier Administrativ C.

Popa care prezintă adunării referatul ce priveşte rectificări şi complectări de locuri vacante în Adunarea Eparhială, Adunarea Naţională Bisericească, în Consiliul şi Consistoriul Eparhial, devenite vacante prin ieşiri din eparhie sau din administraţia eparhială. Pus la vot referatul se aprobă în unanimitate.

P. S. Episcop Preşedinte, dă cuvântul din nou Pr. Const. Popa, Consilier Administrativ şi adunarea ascultă cu luare aminte darea de seamă asupra mersului activităţii resortului administrativ-bisericesc pe anul 1952 şi anume:

I. *Parohiile:* au fost cercetate şi îndrumate de P. S. Episcop. In eparhie, după raionările bisericeşti din 14 Iunie 1952, există 620 parohii, dintre care 58 sunt urbane iar 562 rurale.

In parohii funcţionează consilii, epitropii şi comitete parohiale, care îndeplinesc sarcinile izvorîte din Statutul şi Regulamentele Bisericeşti.

In Eparhie funcţionează 722 preoţi şi 882 cântăreţi bisericeşti.

II. *Protoeriile*, organ de legătură între, Centrul Eparhial şi parohii, execută dispoziţiunile centrale şi comunică centrului mersul activităţii vieţii duhovniceşti, culturale şi gospodăreşti din protopopiate. Există în eparhie 12 protoerii de raioane din care: 4 în regiunea *Bacău* (cu 59 parohii *Bacău*, 34 parohii *Buhuşi*, 42 parohii *Tg. Ocna*, 43 parohii *Moineşti*) 3 în regiunea *Bârlad* 78 parohii *Bârlad*, 40 parohii *Murgeni*, 47 parohii *Zeletin*), 5 în regiunea *Iaşi* (34 parohii *Codăeşti*, 58 parohii *Huşi*, 51 parohii *Negreşti*, 53 parohii *Roman* şi 81 parohii *Vaslui*.

P. C. Protoierei în majoritatea lor şi-au făcut datoria în mod conştiincios fiind evidenţiaţi pentru munca excepţională.

III. *Centrul Eparhial* dă protoiereilor şi parohilor directivele şi îndrumările P. S. Episcop, ajutat în muncă de Consiliul şi Adunarea Eparhială precum şi de Permanenţa Consiliului Eparhial.

Catedrala Episcopală are în total 10 persoane, iar corul catedralei 30 persoane.

IV. *Mânăstirile.* Şi în eparhia noastră începând cu anul 1951 a început să se reverse duh de viaţă nouă, introducându-se viaţa de obşte şi munca organizată. Vechiul dicton *ora et labora* este profund înţeles de monahii noştri. Covoarele lucrate cu iscusinţă de maicele din mânăstiri şi cumpărate de Societatea Româno-Export, au făcut cunoscut peste frontieră lucrurile de artă executate în mânăstirile noastre.

Din iniţiativa P. S. Episcop Teofil, s'a organizat la mânăs-

tirea de maici din Războeni, un atelier meşteşugăresc pentru pantofi din deşeuri cu talpă din pănuşi de porumb. Acest atelier de pantofărie a avut meşteri angajaţi şi 16 maici ucenice. Până în Iulie 1952 (când Mânăstirea a trecut la Mitropolia Moldovei) atelierul a produs 250 perechi pantofi de bună calitate.

Episcopia, prin Permanenţa Consiliului Eparhial, a dotat în 1952 cu importante sume de bani mânăstirile şi schiturile eparhiei, contribuind în modul acesta la întărirea şi promovarea vieţii de obşte.

Situaţia statistică a acestor unităţi monahale din eparhie se prezintă astfel:

Până la 1 Iulie 1952: Mânăstiri 13 din care: mânăstiri de călugări 8, mânăstiri de maici 5, schituri de călugări 9, schituri de maici 3. S'a introdus viaţa de obşte în 22 de mânăstiri şi schituri. Ateliere se află în 20. Vieţuitori în Mânăstiri: călugări şi fraţi 322, maici şi surori 744, îngrijitori 22, în total 1066.

După 1 Iulie 1952 şi până la finele anului situaţia statistică a mânăstirilor şi schiturilor din eparhie se prezintă astfel: Mânăstiri 8 din care 4 de călugări şi 4 de maici. Schituri 7 din care 3 de călugări şi 4 de maici. S'a introdus viaţa de obşte.

In mânăstiri şi schituri funcţionează 7 ateliere şi una cooperativă meşteşugărească (Adam). In schituri şi mânăstiri vieţuesc 68 monahi şi 42 fraţi, 206 monahii, 122 surori, 7 îngrijitori.

V. *Mişcarea personalului*, din cuprinsul eparhiei s'a făcut cu respectarea Statutului şi regulamentelor bisericeşti în vigoare: 6 preoţi şi 8 monahi şi monahii, *ieşiri din eparhie:* 3 preoţi şi 5 monahi şi monahii, *numiri bugetare:* 21 preoţi şi un cântăreţ, cum şi 4 secretari protopopeşti, *examen de capacitate*, preoţească la Mitropolia Iaşi (17 Iulie 1952 candidat Bichiu D.), *distincţii* (prin Sinodul Mitropolitan din 17 Iulie 1952, 2 economi şi un econom stavrofor).

VI. *Corpul de inspecţie şi control*, dela Centrul Eparhial îl formează Inspectorul bisericesc, Consilierii Administrativi, Revizorul Contabil pentru parohii, iar pentru mănăstiri şi schituri, Vicarul şi Exarhul. Responzabilitatea directă a inspecţiilor administrative şi a controlului gestionar în cuprinsul raioanelor o au Protoiereii.

In anul 1952, corpul de inspecţii şi control a făcut 125 de inspecţii, vizite şi verificări gestionare şi anchete. Inspectorul Eparhial şi cei doi Consilieri Administrativi participând şi la 38 de şedinţe ale Conferinţelor Protopopeşti. Protoiereii raionali au

făcut inspecţii ordinare, 326 verificări gestionare şi 538 inspecţii speciale.

VII. *Disciplina Clerului.* In conformitate cu dispoziţiunile Statutare şi regulamentare, P. S. Episcop Teofil a instituit 3 foruri de judecată: *Consistoriul Eparhial, Consistoriul Monahal Eparhial,* ambele funcţionând la reşedinţa Episcopiei ca tribunale eparhiale de judecată şi *Consistoriile disciplinare protopopeşti,* care funcţionează pe lângă fiecare protoierie raională.

Gospodăria bisericească pe eparhie este în plin progres.

In 1952 au fost sfinţite şi redate cultului, de către P. S. Episcop Teofil 5 biserici noui, 23 biserici reparate şi resfinţite din care 11 sfinţite de P. S. Episcop. Au mai fost sfinţite 2 paraclise şi 5 picturi noui de biserici.

In prezent se află în reparaţie 17 biserici şi 2 picturi noui de biserici care vor fi gata în 1953. Biserici noui în construcţie 10.

In continuare, P. S. Episcop Teofil dă cuvântul P. C. Preot D. Petrea, Vicarul Sf. Episcopii, care citeşte darea de seamă asupra mersului activităţii resortului cultural-social pe 1952, după cum urmează:

I. *Cursurile de îndrumare misionară.* Preoţimea eparhiei noastre a înţeles gândul înţelept şi dragostea pentru Biserică, ce a determinat pe membrii Sf. Sinod în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian să înscrie în articolul 123 din Statutul de organizare şi legiuirile ce-au urmat, obligativitatea prezentării la cursurile de îndrumare misionară.

La aceste cursuri, preotul are prilejul să-şi reîmprospăteze cunoştinţele, să-şi verifice metodele pastorale, să-şi reînsufleţească zelul pastoral şi să dobândească o înţelegere clară asupra transformărilor vremii noastre, înţelegând sensul adânc de dreptate ce stă la baza vieţii de astăzi, spre a putea cu uşurinţă să povăţuiască pe credinciosul ce vine la el dându-i cuvânt lămuritor şi îndemn la faptă creatoare.

Preoţii eparhiei s'au prezentat la cursuri în cele XV serii, în total 554 urmând a mai frecventa 78 preoţi.

Preoţii eparhiei noastre au vădit o comportare exemplară în ceiace priveşte ţinuta morală disciplinară cât şi sârguinţa de a însuşi cunoştinţe noui obţinând calificative frumoase.

II. *Conferinţele protopopeşti.* Dispoziţiunile art. 138 din Statut şi potrivit Decizei I. P. S. Patriarh Nr. 206/951 se prevede că în fiecare lună să se ţină câte o şedinţă. Astfel Sf. Sinod în şedinţa din 15-17 Iunie 1952, a luat hotărîrea să se ţină şedinţele

tot lunar, dar alternativ una *administrativă* şi una de *orientare* prezidată de Chiriarh sau delegatul său.

In cadrul primei dispoziţiuni s'au ţinut în cuprinsul eparhiei, în lunile Aprilie şi Mai, 4 şedinţe la care s'au tratat teme cu caracter bisericesc şi social. Conferinţele au fost prezidate de P. S. Episcop Teofil, la Bacău şi Bârlad, însoţit de P. C. Preot D. Petrea Vicar.

Hotărîrea Sf. Sinod din Iunie 1952, de a urmări orientarea justă în problemele de actualitate, o precizare a sarcinilor care îi revin clerului în funcţiune de aceste probleme, promovarea spiritului de colaborare între Biserică şi Stat, întărirea conştiinţei datoriei clerului de a sprijini eforturile conducerii de Stat întru realizarea unei vieţi mai prospere a poporului, întărirea conştiinţei datoriei clerului de a-şi iubi şi apăra Patria, intensificarea luptei pentru pace.

S'au ţinut 36 conferinţe administrative la centrele raionale prezidate de protopopi, la care s'au citit 96 referate şi regulamente şi 36 conferinţe de orientare prezidate de delegaţii eparhiali, la care s'au tratat subiecte fixate de Sf. Sinod: Biserica şi Patria, Biserica şi progresul social. Datoriile individului faţă de colectivitate.

Prestigiul acestor conferinţe s'a întărit prin participarea tovarăşilor împuterniciţi ai Ministerului Cultelor, al Sfaturilor Populare raionale şi regionale, ai Comitetelor de luptă pentru pace şi altor organizaţii de massă, care au luat parte la discuţii, dând sugestii, lămuriri şi sprijin în muncă.

Dar reuşita acestor conferinţe n'ar fi fost atinsă fără participarea preţioasă a P. S. Episcop Teofil, care personal a inspectat, îndrumat şi prezidat lucrările din cele 12 raioane ale eparhiei după cum urmează: Bârlad 19 Mai, Bacău 29 Octombrie, Buhuşi 28 Iunie, Codăeşti şi Vaslui 30 August, Negreşti 31 Iunie, Tg. Ocna 29 Septembrie, Moineşti 30 Septembrie, Roman 29 Iulie, Zeletin 30 Octombrie; restul celor 24 şedinţe au fost prezidate de P. C. Vicar, Consilieri şi Inspector Bisericesc.

Scopul învăţământului catehetic este de a forma buni credincioşi şi cetăţeni patriei cereşti, patriei pământeşti.

III. *Invăţământul religios.* Pregătirea personalului biserisesc, potrivit constituţiei şi legilor noastre bisericeşti, se face în şcoli de cântăreţi, seminarii monahale şi Institute Teologice de grad Universitar.

Sf. Sinod în şedinţa din 15-17 Iunie 1952 a contopit şcoala

dela Roman cu cea dela Suceava, făcând o singură şcoală pe Mitropolie cu sediul la Mănăstirea Neamţ.

Dela această şcoală, prin examen de admitere, au reuşit la Institutul Teologic din Bucureşti, în toamnă 5 studenţi.

La seminariile monahale din mănăstirele Neamţ şi Agapia, conduse direct de Sf. Patriarhie, din Eparhia noastră au frecventat cursurile 12 monahi şi 9 monahii.

In cuprinsul Eparhiei noastre au funcţionat 4 şcoli monahale: la Mănăstirea Secu şi Agapia până la 1 Iulie 1952 când au trecut sub jurisdicţia Mitropoliei Moldovei, la Mănăstirea Adam Raionul Bârlad, cu 26 elevi şi la mănăstirea Giurgeni cu 16 elevi. In cursul elementar, ciclu I şi II dela M-rea Adam au urmat 36 eleve din care au absolvit 17.

IV. *Colportaj.* Incă din 1951, la centrul eparhial a luat fiinţă un magazin pentru desfacerea de obiecte bisericeşti, cărţi de ritual, veştminte pentru cult, icoane, stofe pentru haine preoţeşti. Aprovizionarea magazinului s'a făcut direct dela Institutul Biblic. Distribuirea s'a făcut direct parohiilor ori prin Protoierie.

Calendarul eparhial de perete s'a tipărit în 100.000 exemplare distribuindu-se parohiilor prin protoierii.

V. *Biblioteca Eparhială şi bibliotecile parohiale.* Episcopia posedă o valoroasă bibliotecă cu un număr de peste 20.000 volume privind tot ce a apărut mai de seamă în domeniul Teologiei, Istoriei, Literaturii, Ştiinţei şi Artei. In 1952 s'au adăugat încă 354 volume cu conţinut progresist la care se mai adaugă diverse reviste străine, publicaţii periodice rev. Sf. Patriarhii şi centrelor Mitropolitane din ţară.

VI. *Activitate Socială.* In anul 1952, în Republica Populară Română s'au produs mari reforme şi realizări sociale şi anume; reforma bănească, reducerea preţurilor, zdrobirea acţiunii contrarevoluţionare a lui Luca, Pauker şi Georgescu. Creşterea producţiei, investiţii în mari lucrări de construcţii pe şantierile mari din ţară, depăşirea suprafeţelor cultivate în agricultură, datorită mareı producţii de maşini agricole, creşterea întovărăşirilor şi gospodăriilor agricole colective, popularizarea proiectului nouiei Constituţii a R. P R. şi *adaptarea — în cadrul căreia Biserica are garantată libertatea de organizare şi funcţionare*, alegerile din 30 Noembrie 1952, iată evenimente deosebite care nu numai că n'au rămas străine conducerii eparhiale şi credincioşilor din eparhie, care au fost susţinute cu interes şi dragoste de întreg clerul Eparhiei în frunte cu P. S. Episcop Teofil, atent şi gata de a interveni

şi sprijini tot ceiace se face pentru un trai mai bun al oamenilor muncii.

Astfel P. S. Episcop Teofil în colaborare cu I. P. S. Mitropolit Sebastian dă păstorala din primăvara anului 1952 cu privire la însămânţările de primăvară.

P. S. Episcop a dat deslegări de muncă în anumite zile iar împreună cu întreg centrul eparhial a controlat aplicarea pe teren a dispoziţiilor date. In Pastorala de Paşti observăm o vădită sensibilitate faţă de suferinţele omeneşti provocate de agenţii războiului pustiitor şi o împotrivire contra lor.

In desele întâlniri cu clerul din eparhie, P. S. Episcop a insistat asupra îndatoririi ce are preoţimea de a lucra cu zel pe tărâmul social misionar.

VII. *Vizite canonice.* Vizitele canonice, sfinţirile de biserici sunt un prilej minunat de reîmprospătarea zelului misionar pentru păstori şi de adâncă mulţumire duhovnicească pentru credincioşi, care au prilejul să vadă în mijlocul lor pe arhiereul lor, isvor de sfinţire, de sfătuire şi îndrumare în drumul ce duce spre împărăţia lui Dumnezeu.

P. S. Episcop Teofil consideră această muncă, piatră de temelie în conducerea turmei şi de aceia fără a lua în consideraţie mijloacele de transport ori starea timpului, păşeşte ori unde este chemat. Remarcăm oficierea Sf. Liturghii la 1 Ianuarie 1952 în fosta Catedrală Episcopală din Huşi.

P. S. Episcop a făcut şi alte deplasări, după cum sunt : la Bucureşti 12 Martie 1952, pentru prezidarea examenelor la cursurile de îndrumare seria a XII-a, 15-18 Iunie la şedinţele Sf. Sinod şi Adunarea Naţională Bisericiască, 29 Iulie şi 29 Octombrie vizite la autorităţile regionale Bacău şi Bârlad, la 27 Iulie participarea la şedinţa Sinodului Mitropolitan, 29 August vizită la D-l Sadoveanu — M-rea Neamţ, 12 Septembrie vizită la P. S. Episcop Chesarie — Galaţi, 12 Oct. vizită la Ministerul Cultelor, la 18 Oct. participarea la şedinţa raională a Comitetului de Luptă pentru pace, Roman, 25 Noembrie participarea la consfătuirea cultelor — Bucureşti.

IX. *Lupta pentru Pace.* Conştientă că munca creatoare are nevoe de pace, preoţimea eparhiei noastre activează în Comitetele de *Luptă pentru pace* sprijiniţi de împuterniciţii Ministerului de Culte.

Avem în eparhie 5 comitete de Luptă pentru pace cu organizaţii proprii.

Reliefăm activitatea Comitetului din Centrul Eparhial, care au ţinut 10 şedinţe lunare, desbătându-se probleme, rapoarte de activitate şi referate, discuţii, propuneri şi angajamente în număr de 56.

S'au ţinut 2 şedinţe la Centrul Eparhial cu toţi protoiereii. S'au ţinut 2 consfătuiri cu şefii cultelor din oraşul şi raionul Roman.

Toate şedinţele au fost onorate permanent cu participarea activă a P. S. Episcop.

La Congresul din Bucureşti am avut 3 delegaţi protoierei. La Bacău, Bârlad, Huşi şi Vaslui, s'au ţinut consfătuiri cu şefii cultelor. La Bacău şi Bârlad se ţin consfătuiri săptămânale profesionale.

Preoţimea a susţinut colectele pentru poporul Coreean şi pentru Crucea Roşie.

In campania de însămânţări, de recoltare şi treeriş, colectări, preoţii au fost la datorie.

P. S. Episcop Teofil, dă cuvântul P. C. Consilier Administrativ D. Videanu care citeşte referatul activităţii resortului economic-financiar, din care rezultă o chibzuită gospodărire a veniturilor pe 1952, un bun proect de gospodărie pe 1953.

Terminându-se dările de seamă ale celor trei resoarte, P. S. Episcop Preşedinte încredinţează rapoartele Comisiunilor respective spre studiu, suspendând şedinţa pentru 30 minute.

La redeschidere, P. S. Episcop preşedinte propune şi adunarea aprobă în unanimitate să se expedieze telegrame omagiale I. P. S. Patriarh, D-lui Dr. Petru Groza Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, D-lui Gh. Gheorghiu-Dej Preşedintele Consiliului de Miniştri, D-lui Petre Constantinescu-laşi Ministrul Cultelor, I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei şi Sucevei.

P. C. Vicar D. Petrea, prezintă raportul Comisiei de organizare şi validare privind ratificarea şi cooptarea de noui membri în Adunarea Eparhială şi Adunarea Naţională Bisericească.

P. C. Preot I. Stoica citeşte raportul Comisiunii Administrative-bisericeşti pe 1952.

P. S. Episcop Preşedinte dă cuvântul P. C. Pr. Ermil Bărbieru care citeşte raportul Comisiei Culturale pe 1952. Raportorul aduce elogii P. S. Episcop şi colaboratorilor săi pentru modul cum este îndrumată preoţimea în munca culturală şi în lupta pentru pace.

Dându-se cuvântul Pr. N. Rugină-Vaslui, citeşte raportul asupra dării de seamă a Secţiei economîce-financiare pe 1952,

conchizând că gestiunea Episcopiei pe 1952 este bine întocmită, operaţiunile financiare corecte şi legale, planul financiar pe 1953 bine întocmit.

Deschizându-se seria discuţiilor cu privire la dările de seamă, iau parte: P. C. Pr. Ermil Bărbieru, Tov. Anton Hatea, Tov. Bogza, P. C. Pr. Nica-Buhuşi, P. C. Pr. N. Balcanaşu, P. C. Consilier C. Popa, P. C. Vicar D. Petrea, Tov. Vasile Ioan, D-l C. Verdescu, P. C. Consilier D. Videanu.

Epuizându-se punctele 18 (diverse) şi 19 — desemnarea Tov. C. Bogza şi C. Gulai să semneze lucrările Adunării, P. S. Episcop Teofil mulţumeşte călduros tuturor colaboratorilor pentru munca depusă, exprimându-şi dorinţa ca şi pe viitor, printr'o mai strânsă colaborare să se realizeze mai mult folos, spre binele Patriei şi Sf. noastre Biserici.

Atmosfera înaltă în care s'a ţinut Adunarea Eparhială, ţinuta academică a tuturor discuţiilor în jurul rapoartelor ce oglindesc o bogată activitate în Eparhia Romanului şi Huşilor în domeniul Administrativ-bisericesc, cultural-social, legat de lupta pentru pace, sprijinite aceste două rapoarte pe un chibzuit postament economic scot în relief şi mai mult persoana celui care conduce această Eparhie, P. S. Episcop Teofil, care îndeamnă şi îndrumează întreaga activitate a Centrului Eparhial, Protoieriilor şi parohiilor.

Duhul în care este condusă această Eparhie se simte imediat ce ai pătruns în incinta Episcopiei, îmbrăcată în haina curăţeniei desăvârşite, a modestiei, a muncii şi rugăciunii, a împlinirii îndatoririlor faţă de Dumnezeu şi om şi faţă de Patrie.

Dar acest duh pluteşte în întreaga Eparhie, până în cele mai îndepărtate sate, mânăstiri şi schituri.

Luptând pentru pace nădăjduim în curgerea liniştită a zilelor lui 1953 la sfârşitul căruia vom înregistra aceleaşi bucurii eparhiale.

Secţia Culturală

Tipografia Centrului Mitropolitan — Monastirea Neamţu.
Raionul Târgu-Neamţ.—Regiunea Bacău.

Anul XXIX
Serie nouă

August—Sept. 1953
No. 8—9.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

PENTRU PREOŢI:

„Biserica cu tezaurul ei de învăţături şi manifestări religioase trăeşte şi desvoltă misiunea ei divină în sânul acestei Patrii pământene. Clericul şi credinciosul respiră în sufletul lor dragostea pentru această scumpă patrie. Viaţa socială a credinciosului e indisolubil legată de buna propăşire a acestei patrii pământene. Cine nu-şi iubeşte sincer Patria, nu este un credincios sincer al Bisericii, căci în Patrie locuieşte aproapele său, şi dacă cineva zice: „Iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăşte, mincinos este! Pentrucă cel ce nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu îl vede". (Ioan IV, 20).

(Din cuvântarea I. P. S. Mitropolit Sebastian, rostită în faţa Adunării Naţionale Bisericeşti în ziua de 7 Iunie 1953).

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
CONSILIUL EPARHIAL AL MITROPOLIEI MOLDOVEI ŞI SUCEVEI
IAŞI. — STRADA ŞTEFAN CEL MARE, Nr. 46.

cd. 284 tem. 3-10-953.

CUPRINSUL

Arhiepiscopia Iaşilor

1. ~ Sinodul Mitropolitan.
2. ~ Semnarea Armistiţiului din Coreea ~ de Pr. Laurenţiu Popovici.
3. ~ Cel de al patrulea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor ~ de Pr. Gh. Fântână.
4. ~ 23 August şi marile realizări din R. P. R.
5. ~ Realizări şi fapte ale preoţimei din protopopiatul Hârlău, în lupta pentru pace ~ de Pr. Tărăboanţă.
6. ~ Gânduri la tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul ~ de Preot Alexandru Bardier.
7. ~ Sfinţiri de Biserică ~ Redacţia.
8. ~ Recenzie: Nicolae Mitropolit Krutiţki: Cuvântări Bisericeşti, Vol. III, Ed. Institutului Biblic, traducere de pr. Nicolae Popescu, prof. univ. onorar.
9. ~ Situaţia generală a Şcolii de cântăreţi a Centrului Mitropolitan Iaşi la sfârşitul anului Şcolar 1952~1953.
10. ~ Tabel de absolvenţii Şcolii de Cântăreţi din sesiunea Iunie 1953.
11. ~ Muncile agricole de toamnă şi îndeletniciri casnice ~ de Pr. Const. Nonea.
12. ~ Comunicări, ştiri, anunţuri.

Episcopia Romanului şi Huşilor

1. ~ Manifestări în cadrul luptei pentru Pace în Eparhia Romanului şi Huşilor.
2. ~ Invăţătura de Credinţă Creştină Ortodoxă, recenzie ~ de pr. Gh. Bărgăunaş.
3. ~ Mişcare de personal clerical, transferări, angajări, primiri şi ieşiri din eparhie.

ANUL XXIX. AUGUST—SEPTEMBRIE 1953.
Serie nouă. Nr. 8, 9.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

SINODUL MITROPOLITAN

In ziua de 17 August a. c., a avut loc la Mănăstirea Varatec şedinţa Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Moldovei şi Sucevei pentru rezolvarea problemelor comune ale Arhiepiscopiei Iaşilor şi Episcopiei Romanului şi Huşilor, sufragană Mitropoliei Moldovei şi Sucevei, potrivit Statutului de organizare şi funcţionare a Bisericii Ortodoxe Române, care la art. 112 vorbeşte: „Arhiepiscopii şi Episcopii sufragani dintr'o Mitropolie, alcătuiesc Sinodul Mitropolitan, care conduce treburile comune ale eparhiilor din Mitropolie şi care nu cad în competinţa Sfântului Sinod în marginile prescrise de canoane şi de normele în vigoare".

Au luat parte I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei şi Sucevei, împreună cu colaboratorii săi, Pr. Constantin Nonea vicar, Consilierii dela Sectorul Cultural şi Bisericesc, Secretarul Eparhial D-l Ioan Zamfirescu, din partea Arhiepiscopiei Iaşilor, iar din partea Episcopiei Romanului şi Huşilor, Prea Sfinţitul Teofil însoţit de vicarul său, Pr. D. Petrea.

S'a oficiat un Te-Deum în biserica mare a mănăstirii, după care s'a trecut în sala de şedinţă.

Sinodul a fost prezidat de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian.

Deschizând şedinţa I. P. S. Mitropolit Sebastian a salutat prezenţa la şedinţă a Prea Sfinţitului Episcop Teofil şi a celorlalţi participanţi invocând harul Sf. Duh pentru soluţionarea fericită a treburilor care alcătuiau

ordinea de zi, pentru propăşirea intereselor Bisericii şi ale scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

S'a trecut apoi la soluţionarea punctelor ce formau obiectul Convocării Sinodului Mitropolitan.

Au depus examenul de capacitate preoţească, în conformitate cu art. 4 şi 5 din Regulamentul pentru numirea şi transferarea clerului din parohii, 6 licenţiaţi în Teologie, din care 4 din Arhiepiscopia Iaşilor şi 2 din Episcopia Romanului şi Huşilor.

S'au acordat ranguri onorifice bisericeşti clericilor din cele două eparhii, cu o activitate merituoasă pe tărâmul bisericesc şi social, distingându-se prin o muncă rodnică pastorală bisericească şi socială.

La conferirea distincţiunilor, s'a avut în vedere respectarea prevederilor Statutului de organizare şi funcţionare a Bisericii Ortodoxe Române dela art. 141 şi 142.

S'a constatat şi cu acest prilej, că preoţimea celor două Eparhii, sub îndrumarea ierarhicească, este la nivelul cerut de Biserica Ortodoxă şi că acţionează cu rezultate eficiente în scopul călăuzirii credincioşilor — încredinţaţi spre păstorire, pentru a fi în mod permanent buni credincioşi ai Bisericii Ortodoxe şi cetăţeni corecţi şi loiali ai Statului de Democraţie Populară.

Toate problemele care interesează viaţa celor două Eparhii, au fost analizate şi soluţionate armonios şi în consens unanim, într'un climat de adevărată frăţietate duhovnicească.

Luând cuvântul Prea Sfinţitul Episcop Teofil, a arătat că se simte nespus de fericit de a fi participat la această şedinţă a Sinodului alături de I. P. S. Mitropolit Sebastian, Vice Preşedintele Sf. Sinod.

Folosesc experienţa vârstei Inalt Prea Sfinţiei Voastre, — a spus Prea Sfinţitul Teofil —, care sunteţi luptător hotărît pentru promovarea păcii între oameni.

Preţuesc în mod deosebit şi pe colaboratorii I. P. S. Voastre care sunt figuri proeminente ale Arhiepiscopiei laşilor, pe care o conduceţi cu o magistrală competenţă.

In continuare arată că se simte bine la această şedinţă şi pentru faptul că adunarea aceasta are de scop decorarea preoţilor buni şi stimularea lor în munca pasto-

rală ce o prestează pentru Biserică şi binele scumpei noastre ţări.

In încheere roagă pe bunul Dumnezeu să rînduiască zile multe Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Sebastian, cu spor în lucrul duhovnicesc şi în lupta pentru apărarea păcii, pentru care luptă tineretul întregii lumi, dovada cea mai elocventă fiind Festivalul al IV-lea dela Bucureşti.

Incheind şedinţa Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, a subliniat înalta dragoste frăţească, care caracterizează ierarhii Bisericii ortodoxe pentru resolvarea problemelor în spiritul deplinei înţelegeri.

Mulţumeşte Prea Sfinţitului Episcop Teofil, care preţueşte monahismul ortodox la justa lui valoare şi care monahism, prin îndeplinirea sfaturilor Evanghelice se face tot mai mult util în sânul Bisericii Ortodoxe.

Se declară mulţumit că şi centrul Eparhial dela Episcopia Romanului, sufragana Mitropoliei, are oameni vrednici şi cu experienţă în treburile administrative bisericeşti, în frunte cu P. C. Vicar Preot D. Petre.

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit arată, apoi, că rangurile onorifice acordate preoţilor, cu o activitate deosebită, constituie o răsplată, bine meritată, din partea Bisericii, pentru cei în drept a purta distincţiile, cât şi o emulaţie în pastoraţie pentru ceilalţi preoţi, care străduindu-se a fi lucrători vrednici în ogorul Domnului, vor putea primi la rândul lor, aceiaşi recompensă.

Vorbeşte mai departe despre principiul sinodalităţii, specific Bisericii Ortodoxe, care dă rezultate optime în luarea de măsuri administrative, pe baza consultărilor. Prin funcţionarea efectivă a Sinoadelor Mitropolitane, acest principiu are viaţă în întreaga Biserică.

La sfârşit mulţumeşte celor de faţă pentrucă au luat parte la discuţiunile în jurul problemelor dela ordinea zilei cu contribuţie de natură informativă şi tehnică, rugând pe Cel Atotputernic să dăruiască zile îndelungate Prea Sfinţitului Episcop Teofil, exprimându-şi nădejdea că şi în viitor va sălăşlui aceiaşi armonioasă colaborare la Sinodul Mitropolitan şi binecuvintează pe toţi cei prezenţi.

Concomitent cu lucrările Sinodului, tinerii licenţiaţi, din cele două Eparhii, au depus lucrările scrise pentru examenul de capacitate preoţească.

După corectarea tezelor de către cei doi ierarhi, candidaţii au depus examen oral, iar apoi au fost examinaţi medical de către d-l Prof. Univ. N. Bumbăcescu, care se găsea în localitate.

La sfârşitul examenului de capacitate preoţească, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, a declarat îndreptăţiţi, a cere numirea la parohii şi a fi hirotoniţi, pe cei 6 tineri teologi.

După aceasta Inaltul Ierarh a dat îndemnuri şi sfaturi viitorilor preoţi, de modul cum trebuie să păstorească, pentruca roadele muncii lor să fie cele dorite de Biserica Ortodoxă.

Să-şi caute tovarăşe de viaţă, devotate misiunii preoţeşti, pe care să le trateze ca adevărate soţii şi preotese. Să propovăduiască până la izbânda finală pacea, lăsată ca testament de Mântuitorul Hristos, pentruca aceasta să se înfăptuiască cât mai devreme.

In familie, în parohie şi pretutindeni, să lucreze pentru pace, nu numai să vorbească, pentrucă Mântuitorul a fericit pe făcătorii de pace şi nu pe vorbitorii de pace. Să fie în permanentă legătură cu cartea, consultând revistele editate de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, cărţile scrise de Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Nicolae Krutiţchi şi toată literatura bisericească, pentru a fi la curent cu problemele care preocupă Ortodoxia.

Mai departe, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, vorbeşte despre libertatea deplină acordată cultelor prin Constituţie şi invită pe cei chemaţi la preoţie să colaboreze în mod cinstit şi necondiţionat cu organele puterii de Stat, dând tot concursul autorităţilor pentru a se presta munca necesară spre binele obştesc. Preotul să-şi îndeplinească cu stricteţă şi cu demnitate obligaţiunile lui, şi să îndemne a le îndeplini şi credincioşii, avându-l pe preot pildă.

In continuare, ierarhul Moldovei, sfătueşte pe tineri cum trebuie să procedeze în catehizare şi predicarea adevărului scripturistic pentru a-şi forma credincioşii buni fii ai Bisericii, precum şi de felul în care va trebui să se comporte în postura de duhovnic atunci când vor primi acest har.

Va trebui să ţineţi seamă de toate aceste povăţuiri,— a spus Inalt Prea Sfinţia Sa, pentruca să puteţi răspunde afirmativ în faţa chemării voastre de păstori sufleteşti ai credincioşilor.

Din partea candidaţilor, a răspuns tânărul licenţiat în Teologie, Neculai Tomaziu, care a mulţumit respectuos celor doi ierarhi pentru grija părintească ce le-a purtat-o în timpul cât, candidaţii, au urmat Institutul Teologic şi-i asigură că vor căuta să fie în viaţa sacerdotală — pe care o vor îmbrăţişa în curând, — preoţi model, respectând învăţătura Bisericii Ortodoxe şi sfaturile primite dela Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian, pentru promovarea intereselor Bisericii Ortodoxe şi a scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Redacţia

SEMNAREA ARMISTIȚIULUI IN COREEA

Este mai presus de orice discuţie, că cel mai important eveniment petrecut pe arena mondială în ultimii ani, sau chiar, am putea spune, după terminarea celui de al doilea răsboi mondial, este semnarea armistiţiului din Coreea. Cel mai inuman, cel mai nedrept şi mai antipopular răsboi, care nu ar fi cadrat decât poate cu concepţia lumii vechi sau medievale, a încetat sub presiunea eroismului legendar al unui popor mic dar însetat după libertate şi independenţă, aşa cum însetează încă toate popoarele coloniale şi semicoloniale.

După mai bine de doi ani de tratative duse cu dârzenie şi tenacitate de partea coreiană-chineză şi cu toată tergiversarea şi opoziţia americano-lisânmanistă, dorinţa şi năzuinţa întregii lumi iubitoare de pace şi linişte, exprimate hotărît prin diferitele congrese de pace, care au culminat cu Congresul popoarelor ţinut în Decemvrie 1952 la Viena, s'au văzut apropiindu-se de realizare şi prin aceasta, lupta mondială pentru apărarea şi consolidarea păcii a inclinat cu desăvârşire balanţa de partea ei.

La 27 Iulie, delegaţia coreiano-chineză la tratativele de armistiţiu în Coreea, a dat publicităţii următorul comunicat:

„La 27 Iulie, ora 10 (ora Coreei), acordul de armistiţiu şi acordul temporar suplimentar la acordul de armistiţiu au fost semnate de generalul Nam Ir, şeful delegaţiei părţii coreeano-chineze şi de generalul locotenent William K. Harrison, şeful delegaţiei celeilalte părţi. Copii după acord în limbile respective au fost înaintate spre semnare Mareşalului Kim Ir Sen, comandantul suprem al Armatei Populare Coreene, generalului Pân-De-

Huci, Comandantul voluntarilor chinezi şi generalului Mark Clark, comandantul şef al Comandamentului O. N. U.

„In conformitate cu acordul încheiat între cele două „părţi, toate forţele armate aflate sub controlul celor „două părţi, inclusiv toate unităţile şi întregul personal „al forţelor terestre, navale şi aeriene, vor înceta complect „orice operaţiuni militare 12 ore după semnarea acordului „de către şefii delegaţiilor celor două părţi, adică în ziua „de 27 Iulie la ora 22 (ora Coreei). Toate celelalte pre- „vederi ale acordului de armistiţiu şi ale anexelor sale, „precum şi acordul temporar suplimentar la acordul de „armistiţiu vor intra în vigoare fără excepţie, simultan „cu încetarea focului.

„In acordul de armistiţiu se prevede explicit că, „comandanţii părţilor trebuie să ia toate măsurile nece- „sare în cadrul forţelor militare aflate sub comanda lor „respectivă, pentru a asigura respectarea cu stricteţe „de către personalul aflat sub comanda lor a tuturor „prevederilor acordului de armistiţiu. Articolele şi para- „grafele acordului de armistiţiu, vor rămâne în vigoare „până ce vor fi înlocuite prin amendamente sau adău- „giri acceptabile pentru amândouă părţile sau printr'un „acord corespunzător ulterior privind o reglementare „paşnică la nivel politic.

„Datorită eforturilor comune şi sprijinului oamenilor „iubitori de pace din întreaga lume, delegaţia coreeano- „chineză la tratativele de armistiţiu şi-a îndeplinit cu „succes sarcinile".

Aceasta este comunicarea atât de aşteptată care a umplut de bucurie inimile tuturor oamenilor

Potrivit stipulaţiunilor acordului, chiar în seara aceleiaşi zile, operaţiunile militare pe pământ, în aer şi pe apă au încetat. Trupele celor două părţi s'au retras de la linia de demarcaţie, creind zona demilitarizată prevăzută în acord.

Acordul de armistiţiu se compune din trei părţi. Prima parte este preambulul. A doua parte cuprinde cinci articole ale acordului de armistiţiu. A treia parte constituie o anexă care cuprinde textul integral al acordului cu privire la competenţa Comisiei de repatriere

alcătuită din reprezentanţii unor ţări neutre şi cinci hărţi indicând linia militară de demarcaţie, zona demilitarizată, cele zece porturi de acces, principalele linii de comunicaţie, estuarul fluviului Han şi insulele de pe litoral.

Dela un capăt la altul al lumii, oamenii iubitori de pace au salutat cu imensă satisfacţie evenimentul atât de dorit şi de aşteptat.

Sentimentele de satisfacţie şi de solidaritate cu bravul popor coreean au fost exprimate chiar din prima clipă de către Uniunea Sovietică — bastionul păcii — prin telegrama adresată de preşedintele Consiliului de Miniştri al URSS, G. M. Malencov, preşedintelui Consiliului de Miniştri al R. P. D. Coreene, Kim Ir Sen şi în telegrama adresată de ministrul afacerilor externe al URSS. V. M. Molotov ministrului afacerilor externe al R. P. D. Coreene.

„Acordul de armistiţiu din Coreea — se spune în „telegramă — este totodată o mare victorie a întregului „lagăr al păcii şi democraţiei".

Oamenii muncii din ţara noastră au salutat încheierea armistiţiului în Coreea ca pe o mare victorie a ţării surori, Republica Democrată Coreeană şi a voluntarilor chinezi, ca pe un succes din cele mai mari ale lagărului păcii. Numeroase scrisori adresate ziarelor exprimă satisfacţia poporului nostru şi calda lui solidaritate cu popoarele coreean şi chinez.

Era firesc, ca ziua încetării războiului în Coreea să fie primită cu atâta însufleţire în lumea întreagă. La numai câţiva ani dela terminarea celui de al doilea răsboi mondial, într'o parte a globului se aprinsese iarăşi focul pustiitor al răsboiului cu tot cortegiul lui de grozăvii şi suferinţe. Timp de mai bine de trei ani, pământul eroicei Coree a fost scăldat în sânge, mii de vieţi — copii, femei, bătrâni — au fost secerate de bombe, oraşe şi sate au fost prefăcue în ruină.

Pornind războiul împotriva R. P. D. Coreene organizatorii lui şi-au pus ca ţel — după cum a declarat însuşi secretarul de Stat Dulles — în primul rând exterminarea populaţiei paşnice a Coreei, distrugerea avuţiilor ei naţionale.

Acest război din cale afară de inuman a fost expre-

sia cea mai directă şi cea mai brutală a aşa numitei „politici a forţei“ pe care o preconizează cercurile agresive imperialiste. Faptele au dovedit însă cu puterea unei legi a istoriei, că o asemenea politică este osândită cu totul eşecului, atunci când este vorba de popoarele unor ţări din lagărul democratic, popoare care au devenit stăpâne pe soarta lor şi care îşi apără cauza lor proprie, cauza libertăţii şi independenţii patriei lor.

Lumea întreagă a admirat curajul, bărbăţia şi eroismul cu care poporul coreean a ştiut să facă faţă încercărilor grele prin care a trecut în cursul războiului ce i-a fost impus. Oricine s'a putut convinge ce forţe morale inepuizabile a deşteptat în rândurile eroicilor luptători ai Coreei, conştiinţa justeţei luptei lor pentru dreptul poporului la independenţă, libertate şi pace.

Sentimente asemănătoare au trezit în lumea întreagă bravii voluntari chinezi, care fără şovăire au venit în ajutorul poporului vecin, dând o pildă minunată de prietenie şi solidaritate activă în apărarea păcii.

Superioritatea incontestabilă a orânduirii democrat populare, unitatea neclintită a frontului şi a spatelui frontului au creiat condiţii datorită cărora poporul coreean, strâns unit în jurul Partidului Muncii şi al guvernului său, a biruit toate greutăţile războiului.

In contrast cu aceasta moralul trupelor intervenţioniste a fost scăzut, deoarece soldaţii americani nu puteau să nu-şi dea seama cât de ne justă este cauza pentru care erau trimişi să piară la mii de kilometri depărtare de ţara lor.

In aceste împrejurări, deşi în Coreea au fost trimise cele mai bune unităţi ale armatei americane, comandate de diferiţi generali americani, deşi au fost aduse pe front tipurile cele mai perfecţionate de avioane şi vase de război de care dispunea armata S. U. A. rezistenţa poporului coreean n'a putut fi înfrântă, intervenţioniştii n'au obţinut niciun fel de succese militare. Ei au încheiat războiul la acelaş hotar — paralela 38 — de pe care au pornit în Iunie 1950 împotriva R. P. D. Coreene. „Mitul a fost spulberat; ne-am dovedit a nu fi o ţară atât de puternică cum ne consideram“, a declarat referitor la aceasta fostul Ministru de război american Marshal.

Războiul din Coreea a fost un rău imens pentru întreaga omenire.

Inceperea războiului din Coreea a fost în ţările pactului Atlantic semnalul deslănţuirii unei teribile curse a înarmărilor, ale cărei urmări au fost înrăutăţirea considerabilă a situaţiei masselor muncitoare din acele ţări.

Iată dece lozinca încetării războiului din Coreea, a reglementării pe cale paşnică a problemei coreene, s'a transformat în cea dintâi cerinţă a popoarelor. In toate ţările a luat un avânt fără precedent mişcarea pentru încetarea focului şi pentru organizarea tratativelor în vederea reglementării paşnice a conflictului coreean. Atât de puternică a fost presiunea popoarelor încât a silit pe intervenţionişti să ia loc la masa tratativelor de armistiţiu. Acest prim pas făcut, dă nădejde oamenilor cinstiţi că şi celalalte războaie locale se vor putea stinge pe aceiaşi cale atât în Vietnam cât şi în Malaia sau în Birmania, după cum cu nerăbdătoare dorinţă aşteaptă lumea paşnică încheierea pactului de pace cu Germania, Austria şi Japonia.

Ca şi în toate împrejurările unde este vorba de apărarea păcii şi în lupta pentru rezolvarea paşnică a problemei coreene, factorul cel mai activ pe arena internaţională a fost Uniunea Sovietică. La mai puţin de o lună dela începerea ostilităţilor, Uniunea Sovietică a făcut propuneri în vederea reglementării paşnice a problemei coreene. Deasemenea toată lumea ştie că tratativele de armistiţiu au început din iniţiativa Uniuniii Sovietice. Guvernul Sovietic a sprijinit apoi iniţiativa coreeano-chineză pentru reluarea tratativelor, când acestea, ajunseseră în impas.

In tot cursul tratativelor lumea întreagă a putut constata atitudinea pozitivă a părţii coreeano-chineze, calmul şi răbdarea cu care ea a ştiut să rezolve situaţiile complicate creiate de cealaltă parte şi să-şi aducă cu succes la îndeplinire sarcina restabilirii păcii.

Semnarea armistiţiului în Coreea a demonstrat în chip practic că în actuala situaţie internaţională singura cale justă şi posibilă spre reglementarea problemelor litigioase este calea tratativelor între părţile interesate.

Astăzi, când tunurile în Coreea au amuţit în urma

unui acord obţinut pe calea tratativelor, popoarele văd cât de adevărată este teza că nu există problemă litigioasă care să nu poată fi rezolvată pe calea tratativelor paşnice.

Dacă s'a putut pune capăt unui răsboi atât de sângeros, atât de îndelungat şi în care au fost antrenate un şir întreg de ţări, este evident că şi alte probleme pot şi trebuie să fie soluţionate pe calea tratativelor, a discuţiilor, a colaborării internaţionale, cu condiţia să existe bunăvoinţă pentru reglementarea lor. Aceasta este marea lecţie care se desprinde din sfârşitul încununat de succes al tratativelor din Coreea.

Fără îndoială că această mare victorie a forţelor păcii, nu trebuie să dea naştere la autoliniştire: sunt necesare noi eforturi ale popoarelor pentru păstrarea, consolidarea şi fructificarea acestei măreţe cuceriri.

Popoarele ştiu că în calea nobilului ţel al realizării destinderii internaţionale şi a întăririi păcii, sunt încă piedeci şi că ele vin din partea acelora care nu sunt interesaţi în triumful spiritului tratativelor păcii şi prieteniei între popoare. Sunt cunoscute, de pildă, ieşirile lui Li Sân Man împotriva acordului de armistiţiu. Pretutindeni, există cererea ca comandamentul american să asigure îndeplinirea fermă a tuturor prevederilor acordului. Niciun fel de referiri la marioneta Li Sîn Man nu poate micşora răspunderea Statelor Unite pentru respectarea acordului pe care şi-au pus semnătura.

Acum, după încheerea armistiţiului în Coreea, calea spre rezolvarea paşnică a problemei coreene este larg deschisă pentru ca pacea să fie definitiv şi pe deplin stabilită în Coreea, este necesar ca poporul coreean să aibă posibilitatea să-şi hotărască singur soarta: fără nici un amestec strein. In faţa poporului coreean stau sarcini mari: restabilirea unităţii naţionale a statului coreean şi lecuirea grelelor răni lăsate de răsboi. In îndeplinirea acestor sarcini poporul coreean va simţi sprijinul puternic al popoarelor prietene.

Guvernul Sovietic şi-a exprimat hotărîrea de a acorda poporului coreean, care a trecut prin atâtea suferinţe, tot ajutorul posibil în organizarea vieţii paşnice şi în

lecuirea grelelor răni provocate de războiul sângeros pentru libertatea şi independenţa patriei sale.

Poporul Coreean se va bucura deasemenea de ajutorul frăţesc al celorlalte ţări democrate între care şi ţara noastră.

Semnarea armistiţiului în Coreea — marea victorie a forţelor păcii — aprinde flacăra unor noi nădejdi. Cu energie sporită vor păşi popoarele la luptă pentru a face să triumfe spiritul tratativelor asupra politicei forţei, pentru a obţine destinderea internaţională, a menţine şi întări pacea în lumea întreagă.

In felul acesta se va înfăptui şi marele deziderat creştin „pe pământ pace şi între oameni bună voire".

Biserica Ortodoxă Română, alături de Biserica Ortodoxă Rusă şi de celelalte Biserici Ortodoxe din statele de Democraţie Populară, este deosebit de fericită că s'a ajuns la acest mare succes.

Mai întâi, pentrucă reglementarea paşnică a tuturor diferendelor este însăşi metoda ei de lucru în mijlocul credincioşilor. In al doilea rînd, ea este fericită pentrucă a sprijinit acţiunile de stingere a conflictului sângeros din Coreea. Chiar dela început Biserica Ortodoxă Română, prin conducerea ei supremă în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian şi I. P. S. Mitropolit Sebastian, a luat atitudine hotărîtă împotriva războiului de cotropire, chemând pe toţi clericii şi credincioşii săi să se solidarizeze cu eroicul popor Coreean.

In toate pastoralele Sf. Sinod şi Arhipăstorilor noştri s'a îndemnat cu stăruinţă la acţiunea de condamnare a celor ce semănau moarte, molimi şi ruină în ţara frumoasă a dimineţilor liniştite. Alături de lucrarea de ajutorare a poporului Coreean pe care a întreprins-o ţara noastră, Biserica noastră ortodoxă a dat tot sprijinul său. In cuvântările pe care preoţimea ortodoxă le rosteşte în Duminici şi sărbători ca şi în multe alte împrejurări, se desbate pe larg şi cu multă competenţă problema apărării păcii, iar lupta pentru libertate şi independenţă a poporului Coreean era totdeauna adusă în faţă, condamnându-se cu energie acţiunea de cotropire, de ucidere în masă şi de distrugere dusă de imperialiştii setoşi după câştigul rezultat din această monstruoasă crimă.

Acum, când lupta pentru încetarea vărsării de sânge în Coreea, a fost încununată de succes, alături de toată lumea iubitoare de pace şi Biserica noastră îşi manifestă satisfacţia sa deosebită îndemnând pe toţi să lupte şi de acum înainte pentru stingerea tuturor focarelor războinice din lume şi pentru instaurarea unui climat de pace şi înţelegere între toţi oamenii şi toate popoarele, pentru bunăstarea şi fericirea tuturor.

Pr. Laurenţiu Popovici—Iaşi

CEL DE AL PATRULEA FESTIVAL MONDIAL

Năzuinţa de a preveni războiul, capătă din zi în zi, un caracter de massă tot mai impunător prin amploarea sa şi ia proporţii tot mai largi. Pacea este o necesitate morală a masselor populare; de aceia setea de pace a unit pe tinerii întregului glob, cel de al IV-a Festival Mondial fiind expresia strălucită a voinţei de pace şi prietenie a întregei omeniri, reprezentată la Bucureşti prin cei 30.000 tineri din 111 ţări. Festivalul constituie astfel cea mai impunătoare reuniune internaţională de tineret, cunoscută vreodată în istorie.

Intre 2—16 August, Bucureştiul a răsunat de cântecele şi celelalte manifestări culturale şi artistice ale solilor generaţiei tinere. In Capitala noastră a bătut inima tineretului lumii. In aceste zile, când pe străzile capitalei curgeau şuvoie nesfârşite de tineri şi aveai impresia că surîsul lor fericit, florile şi cântecele minunate tinereşti luminau cerul şi totul în jur, străzile înţesate de oameni erau asemenea unor fluvii imense, care curgeau din toate părţile oraşului, spre stadionul 23 August.

Tineretul lumii care a participat la cel de al IV-lea Festival Mondial, pentru Pace şi Prietenie — este cel care poartă speranţele întregii omeniri.

Dacă aceste speranţe de pace luminează conştiinţa omenirii progresiste, ele sunt în acelaş timp şi un far către care gravitează năzuinţele creştinismului. Intr'adevăr, năzuinţele creştinului se întâlnesc pe drumul păcii, cu năzuinţele întregii omeniri progresiste, căci pacea este un obiectiv preţios pentru toţi oamenii cinstiţi, indiferent de naţionalitatea sau credinţa lor religioasă.

Orientarea creştinului este legată de acea a poporului, acceptând realităţile progresiste, pe care le dă

la iveală desvoltarea istorică a vieţii omeneşti. Creştinul conştient manifestă interes pentru starea relaţiilor sociale şi nu poate face cauză comună cu duşmanii progresului social, ci, se simte obligat să sprijine acest progres. De aceia cel de al IV-lea Festival pentru Pace şi Prietenie, a fost privit cu deosebită simpatie de credincioşii bisericei noastre.

Biserica are şi un aspect haric, dar în acelaş timp este şi o societate văzută, care intră în domeniul relaţiilor sociale. Creştinul nu poate face abstracţie de vremea în care trăeşte, mai ales când ea oferă condiţii de progres în desvoltarea istorică a vieţii omeneşti. Biserica trebuie să fie un factor de progres social, de aceea, privită sub aspectul ei social este supusă categoriei timpului, iar creştinul nu trebuie să se sustragă glasului vremii, când acesta oferă condiţii de progres.

De aceia, ne-am bucurat că în capitala patriei noastre, au răsunat puternic melodiile şi acordurile ce simbolizează încrederea în ziua de mâine. Intr'adevăr, Festivalul ne-a răsădit adânc în suflete speranţa că viaţa tuturor popoarelor va fi mai bună, că va fi pace şi prietenie în lume.

Un tânăr poet din Nepal a spus cu ocazia Festivalului: „Voi cânta simfonia universală în care fiecare notă este o naţiune".

Intr'adevăr, cu ocazia festivalului au avut loc sute de spectacole înfăţişând comorile culturii fiecărui popor, tezaurul culturii universale. Expoziţiile internaţionale, marile concursuri internaţionale — de creaţie şi de interpretare — şi alte manifestări, au făcut din zilele festivalului o adevărată sărbătoare a culturii popoarelor şi a păcii, care a strălucit printr'o neasemuită amploare. Noi creştinii, am urmărit cu emoţie desfăşurarea, conştienţi că trebuie să acţionăm ţinând seama de ansamblul condiţiilor în care trăim. Creştinul nu este un izolat în mijlocul societăţii omeneşti, ci este solidar cu ceilalţi, pentru progresul colectivităţii.

De aceia ne-am bucurat când participanţii la cel de al IV-lea Festival Mondial pentru Pace, şi Prietenie — adunându-se au proclamat voinţa lor nestrămutată de a consacra tinerele lor forţe triumfului cauzei păcii.

Acest festival, constituie şi pentru credincioşi, un eveniment de o importanţă istorică, festivalul având drept obiectiv rezolvarea unei probleme vitale pentru viaţa creştinului : Pacea.

Biserica adevărată ţine seama de evenimente şi realităţi sociale, deoarece ea însăşi este o societate care urmăreşte cucerirea fericirii credincioşilor săi. Atitudinea faţă de lupta pentru pace: fiind un criteriu de verificare a creştinului.

De aceia, orice creştin de bună credinţă, care a participat la solemnitatea de deschidere a festivalului, a tresărit fericit când a auzit cum în Bucureşti a răsunat cu tărie sunetul cristalin al trompetelor, care a fost dus apoi departe, peste tineretul din întreaga lume. Acest apel nu chema oştile la luptă, ci anunţa sosirea măreţei armate a păcii, care păşea solemn pe stadion, spre triumful tinereţii şi al vieţii puse în slujba păcii.

Cu emoţie am salutat marea paradă a tinereţii şi a bucuriei de a trăi, a păcii şi prieteniei tuturor tinerilor.

In teatrele din parcuri sau pieţele publice, s'au desfăşurat manifestări sportive, culturale şi artistice de o valoare nepieritoare. Ne-am bucurat când la Bucureşti, ca un imn solemn al păcii şi prieteniei, au răsunat cântecele popoarelor, când totul s'a contopit într'o măreaţă simfonie a triumfului tinereţii, într'o simfonie a năzuinţelor de neînvins a tinerei generaţii către Pace şi Prietenie.

In hora depe stadionul 23 August şi-a unit mâinile tineretul lumii. Dacă toate popoarele lumii vor şti să-şi dea mâna, ce forţă le-ar putea învinge pe toate deodată? Dacă reprezentanţii cultelor de pretutindeni vor contribui la întărirea unităţii tuturor tinerilor din lume, pacea va acoperi pământul.

Istoria biblică ne istoriseşte că, după potop s'a arătat curcubeul, ca semn al legământului cu Noe şi ca simbol al păcii, curcubeul chezăşuind promisiunea că potopul nu se va mai repeta.

Prin analogie orice creştin şi-a adus aminte de acest curcubeu la parada de deschidere a festivalului, privind la gama sclipitoare a diferitelor culori naţionale a flamurilor, drapelelor şi porturilor naţionale. Acest curcubeu al festivalului simbolizează legământul omenirii puse în

slujba păcii, legământul tineretului lumii, că va înlătura potopul de sânge al războiului.

Tinerii au purtat la Festival drapelele tuturor popoarelor. Drapelele celor cinci mari puteri şi ale celorlalte ţări au mers la Festival alături. Religia pusă în slujba păcii trebue să realizeze înfrăţirea între popoare, aşa încât popoarele care şi-au trimis solii tineretului la acest festival, să meargă alături în frontul păcii.

In Sf. Scriptură cuvântul „Pace“ este scris cu litere sfinte. La deschiderea festivalului cuvântul „Pace“ a fost scris pe stadion cu litere vii: toţi tinerii sportivi s'au aliniat pe stadion în grupuri formând cuvântul „Pace“ exprimat în diverse limbi. „Pace şi Prietenie“ au proclamat apoi la unison zeci de mii de glasuri.

Sărbătoarea Festivalului a avut ceva grandios care îţi umplea ochii, sufletul şi inima.

La defilare tinerii din Marea Britanie erau alături de negrii din coloniile engleze, în strânsă prietenie. La apariţia tineretului coreean, tineretul lumii s'a năpustit şi fiecare voia să aibă onoarea de a purta în triumf pe eroicii combatanţi pentru independenţa naţională, pe învingătorii unei lupte care este şi a noastră. Tineretul francez rupând propriile sale rînduri, s'a amestecat cu tineretul vietnamez pe care-l îmbrăţişa şi felicita.

Ba mai mult, încă din primăvară, tinerii din Franţa. Anglia şi celelalte ţări imperialiste, au strâns fonduri pentru a ajuta pe cei din colonii, să poată veni la Festival.

Acest gest de solidaritate ne aminteşte de colecta făcută de Sf. Ap. Pavel între naţionalităţi diferite, pentru a ajuta pe cei din Ierusalim.

Ura de rasă şi naţionalitate, care a dăinuit dealungul vremurilor s'a topit la focul dragostei creştineşti.

In trecut, regimul burghez din ţara noastră, întreţinea un spirit duşmănos al luptelor între diferitele confesiuni, religii şi naţionalităţi.

Convingerile religioase erau exploatate în scopuri diversioniste şi de dominaţie mondială. Popoarele şi diferitele naţionalităţi se urau între ele pentru considerente de ordin religios. Religia semăna ura şi vrajba între credincioşi diferitelor culte şi ţări. Şovinismul, antisemitismul, persecuţiile religioase, inchiziţiile, războaiele aşa

zise sfinte, erau alimentate de convingeri fanatice religioase, exploatate în scopuri politice.

Astfel, convingerile religioase erau transformate de regimurile burgheze, în instrumente de învrăjbire pentru diversiuni în rândul masselor.

Astăzi, datorită regimului de democraţie populară, a putut avea loc la Bucureşti, întrunirea tuturor popoarelor, de toate nuanţele etnice şi religioase.

Pe cerul capitalei noastre au fluturat unite drapelele tuturor ţărilor, în spiritul prieteniei, fără descriminări rasiale sau religioase.

Zilele Festivalului au fost închinate solidarităţii cu tineretul din ţările coloniale şi dependente. Participanţii la Festival au exprimat hotărârea tineretului lumii întregi, de a da sprijin luptei sfinte pe care o aduce tineretul din colonii, pentru o viaţă omenească.

Toate inimile tineretului au bătut pline de emoţie, ascultând despre eroismul celor din colonii, în lupta pentru drepturi legitime.

Unitatea spirituală ce a caracterizat festivalul, se bazează pe sentimentele de solidaritate, iar prietenia faţă de tineretul din ţările coloniale face parte integrantă din şirul sentimentelor creştineşti.

Intr'adevăr, ura de rasă se topeşte la focul iubirii creştineşti. Monogenismul creştin, generează conştiinţa unităţii neamului omenesc: „Dumnezeu a făcut dintr'un sânge, tot neamul omenesc, să locuească pe toată faţa pământului“ (Fapt. Ap. XVII, 26).

Parabola Samarineanului milostiv, devine un imperativ categoric pentru creştini, care trebuie să îmbrăţişeze cu generozitate şi dragoste, pe exploataţii din colonii, care sunt prigoniţi şi nimiciţi de tâlharii Ierihonului zilelor noastre, puşi în slujba imperialismului.

La Festival în inimile tuturor s'a aprins prietenia dintre tineretul ţărilor coloniale şi tineretul celorlalte ţări, şi ea a devenit mai puternică şi mai luminoasă.

Această prietenie va înălţa turnul păcii.

Festivalul a dovedit că naţiunile se pot înţelege între ele deşi au graiuri diferite. Prietenia pusă în slujba unei cauze drepte, are un limbaj comun mult mai co-

municativ, care nu are nevoie de cuvinte. Graiul inimii e mai expresiv.

Turnul păcii poate fi înălţat de omenire, pentrucă Dumnezeu nu le stă împotrivă făcătorilor de pace, ci, din contra: „Fericiţi vor fi ...căci aceea fiii lui Dumnezeu se vor chema“ (Matei V, 9).

Numai magnaţii trusturilor de peste ocean, mai poartă şi astăzi stindardul imperialist al urei de rasă, această dogmă neofascistă constituind o gravă nesocotire a dragostei creştineşti şi o falşificare a creştinismului. Aceştia deşi se numesc creştini, uită că orice creştin are datoria să-şi întindă solidaritatea asupra întregii omeniri, fără să ţină seamă de prejudecăţi asupra deosebirilor de rasă.

Culoarea feţei nu constituie un criteriu de apreciere în ierarhia valorilor creştineşti.

In biserica creştină primară, creştinul din Ierusalim se simţea tot atât de bine în comunităţile din Asia-Mică, Roma, Edesa, Alexandria, după cum creştinii de orice neam, vizitând locurile sfinte din Palestina, se simţeau ca la ei acasă.

De data aceasta, toţi participanţii din întreaga lume, care au venit la Festival, s'au simţit în Capitala Patriei noastre ca la ei acasă.

Festivalul a dovedit că unitatea şi înţelegerea între oameni sunt cu putinţă, că deasupra deosebirilor de sisteme sociale, de convingeri politice, sau credinţe religioase, există probleme comune, ca: Pacea, schimburile economice şi cultural-artistice între popoare, întrecerile sportive, dreptul la viaţă liberă şi fericită. Toate aceste elemente sunt în favoarea coexistenţei paşnice a celor două sisteme sociale.

De aceea, creştinii trebue să poarte în inimi ideile cuprinse în Apelul lansat cu ocazia metingului de închidere a Festivalului şi care recomandă ca: „Spiritul de negociere să triumfe pretutindeni, deasupra forţei, aşa cum ne-a dovedit-o de pildă încheerea armistiţiului din Coreea“.

Acest apel al Festivalului, a produs un ecou puternic şi în sufletele credincioşilor noştri, care, menţinându-se permanent în sfera acţiunilor de actualitate, se situ-

ează pe linia progresului. Creştinul nu poate ignora realităţile sociale de interes vital, care oglindesc importanţa istorică a Festivalului.

Toate cultele au datoria să colaboreze pe tărâmul sprijinirii eforturilor depuse de participanţi la festival, pentru realizarea păcii şi a progresului social.

Atmosfera de ostilitate între culte trebuie să dispară. Clerul tuturor cultelor are misiunea să întărească în sufletele credincioşilor, convingerea că Festivalul a dovedit că popoarele doresc pacea şi se pot înţelege.

Festivalul a valorificat gigantica forţă potenţială a tineretului şi a întărit în suflete convingerea că popoarele doresc pacea şi se pot înţelege între ele. Festivalul a arătat lumii ce forţă uriaşă reprezintă popoarele şi voinţa lor de pace.

Cu legitimă satisfacţie se bucură orice creştin conştient că rapsodia tineretului lumii, reîntors dela acest festival, va proslăvi pe întregul glob, pacea şi prietenia între popoare.

Creştinul nu poate face cauză comună cu duşmanii progresului social, ci se simte obligat să sprijine acest progres.

Reprezentanţii clerului de pretutindeni, au misiunea să popularizeze mesagiul de înfrăţire şi speranţe al festivalului şi să strângă în jurul lozincilor păcii şi prieteniei, milioane şi milioane de credincioşi.

Nu putem uita aceste zile ale festivalului, pline de farmec, luminoase ca însăşi tinereţea.

„Trăiţi în pace între voi“ — ne îndeamnă Apostolul neamurilor. (II Cor. XIII, 11). Acest îndemn răsună puternic în sufletele credincioşilor.

De aceia, în sufletele noastre va trăi amintirea puternică a zilelor festivalului închinat păcii şi prieteniei. Amintindu-ne de Festival, noi vom câştiga noi forţe pentru opera măreaţă pusă în slujba păcii, pe care trebuie s'o realizăm alături de celelalte culte.

In epoca istorică în care trăim, prin graiul vremii, se adresează creştinului un mesaj de pace. Noi trebuie să ne orientăm nu numai citind învăţăturile Sf. cărţi, ci şi urmând învăţăturile cuprinse în cartea naturii şi a vieţii, situându-ne în fluxul timpului şi în condiţiile lui, de

aceea ne încadrăm în mod organic în marele front al păcii, al cărui crainic trebue să fie orice creştin.

Să nu uităm cuvintele I. P. S. Justinian, adresate în Pastorala de Paşti 1949: „Dumnezeu chiamă pe tot credinciosul la lucrarea în slujba păcii, fiecare însă se va mântui numai în măsura în care ajută la întinderea şi adâncirea păcii şi fraternităţii în lume".

Preot Gheorghe Fântână—Iaşi

23 AUGUST ŞI MARILE REALIZĂRI DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Ziua de 23 August a fost sărbătorită şi anul acesta prin manifestări de o deosebită amploare. Importanţa istorică a acestei zile constă în faptul că ea reprezintă eliberarea României de către Armata Sovietică, creindu-se astfel, condiţiunile necesare pentru instaurarea regimului de democraţie populară.

Măreţele demonstraţii care au avut loc în toate localităţile au o profundă semnificaţie, ele exprimă entuziasmul cu care poporul muncitor întâmpină cea mai mare sărbătoare a sa: ele dovedesc că niciodată nu se va şterge din amintirea poporului nostru recunoştinţa faţă de Uniunea Sovietică eliberatoare, datorită căreia s'a înfăptuit ţelul şi a prins viaţă visul marilor patrioţi: eliberarea şi independenţa României.

Deaceia, ziua de 23 August este înscrisă pe vecie, în conştiinţa poporului, ca ziua care marchează începutul unei vieţi noi, luminată de soarele libertăţii, răsărit la 23 August 1944.

Prag de viaţă nouă, această măreaţă zi a însemnat pentru poporul nostru putinţa de a cuceri adevărata independenţă naţională a patriei şi a porni pe calea progresului. Ziua de 23 August, sărbătoarea unui popor liber şi stăpân pe soarta sa, este în acelaş timp şi o puternică manifestare a unităţii indestructibile între guvern şi popor.

Azi ne putem mândri cu paşii pe care i-am făcut, pe drumul unei vieţi fericite.

A intrat în tradiţie că ziua de 23 August, să fie nu numai o zi de sărbătoare dar şi un prilej pentru a trece în revistă marile succese dobândite în anii puterii

populare, un prilej de a scruta viitorul fericit, care ne stă înainte.

Anul acesta, cu câtă mândrie şi bucurie şi-a privit poporul nostru realizările obţinute în aceşti 9 ani!

Anii ce au decurs dela 23 August 1944, au fost ani de schimbări radicale în viaţa politică, economică şi socială a ţării.

Făuritorul istoriei Patriei noastre — poporul muncitor, a înscris pagini de mândrie naţională. Intr'o perioadă istorică relativ scurtă, massele largi ale muncii, şi-au realizat năzuinţele pentru care au luptat veacuri dearândul.

Actul eliberator de la 23 August 1944 a descătuşat energia creatoare a masselor, deschizând astfel calea spre marile transformări social-economice.

Cu mândrie patriotică, au fost trecute în revistă, în această zi, — marile realizări obţinute de poporul muncitor în opera de consolidare a regimului nostru, care face să rodească din plin munca harnică a poporului.

Poporul nostru muncitor sărbătoreşte cea de a 9-a aniversare a eliberării sale, cu un bogat bilanţ de realizări obţinute pe drumul întăririi continue şi a progresului. El a ştiut să învingă în luptă mari greutăţi provocate de distrugerile războiului.

Făcând o analiză istorică a evenimentelor de după 23 August 1944, în evoluţia de înfăptuire şi consolidarea regimului de democraţie populară, deosebim trei etape:

Prima — care a urmat imediat măreţului act de eliberare — se încheie la 6 Martie 1945, când, sub puternica presiune a masselor populare, Rădescu a fost alungat, la cârma ţării păşind guvernul dr. Petru Groza, începând astfel a doua etapă.

Acum se porneşte la împlinirea programului a cărui înfăptuire creiază premizele necesare pentru consolidarea bazelor puterii democratice.

La 30 Decemvrie 1947, prin abolirea monarhiei şi proclamarea Republicii Populare Române, o nouă epocă începe în istoria Patriei noastre, epocă caracterizată prin reforme şi uriaşe realizări de o istorică importanţă.

Naţionalizarea mijloacelor de producţie, reforma agrară, reforma monetară, reforma justiţiei şi alte cuce-

riri ale poporului muncitor au fost toate consfinţite prin înscrierea lor în noua constituţie.

Prin votarea nouiei constituţii, se face schimbarea fundamentală în structura socială, căci puterea de Stat trece în mâinile clasei muncitoare, ţărănimii muncitoare şi intelectualităţii progresiste — emanând dela popor şi aparţinând poporului.

Potrivit nouiei constituţii Marea Adunare Naţională elaborează în Iunie 1948, legea pentru naţionalizarea principalelor întreprinderi industriale, petrolifere, forestiere, miniere, creindu-se prin acest act revoluţionar în industria R. P. R. sectorul Socialist, punându-se astfel capăt exploatării din întreprinderi şi permiţindu-se să se treacă la planificarea economiei naţionale — fără de care mersul înainte pe drumul socialismului e de neconceput. Se poate folosi deacum experienţa înaintată a U.R.S.S. în îndeplinirea planurilor economice de Stat.

O mare desvoltare a luat activitatea culturală de masse. Se duce o luptă mare pentru stârpirea analfabetismului. In învăţământul de toate gradele s'a pus accentul pe desvoltarea şcolilor medii tehnice. Invăţământul superior s'a înbunătăţit — iar şcolile rezervelor de muncă pregătesc muncitori calificaţi pentru marea îndustrie de mâine.

Un rol important în munca de culturalizare îl au căminele culturale.

Se dă mare importanţă laturei artistice prin clădirea multor instituţii de cultură, teatrale şi de operă. Se înmulţesc bibliotecile, se tipăresc în tiraje de impresionante proporţii — opere ale scriitorilor clasici şi ale contemporanilor — se citesc foarte mult operile autorilor sovietici clasici şi contemporani.

Nu este uitată problema sănătăţii populaţiei şi a odihnei. Au devenit realizări vii azi în pătura noastră dreptul la muncă, dreptul la odihnă — dreptul la asigurarea materială la bătrâneţe — în caz de boală sau a incapacităţii de muncă.

Din an în an, creşte numărul muncitorilor, tehnicienilor şi funcţionarilor în toate întreprinderile — pentrucă toţi aceşti muncitori să-şi petreacă concediul de odihnă

plătit — în cele mai frumoase staţiuni balneo-climaterice dela munte şi dela mare.

Dacă odinioară Religia creştină a pus capăt stării de sclavie şi înjosire a femeiei — ridicându-o în aceeaşi cinste ca şi a bărbatului — puterea populară a pus capăt înjositoarei situaţii care se menţine şi astăzi în unele ţări din apus, cucerind drepturi egale cu ale bărbatului în toate domeniile de activitate şi dovedesc o forţă uriaşă în lupta pentru făurirea vieţii noui.

Ne putem mândri — cu noua noastră armată — armată a poporului — crescută în spiritul democratic — armată bine organizată şi instruită care stă de veghe în apărarea graniţelor noastre.

Naţionalităţile conveţuesc în cea mai perfectă armonie — respectându-se limba şi religia fiecăreia, iar tineretul îşi are organul său central UTM. organ care dirijează elanul şi dorinţa de muncă a tineretului — în fabrici — uzine — în sate — în şcoli şi pe numeroasele şantiere — unde cei ce formează viitorul R. P. R. şi-au arătat cu prisosinţă destoinicia.

Iată câteva din uriaşele realizări datorită zilei de 23 August — zi de importanţă istorică pentru neamul nostru, zi de eliberare de sub stăpânirea nazistă — zi mai cu seamă — de cotitură istorică în viaţa poporului nostru, spre cucerirea adevăratei independenţe pentru eliberarea naţională şi socială, creindu-se condiţiile necesare şi toate premizele pentru zdrobirea claselor dominante şi făcând posibilă desfăşurarea luptei poporului şi efectuarea de reforme cu caracter revoluţionar.

Dar dacă aceste mari înfăptuiri s'au făcut pe teren economic, politic şi social — nu trebuie să uităm că în constituţia democraţiei populare nu a fost neglijată Biserica şi credincioşii ei. Etapele parcurse şi înfăţişate pe scurt mai sus au avut de înregistrat transformări importante şi din punct de vedere religios.

In prima etapă s'au relizat înlăturarea oprimărilor religioase din trecut şi îndrumarea spre un echilibru firesc în raporturile dintre culte. Cultele oprimate au putut respira în voie.

In etapa a 2-a se realizează o recunoaştere a cultelor când s'au înregistrat cele mai multe cereri de recu-

noaşteri precum şi formularea de statute în acord cu spiritul nou progresist.

In perioada a treia, se stabileşte noul regim al cultelor — consfinţit de constituţie după care au urmat legiuirile alcătuite pe baza şi în spiritul acesteia.

Dar problema pe care o urmărim — nu priveşte toate cultele în general — ci pe noi ne interesează Biserica noastră — cu toate drepturile decurse — după aceiaşi zi de 23 August, care dobândeşte o importanţă istorică şi pentru Biserică.

23 August 1944, — ne-a adus atâtea evenimente fericite — care s'au răsfrânt ca o ploaie binefăcătoare asupra bisericii.

Uniţi în dragoste, sub semnul sinodalităţii ortodoxe, biserica noastră a păşit la strângerea legăturilor cu biserica Rusă şi celelalte biserici răsăritene.

Inceputul îl face Biserica Rusă, cu ocazia înscăunării ca patriarh a I. P. S. Alexei, la care a fost invitată şi Biserica Română — ce a fost reprezentată de o delegaţie a Bisericii noastre.

Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Alexei îşi arată din nou dorinţa de a se întâlni cu I. P. S. Patriarh Nicodim pentru o cunoaştere mai bună a stărilor din cele 2 biserici vecine şi surori la care răspunde octogenarul patriarh Nicodim, însoţit de o delegaţie din care făcea parte şi I. P. S. Justinian — Vicarul Moldovei — după care vizită, Inalt Prea Sfinţitul Justinian a declarat: „Colaborarea dintre Biserica Română şi cea din URSS, va avea un câmp larg în desfăşurarea lucrului său, şi temelia acestei colaborări va fi atât mai solidă încât va suporta un edificiu de început cât mai grandios". A urmat vizita de răspuns a Biserici Ruse, cu o delegaţie având în frunte pe însuşi Patriarhul Alexei, care, — ne amintim cu toţii — a avut atâta răsunet în lumea creştină dela noi. Cele două Biserici îşi trimit delegaţi la sărbători solemne, şi vizitele se îndesesc spre folosul şi întărirea ortodoxiei. Legăturile de veacuri sunt reluate. Biserica Ortodoxă participă la conferinţa panortodoxă din 1948 dela Moscova, unde, în faţa ortodoxiei adunate într'un vast sobor, I. P. S. Patriarh declară: „Simţim o nespusă bucurie luând parte alături de Inalţii Ierarhi ai

Bisericii Autocefăle la aceste solemnităţi — unde se prezintă ocazia să proclamăm întregului univers că noi suntem uniţi şi nedespărţiţi, că am păstrat fără schimbare poruncile şi tradiţiile Bisericii Ortodoxe, că există între noi legături spirituale de dragoste sinceră, după exemplul Sfinţilor Ierarhi înaintaşii noştri de fericită amintire. Zi de zi, unirea în dragoste se întăreşte în ortodoxie, prin vizite prieteneşti, prin schimburi de pastorale, prin cinstiri cu titluri academice, ce Bisericile îşi fac, pe care Statul nu numai că le aprobă dar şi înlesneşte asemenea legături de prietenie.

Un fapt care repară nedreptăţi de veacuri, a fost reîntregirea ortodoxiei româneşti, prin revenirea fraţilor greco-catolici la matca bisericii mame.

Acestei reveniri, i-a precedat deslegarea din cătuşele Romei, prin denunţarea acelui concordat încheiat între Curia Papală şi Statul Român. Prevederile Constituţiei R. P. R. asigurau cele mai depline libertăţi religioase pentru toţi cetăţenii ţării şi descătuşaţi de stăpânirea Vaticanului, fraţii noştri greco-catolici, au putut da urmare chemării Inalt Prea Sf. Patriarh Justinian şi îndemnului inimii lor de a se reîntoarce la sânul Bisericii străbune de unde fuseseră smulşi părinţii lor acum 250 ani. Sunt aşa de înălţătoare zilele trăite în toamna anului 1948, au fost momente de atâta sinceritate în expunerea bucuriilor revenirii la sânul Bisericii mame: că inima credinciosului nu le poate cuprinde în cuvinte.

Astfel, Biserica Ort. Română, în frunte cu conducătorul ei I. P. S. Patriarh Justinian, merge înainte. Odată reluate legăturile cu bisericile surori şi efectuată cea mai arzătoare dorinţă a credincioşilor de reîntregire, Biserica noastră dobândeşte întărire şi în structura ei internă. Clerul este îndrumat la adevăratul apostolat evanghelic.

Astfel, s'au înfiinţat cele trei institute de grad universitar ale Bis. Ort. Române unde învăţământul superior se reaşează lângă sânul cald de mamă şi plin de solicitudine al Sf. Biserici. Prin Seminariile monahale, prin şcolile de cântăreţi, prin institutele universitare, problema învăţământului religios este rezolvată, fiind asigurat numărul

de deserventi de care are nevoie, şi care vor fi pregătiţi pentru misiunea preoţească.

Indatoririle de studiu ale preotului nu se termină cu urmarea cursurilor dela Institut şi îndrumare misionară. Preotul trebuie să fie la curent cu metodele cele mai bune de activitate, şi în acelaş timp să afle cum să-şi ducă activitatea sa pastorală.

Această funcţie o îndeplinesc Conferinţele protopopeşti lunare.

Pentru studiul zilnic, au apărut revistele oficiale şi o serie de publicaţii ca: „Apostolat Social“, „Catehismul“, „Cuvântări Bisericeşti“, „Indrumătorul pastoral“ şi o nouă serie de cărţi de ritual.

Biserica noastră are frumoase realizări şi din punct de vedere al legislaţiei.

Ea are ca lege de temelie: Statutul pentru Organizarea şi Funcţionarea Bisericii Ort. Române, tradus în viaţă prin Regulamente.

Ca înfăptuire de seamă a Bisericii, tot din îndemnul I. P. S. Patriarh, Biserica Ort. apare cu un corp monahal pregătit ca şi clerul de mir: „capabil să înbine viaţa duhovnicească cu cea socială şi culturală“.

Astfel, Biserica noastră, într'un interval de timp, relativ scurt, a realizat înfăptuiri de o reală valoare istorică.

Au trecut 9 ani dela istoricul act al eliberării noastre. — Biserica Ort. Română în toată activitatea desfăşurată după 23 August 1944, s'a dovedit a fi un factor de progres social.

Aportul adus de păstorii spirituali ai Bisericii a fost răsplătit prin decorarea unor Inalţi Ierarhi, această onoare revenind şi arhipăstorului nostru, Inalt Preasfinţitul Mitropolit Sebastian.

Decorarea Inalţilor noştri Ierarhi are o profundă semnificaţie:

Prin aceasta s'a verificat faptul că statul nostru, acordă cultelor religioase deplină libertate: şi că Biserica ţinând seamă de realităţile sociale prin care trece ţara noastră, preoţii au înţeles să-şi dea aportul lor pentru cauza păcii.

Intre cler şi credincioşi trebuie să fie o indisolubilă

legătură, preotul trebuind să se facă ecoul năzuinţelor celor pe care-i păstoreşte, să aibă un drum comun cu ei pe făgaşul istoriei, în lupta împotriva exploatării şi înapoierii, păşind, zi de zi, pe calea luminoasă a progresului social. Desvoltarea istorică a societăţii omeneşti din timpurile cele mai vechi şi până astăzi, dovedeşte că în lupta sa pentru o viaţă mai bună în uriaşa sa operă de creare a istoriei, poporul este invincibil.

De aceia, aşa după cum corăbierii se călăuzesc pe valurile mării, după steaua polară, pentru a se orienta, tot asemenea şi clerul are datoria să se orienteze după năzuinţele poporului. Având acest punct de reper, orizonturi largi se deschid tuturor ce vor scruta viitorul. Sunt perspective luminate de aureola păcii în care uneltirile duşmanului vieţii sunt înlăturate.

Brâul de foc al războiului trecut, a aprins poporul în jeratecul topitor de soartă, pentru turnarea lumii vechi în forme noui. A început deci o eră nouă, o viaţă a viitorului fericit. Această viaţă, a fost câştigată cu preţul a mii de vieţi pentru dobândirea ei, prin eroismul ostaşilor Sovietici, eliberatori.

Privind la realizările măreţe ale celor 9 ani de democraţie populară, clerul înţelege că Biserica trebuie să lupte pentru viaţa nouă şi pentru pace, împotriva morţii şi a celor ce vor războiul.

Pr. Gh. Fântână—Iaşi

REALIZĂRI ŞI FAPTE

Ale preoţimei din protopopiatul Hârlău în cadrul acţiunilor obşteşti şi în lupta pentru Pace din lunile Iunie—August 1953

Slujitorii Sfintelor Biserici din protopopiatul raionului Hârlău reg. Iaşi, următori cuvântului Mântuitorului Iisus Hristos – de a fi propoveduitorii vieţii de pace şi – făcătorii de pace –, pătrunşi fiind de duhul slujirii lui Dumnezeu cu adevărat şi a enoriaşilor, dreptcredincioşi fii ai Sf. Biserici, însufleţiţi şi de Indemnurile părinteşti ale I. P. S. Mitropolit Sebastian, zi de zi depun eforturi tot mai sporite în nobila acţiune de apărare a Păcii şi de sprijinire a tuturor acţiunilor obşteşti în scopul făuririi unei vieţi mai bune şi fericite a tuturor oamenilor, traducând astfel în fapte, înaltele chemări şi îndemnuri.

Ţara întreagă, dela sătişorul cel mai mic până la măreaţa noastră Capitală, a devenit şantierul zidirii celei noui în care, oamenii muncii şi ai ştiinţei, prin eforturile fără precedent, fac să se înalţe pe întreg cuprinsul ei, măreţele construcţii ale Păcii, în timp ce harnicii muncitori ai ogoarelor fac să strălucească în soare, mândrele şi bogatele holde, isvor nesecat de bogăţie, viaţă şi fericire.

Alături de truditorii ogoarelor şi de toţi oamenii muncii, preoţimea raionului, slujitoare cu adevărat lui Dumnezeu şi poporului, îşi dă cu toată conştiinciozitatea contribuţia ei de muncă şi de sprijinire pentru aceste măreţe înfăptuiri.

Variate sunt contribuţiile de muncă depuse de slujitorii Altarelor din acest protopopiat, pentru sprijinirea iniţiativelor P.M.R. şi a Guvernului R.P.R. privitor la creşterea necontenită a nivelului de viaţă – cultural şi material – a cetăţenilor şi credincioşilor în parohiile respective, îmbinând astfel închip fericit activitatea pastorală cu activitatea socială.

Prin Comitetele de luptă pentru pace ca o continuare în afara Amvonului, preoţii propoveduesc pacea, o susţin, şi, urmă-

resc adâncirea ei în conştiinţele şi sufletele credincioşilor, atră-gând în diversele acţiuni de sprijinire ale ei, membrii consiliilor parohiale şi masse tot mai largi a credincioşilor.

In cadrul conferinţelor preoţeşti, dela 30 Iunie şi 21 Iulie a. c., s'au discutat pe larg măreţele Hotărîri ale Consiliului Mon-dial al Păcii, ce s'a ţinut la Budapesta. S'a hotărît ca în toate parohiile să aibă loc şedinţe ale consiliilor parohiale, în care să se citească aceste hotărîri, iar în cadrul Sf. Slujbe dela biserică şi a altor servicii să se difuzeze popularizându-le în massele largi ale credincioşilor, spre a fi cunoscute de toţi fiii Sf. Biserici. In toate parohiile, preoţii au tradus în faptă, această propunere luată în conferinţă. S'au ţinut şedinţe cu consiliile parohiale, prelucrân-du-se aceste Hotărîri, iar în biserici au fost popularizate credin-cioşilor. Unii preoţi au scris diferite articole despre pace la gaze-tele de stradă şi perete, alţii au sprijinit difuzarea materialelor tri-mise de Comitetul de Pace raional, ajutând la scrierea diferitelor lozinci şi chemări pentru pace. Deasemenea în cadrul şedinţelor şi adunărilor dela Căminul Cultural, au popularizat măreţe în-făptuiri ale P.M.R. şi Guvernului R.P.R. au combătut svonurile mincinoase şi tendenţioase, au arătat uneltirile imperialiştilor la un nou război faţă de năzuinţa şi voinţa de pace a lagărului păcii în frunte cu Marea Ţară a socialismului şi a Păcii U.R.S.S. au susţinut toate acţiunile întreprinse de organele locale ale pu-terii de Stat în vederea întăririi Păcii.

A împlini şi căuta apoi, — faptele păcii, — este chemarea sfântă şi propoveduirea Sf. noastre biserici, este îndemnul Conducerii Sf. Biserici, este sfatul părintesc de fiecare zi al I. P. S. Mitro-polit Sebastian, este drumul dorit şi voit de Conducerea Statului nostru, pe care îşi îndreaptă paşii hotărîţi, toţi oamenii cinstiţi de pretutindeni. Aceste fapte ziditoare şi întăritoare ale păcii, sunt împlinite şi sprijinite şi de slujitorii Sf. Biserici.

Suntem în zilele pline de căldură şi lumina soarelui lui Iu-lie, în care pretutindeni creşte impetuos măreţul imn al muncii peste ogoarele ţării noastre. Când, mânaţi, de aceiaşi voinţă de pace şi năzuinţă spre o viaţă mai bună, toţi oamenii muncii, membrii ai G.A.C. şi întovărăşirilor agricole T.O.Z. ai gospodă-riilor individuale, înfrăţiţi şi prinşi în acelaş iureş nestăvilit al muncii, îşi strâng cu drag recoltele bogate — rod dătător de Pace, de viaţă şi fericire. Preoţii din raion, împlinitorii îndemnurilor I. P. S. Mitropolit Sebastian şi sprijinitori în muncă ai fiilor Sf. Biserici, au urmărit zi de zi, aducerea contribuţiei lor la realiza-

rea şi strângerea bogatelor recolte la timp, treerişul lor şi împlinirea patrioticei îndatoriri, - predarea către Stat a cotelor respective.

Prin cuvânt de îndemn către credincioşi în biserică, în Căminele Culturale, la diferitele servicii şi în toate ocaziile, prin exemplul personal de muncă şi prin orice acţiune, preoţii au fost sprijinitorii Organelor respective, la realizarea în timp a acestora şi ajutători în muncă iubiţilor lor credincioşi.

Fapte şi realizări frumoase au avut majoritatea preoţilor. Vom menţiona parte din acestea spre exemplificare a muncilor duse de către unii din slujitori.

Astfel în acţiunile patriotice pot fi daţi ca exemplu, preoţii : I. Pavliu şi Gr. Peptu - Frumuşica, pr. C. Apostiu - Rădeni II Pr. M. Roznovanu - Prăjeni, Pr. Iustin Gaşpar - Buhalniţa, Pr. I. Pintilie - Scobinţi. Deasemenea au sprijinit muncile obşteşti, Preoţii : C. Rusu - Rădeni I, I. Paraschiv - Hodura, V. Partenie - Belceşti, sprijiniţi fiind şi de consiliile parohiale. Pr. C. Herţeanu - Munteni, Pr. I. Axinte - Pârcovaci, Pr. V. Sinescu. Deasemenea preoţii : T. C. Cişmileanu, Gr. Peptu, C. Apostiu, I. Pavliuc, N. Mihailovici, Em. Denicescu, N. Rusu, I. Gaşpar, N. Mihailovici, I. Cârciuleanu, I. Cazacu, etc.

Fiind în preajma celui de al 4-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor, preoţimea - dând ascultare Inaltelor îndemnuri Chiriarhale, a arătat atât în cadrul predicilor cât şi în alte ocazii, însemnătatea măreţii sărbători a Tineretului din lumea întreagă, reunit în cel de al IV-lea Festival în Capitala scumpei noastre Patrii şi contribuţia acestuia la întărirea Păcii între popoare.

In orice sector de viaţă şi în orice acţiune, preoţimea îndeplinind cuvântul Apostolic, „Slujba ta fă-o deplin", având vie conştiinţa împlinirii chemării preoţeşti şi pătrunşi de dragostea faţă de Biserică, Patrie şi Popor, îşi dă cu toată râvna contribuţia sa de muncă şi sprijin în realizarea măreţelor năzuinţi ale oamenilor muncii spre făurirea unei vieţi bune şi fericite, spre apărarea şi întărirea Păcii în întreaga lume.

Bunele şi armonioasele relaţii între slujitorii Sf. Altare şi Organele Puterii de Stat, se întăresc tot mai mult, datorită adevăratului spirit de înţelegere şi sprijin reciproc, în apărarea Păcii, în făurirea vieţii celei noui, în întărirea şi înflorirea scumpei noastre Patrii, R. P. R. şi cinstea Sfintei noastre Biserici Ortodoxe.

Protoiereu Pr. V. Tărăboanţă

GÂNDURI LA TĂIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZĂTORUL

Sf. Ioan Botezătorul, acest profet care a reuşit să mişte conştiinţa unei întregi societăţi, a fost un fiu ales a lui Dumnezeu rânduit din veac pentru slujba profeţiei: „Iată trimit maintea Ta pe solul Meu care-Ţi va pregăti calea". (Marcu 1, 2).

Născut într'o vreme când părinţii săi pierduseră orice nădejde de a dobândi copii, Ioan pare un simbol al poporului iudeu care ajuns pe culmea aşteptării unui Mântuitor, trăieşte bucuria biruinţii aşa cum a trăit Zaharia bucuria dobândirii unui fiu.

Vlăstar de preot moştenitor al celei mai înalte trepte din vremea aceia, profetul renunţă la strălucirea acestui privilegiu, părăseşte casa, se înfundă în pustiul Iordanului, - făcându-se începătură pustnicilor, - îmbracă un strai aspru, se încinge cu brâu, se hrăneşte neîndestulător, dar propovăduieşte cu glas de tunet: „botezul pocăinţei spre iertarea păcatelor". (Marcu 1, 4). Aspru cu sine însuşi şi cu alţii, Ioan nu cruţă pe nimeni.

Sabia glasului său isbeşte fără milă în mândria fariseilor şi a saducheilor, cântăreşte nedreptăţile vameşilor, vădeşte nelegiuirile ostaşilor, tuturor, fără înconjur, le îndreaptă cu tărie acelaşi cuvânt: „pocăiţi-vă".

Ecoul îndemnului său, răsbate Iordanul, sboară peste piscurile Hebronului, înconjoară Iudeia, poposeşte în Ierusalim, tuturor le trezeşte dorinţa mântuirii, tuturor le strigă: „pocăiţi-vă". Intr'adevăr, în lucrarea mântuirii, pocăinţa este prima treaptă pe panta urcuşului spre desăvârşire.

Deaceia, toţi deschizătorii de drumuri spre cetatea sufeletului, încep misiunea cu acest strigăt pururea actual.

„Pocăiţi-vă că s'a apropiat împărăţia cerurilor" - răsună glasul sfântului Ioan pe malurile Iordanului.

„Pocăiţi-vă şi credeţi în evanghelie" - adie blând îndemnui Mântuitorului.

„Pocăiţi-vă şi să se boteze fiecare din voi în numele lu Iisus Hristos", începe cuvântarea misionară dumnezeescul Petru în acea neuitată dimineaţă a Cincizecimii, când gloatele însetate de mântuire se înbulzeau nerăbdătoare pe uliţile Ierusalimului.

Ştiut să ne fie însă că adevărata pocăinţă nu stă numai în mărturisirea păcatelor, ci pe lângă căinţa sinceră ni se cer şi fapte: „faceţi roduri vrednice de pocăinţă; căci tot pomul care nu face roade se taie şi se aruncă în foc".

„Pocăiţi-vă" strigă mereu sfântul, dar strigătul acesta nu plăcu lui Irod. Deaceia, cu prilejul unui ospăţ, nelegiuita Irodiadă pofti sacrificarea vieţii lui Ioan.

Impăratul consimţi.

Apunea cel din urmă profet.

Moare vestitorul unei împărăţii noi, fără să fi avut fericirea să trăiască bucuria acelei împărăţii, decât cu ochii duhului asemenea lui Moisi, ajuns pe vârfurile Nebo-ului, de unde privi splendorile Canaanului. Moare însă satisfăcut c'a netezit drumul pentru Mesia isbăvitorul lumii: „Mergeţi de spuneţi lui Ioan - trimite Iisus răspuns la întrebare - cele ce auziţi şi vedeţi; orbii văd şi şchiopii umblă, leproşii se vindecă şi surzii aud, morţii se scoală şi săracilor li se binevesteşte". (Matei 3, 5).

Acum înţelege că propovăduirea lui are un sens. Din glasul lui care-l svârlise în pustia inimilor, se născu o Vijelie care avea să străbată peste ape, peste munţi, peste câmpuri, departe în tuspatru laturi ale pământului - până la marginile lumii.

Se stinge un profet, moare un mucenic, apune un sfânt, dar în umbra morţii lui apare cealaltă lume, înfăţişată prin Irod, Irodiada şi Salomeia, lumea desfrâului şi a păcatului; lumea patimilor şi a putreziciunii, o lume care avea să se destrame ca un abur la ivirea Soarelui.

Această lume, în ultima ei svârcolire, avea să sacrifice şi pe noul Invăţător, lovindu-se însă de data această nimicitor de stânca învăţăturii Sale dumnezeeşti.

Sângele poate fi oprit dacă omenirea va încerca netezirea căilor de apropiere, aşa cum învaţă şi evanghelia, creştinii coborînd pe Iisus în inimile lor.

Pacea poate fi restabilită şi noi vom da sprijin să se reînoade prin fapte firul întrerupt al cântecului de odinioară pe care îl slavosloveau arhangelii deasupra Betleemului: „Pace, între oameni bună învoire".

Să luăm aminte.

Indemnul lui să ne fie un bold spre o nouă viaţă potrivită învăţăturii Domnului Iisus, de pace şi dragoste între oameni.

Pr. Al. Bardieru
Parohia Boroaia

SFINȚIRE DE BISERICĂ

In raionul Tg. Neamț au fost terminate în ultimii ani și date cultului toate bisericile începute cu 20-30 ani în urmă.

Astfel, au fost duse la bun sfârșit lucrările dela bisericile din satele: Grumăzești 1946, Brusturi 1947, Filioara 1948, Preuteşti 1948, Poiana Groși 1948, Pipirig 1952 și au fost restaurate bisericile din orașul Tg. Neamț: Sf. Gheorghe, Sf. Ilie, Adormirea, Sf. Neculai și Sf. Voevozi și din satele: Oglinzi, Răuceștii de Jos, Târpești, Grumăzești II, Sacalușești, Bălțătești, Nemțișor, Blebea, Crăcăoani, Boiștea, etc.

In orașul Tg. Neamț, se mai afla încă în primăvara acestui an, biserica dela cimitir a cărei construcție a început în anul 1934 - neterminată.

Clerul și credincioșii parohiilor din oraș, au constituit un comitet pentru efectuarea lucrărilor necesare ca și acest locaș să-și poată avea întrebuințarea sa, în scopul în care a fost conceput, adică aici - în afară de oficierea sfintei liturghii - să se oficieze toate sfujbele înmormântărilor și ale celor în legătură cu cultul morților.

Comitetul de construcție, a reușit ca să pardosească biserica cu lespezi de piatră patrată, să o înzestreze cu o catapeteazmă, străni, policandre și cu toate obiectele de cult necesare.

S'au făcut donații în obiecte de cult, covoare de lână, perdele, etc.

In cadrul comitetului de construcții presidat de P. C. Protopop I. Moraru, au dovedit multă râvnă epitropul bis. Sf. Ilie, T. Albu, consilierul D. Șandru, Gh. Șandru, Gh. Popa și alții.

De modul cum s'au desfășurat lucrările s'a interesat personal însuși I. P. S. Mitropolit, care a inspectat șantierul - cu ocazia vizitațiunilor canonice, dând îndrumările trebuitoare.

Sfințirea bisericii a fost programată, pentru ziua de Duminică 5 Iulie a. c.

In seara zilei de 4 Iulie s'a săvârşit slujba vecerniei şi a litiei.

Duminică dimineaţa, la ora 9, a sosit I. P. S. Mitropolit Sebastian, venind dela Mănăstirea Neamţu.

In jurul uşii la intrarea în biserică se găsea o frumoasă coroană de flori, iar deasupra portretul I. P. S. Mitropolit în jur cu flori.

La sosire I. P. S. Mitropolit a fost întâmpinat de Consilierul Mitropolitan Pr. Const. Andoni.

Dela poarta cimitirului şi până la uşa bisericii aşteptau credincioşii iar pe aleea care ducea la biserică erau aşezate covoare, pe care credincioşii presărau flori, înaintea ierarhului Moldovei, care-i binecuvânta, mulţimea rostind urarea de „bine aţi venit Inalt Prea Sfinţite Stăpâne".

Clopotele sunând, vesteau şi ele sosirea chiriarhului.

In faţa bisericii, a fost îmbrăcat în odăjdii de diaconi, apoi a sărutat Sf. Cruce şi Sf. Evanghelie, prezentate de Protopopul raionului Tg. Neamţ înconjurat de preoţii din Tg. Neamţ şi a fost condus în biserică, în întonarea imnului arhieresc de către corul cântăreţilor din Tg. Neamţ.

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit a început apoi oficierea sfinţirii bisericii, la sobor luând parte: Pr. C. Andoni, Consilier administrativ al Sf. Mitropolii Iaşi, I. Moraru, Protopopul raionului Tg. Neamţ, Pr. N. Gheorghiu paroh Adormirea, Pr. R. Teodorescu, paroh Sf. Voevozi, Pr. V. Coşofreţ, paroh Sf. Haralambie, Tg. Neamţ şi diaconii: Florin Caşcaval dela Sf. Mitropolie şi Emilian Merlescu dela Mănăstirea Neamţu.

A fost înconjurată biserica de trei ori, I. P. S. Mitropolit ungând biserica în cele patru puncte cu Sf. Marele Mir, unt de lemn şi stropind-o cu apă sfinţită şi s'a intrat în biserică după ritualul prescris de tipic pentru deschiderea uşilor.

Slujba din afară cât şi cea din Sf. Altar, a fost impresionantă pentru credincioşii care ascultau cu pietate adâncă şi atenţie mare, rugăciunile rostite cu atâta credinţă, claritate şi căldură de ierarhul lor.

Când a fost citit actul de fundaţie, care amintea data începerii construcţiei acestei biserici din 1934 şi pe toţi cei ce au ostenit pentru dânsa şi când la sfârşitul documentului se vestea actul sfinţirii de faţă, un simţimânt de bucurie se putea observa pe faţa tuturor credincioşilor participanţi la această solemnitate religioasă.

După slujba sfinţirii credincioşii au trecut prin Sf. altar şi au sărutat Sf. Cruce din mâinile I. P. S. Mitropolit.

A urmat oficierea sfintei liturghii.

Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de corul bisericii Sf. Ilie din Tg. Neamţ dirijat de cântăreţul I. Moraru.

După sfârşitul Sf. Liturghii şi a polihroniului ce a urmat, Pr. C. Andoni, consilier eparhial, a făcut o prezentare în faţa I. P. S. Mitropolit şi a credincioşilor, de realizările pe tărâm bisericesc a clerului şi credincioşilor din oraşul Tg. Neamţ înfăptuite în ultimii ani, ilustrând munca şi credinţa care pulsează intens în acest oraş.

Preotul I. Moraru, Protoereul raionului în raportul său a arătat dragostea care a însufleţit pe membrii comitetului de construcţie, clerici şi credincioşi, pentru a vedea dat cultului acest sfânt locaş, precum şi sprijinul larg şi neprecupeţit al vrednicilor creştini.

A vorbit apoi I. P. S. Mitropolit.

In cuvântul său înaltul ierarh şi-a manifestat bucuria de care s'a simţit stăpânit de a fi târnosit biserica aceasta, ridicată prin evlavia credincioşilor acestui târg, vrednici de tradiţia lor istorică şi religioasă.

I-a îndemnat pe credincioşi să fie fii buni ai Bisericii Ortodoxe, ascultând de toate sfaturile date pentru dobândirea mântuirii sufleteşti şi să fie cetăţeni loiali şi devotaţi ai Statului nostru democrat-popular, prin îndeplinirea tuturor datoriilor patriotice şi cetăţeneşti, cunoscând că prin aceasta se ridică bună starea tuturor la un nivel mai superior, prin acţiunile economice, culturale, sanitare, etc. întreprinse de ţara noastră.

A îndemnat credincioşii să-şi dea copiii la şcoală pentru a se lumina, căci conducerea statului nostru a pus şcoala de toate gradele la îndemâna oricărui doritor de învăţătură, ştiind că un popor cu cât este mai luminat este şi mai preţuit, şi contribuie, efectiv, la progresul omenirii.

Să fie toţi aprigi luptători şi apărători pentru cauza păcii, care singură chezăşueşte fericirea oamenilor. Pentru aceasta Mântuitorul a lăsat-o ca testament, fericind pe făcătorii de pace.

A arătat că lumea conştientă este hotărâtă de a împiedica cu orice sacrificiu un nou război, zidind temelia unei păci depline pentruca între oameni să domnească buna învoire, deziderat al luptătorilor pentru pace, că orice problemă litigioasă poate fi rezolvată fericit pe calea discuţiunilor şi a tratativelor.

A binecuvântat pe toţi ostenitorii, care au trudit la ridica-

rea şi înfrumuseţarea acestei sfinte biserici şi pe toţi cei ce au luat parte la această festivitate religioasă, cu arhiereşti binecuvântări.

I. P. S. Mitropolit a cetit apoi rugăciunile de deslegare, care au fost ascultate de credincioşi în genunchi.

A urmat apoi slujba pomenirii celor răposaţi cari odihnesc în cimitirul oraşului Tg. Neamţ.

Incheindu-se solemnitatea ierarhul Moldovei a plecat, îndreptându-se spre oraşul de reşedinţă, binecuvântând pe credincioşii cari cu inima plină de bucurie pentru sfaturile duhovniceşti, primite dela arhipăstorul lor, recunoscători rosteau cuvintele „întru mulţi ani Inalt Prea Sfinţite Stăpâne", iar corul şi clerul, cântau „Pre Stăpânul şi Arhiereul nostru, Doamne îl păzeşte întru mulţi ani".

Redacţia

RECENZIE

NICOLAE MITROPOLIT KRUTIŢKI, Cuvântări bisericeşti, Vol. III, editura Institutului Biblic şi de Misiune, Bucureşti 1953, traduse din limba rusă de preotul Niculae M. Popescu, profesor universitar onorar.

Literatura noastră teologică omiletică a fost îmbogăţită prin traducerea şi publicarea celui de al treilea volum de Cuvântări bisericeşti alcătuite de I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutiţki. Volumul cuprinde 26 de cuvântări bisericeşti purtând fiecare un titlu sugestiv. In frunte sunt publicate: Scrisoarea I. P. S. Patriarh Justinian către I. P. S. Mitropolit Nicolae prin care se arată preţuirea de care s'au bucurat între credincioşii români celelalte două volume de cuvântări bisericeşti şi prin care se cere încuviinţarea de tipărire a altor cuvântări publicate în Slova i Reci şi în Revista Patriarhia Moscovei, precum şi scrisoarea de răspuns a I. P. S. Mitropolit Nicolae către I. P. S. Patriarh Justinian prin care mulţumeşte pentru cinstea ce i se arată publicându-i-se cuvântările.

Ca feţele unui poliedru, cuvântările publicate în volumul al III-lea, ca şi celelalte publicate anii trecuţi prin conţinutul lor, sunt, în general, feţe ale aceluiaş întreg, învăţătura religioasă creştină, totuşi unele au caracter dogmatic-catehetic mai accentuat, cum, de pildă este Credinţa şi faptele (pag. 41-49) care prezintă credincioşilor principalele învăţături de credinţă ale bisericii creştine ortodoxe, sau Pronia (pag. 57-65) care arată credincioşilor ce este providenţa dumnezeească, sau împărăţia cerurilor (pag. 88-95) în care se găsesc păreri şi lămuriri asupra mântuirii, sau Puterea iubirii (pag. 103-111) din cuprinsul căreia credinciosul cunoaşte că Sfânta Predanie este isvor al credinţii sale. Altele dau credincioşilor diferite indicaţiuni liturgice, privitoare la timpul când „se slujea privegherea“ (Hrana pag. 81) sau privitoare la

însemnătatea bisericii ca locaş de închinare (Puterea iubirii, pag. 107) sau la cultul Maicii Domnului (Nu suntem singuri pe lume pag. 120-127) pe care poporul drept credincios al Rusiei îl împlineşte prin atitudinile sale religioase. In sfârşit, cele mai multe dintre cuvântările Mitropolitului Nicolae, au caracter moral-religios. Preocuparea autorului de a da credincioşilor lămuriri morale-creştine şi îndrumări se constată, aproape, peste tot.

Având în vedere faptul că prin păcat, ca abatere liberă şi conştientă, credinciosul calcă ordinea morală ştirbind prin aceasta autoritatea normelor religioase şi distrugând armonia sufletească şi trupească a fiinţei sale, autorul analizează pe bază de fapte psihologice procesul de naştere şi desvoltare al păcatului: „Păcatul este o grozavă boală molipsitoare. Dacă un om înţepându-se la un deget vâră prin această înţepătură molima în trupul său, atunci el începe să zacă şi tot trupul îi arde. Şi păcatul, oricum ar intra în sufletul nostru - prin ochi, prin urechi, prin mâini şi picioare - molipseşte toată fiinţa noastră duhovnicească lăuntrică: inima se încântă de păcat, omul se gândeşte la păcat şi voinţa lui doreşte din nou păcatul“ (Păcatul, pag. 79). Orice credincios, „trebuie să se teamă de păcat, trebuie să se depărteze cu grabă de el, pentrucă păcatul duce la pieirea veşnică“ (Morţii, pag. 54). „Dacă prin păcat vine căderea noastră, prin pocăinţă care este întristarea pentru păcate“ (Nevoinţa, pag. 100) vine „recunoaşterea nevredniciei păcatelor noastre... hotărîrea puternică de îndreptare, de schimbare a vieţii noastre sufleteşti“ (Vesmântul, pag. 30) vine, „naşterea din nou“ (Nevoinţa, pag. 98). Starea de întristare şi de căinţă trebuie să aducă în sufletul nostru lupta cu înclinările spre păcat, cu deprinderile, să şteargă amintirea păcatelor înfăptuite din gândirea şi din închipuirea noastră. (Roadele pocăinţii, pag. 15). Necesitatea pocăinţii este cerută şi de faptul că păcatul are grave urmări sociale. Inainte de spovedanie şi comunicare credinciosul trebuie să gândească la toţi cei amăgiţi de învăţăturile şi faptele sale, la toţi cei care l-au urmat (Roadele pocăinţei, pag. 16). „Pe unul îl amărăşte mândria noastră, pe altul îl scârbeşte cuvântul nostru mânios, răutăcios. Adesea nu ne dăm seama cât de mult ispitesc, amărăsc şi scârbesc păcatele noastre pe aproapele nostru, Ne căim de aceste păcate, ne rugăm lui Dumnezeu de iertare. dar trebuie să îndepărtăm şi ispitele şi amărăciunile pricinuite de păcatele noastre“. (Roadele pocăinţei, pag. 15). Din toate cuvântările bisericeşti se constată că cea dintâi obligaţie a creştinului, în marginile moralei creştine, este iubirea lui Dumnezeu şi, în

numele acestei iubiri, iubirea aproapelui (Puterea iubirii, pag. 111), care se vădeşte prin ajutorarea celui sărac, prin îndurarea faţă de cel ce are nevoie de îndurare, prin iertarea celui care aduce supărări (Mama şi copii, pag. 73). Păzirea poruncilor morale sau organizarea şi desfăşurarea vieţii în conformitate cu aceste porunci, preocuparea stăruitoare a autorului în toate cuvântările sale, face pe credincios „foarte bun familist, foarte bun tată, foarte bun fiu. Este totdeauna muncitor cinstit şi harnic în orice ramură de lucru" (Poruncile, pag. 132). Prin îndrumările morale pe care autorul le dă ascultătorilor săi şi prin aplicaţiile practice pe care le face adesea, cuvântările pot fi considerate adevărate lecţii de zidire creştină.

Cuvântările ne desvăluie şi gândirea creştină a autorului, sau, mai clar, modul său de a vedea raporturile dintre un credincios şi învăţătura religioasă creştină. Viaţa omenească după interpretarea pe care i-o dă autorul, evident în spiritul învăţăturii creştine, se desfăşoară pe două axuri. Cel pământesc şi cel ceresc. Scopul esenţial al credinciosului este împăcarea sa cu Dumnezeu sau „mântuirea veşnică" a sa. Viaţa pământească trebuie considerată şi interpretată de orice creştin ca pregătire pentru „patria cerească" (pag. 50, 71, 89, 114, 129, 172). Noi suntem în lumea aceasta „călători"; unul după altul, fără putinţa de oprire şi de întoarcere ; trece în veşnicia nemărginită an după an, tinerii iau locul bătrânilor, moare o viaţă făcând loc altei vieţi. Câte schimbări a îndurat pământul în toată istoria lui. Câte popoare au locuit pe pământ, pe care timpul le-a măturat de pe faţa lui... „Istoria cunoaşte atâtea împărăţii care au umplut pământul cu viaţa lor sgomotoasă, au atins culmi de înflorire, în ştiinţă, în artă, în negustorie, şi din ele n'a mai rămas nici urmă!

In lunga istorie a lumii, câte oraşe n'au fost pe pământ, înfloritoare, înfrumuseţate cu clădiri vestite, cu palate păstrătoare de lucruri de artă, dar timpul şi pe ele le-a nimicit" (Călători, pag. 32). Ca orice fiinţă, deci, omul trăeşte, îmbătrâneşte şi moare (Călători, pag. 33), viaţa sa, aici, după învăţătura creştină, are sensul şi forma unei călătorii pământeşti. (Puterea iubirii, pag. 105, Nevoinţa, pag. 96, Morţii, pag. 51). Cu toate acestea creştinismul nu desconsideră viaţa pământească preocupându-se mai mult de viaţa veşnică, ba, dimpotrivă „binecuvintează lucrările omeneşti, care ţintesc să înmulţească bunurile pământeşti" (Învăţături, pag, 140). Creştinul, însă, trebue să-şi amintească „că nu aici este patria veşnică... ci acolo în cer în casa Tatălui nostru"

(Călători, pag. 34). Viaţa aceasta veşnică se dobândeşte aici, pe pământ, „prin smerenie, prin curăţie, prin milă, prin neosândirea altuia, prin fapte de iubire către Dumnezeu şi către aproapele“ (Călători, pag. 38). Prin consideraţiile acestea, presărate în diferite cuvântări, asupra celor două patrii ale creştinului, autorul lămureşte pe înţelesul tuturor problema mântuirii care este, după creştinism, scopul existenţei omeneşti.

Se poate remarca, citind cuvântările, că acestea au legătura strânsă cu viaţa, cu problemele actuale. De pildă, scrie cu deosebită atenţiune despre „făcliile pământului rusesc“ (Pronia, pag. 57), contribuind prin aceasta la formarea sentimentului patriotic al credincioşilor, aminteşte cu cinste de Alexandru Newski, strălucitoarea figură a Rusiei, care a fost: „rugător, iubitor de săraci, pilduitor familist, crescător de copii în credinţă şi în frica de Dumnezeu, fierbinte patriot al ţării sale“ (Invăţături, pag. 140), desvoltând prin aceasta, sentimentul de admiraţie pentru personalităţile trecutului, consideră munca ca o datorie binecuvântată de Dumnezeu în urma căreia omul dobândeşte locuinţă şi îmbrăcăminte. (Pronia, pag. 60), accentuând altă dată că prin munca cinstită şi chibzuită se întăreşte puterea patriei. (Pe prag, pag. 175), îndeamnă pe credincioşi la aprecierea frumosului realizat în diferite creaţii artistice deoarece „Invăţătura creştină nu opreşte pe creştini să se încânte de bucurii pământeşti, curate, de frumuseţea firii, de muzică, de artă“ (Invăţături, pag. 141). Mărturiseşte răspicat că fericirea este posibilă numai atunci când sunt relaţii paşnice între oameni. De aceia la „gândirea despre pace“ a oamenilor credincioşi şi nereligioşi, a oamenilor deosebiţi din punctul de vedere al stării lor pământeşti, cheamă pe fiii Bisericii Ortodoxe să-şi înmulţească rugăciunile pentru pacea a toată lumea „nu numai în biserică, ci şi în case, în ceasurile şi clipele rugăciunii de dimineaţa şi de seară“ (Pe prag, pag. 175-176). Sentimentul său de îngrijorare rezultă din cuvintele: „Dacă pacea nu va fi păstrată, dacă Domnul nu ne va binecuvânta pacea şi va izbucni războiul, atunci groaza va lua în braţe pământul. Şi toate gândurile noastre despre sănătate şi nesănătate, despre îndestulare şi neîndestulare, se vor cufunda în durerea, care va cuprinde tot înconjorul pământului“. (Pe prag, pag. 175). Nădăjdueşte, însă, că „Domnul aude suspinele oamenilor, că Dumnezeu Cel a toate ştiutor, vede toate spaimele războiului, aprins de duşmanii păcii, şi credem, cum am spus, că iubirea dumnezeească nu va îngădui

„dușmanilor păcii“ (Ps. 119, 6) să-și înfăptuiască planurile lor sângeroase“ (Pe prag, pag. 176).

Autorul Cuvântărilor bisericești, este pe deplin convins că învățăturile sau adevărurile creștine trebuie comunicate credincioșilor într'o formă aleasă, specifică predicii, așa, cum, au procedat marii predicatori creștini. Intâlnim, de aceea, numeroase comparații, imagini poetice, metafore, expresii populare sugestive. Iată, de pildă, câteva frânturi de cuvântări în care se constată figurație poetică: „Mărturisirea (spovedania) noastră este ca sămânța. Chiar dacă această sămânță va fi bună, nu însemnează că va da rod, dacă din ea nu se ridică lujer, iar lujerul nu aduce roadă, sămânța va fi fără de viață și va pieri. Tot așa din mărturisirea păcatelor noastre trebuie să răsară fapte, simțiri și dorințe potrivite cu ea... Căința pentru păcatele noastre este rădăcina din care va crește tulpina. Dacă rădăcina este sănătoasă, din ea va crește pomul adevărat al vieții creștine“ (Roadele pocăinței, pag. 12-13), sau „când merge un om prin mlaștină, se lipesc de haina lui pete și stropi de noroi și cu cât mai lung îi e mersul pe pământ mlăștinos, cu atât mai mult i se murdărește haina. Așa se întâmplă și cu haina albă ca zăpada a sufletului nostru... la început păcatul se așează pe ea în pete mici, dar mai apoi o acoperă cu straturi întregi“ (Păcatul, pag. 78), sau „Păcatul este lațul în care se prinde sufletul nostru ca pasărea căzută în lațul vânătorului, pierzându-și libertatea și voința“ (Păcatul, pag. 80), sau „uitați-vă, iubiților, cât de multă asemănare este între primăvara firii și între primăvara sufletului nostru drept credincios. Primăvara firii este timpul de înnoire a firii și de înpodobire cu frumusețI sclipitoare... Timpul Păresimilor... este vremea deșteptării noastre din somnul păcatelor, a înnoirii noastre sufletești și a împodobirii sufletului cu fapte bune creștinești“ (Primăvara, pag. 179), sau „Va cădea peste lume întâia ploaie caldă de primăvară, ea va spăla toată necurăția și funinginea... Este și ploaia sufletească, este ploaia lacrimilor de pocăință și ploaia binecuvântărilor dumnezeești, revărsate peste inima care se căiește“ (Primăvara, pag. 202).

Frumusețea cuvântărilor este întregită de strădania traducătorului, preotul Niculae M. Popescu, de a le prezenta cititorilor români într'o limbă curată, sfătoasă, înțeleasă de credincioși.

Volumul al III-lea al cuvântărilor I. P. S. Mitropolit Nicolae Krutițki, de altfel, ca și celelalte două volume, prin mijlocirea

cărora autorul stă „în legătură sufletească necontenită cu poporul român cel evlavios“ (pag. 9), au îmbogăţit literatura noastră teologică de genul acesta. Munca autorului cuvântărilor şi iniţiativa I. P. S. Patriarh Justinian de a le traduce au admiraţia şi recunoştinţa preoţilor şi credincioşilor români.

Preot Scarlat Porcescu

SITUAŢIA GENERALĂ

a şcolii de cântăreţi din Mănăstirea Neamţu, la sfârşitul anului şcolar 1952—1953

Şcoala de cântăreţi bisericeşti a Centrului Mitropolitan al Moldovei şi Sucevei, funcţionează în localul fostului seminar monahal superior din Mănăstirea Neamţu, Comuna Vânătorii Neamţ, Raionul Tg. Neamţ, Regiunea Bacău.

Localul Şcolii se pretează unei şcoli cu internat. Prin transformarea unor săli prin pereţi despărţitori s'a obţinut trei săli de clase spaţioase, cu o capacitate pentru circa 60 elevi fiecare.

La şcoala din Monastirea Neamţ, pe lângă şcoala de cânreţi a funcţionat şi o secţie monahală, urmând cursurile împreună cu elevii mireni ai şcolii şi stând sub îndrumarea duhovnicească a P. C. Arhimandrit Nicodim Sachelarie, profesor titular al şcolii.

Această convieţuire a monahilor cu mirenii a necesitat o despărţire formală cu privire la dormitoare, sufragerii şi bucătării.

Secţia monahală a avut separat de secţia mirenească, 1 dormitor pentru toţi elevii monahi, 1 vestiar, 1 sală de meditaţie, 1 bucătărie, 1 sufragerie, 1 spălător, 1 infirmirie, etc.

Secţia mireană a avut separat de secţia monahală: 5 dormitoare, un vestiar, 1 bucătărie, 1 sufragerie, 1 spălător, 1 infirmirie, etc.

S'au folosit în comun, paraclisul, sălile de clasă, spălătoriile, sala de spectacol, atelierele, magaziile.

Patronul şcoalei de cântăreţi este: Sf. Trei Ierarhi Vasile, Grigorie şi Ioan, sărbătorit la 30 Ianuarie şi Secţia Monahală îşi menţine patronul Sf. Nicodim cel Sfinţit cu prăznuirea la 26 Decembrie.

Şcoala de cântăreţi bisericeşti dela Neamţu este o instituţie de învăţământ mediu cu durata şcolarităţii de trei ani, func-

ţionând şi o secţie monahală pe lângă această şcoală, ea pregăteşte cu acelaş corp didactic şi personalul necesar monastirilor, deaceia elevii monahi sunt întreţinuţi şi aparţin de diferite eparhii şi monastiri.

In cursul anului şcolar 1952/953, între elevii monahi şi mireni s'au stabilit raporturi colegiale şi s'a realizat o omogenizare care a făcut cu putinţă desfăşurarea programei analitice şi a vieţii internatului.

Şcoala dela Neamţu a avut un corp profesoral şi educativ select. Au funcţionat 5 profesori; 1 spiritual şi un pedagog pentru îndrumarea didactică şi educativă-religioasă.

1. - Arhim. Benedict Ghiuş, dr. în teologie la catedra I-a de şt. Religioase.

2. - Arhim. Nicodim Sachelarie, la catedra II-a de Ştiinţe Religioase.

3. - Diacon Ioan Ivan, la caredra III-a de Muzică şi Tipic.

4. - Preot Ioan Zugravu, dr. în teologie, la catedra IV-a de limba română, rusă şi franceză.

5. Arhim. Varahil Moraru, la catedra V-a de îndeletniciri practice în cadrul atelierelor de ceramică, pictură şi sculptură şi sportul.

6. - Preotul Vasile Iordache, spiritual.

7. - Ierod. Emilian Moroşanu, pedagog-infirmier.

Personalul administrativ şi de îngrijire pentru şcoala de cântăreţi - recunoscut dela începutul anului şcolar, a fost următorul:

1. - Protos. Kiril V. Arvinte, secretar-casier.
2. - Alexandru Opaţchi, contabil.
3. - Ierod. Serafim Oancă, administrator.
4. - Ierod. Dosoftei Mihalcea, magazioner.
5. - Monahia Magdalina Curea, bucătăreasă.
6. - Monahia Meropia Vartic, spălătoreasă.
7. - Monahia Agafia Bâgu, ajutoare de bucătăreasă.
8. - Monahia Manasia Bodnărescu, îngrijitoare.
9. - Gheorghe Samachiş, îngrijitor.

Pentru secţia monahală, a fost recunoscut următorul personal:

1. - Fr. Damian Gheorghe, referent principal.
2. - Ierom. Marchian Drăguţu, administrator,
3. - Tomuţ Gheorghe, magazioner.
4. - Boldur Gheorghe, bucătar.
5. - Lupea Ghenadie, ajutor de bucătar.

6. - Ştefanida Filipoaia, spălătoreasă.
7. - Toader Doroftei demisionat-îngrijitor.
8. - Smărăndoiu Neofit, îngrijitor.

Activitatea corpului didactic s'a manifestat în cadrul orelor de curs, pe linia pregătirii didactice şi în afara orelor de curs pe linia pregătirilor activităţilor extraşcolare cu caracter religios în cadrul ARLUS-lui şi a Comitetului de luptă pentru pace.

Profesorii au desfăşurat munca didactică cu multă sârguinţă şi pricepere aşa cum rezultă din aprecierile făcute de organele de control. In afara obligaţiilor au făcut ore de educaţie ca diriginţi de clasă.

S'au organizat activităţile extraşcolare pe linie bisericească în cadrul ARLUS-ului sub conducerea Arhim. Varachil Moraru, ţinându-se lunar conferinţe şi în cadrul Comitetului de Luptă pentru Pace sub conducerea P. C. Arhim. Nicodim Sachelarie, ţinându-se tot lunar consfătuiri.

Pentru personalul şcolii s'a organizat un curs de limba rusă ţinut de P. C. Preot Ioan Zugravu, în fiecare săptămână, Joia dela orele 17-18.

Pentru îndepărtarea unor greutăţi s'au făcut propuneri Administraţiei Patriarhale, Serviciul Studii şi Invăţământ, pe deoparte să obţină dela M. I. P. o planificare de manuale, iar pe dealtă parte să se trimită la fiecare şcoală un număr de cărţi de învăţătură, Sf. Scriptură, Muzici, etc. care să fie distribuite pe clase.

Pentru înbunătăţirea programei analitice, la fiecare catedră profesorii pe baza observaţiilor făcute în cursul anului şi a experienţii dobândite prin predare au făcut propuneri ce vor fi înaintate Serv. Studii şi învăţământ depe lângă Administraţia Patriarhală.

La catedra a V-a îndeletnicirilor în cadrul atelierelor de ceramică, pictură şi sculptură, situaţia se prezintă cu rezultate mulţumitoare. La ceramică, profesorul a fost ajutat de meşterul olar Gh. Donici.

S'a aprobat în mod excepţional, ca unii elevi să-şi poată continua specialitatea tipografie-zeţerie sau maşini. La Tipografia Centrului Mitropolitan a Moldovei şi Sucevei, dela Neamţu, elevii au lucrat sub îndrumarea d-lui Alexandru Ţerek.

Din totalul elevilor pe şcoală au urmat la una din meserii 130 elevi, restul fiind cu defecte fizice şi neputând lucra la nici o meserie.

Educaţia cetăţenească a elevilor s'a făcut la orele de diri-

ginţie şi oridecâteori a fost posibil la cursuri şi în afară de cursuri.

Educaţia religioasă şi morală s'a făcut permanent prin grija profesorilor, spiritualului şi pedagogului. Elevii au fost împărţiţi pe şcoală în 7 grupe, zilnic făcând câte o grupă de rând la Paraclisul şcolii. In sărbători elevii au fost organizaţi în trei coruri bărbăteşti sub conducerea unor dirijori formaţi dintre elevi cântând prin rotaţie, la Paraclisul şcolii, la Biserica Mare şi la Vovidenia, câte odată şi la Bolniţă. Secţia Monahală a avut un cor şi secţia mireană a avut 2 coruri. In cadrul catedrei de muzică s'a urmărit şi formarea dirijorilor.

Dela Crăciun până la sfârşitul anului şcolar în fiecare Duminică şi Sărbătoare, s'au ţinut predici în cadrul catedrei a II-a.

Elevii au fost spovediţi şi împărtăşiţi în Postul Naşterii Domnului şi în Postul Mare.

Din punct de vedere al Higienei şcolare elevii au fost cercetaţi de medicul circumscripţiei, care în acelaşi timp era şi medicul şcoalei, făcându-li-se înjecţii antitifice.

In timpul anului şcolar 1952/953, şcoala a fost vizitată de I. P. S. Patriarh Justinian la 12-13 Octombrie 1952 şi la 29 Iunie 1953, I. P. S. Mitropolit Sebastian la 28-29 Noembrie 1952, 14-15 Aprilie 1953, 29-30 Iunie 1953 şi 1 Iulie 1953. Consilierii Eparhiali Pr. D. Hadârcă, Pr. C. Andoni şi Pr. Sc. Porcescu dela Iaşi, Pr. C. Popa şi Pr. D. Petre dela Roman, D-l N. Pamfil (ca delegat al P. S. Teofil al Romanului la examenul de diplomă din sesiunea Iunie 1953).

Inspecţii de control financiar :

D-l Nicolau din partea Administraţiei Patriarhale, în Noemvrie 1952.

D-l D. Grădinaru din partea Mitropoliei Moldovei în Mai 1953.

Inspecţii de control didactic :

Pr. Ştefan Vasile Inspector General al Şcolilor de învăţământ Teologic a inspectat şcoala în cursul lunii Mai 1953.

Privită în ansamblu situaţia şcolară se prezintă cu rezultate îmbucurătoare. Din 132 elevi cu frecvenţă regulată au promovat 119 iar 13 au rămas corijenţi, 5 dela Secţia Monahală şi 8 dela Şcoala de Cântări. Corijenţele fiind la muzică în special pentru secţia monahală se poate spune că nu au fost aplicate pentru neînsuşirea tehnicei şi rea voinţă ci pentru că neavând talent natural poate că se vor putea cât de cât desvolta în timpul vacanţei de vară.

Examenul de diplomă a avut loc în zilele de 29, 30 Iunie şi 1 Iulie 1953, fiind prezidat de I. P. S. Mitropolit Sebastian.

Constatările ce s'au făcut de Preşedintele Comisiei, au fost înaintate cu dosarul examenului. La acest examen s'au prezentat 46 candidaţi ~ 21 monahi şi 25 mireni.

Diacon Ioan Ivan
Director

TABEL
de absolvenţii Şcolii Medii Tehnice de Cântări Bisericeşti dela Mănăstirea Neamţu, din sesiunea Iunie 1953

1. ~ Acojocăriţei N. Veniamin, ieromonah
2. ~ Ailenei D. Vasile
3. ~ Alistar I. Pavel
4. ~ Alexa I. Ignatie, monah
5. ~ Boca Gr. Ioan
6. ~ Buruiană T. Mihai, monah
7. ~ Berariu I. Ignatie, monah
8. ~ Butnariu A. Ioan
9. ~ Chindea M. Serafim, ieromonah
10. ~ Ciucă V. Gheorghe
11. ~ Cojocaru V. Ioan
12. ~ Cucu C. Marin
13. ~ Dascălu Gh. Constantin
14. ~ Dumitru V. Petru
15. ~ Florea A. Constantin
16. ~ Florea M. Lucian, ierodiacon
17. ~ Fuică M. Paisie, ierodiacon
18. ~ Găluşcă C. Emilian
19. ~ Grosu D. Mihai
20 ~ Harapcea C. Marcel
21. ~ Iftimie V. Melchisedec, ierodiacon
22. ~ Ionescu M. Vasile
23. ~ Iosub I. Mihai
24. ~ Luca C. Gheorghe
25. ~ Luca Gh. Mihai
26. ~ Mocanu Vl. Ioan
27. ~ Movileanu C. Luca, frate
28. ~ Nica D. Pantelimon, monah

29. – Norocel D. Epifanie, ierodiacon
30. – Olaru C. Firmilian, ieromonah
31. – Pamfil S. Visarion, ierodiacon
32. – Panaite I. Serafim, ierodiacon
33. – Petrovici P. Ioan
34. – Pop I. Longhin, ierodiacon
35. – Popescu I. Rafail, monah
36. – Popescu Gh. Cristofor, ieromonah
37. – Puşcaşu M. Costică
38. – Rusu I. Nicolae
39. – Romanciuc G. Atanasie, ierodiacon
40. – Secăreanu S. Mihai
41. – Sofonea A. Ieronim, ierodiacon
42. – Ştefan D. Neonil, ieromonah
43. – Tatu A. Simeon, ierodiacon
44. – Teodor P. Mihai
45. – Trufin V. Constantin
46. – Vaida T. Gamalil, monah

Copie după Instiinţarea Institutului Teologic de Grad Universitar din Bucureşti, trimisă de Sf. Patriarhie cu adresa Nr. 6066|953 şi comunicată P. C. Protopopi din Eparhie cu circulara noastră Nr. 9685|29 August 1953.

INŞTIINŢARE

Se aduce la cunoştinţa celor ce doresc să urmeze cursurile Institutului Teologic de grad Universitar din Bucureşti, că pentru anul şcolar 1953/954 condiţiunile de înscriere la examene şi cursuri sunt următoarele:

I. – In anul I licenţă se pot înscrie, în limita locurilor rezervate fiecărei Eparhii şi în ordinea mediilor obţinute la examenul de admitere, candidaţii de religie creştină ortodoxă, recomandaţi de Chiriarhul respectiv.

Pot fi recomandaţi:

Absolvenţii cu diplomă ai actualelor şcoli medii de cântăreţi bisericeşti, care s'au dovedit excepţionali la învăţătură şi au vocaţie pentru preoţie (art. 55 din Regulament).

Absolvenţii şi absolventele seminariilor monahale care au obţinut la examenul de diplomă cel puţin media generală 8 (opt) şi au fost recomandaţi Chiriarhului de consiliul profesoral respectiv; pentru ceilalţi acest drept decurge numai după o activitate excepţională la şcolile monahale şi atelierele mănăstireşti cărora aparţin, timp de cel puţin doi ani pentru cei cu media generală 7–7,99 şi cel puţin patru ani, cu media generală 6–6,99 notată de Chiriarhul locului cu o notă ce se adună cu cea obţinută la diplomă şi care împărţită la doi, va da o medie cel puţin egală cu 8 (opt) (art. 133 din Regulament).

II. – Absolvenţii şi absolventele şcolilor pedagogice şi absolvenţii şcolilor medii care au promovat examene de diferenţă, pentru fiecare an şcolar, la una din şcolile de cântăreţi biseri-

ceşti (art. 204 din Regulamont) precum şi absolvenţii cu diplomă ai fostelor seminarii Teologice.

Cererea de înscriere la examenul de admitere va fi prezentată la Sacretariatul Institutului până în ziua de 3 Octombrie 1953, împreună cu următoarele acte :

1. - Extrasul de naştere ;
2. - Certificatul de botez ;
3. - Actul de studii ;
4. - Recomandarea oficială a Chiriarhului locului ;
5. - Certificatul tip de stare materială şi origină socială, H. C. M. Nr. 2966/952 ;
6. - Două fotografii 6/9.

III. - Examenul de admitere va începe în ziua de 5 Octombrie 1953 orele 8 dim. şi va consta din :

1. - Vizita medicală (eliminatorie) ;
2. - Muzica psaltică şi liniară (eliminatorie) ;
3. - Lucrare scrisă la Limba Română ;
4. - Lucrare scrisă la cunoştinţele religioase ;
5. - Examinare orală din Catehism ;
6. - Examinarea orală la Limba Rusă ;
7. - Examinarea orală la Limba Franceză.

IV. - Examenul de admitere pentru cursurile de magistru în Teologie va începe în ziua de 27 Octombrie 1953. La acest examen se pot înscrie licenţiaţii în Teologie cu calificativul „excepţional" sau „foarte bine" recomandaţi de Chiriarhul locului. Cererea de înscriere va fi prezentată la Secretariatul Institutului până la 20 Octombrie 1953, împreună cu următoarele acte:

1. - Extrasul de naştere ;
2. - Certificatul de botez ;
3. - Diploma de licenţă în Teologie ;
4. - Recomandarea oficială a Chiriarhului locului.
5. - Certificatul tip de stare materială şi origina socială (H. C. M. Nr. 2966/952 şi
6. - Două fotografii 6/9.

Examenul de admitere pentru anul I magistru va consta din următoarele probe :

1. - Limbile sacre neotestamentare şi patristice : Greaca şi Latina (scris şi oral) ; candidaţii la specializare în Teologia biblică vor da în plus şi Limba Ebraică (scris şi oral) ;
2. - Limba Rusă şi alte limbi moderne (oral) ;
3. - Teologia comparată (oral).

V. - Sesiunea de toamnă pentru studenţii care au promovat toate examenele anuale în Iunie 1953 se fixează între 1-13 Octombrie a. c. iar sesiunea de toamnă pentru magistranzi între 7-13 Octombrie a. c.

VI. - Examenul de licenţă în teologie, se va da în ziua de 15 Octombrie 1953.

VII. - Cursurile pentru anii I, II, III şi IV licenţă şi cursurile pentru anii II şi III magisteriu, vor începe în dimineaţa zilei de 15 Octombrie 1953, frecvenţa fiind obligatorie. Cursurile anului I magisteriu vor începe în ziua de 2 Noembrie 1953.

VIII. - Toţi studenţii şi magistranzii sunt interni. Ei trebuie să-şi aducă în vederea primirii în internat, cel puţin 4 schimburi rufărie de corp şi 3 schimburi rufărie de pat, plapomă sau pătură groasă, perie de ghete, perie de haine, articole de toaletă, un costum de haine pentru zilele de lucru si altul pentru zilele de sărbătoare (culoare închisă) precum şi palton şi încălţăminte necesară (pantofi, bocanci sau şoşoni, papuci).

Taxele de şcolaritate şi cele de internat se stabilesc pe categorii (bursieri, semibursieri şi solvenţi), în funcţie de costul întreţinerii şi în raport cu situaţia materială şi şcolară a fiecăruia.

Rectoratul

MUNCILE AGRICOLE DE TOAMNĂ ŞI INDELETNICIRILE CASNICE

Odată cu începutul lunii Septemvrie păşim pe pragul anotimpului de toamnă. Este vremea bilanţului socotelilor pe care ţăranul muncitor şi-l face asupra planului făurit din primăvară cu privire la muncile agricole, deoarece acum el poate să cumpănească, pe bază de realităţi concrete, ceeace a realizat cu spor şi ce lipsuri are în decursul celor două anotimpuri anterioare. Zicala populară: „toamna se numără bobocii" s'a născut dintr'o experienţă îndelungată şi ea are valoare cât va dăinui îndeletnicirea cu muncile agricole. Toamna este sorocul verificării socotelilor productivităţii în domeniul agricol de care sunt legate o mulţime de alte îndeletniciri sprijinite pe cultivarea pământului, cum sunt culturile de legume, zarzavaturi, pomăt, apicultură, avicultura, creşterea de porcine, vinăritul, oieritul, etc.

Tot ce este hrană se scoate şi se cultivă din pământ, fapt pentru care pământul era numit de vechii elini „mamă", adică generator al vieţii în înţelesul larg al cuvântului.

Cultivarea pământului este o îndeletnicire străveche şi prin exercitarea ei omul s'a ridicat, din experienţă în experienţă, pe scara civilizaţiei, încât astăzi munca pământului nu mai este socotită o osândă, ci o plăcere şi o onoare. Ştiinţa agrotehnică, şi în special cea Sovietică, a pus la îndemâna cultivatorilor de pământ - adică ţărănimei muncitoare - atâtea mijloace mecanice încât îndeletnicirea cultivării pământului s'a uşurat ca trudă, dar a şi sporit în ce priveşte calitatea şi cantitatea produselor. Sistemele rudimentare de a cultiva pământul, cu unelte rudimentare, ca plugul de lemn, sau însămânţările fără să ţină seama de asolament, adică semănarea prin rotaţie, sau întrebuinţarea seminţelor la întâmplare, fără să fie selecţionate şi tratate corespunzător, toate acestea au fost înlăturate. Cultivarea pământului s'a ridicat la rangul de problemă ştiinţifică. De unde se poate constata

această afirmație? Din însăși constatarea realităților de pe teren. De pe o tarla de pământ, cultivată de o gospodărie colectivă, cu mijloace mecanizate, cu respectarea îndrumărilor date de tehnicieni, s'a ajuns ca la un ha. de grâu productivitatea să depășească 3000 de kg. în timp ce la o gospodărie individuală productivitatea să ajungă la 1500 kg. la ha - asta în cel mai bun caz. In plus, mecanizarea agriculturii cruță pe țăranul muncitor de pământ de grele osteneli și-i prelungește viața. Intovărășirile agricole dau posibilitate țăranilor muncitori să se convingă că, drumul spre colectivizarea agriculturii este drumul cel sănătos ce duce la ridicarea nivelului de trai și ușurarea lui.

In regimul nostru preocuparea de bunăstarea omului muncitor reprezintă obiectivul central, deoarece în acest regim omul este socotit ca cel mai prețios capital. Deci tot ce crează și produce omul pentru bunăstarea și folosul lui se produce, omul nemai fiind un mijloc de exploatare pentru interese streine de el sau chiar vrăjmașe lui.

Și dacă este așa, atunci să poposim acum, în prag de toamnă, și să cântărim, după cântarul adevărului, rostul muncilor agricole de toamnă.

Culturile de păioase s'au încheiat, iar rodul lor se află în hambare. Miriștele s'au desmiriștit, în așa fel ca semințele de burueni să fie omorîte înainte de a putea să germineze.

Ploile de toamnă, găsind pământul afânat, pătrund adânc și-și depozitează apa necesară alimentării semințelor de grâne ce se vor arunca peste arăturile întoarse.

Acum se așteaptă culesul porumbului, care prin rădăcinile lui adânci și răsfirate, dela sine afânează pământul. In porumbiște este locul cel mai prielnic de semănat păioasele de toamnă așa cum cere rotația culturilor (asolamentul).

Grâul de toamnă trebuie să fie selecționat, în ce privește calitatea și curățatul de orice corpuri străine prin trecerea lui prin trior. Apoi semințele de grâu selecționate, trebuiesc tratate cu soluția chimică recomandată de tehnicienii în materie, care stau la dispoziția agricultorilor, ei făcând parte din corpul de specialiști ai Sfaturilor populare.

Pentru terenurile uscate este bine să se facă procesul de jarovizare: adică semințele de grâu să se țină la jilăveală un oarecare timp, înainte de a fi aruncate în pământ, ca astfel încolțirea lor imediată să fie asigurată.

Cu aceiași grijă cu care se seamănă păioasele de toamnă să

se urmărească şi desfăşurarea celorlalte culturi în acest timp prielnic.

Nu toate ogoarele se seamănă cu grâu, dar toate ogoarele trebuesc să fie arate. Arăturile de toamnă dau garanţie că însămânţările de primăvară se vor face în teren afânat, în care mustul omătului pătrunde şi astfel, încolţirea seminţelor şi creşterea plantelor nu vor întârzia.

Deşi muncile de toamnă sunt munci de sezon, adică legate de anotimp, totuşi ele se înlănţuesc cu muncile agricole din cursul întregului an şi se condiţionează unele de altele, dela un sezon la altul.

Să luăm un exemplu, cultivarea viţei de vie. Dacă după culesul strugurilor, viţa de vie nu va fi îngropată, atunci gerul iernei va degera coardele şi în zadar se va aştepta, în primăvară, apariţia ochiurilor din care să iasă lăstari. O neglijenţă a unei munci de toamnă de câteva zile, distruge o avere ce nu se mai poate reface uşor.

Tot toamna, este epoca culesului porumbului. Unii agricultori fac greşeala că taie porumbul încă de verde, aşa că ştiuleţii mucegăiesc în glugi sau girezi. Grăunţele se aprind încât nici porcii nu le mănâncă. Cât despre oameni, în loc să le aducă un folos porumbul stricat este purtătorul bolii numită *pelagră*, cunoscută în popor sub denumirea de *roşeaţă*.

Deaceia este sănătos lucru ca porumbul să fie cules numai când este copt bine. In cazul când toamna este scurtă şi bruma a bătut porumbul încă în putere, atunci ştiuleţii lui trebuiesc uscaţi în cuptor şi grăunţele nu vor mai mucezi.

Un alt obiceiu rău este şi acela, că unii oameni taie porumbul la vreme, dar îl lasă pe câmp, în glugi. Ploile de toamnă străbat glugile şi udă ştiuleţii, îmbibându-i cu apă. Dupăce dă îngheţul porumbul este adus acasă, dar grăunţele sunt deja stricate şi umflate. Apa din ele îngheţând distruge grăunţele, care nu mai sunt bune nici de mâncat şi nici de semănat. Câtă pagubă din pricina lăsării lucrului pe tânjală.

Poate să fie recolta cât de îmbelşugată, dar dacă nu se zoreşte cu strânsul ei, în zadar toată munca din cursul anului.

Indestularea gospădoriei casnice se face toamna, din produsele ce abundă pe ogoare, în grădini şi livezi.

Acum e timpul pentru strâns zarzavaturile de tot felul şi pus la zămnic: varză, ceapă, cartofi, ţelină, pătrunjel, morcov, cimbru, etc. Cele ce nu se pot păstra în stare naturală se pot

păstra conservate. Din pepeni verzi, pătlăgele şi castraveţi se fac murături în vase potrvite pentru nevoile casnice. Tot aşa şi cu fructele. Dacă merele şi gutuile se pot păstra până primăvara, în schimb prunele, perele, zarzările nu se pot păstra decât uscate sau tranformate în marmeladă.

Un alt obicei rău stă în faptul că unii cetăţeni nu dau toată atenţia comercializării fructelor. Ei îşi reţin din fructe atât cât le trebuie pentru casă iar restul îl lasă să se irosească. Faptul acesta aduce după sine o mare pagubă economiei naţionale. Fructele au o mare putere de nutriţie prin vitaminele ce le conţin. Comercializarea fructelor pe pieţele oraşelor, sau prin cooperativele săteşti, nu numai că aduce cultivatorilor un câştig bănesc remarcabil, dar contribuie şi la sănătatea poporului muncitor dela oraşe. De aici nevoia de a se populariza, în mijlocul cultivatorilor de livezi, să fructifice rodul ostenelilor lor prin comercializarea produselor livezilor.

Toamna este şi anotimpul curăţeniei generale a caselor, în vederea apropierii iernii. Casele trebuesc văruite, sobele reparate şi curăţate de funingine, ca pericolul de incendiu să fie înlăturat. Fântânile îngrijite şi acoperite, ca să nu cadă în ele vietăţi ale căror cadrave ar împuţi apa de băut şi ar contamina-o cu fel de fel de microbi purtători de bolişti. Curăţenia generală a satului prezintă o mare importanţă din punct de vedere al sănătăţii publice. Unde varul şi săpunul distruge murdăria, acolo nu se apropie nici boala.

Odată cu începutul toamnei se deschid, larg, porţile anului şcolar. Sutele şi miile de copii din cătune şi sate aleargă voioşi să deprindă cunoaşterea slovei aducătoare de lumină. In acest răstimp trebuie cercetat în toate căminile familiare ca niciun copil să nu rămână neînscris la şcoală. Conştiinţa cetăţenească trebuie să fie ridicată la acel nivel înalt, încât şcolarizarea tuturor copiilor să constituie o datorie patriotică.

In concertul celor ce lucrează la promovarea intereselor patriei, preotul are şi el partea lui de contribuţie, atât în calitatea lui de slujitor al altarului cât şi aceia de cetăţean loial al Statului.

In parohiile rurale, preotul îşi cunoaşte îndatoririle pastorale legate de muncile agricole de toamnă ale enoriaşilor lui. Aceste îndatoriri au fost, adeseori, lămurite prin îndrumările şi pastoralele date de înalta Chiriarhie. Asupra acestor îndatori şi pastorale se face numai luare aminte, ca ele mereu să fie proaspete

în preocupările de fiecare zi, atât ale preotului cât şi a enoriaşilor cultivatori de pământ.

Slujitorii altarelor cunosc, că o ridicare a nivelului de trai al tuturor celor ce muncesc se poate face prin muncă ordonată, tenace şi chibzuită. Rezultatele obţinute pe câmpul experienţelor ştiinţifice ale agrotehnicei sovietice să fie puse şi la noi în practică. In această latură sunt tehnicieni, care au competinţa şi pregătirea necesară. Preoţimea să le dea lor concursul propoveduitor atât pe tărâmul vieţii religioase cât şi prin cel al unei armonioase colaborări cu Sfaturile Populare.

Pr. Constantin Nonea
vicar

EPISCOPIA ROMANULUI ŞI HUŞILOR

MANIFESTĂRI IN CADRUL LUPTEI PENTRU PACE IN EPARHIA ROMANULUI ŞI HUŞILOR

In cadrul eparhiei, în cursul anului 1953 s'au ţinut conferinţe interconfesionale în cele 12 sedii ale Protopopiatelor din Eparhie. Amintim dintre ele trei şi anume: Bârlad, Roman şi Bacău.

La 10 Iulie 1953 s'a ţinut în capitala regiunii Bârlad o conferinţă cu participarea reprezentanţilor tuturor cultelor după cum urmează:

P. S. Episcop Teofil al Eparhiei Romanului şi Huşilor, Margareta Dănăilă secretara Comitetului Regional de luptă pentru pace Bârlad şi membră în Comitetul permanent, P. C. Preot D. Petrea Vicar al Episcopiei Roman, P. C. Protoierei: I. Hanganu-Bârlad, V. Cristea Tecuci, N. Bălănuţă-Focşani, D. Drug-Adjud, Ilie Hiastru-Panciu, Teofil Slicaru-Neruja, Gh. Spataru-Murgeni, Şmil Butnaru-rabin Bârlad, Ştefan Caraivan adventist-Tecuci, Ştefan Ouatu adventist-Focşani, I. Ceauşu adventist-Bârlad, Gh. Cucu creştin după evanghelie-Bârlad, Jucăreanu creştin după evanghelie-Tecuci, Pr. A Varjabetian armean-Focşani, Pr. I. Stoica, Pr. H. Bărbuleanu, Pr. C. Ciopraga, Arhid. Clement Gheorghiu, Delegatul Ministerului Cultelor, etc.

In cuvântul de deschidere s'a arătat însemnătatea hotărîrilor sesiunii Consiliului Mondial al Păcii ţinut la Budapesta. Propune ordinea de zi după care luând cuvântul Pr. H. Bărbuleanu dela Biserica Domnească din oraşul Bârlad, care susţine primul referat: Contribuţia cultelor religioase în mişcarea pentru pace. Vorbitorul arată importanţa Congreselor Mondiale în lupta pentru

pace, la care au participat delegaţi din toate ţările şi reprezentanţi ai tuturor cultelor, oprindu-se în special asupra sesiunii Consiliului Mondial al Păcii ţinut la Budapesta.

Apoi susţine referatul său Pr. Protoiereu V. Cristea-Tecuci: Contribuţia cultului ortodox din raionul Tecuci în lupta pentru pace, în care arată activitatea preoţilor din acel raion cu începere dela 15 Sept. 1952 până la zi. Intre altele s'au ţinut consfătuiri pe profesii cu preoţii din oraş şi raion, popularizându-se hotărîrile sesiunii Consiliului Mondial al Păcii şi hotărîrile Partidului şi guvernului în legătură cu însămânţările şi strângerea recoltelor.

D-l rabin Şmil Butnaru-Bârlad prezintă referatul: Contribuţia cultului mozaic din raionul Bârlad în lupta pentru pace. Incepe printr'un episod biblic arătând că şi astăzi închinătorii la viţelul de aur se ridică să asedieze lumea întreagă dar oamenii conştienţi şi cinstiţi din lumea întreagă; se ridică contra tuturor aţâţătorilor la război luptând permanent pentru apărarea păcii.

După o pauză de 10 minute se dă cuvântul Pr. N. Bălănuţă Protoiereu Focşani care mulţumeşte Comitetului regional de luptă pentru pace, că a prilejuit această consfătuire. Apreciază referatul Pr. H. Bărbuleanu, care se adresează nu numai raţiunii ci şi inimii şi merită a fi folosit de toţi. Scoate în evidenţă activitatea preoţilor din raionul Tecuci.

Preotul C. Ciopraga-Bârlad propune schimb de experienţă între comitetele de luptă pentru pace.

Pastorul Ştefan Caraivan-Tecuci, având cuvântul spune: In Sf. Scriptură stă scris: „Feriţi-vă de rău şi lipiţi-vă de bine". In lume sunt două părţi, una a binelui şi una a răului. Descrie ororile războiului şi îndeamnă la luptă activă pentru pace.

D-l Ştefan Ouatu-Focşani în esenţă spune că trebuie să lucrăm, să ne rugăm şi să luptăm pentru pace ori unde ne-am afla în câmpul muncii.

P. C. Preot D. Petrea Vicarul Sf. Episcopii Roman mulţumeşte Comitetului regional pentru invitaţie şi referenţilor pentru felul în care s'au achitat. Evidenţiază munca tuturor în îndeplinirea şi depăşirea planului şi

deci a luptei pentru pace. Să condamnăm pe uneltitorii la război prin exemple în faţa credincioşilor. Pacea trebuie să învingă.

D-l Gh. Cucu-Bârlad arată că dacă orice om trăeşte în pace în sufletul său, răsfrânge şi în afară pacea, pe când cel ce are în suflet răul răsfrânge şi înafară răul.

D-l Jucăreanu-Tecuci îşi ia angajamentul să lupte totdeauna pentru pace.

D-l rabin Şmil Butnaru face o comparaţie cu o vioară care cântă frumos atunci când are toate strunele. Aşa să cântăm şi noi în cauza păcii: războiul este o boală şi medicamentul este poporul, care dacă se va uni va înlătura acest groaznic măcel care este războiul.

P. S. Episcop Teofil al Romanului şi Huşilor luând cuvântul arată că a simţit o deosebită plăcere când a primit invitaţia la această consfătuire. Dumnezeu nu este confesional, numai oamenii sunt confesionali. Dumnezeu face deosebire numai între oameni buni şi răi.

Biserica aminteşte tuturor prin rugăciunea Tatăl nostru „pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi“ în interpretare spunem: pâinea ca să o câştigi trebuie să o munceşti. Lupta pentru pace se duce deci prin muncă, pentru a o câştiga prin îndeplinirea planului de Stat.

Sunt foarte frumoase angajamentele luate de părintele V. Cristea.

Voi stărui ca şi în trecut să dau îndrumări şi să lupt pentru pace.

Trăiască şi înflorească lupta pentru pace.

D-l Pastor Ceauşu-Bârlad, propune a se trimite o moţiune către Comitetul permanent pentru pace din R. P. R. şi anume:

Noi reprezentanţii cultelor religioase din cuprinsul regiunii Bârlad, întruniţi astăzi 10 Iulie 1953 în şedinţa conferinţei interconfesionale, în cadrul Comitetului de luptă pentru pace regional, am desbătut hotărîrile sesiunii Consiliului Mondial al Păcii ţinut la Budapesta, în urma căruia ne însuşim cu toţii lucrările, hotărîrile şi chemarea acestui suprem for al popoarelor, luându-ne angajamentul de a convinge şi a atrage pe toţi credincioşii noştri în Marele front al păcii, să devină luptători

activi ai cauzei păcii, lărgind baza de masă a partizanilor păcii.

Trăiască Pacea. (Semnată de toţi cei prezenţi în frunte cu P. S. Episcop Teofil).

Margareta Dănăilă, Secretara Comitetului regional de luptă pentru pace Bârlad, arată: Comitetul regional de luptă pentru pace, ca urmare a apelului sesiunii Consiliului Mondial dela Budapesta şi-a propus o serie de acţiuni şi deci şi conferinţa de astăzi. Salutăm prezenţa P. S. Episcop Teofil al Romanului, care a sprijinit totdeauna acţiunile de luptă pentru pace, precum şi a tuturor celorlalţi şefi de culte prezenţi.

Referatele citite astăzi au arătat situaţia, precum şi angajamentul luat în lupta pentru pace. Vom arăta la Comitetul Permanent că şi regiunea Bârlad prin reprezentanţii cultelor luptă activ pentru pace. Arată apoi că 162 preoţi din regiunea Bârlad activează în Comitete. Dă apoi o serie de răspunsuri la diverse întrebări puse de cei prezenţi.

Să facem ca pacea să triumfe în întreaga lume.

A doua şedinţă în acest gen s'a ţinut în ziua de 28 Iulie 1953 la sediul Sf. Episcopii Roman.

Şedinţa se deschide la ora 10 de către Vicepreşedintele Comitetului raional de luptă pentru pace — Roman, arătând că munca depusă de preot în cadrul Comitetelor de luptă pentru pace are mai mult folos. Comitetul raional intenţionează să ţină o altă consfătuire cu participarea largă.

P. C. Preot D. Petrea Vicarul Sf. Episcopii, desvoltă referatul: Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta. Vorbitorul arată importanţa Congreselor Mondiale în lupta pentru pace la care au participat delegaţi din toate ţările, dintre care n'au lipsit reprezentanţii cultelor. Biserica Ortodoxă Română din 1949 iniţiază diverse consfătuiri interconfesionale pe ţară, regiuni, raioane. Sf. Sinod în şedinţa din 6 Iunie 1953 a adresat o scrisoare Consiliului Mondial al Păcii şi o chemare către toţi credincioşii. Clerul ortodox cheamă pe toţi credincioşii la luptă pentru pace şi îndrumează poporul la muncă pentru îmbunătăţirea stării economice şi ridicarea nivelului cultural social.

Sarcinele noastre în lupta pentru pace sunt pe lângă cele economice, strângerea relaţiilor de prietenie cu U. R. S. S., cu toate ţările de democraţie populară iubitoare de pace. In munca noastră ne vom conduce de chemarea „Luptând pentru plan, luptăm pentru pace“, antrenând massele cât mai largi, pe toţi credincioşii în această acţiune.

Preotul Petrişor (Romano-catolic) din Gheräeşti spune că oamenii nu înţeleg să lupte toţi pentru pace, care este fructul ce se coace pe tulpină. Educaţia păcii se bazează pe dreptate şi iubire. In fruntea luptei pentru pace se află Uniunea Sovietică cu sprijinul căreia vom învinge în acţiunea noastră de militanţi ai păcii.

P. C. Preot Emil Bărbieru spune că în cele 53 parohii ale raionului Roman munca în cadrul luptei pentru pace a fost dusă prin predici, lămuriri în campania însămânţărilor, seceriş, treeriş şi în orice alte ocazii ; scoate în evidenţă munca preoţilor : C. Platon, C. Ionescu, Paul Urziceanu, C. luganu.

Un raport de activitate prezintă preotul C. Platon dela parohia Sf. Impăraţi Roman.

La discuţii iau parte Pr. Petrişor, Protopop Brumăraşu, Rabin Herşcovici, Protopop Tălmăcel Romanocatolic. Toţi condamnă pe aţâţătorii la război.

Mai vorbesc D-l Roibescu adventist, Pr. Iftimie-Gheräeşti, Pr. Chiril. P. S. Episcop Teofil luând cuvântul descrie priveliştea generală a celui de al III-lea Congres Mondial al tineretului şi al IV-lea Festival Mondial al tineretului şi studenţilor, pentru pace şi prietenie, ţinut la Bucureşti.

Iată ne cunoaştem reciproc prin tineret. Nu suntem lupi ci oameni cinstiţi şi noi şi alţii.

Noi creştinii suntem vinovaţi că nu ne-am cunoscut mai din timp, că nu ne-am unit în muncă pentru bunăstarea poporului.

De aceia Biserica Ortodoxă Română a salutat cu dragoste Congresul şi Festivalul tineretului întrunit în numele păcii şi al prieteniei.

Să ne înarmăm credincioşii cu duhul nou al păcii. Să ne bucurăm că bate vânt de pace între popoare şi că facem progrese în ţara noastră.

Trăiască lupta pentru pace!

Preotul Chiril a citit apoi o moţiune în genul celei dela Bârlad, care s'a trimis Comitetului Permanent de Luptă pentru Pace în R. P. R.

In Iunie 1953 s'a ţinut şi în oraşul Bacău o şedinţă în cadrul Comitetului regional de luptă pentru pace cu participarea reprezentanţilor cultelor şi cu participarea masselor de credincioşi.

La această mare adunare a luat cuvântul din partea Bisericii Ortodoxe P. S. Episcop Teofil.

INVĂȚĂTURĂ DE CREDINȚĂ CREȘTINĂ ORTODOXĂ

Edit. Inst. Biblic şi de Misiune Ortodoxă
Bucureşti 1952.

In ultimul timp, bibliotecile parohiale au fost îmbogăţite cu încă o carte de valoare, şi anume: „Invăţătura de credinţă creştină ortodoxă".

Elaborată din grija şi cu osteneala I. P. S. Justinian, alături de a celorlalte albine ce roiesc în jurul Sf. Sinod, Institutului Teologic şi Institutului Biblic a Bisericii Ortodoxe Române, această carte, cuprinde „elemente de îndrumare duhovnicească" pentru cei ce doresc a fi, buni credincioşi ai Sfintei noastre Biserici şi devotaţi cetăţeni ai Patriei.

Deaceia, ea nu trebue să constituie numai un număr, în plus, în fişierul bibliotecii parohiale, ci mai ales, se cere a fi, un bun spiritual din care, preotul are a-şi consolida convingerile sale ortodoxe, a-şi împrospăta duhul pastoral.

Căci cunoaşterea adevărurilor ortodoxe este primul şi marele ţel urmărit de acest catehism, atât de documentat şi amplu desvoltat.

In forma erotematică, cu 931 întrebări şi mult mai numeroase răspunsuri, într'un limbaj şi compunere uşor accesibilă, şi se desvălue uşor„ Tainele Dumnezeirii şi toate datoriile ce decurg, din calitatea de cetăţean al Patriei cereşti şi al Patriei pământeşti".

Clădit pe baza celor trei virtuţi religioase: CREDINŢA, NĂDEJDEA ŞI DRAGOSTEA. „Cartea de învăţătură", are la început o prefaţă semnată de I. P. S. Patriarh Justinian şi o introducere, în care se desvălue grija cea mare: „Mântuirea sufletului şi cărările mântuirii descoperite de Dumnezeu, prin calea firii văzute şi prin revelaţiunea suprafirească" Sf. Scriptură şi Sf. Tradiţie.

Cu accent deosebit asupra Sf. Tradiţii, despre care se tra-

teazã în 27 întrebări, fiinţa tradiţiei, legătura între Biserică şi Tradiţie, Apostoli, puterile date lor de Mântuitorul, exercitarea acestora în mod separat şi în formă sinodală, fac din acest capitol, un cald luminiş de orientare.

Apoi se trece, la desvăluirea adevărurilor fundamentale ale credinţei ortodoxe, pe triunghiulara piramidă a vieţii creştine: Credinţa, Nădejdea şi Dragostea.

Şi pe marginea celei dintâi laturi a acestei piramide, se dă definiţia, istoricul şi forma crezului adevăratului creştin, pentruca pe neobservate să se treacă la expunerea fiinţei şi însuşirilor lui Dumnezeu şi a Sf. Treimi, cheia de boltă a Ortodoxiei.

Creaţiunea generală, ca şi cea specială: a omului, căderea acestuia din har şi moartea trupească, sufletească şi veşnică, pricinuită de păcat: mântuirea prin Fiul şi rânduiala statornicită de El, prin Duhul Sfânt depozitat în Sf. Biserică şi Sf. Taine; între cari taina cea ascunsă şi de îngeri neştiută, taina eshatologiei, formează miezul primei părţi, care ne este prezentat în forma unui stil vioiu, curgător şi parfumat cu mireasma graiului biblic, limba vechilor cazanii.

Deaceia, cu toate că tratează probleme adânci cât şi veşnicia, această primă parte principală din cartea de „învăţătură“ are meritul de a captiva din ce în ce mai mult, neobosind cu speculaţiuni ale raţiunii reci; ci din contra, încălzind tot mai mult, setea de cunoaşterea a adevărurilor fundamentale, de pe ogorul dreptei credinţe.

Partea a doua a cărţii, tratează despre NĂDEJDEA CREŞTINĂ. Definită ca „un dor şi aşteptare a bunătăţilor făgăduite de Dumnezeu“, nădejdea creştină, e ca o luntre cu două lopeţi; una fiind îndurarea lui Dumnezeu şi cealaltă grija de dreptate dumnezeiască.

Această luntre, se susţine pe valurile vieţii, prin forţa rugăciunii, care se manifestă pe cale particulară şi publică.

Se arată, că rugăciunea trebue însoţită de semne văzute, precum: semnul Sfintei Cruci, îngenunchierea, metanii ş. a., cari desvălue şi sporesc evlavia celor ce cred şi nădăjduesc în Domnul.

Dar, pe lângă aceste forme exterioare, rugăciunea se cere a fi făcută în duhul tradiţiei şi învăţăturii creştine, aşa cum se rugau Iisus Mântuitorul şi Sfinţii Apostoli. Să fie pe temelia adevăratei evlavii, cu stăruinţă şi inimă curată, cerând împlinirea voiei lui Dumnezeu, care cunoaşte slăbiciunile şi nevoile fiilor săi.

Arătându-i apoi, timpul şi locul special de exercitare, se

prezintă ca model de rugăciune: RUGĂCIUNEA DOMNEASCĂ, pe care ne-o explică în cele şapte cereri ale ei.

Trecându-se apoi, la rugăciunea Bisericii, se face explicarea acesteia ca locaş de închinare cu părţile-i componente, cele şapte laude şi Sf. Liturghie. Aci, se insistă, îndeosebi asupra fiecărei părţi, începând cu proscomidia şi terminând cu liturghia credincioşilor; evidenţiindu-se atât realismul cât şi simbolismul momentelor mari, ale acestei sfinte lucrări. După ce se arată, valoarea, folosul şi modul participării la Sf. Liturghie, care participare se cuvine a fi, activă, cântând şi dând slavă Domnului, toţi cu o inimă şi un glas, se explică Sf. Taină şi Ierurgii. In sfârşit, partea a doua a cărţii de învăţătură se încheie cu explicaţii în legătură cu acatiste, sărbători şi posturi.

Toate cele 304 întrebări, îşi capătă răspunsuri bogat documentate, cu texte adequate din Sf. Scriptură şi cu numeroase argumente patristice.

...Ceiace formează, temelii de nesdruncinat, pentru întărirea voiei întru cele sfinte şi pentru propovăduirea şi apărarea cu succes, a adevărurilor cari privesc nădejdea creştinilor ortodoxi.

Şi tocmai adevărurile expuse în această parte, sunt desconsiderate şi atacate, de cei cari s'au desprins din raza harului divin şi cari, ignorând lucrarea Duhului Sfânt în lume, nu pot şi nu vor să înţeleagă, că astăzi „prin harul Duhului Sfânt, ne facem *în nădejde*, moştenitori ai vieţii veşnice“ (Tit 3, 7). Şi, pentrucă îndrumarea cuvântului dumnezeesc arată alături de platoşa credinţei, ancora nădejdei şi armia dragostei (I Tes. 5, 8) cartea de învăţătură, tratează în ultima parte, despre DRAGOSTEA CREŞTINĂ.

Definită ca o putere specială, primită prin Sf. Botez, cea dintâi roadă a Duhului, (Gal. 5, 22), dragostea creştină, devine amprenta de recunoaştere a faptelor, celor ce cred şi nădăjduesc în Dumnezeu.

Ca izvor în oceanul nesfârşit al dragostei divine, această virtute religioasă, se desvălue ca un antimis şi se recunoaşte valoarea ei, când devine aplicată faţă de orice om, ca un reflex egal în intensitate, cu dragostea către propria persoană.

Printr'însa, credinţa devine lucrătoare, nădejdea capătă mângâiere şi sufletul mântuire. Implinind astfel, voia lui Dumnezeu, „care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi să vină la cunoştinţa adevărului“ (I Tim. 21, 4).

Dar voia lui Dumnezeu se cuprinde şi se cunoaşte în legile dumnezeeşti şi cele omeneşti; ambele sprijinind şi îndrumând

omul în societate, spre fericire, spre desăvârşire (Mat. 5, 48). Şi, acuma intervine pentru om problema conştiinţei, care e analizată în lumina bibliei şi a realităţii liberului arbitru, conducându-ne către virtuţile religioase şi cele morale.

Cele dintâi — Credinţa, Nădejdea şi Dragostea — călăuzesc viaţa creştinului, direct către Dumnezeu, iar celelalte, numite şi cardinale, fireşti sau câştigate, deşi ca scop final, îl au tot pe El, totuşi în mod direct, călăuzesc viaţa creştinului faţă de sine: Inţelepciunea şi Cumpătarea şi faţă de semenii săi: Dreptatea şi Bărbăţia.

Dar, întrucât cununa de crini, ce caută a-şi împleti sufletul pe fruntea-i diafană, dintre virtuţile religioase şi morale, nu e uşor de „strâns în ogorul lui Dumnezeu, ba chiar lângă o singură floare sunt atâţia ghimpi care formează nesfârşite piedici şi greutăţi, iată că acum a sosit momentul, a se arăta ghimpii aceştia, care formează calea spre cununa slavei celei de sus şi cari în termenii moralei creştine, se numesc păcate".

Strămoşesc şi personal, uşor sau greu, strigător la cer ori împotriva Duhului Sfânt, fiecare în parte sau toate la un loc, injectează otrăvuri în viaţa sufletească şi cea socială, care duc până la moarte veşnică (Cf. Mat. 12, 32; Luca 12, 10). Dar, în preîntâmpinarea acestui destin Dumnezeu ne vine în ajutor, prin descoperirea legilor Sale, pe Muntele Sinai şi Muntele Fericirilor. Atât cele dintâi, cât şi celelalte, formează vaduri, pe cari cresc — sub umbra harului proniator — firele de Hermine, din care sufletul îşi poate ţese haina de nuntă, pentru a nu fi scos afară dela Cina Domnului. Iar urzeala acestor fire e nevedită armonios, pe datoriile creştinului către sine, către aproapele, către sfera familiei şi cea socială, cari ca nişte iţe rânduite de o mână măiastră, nu trebuesc încurcate de nimeni şi niciodată.

Căci fiind rânduite de Dumnezeu, cel ce se împotriveşte sau schimbă aceste rândueli, riscă a se pomeni, că luptă împotriva lui Dumnezeu (cf. Flp. 5, 38).

Aceiaşi menire sfântă, o are cartea de învăţătură ortodoxă care desprinsă ca oarecând porumbelul din mâna patriarhului Noe, azi, aleargă cu ramura de măslin pe munţi, pe dealuri şi prin câmpii, sămănând speranţa „în triumful binelui asupra răului, în triumful vieţii asupra morţii" şi „în triumful păcii asupra războiului"... (Pag. 454).

Preot Gheorghe Bărgăunaş
Parohia Băcani, raionul Bârlad

MIŞCAREA PERSONALULUI

I. Transferări — Preoţi.

1. Tem. Nr. 408/953 Preotul Grigorie Dimitriu dela parohia Sf. Voevozi-Bârlad se transferă pe data de 1 Ianuarie a. c., în postul II de preot dela parohia Grozeşti, raionul Tg. Ocna.

2. Tem. Nr. 599/953 Preotul Gheorghe Stan dela parohia Buna-Vestire-Bacău, se transferă pe data de 1 Februarie a. c., la parohia Sf. Gheorghe-Vasile Roaită Bacău.

3. Tem. Nr. 1006/953 Arhim. Ioil Babaca se transferă pe data de 1 Februarie a. c., din postul de preot deservent dela Catedrala Episcopiei Romanului şi Huşilor, în postul de preot deservent la Mânăstirea Giurgeni, Raionul Negreşti.

4. Tem. Nr. 1008/953 Preotul Mircea Negoiţă dela parohia Chiţoc, raionul Vaslui se transferă pe data de 1 Februarie a. c., în postul de preot paroh dela parohia Sf. Dumitru-Bacău.

5. Tem. Nr. 1698/953 Preotul Dumitru Găbureac dela parohia Poeneşti, Raionul Vaslui, se transferă pe data de 1 Martie a. c., la parohia Chiţoc acelaş raion.

6. Tem. Nr. 1756/953 Preotul Ioan Botuşanu dela parohia Valea Seacă, raionul Bacău, se transferă pe data de 1 Martie a. c., la parohia Ciumaşi acelaş raion.

7. Tem. Nr. 2008/953 Preoţii: Vasile Ştefan dela parohia Drăgugeşti şi Dumitru Gâdinceanu dela parohia Mânăstirea Caşin ambele raionul Tg. Ocna se transferă pe data de 1 Aprilie a. c., unul în locul altuia

8. Tem. Nr. 2012/953 Preotul Petru Paiu dela parohia Sf. Voevozi-Bârlad, se transferă pe data de 1 Aprilie a. c., la parohia Sf. Constantin şi Elena-Bârlad.

9. Tem. Nr. 2015/953 Preotul Constantin Afănoaie dela parohia Bogdana, raionul Buhuşi, se tansferă pe data de 1 Aprilie a. c., la parohia Stănileşti acelaş raion.

10. Idem Preotul Ionescu Matache dela parohia Vutcani I Huşi se transferă pe data de 1 Aprilie a. c., la parohia Bogdana acelaş raion.

11. Idem Preotul Gheorghe Portase dela parohia Valea lui Darie, raionul Huşi se transferă pe data de 1 Aprilie a. c., la parohia Vutcani I acelaş raion.

12. Tem. Nr. 2068/953 Preotul Petru Moldovanu dela parohia Vultureni, raionul Zeletin, se transferă pe data de 1 Aprilie a. c., la parohia Glăvăneşti acelaş raion.

13. Tem. Nr. 2283/953 Preoţii: Gheorghe Ciopraga dela parohia Sf. Voevozi şi I. Olaru dela porohia Sf. Mina, ambele în oraşul Bârlad, se transferă pe data de 1 Mai a. c., unul în locul altuia.

14. Tem. Nr. 2522/953 Preotul extrabugetar Gheorge Pancu, dela parohia Ghidion, raionul Roman, se transferă pe data de 15 Aprilie a. c., la parohia Palanca, raionul Negreşti.

15. Tem. Nr. 1524/953 Preotul Gheorghe Moga dela parohia Palanca, raionul Negreşti, se transferă pe data de 1 Martie a. c., la parohia Tibăneşti acelaş raion.

16. Tem. Nr. 2820/953 Preotul V. Gherasim dela parohia Sf. Ioan-Tg. Ocna, se transferă pe data de 1 Mai a. c., la parohia Sf. Inviere oraşul Buhuşi.

17. Tem. Nr. 2756/953 Preotul Const. Găluşcă, dela parohia Sf. Inviere-Buhuşi, se transferă pe data de 1 Mai a. c., la parohia Schitu Frumoasa, raionul Moineşti.

18. Tem. Nr. 3173/953 Preotul Petru Roşu dela parohia Lipova-Vaslui, se transferă la parohia Costeşti I, raionul Vaslui.

19. Tem. Nr. 3447/953 Preotul Gh. Antohi dela parohia Fătăciuni, raionul Zeletin, se transferă pe data de 1 Iunie a. c., la parohia Suhuleţ, raionul Negreşti.

20. Idem Preotul Gheorghe Baranovschi, dela parohia Suhuleţ, raionul Negreşti, se transferă pe data de 1 Iunie a. c. la parohia Fătăciuni, raionul Zeletin

21. Tem. Nr. 3639/953 Preoţii: Zaharia Onică dela parohia Iveşti şi Stavăr Popoiu dela parohia Simila, ambele din raionul Bârlad, se transferă pe data de 1 Iunie a. c., unul în locul altuia.

22. Tem. Nr. 3853/953 Preotul Vasile Frunză dela parohia Valea Caselor, raionul Vaslui, se transferă pe data 1 Iunie a. c., la parohia Lipova acelaş raion.

23. Tem. Nr. 3856/953 Preotul Gheorghe Pipa dela parohia

Budeşti, raionul Roman, se transferă pe data de 1 Iunie a. c., la parohia Vulpăşeşti acelaş raion.

24. Tem. Nr. 3856/953 Preotul Vasile Cenuşă dela parohia Vulpăşeşti, raionul Roman, se transferă pe data de 1 Iunie a. c., la parohia Moreni acelaş raion.

25. Idem Preotul Ioan Vieru dela parohia Moreni, raionul Roman se transferă pe data de 1 Iunie a. c., la parohia Budeşti acelaşi raion.

26. Tem. Nr. 4207/953 Preoţii: Ioan Băbuşeanu dela parohia Brănişteni şi Evmenie Moraru dela parohia Avereştii de Jos ambele din raionul Roman se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

27. Tem. Nr. 4355/953 Preoţii: Vasile Răspopa dela parohia Moreni, raionul Tg. Ocna şi Alexandru Mazilu dela parohia Băhnăşeni, raionul Moineşti, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

28. Tem. Nr. 4505/953 Preoţii: Anatolie Roşca dela parohia Prăjeşti, raionul Bacău şi Vasile Lupu dela parohia Fereşti, raionul Codăeşti, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

29. Tem. Nr. 4200/953 Preoţii: Mihai Puşcălău dela parohia Boiştea, raionul Moineşti şi Vasile Pascalini dela parohia Brăteşti, raionul Tg. Ocna, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

30. Tem. Nr. 4352/953 Preoţii: Ştefan Vasile dela parohia Mânăstirea Caşin, şi Ioan Sărăcuţu dela parohia Verşeşti, ambele din raionul Tg. Ocna, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

31. Tem. Nr. 4351/953 P. C. Protos. Valeriu Bolboacă se transferă pe data de 1 Iulie a. c., din postul de mare eclesiarh dela Catedrala Episcopiei Romanului şi Huşilor în postul de preot slujitor la Mânăstirea Bogdana, raionul Tg. Ocna.

32. Tem. Nr. 4584/953 Preoţii: Mircea Ţigănoiu dela parohia Tatomireşti şi Grigore Stegaru dela parohia Todireşti ambele din raionul Negreşti, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

33. Tem. Nr. 4786/953 Preoţii Lizo Boris dela parohia Valea Satului şi Filip Vasilescu dela parohia Oniceni, ambele din raionul Negreşti, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

34. Tem. Nr. 4787/953 Preoţii: Vasile Hâncu dela parohia

Tansa II, raionul Negreşti şi Neculai Lascăr dela parohia Asău, raionul Moineşti, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

35. Tem. 5434/953 Preoţii: Constantin Ungureanu dela parohia Fântânele şi C. R. Crişan dela parohia Sohodol, ambele raionul Bacău, se transferă pe data de 1 August a. c., unul în locul altuia.

36. Tem. Nr. 5556/953 Preotul Ioan Ciosu dela parohia Petricica, raionul Moineşti, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., în postul extrabugetar de preot la parohia Poiana Iuraşcu, raionul Bacău.

37. Tem. Nr. 5650/953 Preoţii: Ioan Pavlov dela parohia Grumezoaia şi Ioan Chirilă dela parohia Crăsnăşeni, ambele raionul Huşi, se transferă pe data de 1 Septembrie a. c. unul în locul altuia.

38. Tem. Nr. 5651/953 Preoţii: Constantin Petrea extrabugetar la parohia Epureni, raionul Murgeni şi Ioan Dima dela parohia Perieni, raionul Bârlad, se transferă pe data de 1 Iulie a. c., unul în locul altuia.

39. Tem. Nr. 5783/953 Preoţii: Vasile Cenuşă dela parohia Moreni şi Nicolae Ciocoiu dela parohia Văleni, ambele raionul Roman, se transferă pe data de 1 August a. c., unul în locul altuia.

40. Tem. Nr. 5986/953 Preotul Andrei Giurcanu dela parohia Bogdăniţa, raionul Bârlad, se transferă pe data de 1 Sept. a. c., la parohia Doagele, raionul Vaslui.

Cântăreţi

1. Tem. Nr. 407/953 Cântăreţul bugetar Dumitru Darie dela parohia Fălciu I, Raionul Huşi se transferă cu post cu tot pe data de 1 Ianuarie a. c., la parohia Murgeni, raionul Murgeni.

II. Incadrări — preoţi

1. Tem. Nr. 4583/953 Preotul Victor Spânu fost la parohia Schiopeni I, raionul Huşi se încadrează pe data de 1 Iulie a. c., în post de preot extrabugetar la parohia Poeneşti, raionul Vaslui.

2. Tem. Nr. 2820/953 P. C. Preot I. Negrea Protoereul raionului Tg. Ocna, regiunea Bacău, se încadrează pe data de 1 Mai

a. c., în post de preot paroh la parohia Sf. Ioan — Tg. Ocna fiind plătit cu salarul postului de protoiereu.

3. Tem. Nr. 4586/953 Preot pensionar Gh. Bujor dela parohia Precista-Bacău se încadrează pe data de 26 Aprilie a. c., în post de preot extrabugetar la Biserica Cimitirului din oraşul Bacău.

4. Tem. Nr. 5083/953 Preotul Sandu Sârbu fost la parohia Sipeni, raionul Murgeni, se încadrează pe data de 15 Mai a.c., în post de preot extrabugetar la parohia Valea lui Darie, raion Vaslui.

5. Tem. Nr. 5652/953 Preotul Th. Trandafir fost la parohia Bereşti sat, raionul Bârlad se repartizează ca preot slujitor la parohia Drăguşeni, acelaş raion în locul preotului Ivanciu Totolici delegat cu suplinirea parohiei Ghidigeni, raionul Bârlad.

III. Angajări — preoţi

1. Tem. Nr. 434/953 P. C. Protos. Antonie Ruja se angajează pe data de 1 Ianuarie 1953 în post bugetar pe preot categoria 3/3 la parohia Petricica, raionul Moineşti.

2. Tem. Nr. 761/953 Preotul V. Manoliu dela parohia Băceşti, raionul Negreşti se angajează pe data de 1 Februarie a. c., în post bugetar de preot la aceiaşi parohie.

3. Tem. Nr. 2013/953 P. C. Preot Ioan Hanganu dela parohia Trei Ierarhi oraşul Bârlad, se angajează pe data de 1 Aprilie a. c., în funcţiunea de protoiereu al raionului şi regiunii Bârlad, în locul P. C. Preot Ioan Stoica demisionat.

4. Tem Nr. 2014/953 Preotul Vasile Răspopa dela parohia Moreni, raionul Tg. Ocna se angajează pe data de 1 Aprilie a. c. în post de preot bugetar la aceiaşi parohie.

5. Tem. Nr. 2079/953 Preotul Ioan Lupan dela parohia Stănileşti II, raionul Zeletin, sa angajează pe data de 1 Aprilie a. c., în post de preot bugetar la aceiaşi parohie.

6. Tem. Nr. 4164/953 P. C. Preot Vasile Brumăraşu dela parohia Doljeşti, raionul Roman, se angajează pe data de 1 Iunie a. c., în funcţiunea de protoiereu al raionului Roman, P. C. Preot Ermil Bărbieru revine la postul său dela parohia Precista Mică din oraşul Roman.

7. Tem. Nr. 5111/953 Preotul Constantin Grancea dela parohia Bereasa, raionul Codăeşti, se angajează pe data de 1 August a. c., în postul bugetar de preot aceiaşi parohie.

8. Tem. Nr. 5272/953 Preotul Vasilie Gramaticu dela parohia

Idrici, raionul Vaslui, se angajează pe data de 1 August a. c., în post bugetar de preot categ. 3/3 la aceiaşi parohie.

Centrul Eparhial

1. Tem. Nr. 810/953 P. C. Preot Ioan Leon dela parohia Sf. Constantin şi Elena Bârlad, se angajează pe data de 1 Februarie a. c., în postul de Şef de Secţie nou înfiinţat în cancelaria Episcopiei Romanului şi Huşilor.

IV. Primiri în Eparhie — Preoţi

1. Tem. Nr. 600/953 Preotul Constantin Ciopraga dela parohia Cuvioasa Parascheva — Tg. Frumos, regiunea Iaşi, Eparhia Moldovei şi Sucevei, se primeşte în Eparhie prin transferare pe data de 1 Februarie a. c., la parohia Sf. Voevozi Bârlad.

2. Tem. Nr. 2216/953 Preotul Gh. Şerban dela parohia Petrova, raionul Vişeu, Reg. Baia Mare, Eparhia Oradei se primeşte în Eparhie pe data de 1 Aprilie a. c., transferându-se la parohia Valea Seacă, raionul Bacău.

3. Tem. Nr. 2519/953 Preotul Gh. Burnichi dela parohia Năoiu, raionul Sălmaş, Reg. Cluj, Eparhia Clujului, se primeşte în Eparhie pe data de 1 Mai a. c., transferându se în postul II de preot slujitor dela parohia Gropile, raionul Tg. Ocna.

4. Tem. Nr. 3407/953 Preotul Ioan D. Popescu dela parohia Borleşti, raionul Piteşti, Eparhia Râmnicului, se primeşte în Eparhie pe data de 1 Iunie a. c., transferându-se la parohia Odaia Bursucani, raionul Bârlad.

5. Tem. Nr. 4416/953 Protos. Dosoftei Moraru preot deservent la Catedrala Sf. Patriarhii din Bucureşti se primeşte în Eparhie pe data de 1 Iulie a. c., transferându-se în postul de Mare eclesiarh la Catedrala Sf. Episcopii a Romanului şi Huşilor.

V. Eşiri din Eparhie — preoţi

1. Tem. Nr. 515/953 Preotul Aurel Postelnicu dela parohia Valea Rea, raionul Zeletin, se transferă pe data de 1 Ianuarie a. c., la parohia Găiceana, raionul Adjud, Eparhia Buzăului.

2. Tem. Nr. 515/953 Preotul Vasile Onica dela parohia Glăvăneşti, raionul Zeletin, se transferă pe data de 1 Ianuarie a. c., la parohia Scurta II, raionul Adjud, Eparhia Buzăului.

3. Tem. Nr. 1755/953 Preotul Vasile Cehan dela parohia Sf. Ioan-Huşi, se transferă pe data de 1 Martie 1953 la parohia Sf. Vasile Tătăraşi-Iaşi, Eparhia Moldovei şi Sucevei.

Cântăreţi

1. Tem. Nr. 5653/953 Cântăreţul bugetar Popa Dumitru dela parohia Creţeşti de jos, raionul Huşi, se transferă pe data de 1 Septembrie a. c., la parohia Sf. Treime oraşul Iaşi, Eparhia Moldovei şi Sucevei.

Pentru conformitate,

Secretar Eparhial,

Nicolae Pamfil

Tipografia Centrului Mitropolitan — Monastirea Neamţu.
Raionul Târgu-Neamţ.—Regiunea Bacău.

Anul XXIX
Serie nouă

Oct.—Noembrie 1953
No. 10—11.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

PENTRU PREOŢI:

„Să procedăm aşa fel ca credincioşii noştri să fie buni cetăţeni ai patriei noastre, şi să asigurăm pe toţi cei ce au dreptul la aceasta, că noi nu facem pacifism, nu facem lucrare de suprafaţă, ci noi cari am primit cuvintele de „pacea mea las vouă“ ne punem sufletele pentru popor şi pentru fericirea lor“.

(Din cuvântarea rostită de I.P.S. Mitropolit Sebastian, la Conferinţa interculticâ din ziua de 15 Septemvrie 1953).

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA :
CONSILIUL EPARHIAL AL MITROPOLIEI MOLDOVEI ŞI SUCEVEI
IAŞI. — STRADA ŞTEFAN CEL MARE, Nr. 46.

Cd. 61 tom.-12-02-54

CUPRINSUL

1. – Marea Festivitate religioasă dela Alba-Iulia.
2. – Luna Prieteniei Româno-Sovietice de Pr. Vl. Grosariu-Iaşi.
3. – Legăturile poporului român cu poporul rus de Pr. Laurenţiu Popovici-Iaşi.
4. – Legăturile dintre bisericile ortodoxe rusă şi română de Pr. Gheorghe Fântână.
5. – Conferinţa reprezentanţilor cultelor din regiunea Iaşi.
6. – Conferinţa interconfesională în raionul Fălticeni.
7. – Panegiric la Sfinţii Trei Ierarhi de Pr. N. Tomaziu.
8. – Binefacerile unui cămin cultural, predică de Pr. Adam Brânzei, Vorona Mare-Botoşani.
9. Mulţumiri.

I. P. S. JUSTINIAN
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

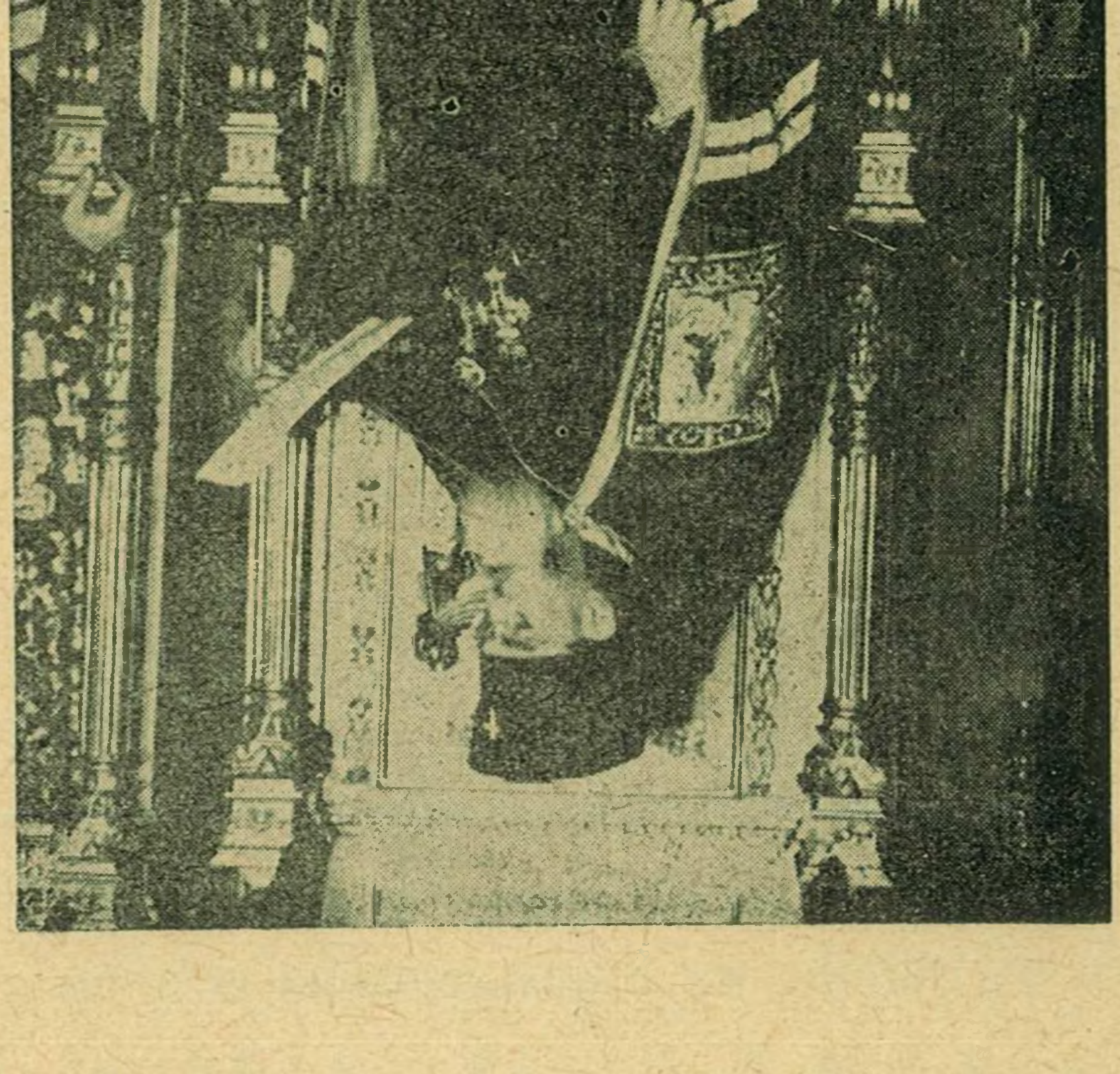

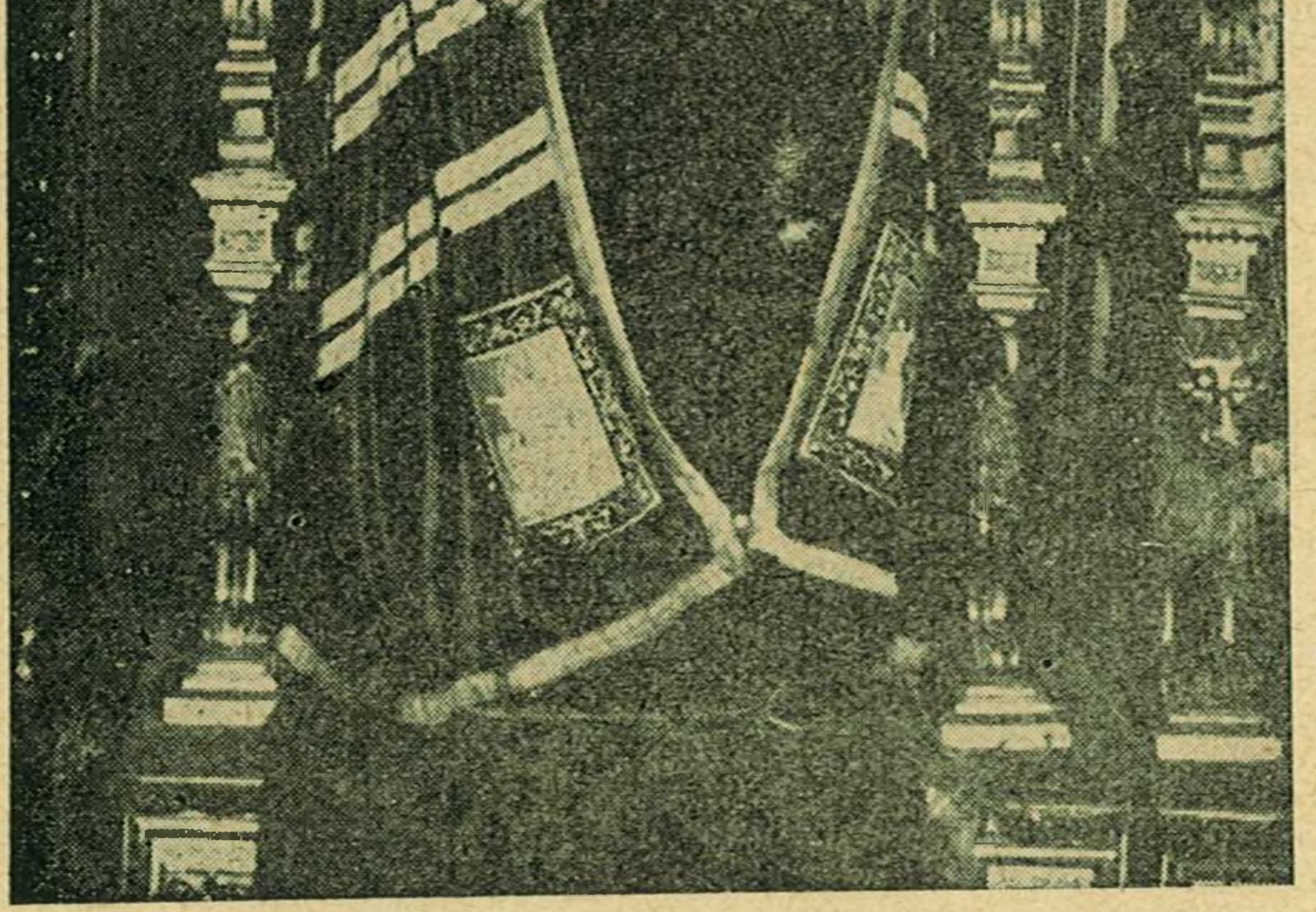

I. P. S. SEBASTIAN

Mitropolitul Moldovei şi Sucevei

ANUL XXIX. OCTOMBRIE—NOIEMBRIE 1953.
Serie nouă. Nr. 10—11.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

MAREA FESTIVITATE RELIGIOASA DELA ALBA IULIA

cu prilejul împlinirii a cinci ani dela revenirea la Biserica Ortodoxă Română a clericilor şi credincioşilor uniţi

Miercuri 21 Octombrie a. c. oraşul Alba Iulia era îmbrăcat în haină de sărbătoare. Dela gară şi până în deal la „cetate“ un şivoi de lume fremăta de bucurie, la gândul că în această zi se face evocarea unui act istoric, petrecut cu cinci ani în urmă; ruperea peceţilor depe actul unirii trădătoare din 1698 şi reîntregirea Bisericii Ortodoxe ardelene în condiţiunile existente de complectă libertate religioasă.

La această privelişte impunătoare, isvorâtă din adânca bucurie a credincioşilor băştinaşi, se adaugă alaiul majestos al reprezentanţilor Bisericii Ortodoxe Române, plecat din Capitală, alcătuit din toţi membrii Sfântului Sinod în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian.

Pe peronul gării, I. P. S. Patriarh Justinian şi însoţitorii săi, au fost primiţi de către preoţii reveniţi la ortodoxie, dimpreună cu o mare parte din credincioşii lor.

Urarea de bun venit a fost rostită de protopopul locului, care, în emoţionante cuvinte, prezenta Intâistătătorului Bisericii Ortodoxe Române, omagiul unei bucurii îndreptăţite ce a adus pace între credincioşii altă-

dată dezbinaţi între ei pe temeiuri înscenate de politica de dezbinare dusă de habsburgi prin unealta lor docilă, Vaticanul. La acest cuvânt de bun venit s'a alăturat şi un credincios, care, prin cuvinte nemeşteşugite, a mărturisit credincioşia faţă de „legea strămună“, şi faţă de orânduirea nouă a ţării, în care a fost posibilă reîntregirea ortodoxiei ardelene şi dărâmarea zidului artificial ridicat prin silnicie, între fraţii de aceiaşi credinţă.

La amândoi vorbitorii le-a răspuns Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, împlinitorul reîntregirii, cu bucuria de părinte duhovnicesc care vine şi-şi cercetează pe credincioşi, acum, în ziua cea mai solemnă pentru ei.

Dela gară, şivoiul de credincioşi s'a îndreptat în linişte spre cetate, acolo unde străjueşte altarul Catedralei din potirul căreia s'au împărtăşit, laolaltă, ortodocşi şi fraţii lor reveniţi la sânul bisericii mame.

Ochiul nostru, al oaspeţilor, a fost impresionat de frumuseţea zidurilor Cetăţii, dar gândul ne era cutremurat când amintirea paginilor istoriei răscolea atâtea suferinţe suportate, altădată, în subteranele acestei cetăţi, de către cei ce şi-au apărat „legea“. In aceste subterane mulţi dintre împotrivitorii la „unire“ şi-au petrecut viaţa căci „unirea“ a fost socotită, chiar de unii episcopi uniţi, ca „o altă robie egipteană“.

Sus, pe culmea cetăţii, se află catedrala ortodoxă a căreia supleţă artistică şi albeaţa de sidef te îmbie să-ţi deschizi sufletul şi să cuprinzi cu inima plină de dragoste pe toată lumea.

Razele soarelui de toamnă ce se resfrâng în crucile de pe turlele catedralei ortodoxe, covorul multicolor al dealurilor dimprejur, freamătul mulţimii de credincioşi din incintă, cântările melodioase din biserică, îţi arată că rostul omului e să se bucure de viaţă, să trăiască în pace cu toată lumea, să se bucure, din plin, de roadele libertăţii religioase aşa cum ne bucurăm toţi, nestingheriţi, în scumpa noastră patrie.

Convoiul patriarhal intră în curtea Catedralei, în sunetele clopotelor. Prin mulţimea de credincioşi se deschide o potecă ce duce spre biserică. Sus, în porticul catedralei, vlădicii ardeleni, în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae, primesc pe Patriarhul Ţării.

Sfânta Evanghelie este prezentată de către I. P. S. Mitropolit Sebastian, care conduce soborul arhieresc la săvârşirea Sfintei Liturghii. Cât de înălţător se înfăţişează solemnitatea evocării celor cinci ani dela întregirea Bisericii Ortodoxe Ardelene!

Soborul evocator al unirii frăţeşti este prezidat de către Mitropolitul Moldovei şi Sucevei, alăturea de alţi vlădici ardeleni şi preoţi reveniţi la ortodoxie. Bucuria este copleşitoare, încât simţi cum bate inima vecinului, în acelaş tact, privind la desfăşurarea cultului divin.

Corul intonează imnele sfintei Liturghii după cunoscutele armonii ale lui Gavriil Muzicescu, ctitorul muzicii religioase ieşene.

La acest praznic ia parte şi contribuţia muzicii clasice, a ortodoxiei ruseşti prin Heruvicul de Bortneanschi. Oare nu ortodoxia rusească a fost aceia care a sprijinit pe ortodocşii ardeleni împotriva actelor de silnicie, provocate prin actul trădării dela 1698? La altarele Bisericii Ruse şi la chiriarhii ei, au găsit mângâiere fugarii ortodocşi din Ardeal.

Sfânta Liturghie se termină şi soborul îmbrăcat în odăjdii, precedează ieşirea Patriarhului din Biserică. Pe trepte se aşează în rând, membrii Sf. Sinod; jos soborul, sus I. P. S. Patriarh Justinian.

Deschiderea solemnităţii evocării celor cinci ani de la întregirea Bisericii Ortodoxe o deschide I. P. S. Mitropolit Nicolae Balan al Ardealului, a căruia strădanie pentru readucerea fiilor răpiţi de silnicia papistăşească a constituit centrul preocupării de activitate chiriarhală.

Cu glasul lui domol, cu adâncirea fiecărui cuvânt rostit, I. P. S. Mitropolit Nicolae arată că actul dela 1700, care se chema *unire*, nu era unire ci dezbinare.

Deabia acum se pot vedea rezultatele adevăratei uniri în Hristos. Iată cuvântul eruditului chiriarh dela Sibiu, rostit în faţa catedralei din Bălgradul ardelean plin de atâtea amintiri.

Inalt Prea Sfinţite Părinte Patriarh,
Inalt Prea Sfinţiţi Mitropoliţi,
Prea Sfinţiţi Episcopi,
Prea Cucernici Preoţi şi Iubiţi credincioşi,

„Au trecut cinci ani de când ne rugăm iarăşi împreună, ne închinăm în faţa aceluiaşi altar, ne strânge la un loc aceiaşi liturghie şi ne împărtăşim de Domnul din acelaşi potir; au trecut cinci ani de când nu mai suntem despărţiţi bisericeşte, de când nu mai e vrajbă şi desbinare între noi, ci unitate şi pace în Duhul Sfânt. Din acest prilej se cuvine să dăm mărire şi mulţumită lui Dumnezeu, care după ce ne-a ajutat să ne refacem unitatea bisericească, ne-a ajutat să o şi întărim în cursul celor cinci ani care au trecut. Acest îndoit ajutor al lui Dumnezeu, ne dă o dovadă că reîntregirea noastră bisericească a fost după buna plăcere a voii lui şi că ajutorul lui va fi şi mai departe cu noi, că străduinţa de a cimenta pentru vecie unitatea noastră în Dumnezeu şi de a o face atât de totală încât nici urmă din fosta desbinare să nu mai rămână în suflete.

Şi cum n'ar fi fost voia lui Dumnezeu să ne readunăm întru El, când tocmai de aceea a trimis pe Fiul Său în lume şi l-a dat jertfă pe cruce, ca să surpe peretele din mijloc al oricărei despărţiri şi vrăjmăşii — ca să omoare prin cruce orice vrăjmaşi. (Ef. 2, 14, 16), ştiut fiind că unde e dezbinare şi vrajbă nu e duhul lui Dumnezeu, ci duhul celui ce a semănat în lume desbinarea şi vrajba. Cum n'ar fi fost voia lui Dumnezeu să ne reunim şi noi în Hristos, Fiul Său, când Hristos este „pacea noastră“, când puterea Lui se arată în aceea că face oriunde din două lumi, una, din doi oameni despărţiţi, un singur suflet şi când de aceea şi-a vărsat scumpul său sânge pe cruce, „ca să întemeieze pacea“.

Căci după cum a făcut Dumnezeu la început toate unite în Fiul Său, dar păcatul le-a dezbinat şi le-a împrăştiat, aşa vrea acuma să le adune iarăşi toate în Fiul Său. (Col. 1, 16, 20). In acest scop şi-a luat fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu (un) trup omenesc, pe care după ce l-a răstignit şi l-a înviat ni-l dă spre mâncare şi beutură, ca împărtăşindu-ne toţi din el să ne facem un

singur trup în Hristos Domnul, primind puterea „să păzim unirea Duhului în legătura păcii“ (Ef. 4, 3). Căci dacă suntem creştini adevăraţi, Hristos trebuie să locuiască în noi şi noi întru El. Dar Hristos este unul, nu mai mulţi. Deci şi noi trebuie să fim una întru Hristos cel unul.

Dacă-i aşa, cine nu vede că noi lucrăm tocmai împotriva acestei voi a lui Dumnezeu, când nu ne mai cuminecăm din acelaş potir, când nu ne unim cu acelaş Hristos la aceiaşi Sfântă Liturghie? Cine nu vede că cei cari au ridicat la 1700 în sânul credincioşilor noştri peretele din mijloc al despărţirii şi vrăjmăşiei au lucrat mânaţi de duhul vrăjmăşiei care e protivnic lui Dumnezeu şi care voia să coboare viaţa credincioşilor noştri din legătura ei strânsă cu Dumnezeu?

Reunindu-ne acum, am zădărnicit voia cea rea a vrăjmaşului lui Dumnezeu şi am împlinit voia lui Dumnezeu. Ba mai mult, reunindu-ne între noi, ne-am readunat în Hristos, ne-am unit cu adevărat cu Dumnezeu. Iar prin aceasta ne-am aşezat în legătură cu izvorul nesfârşit de puteri pentru tot lucrul bun pe care vrea să-l săvârşim. Până eram în dezbinare, credinţa noastră nu era destul de vie şi de puternică şi viaţa noastră nu se putea face deplin o viaţă plăcută lui Dumnezeu, căci duhul cel vrăjmaş lui Dumnezeu avea putere asupra noastră. Până eram dezbinaţi nu eram şi nu puteam deveni cu adevărat duhovniceşti. Viaţa noastră religioasă nu-şi putea lua un zbor mai înalt, ci era înlănţuită de duhul dezbinării şi al vrajbei lângă pământ şi silită să se mişte într'un cerc îngust. Puterile noastre cele mai bune, în loc să le închinăm gândurilor lui Dumnezeu şi silinţelor spre desăvârşire, le iroseam în lupta dintre noi, în loc să purtăm războiul cel dinăuntru duhovnicesc împotriva gândurilor vrăjmaşului, purtam războiul cel din afară, dintre fraţi, spre bucuria vrăjmaşului. In sufletele noastre, nu se puteau sălăşlui deplin virtuţile creştine, ale păcii, ale blândeţii, ale dragostei, căci lupta ce o purtam între noi şi voinţa de a ne găsi unii altora tot felul de cusururi, întreţinea în noi o tulburare care nu era dela Dumnezeu.

Dezbinarea slăbeşte puterile unui popor chiar când

e de alt ordin decât cel bisericesc. Dar când e de ordin bisericesc slăbirea constă nu numai în faptul că o putere luptă împotriva alteia, împiedecându-se una pe alta în tot ceea ce vrea să zidească, ci şi în faptul că înseamnă o răcire a credinţei, o cădere a sufletelor din dragostea şi din entusiasmul cel sfânt dătător de putere, o cădere la starea lumească, pătimaşă, care poate să surpe, dar nu să zidească.

Duşmanii credincioşilor au aruncat vrajba în sânul lui, la 1700, au numit rezultatul uneltirii lor, *unire*. Ea însă nu era unire, ci dezbinare. Era unire din puctul lor de vedere, întrucât rupsese o parte a credincioşilor din unitatea în care trăim şi o alipiseră de ei. Dar din punctul de vedere al credincioşilor era o dezbinare, întrucât credincioşii îşi pierduse unitatea bisericească îşi pierduse pacea lăuntrică, îşi pierduse dragostea dinăuntru. Ea nu era unire adevărată, aşa cum nu e unirea adevărată şi firească, dezbinarea unui membru al familiei de familia lui şi asociera lui cu duşmanii acelei familii. Vrajba ce se naşte prin aceasta în acea familie numai unire nu e pentru ea.

Incă în aceşti primi cinci ani de viaţă bisericească reîntregită noi am câştigat foarte mult. In aceşti cinci ani noi ne-am cunoscut tot mai deplin unii pe alţii. Noi eram până acum ca doi fraţi înduşmăniţi care nu se mai văd aşa cum sunt, ci sub puterea duhului cel rău al duşmăniei, îşi fac unul despre altul fel de fel de închipuiri care-i împiedecă să se apropie. In aceşti cinci ani ne-am eliberat de duhul acestei rele închipuiri, s'a topit dintre noi pojghiţa părutelor deosebiri şi am văzut că suntem în fond la fel, credem, gândim şi simţim la fel. Lucrurile duşmanului s'au mistuit ca ceara în faţa focului din mijlocul nostru şi rămânând numai noi de noi, am văzut că toată deosebirea e de suprafaţă, e mai mult o părere. Am văzut că toate străduinţele Vaticanului, n'au isbutit în cei 250 de ani să altereze sufletul ortodox al fraţilor smulşi prin înşelăciune sau silă de sub păstorirea Bisericii ortodoxe.

Sufletul acesta, născut şi crescut vreme de 1500 de ani, de Biserica mamă, era deplin format încât nu-l mai putea schimba înrâurirea unei alte mame, mai ales că

fraţii luaţi sub puterea ei au rămas mai departe lângă fraţii ceilalţi şi în apropierea mamei celei adevărate, a Bisericii ortodoxe.

Dacă mai trebuie o dovadă despre forţa duhovnicească a Bisericii ortodoxe, despre puterea ei cu adevărat dumnezeiască, au dat-o cei 250 de ani de dezbinare bisericească, prin faptul că n'au reuşit să şteargă pecetea pusă de ea pe sufletul ortodox. E un fenomen din care ar trebui să tragă toţi învăţămintele necesare, toate eforturile Vaticanului de a catoliciza popoarele ortodoxe sunt zadarnice. Cei 250 de ani de uniaţie au fost o lungă verificare a forţei spirituale a ortodoxiei, un serios examen pe care l-a trecut cu cel mai deplin succes. La grelele încercări prin care a trecut Biserica ortodoxă, în trecutul ei de suferinţe s'a adăugat şi încercarea uniaţiei.

Dar nu e mai puţin adevărat că acest sfert de mileniu de uniaţie a verificat forţa ortodoxiei româneşti, tăria unităţii noastre.

Laudă se cuvine fraţilor noştri căzuţi sub puterea Vaticanului, pentru solidaritatea duhovnicească cu fraţii rămaşi sub oblăduirea Bisericii ortodoxe.

Dacă restul încercărilor pot să facă şi mai buni şi mai luminaţi pe cei trecuţi prin ele, avem convingerea că viaţa religioasă a credincioşilor noştri va deveni acum şi mai adâncă şi mai curată, că Biserica Ortodoxă Română va trăi o eră de activitate mai duhovnicească. Avem convingerea că Biserica noastră va urca prin credincioşii ei o treaptă nouă de glorie, de înfrumuseţare în Duhul Sfânt, spre bucuria noastră a tuturor".

Cuvântul Chiriarhului dela Sibiu a fost ascultat cu adâncă evlavie. Slovile lui înscriau paginile de bucurie ale Bisericii ardelene, pentru prestigiul căreia şi-a închinat impresionanta muncă intelectuală.

Sfârşitul cuvântării a fost acoperit de ovaţii puternice, ce confirmau ataşamentul nedesminţit al credincioşilor faţă de ierarhul lor.

După cuvântarea Chiriarhului sibian, s'a urcat pe trepte figura plină de cucernicie a Vlădicului dela Roman, a Prea Sfinţitului Teofil Herineanu. Prea Sfinţia Sa este unul dintre promotorii mişcării pentru ruperea

peceţilor actului samavolnic dela 1698 şi restituirea „ad integrum“ a unităţii ortodoxe în Ardeal.

Prea Sfinţia Sa, cu blândeţea-i caracterisctică, se pogoară în trecutul istoric şi analizează documentele vremurilor apuse, scrise de marii cărturari : Şincai, Maior şi Samuil Micu-Klain, care deşi făceau parte din lagărul uniţilor, au luptat pentru distrugerea actului de trădare făcut de Atanasie Anghel.

Pentru documentata expunere şi pentru frumuseţea de înlănţuire a cuvântării Prea Sfinţitului Teofil, înserăm mai la vale, discursul, ca astfel cititorii să poată avea la îndemână o succintă prezentare asupra unui capitol plin de durere al Bisericii din Ardeal, închis pentru totdeauna la 21 Octomvrie 1948.

Prea Fericite Părinte Patriarh,
Inalt Prea Sfinţiţi şi Prea Sfinţiţi Părinţi,
Prea Cucernici Părinţi şi fraţi,
Mărită Adunare,

„Astăzi, când se împlinesc 5 ani dela reîntregirea Bisericii româneşti din Ardeal, conştiinţa noastră ne porunceşte să mărturisim, răspicat şi cu inimile înălţate, că unificarea sufletească a poporului dreptcredincios ardelean, consfinţită solemn la 21 Octombrie 1948, este pe deplin şi pentru totdeauna consolidată.

Cei 250 de ani de sâlnică şi împovorătoare dezbinare, nu au însemnat pentru poporul credincios ardelean şi dezbinarea lui sufletească.

Impotriva tuturor vitregiilor istorice — abil exploatate de coaliţia Habsburgilor cu Papalitatea, care au izvodit „unirea“ — sufletul norodului credincios ardelean a rămas una în credinţă, una în năzuinţele sale istorice, una în credincioşia lui faţă de legea străbună.

Inşelăciunile împăratului dela Viena, făgăduielile lui deşarte şi amăgirile viclene ale papalităţii, au devenit curând după 1700 vădite pentru toate conştiinţele curate ale neîntinatului suflet al obştei credincioase ardelene.

„Toată legea noastră (ortodoxă), slujba Bisericii (ortodoxe), Liturghia, posturile şi darul (preoţesc)“ au

rămas nevătămate, în toată vremea nefireştei despărţiri, potrivit legământului strămoşilor noştri, care au condiţionat „tăria“ peceţilor lor de pe actul „unirii“ despărţitoare de fraţi, de păstrarea neschimbată a „legii strămoşeşti“.

Cine nu cunoaşte suferinţele fără de seamăn ale moşilor şi strămoşilor noştri, întru apărarea credinţei celei dintru început?

Cine nu cunoaşte mucenicestile pătimiri, cele fără de număr, ale înaintaşilor noştri, pentru păstrarea neştirbită a tezaurului sacru al credinţei — dreptmăritoare?

Cine nu cunoaşte pe numele lor adevărat temniţele mucede dela Viena, dela Kuffstein, dela Vatz, dela Alba-Iulia şi din alte părţi ale împărăţiei habsburgico-catolice, în care au putrezit atâţia martiri ai Ortodoxiei ardelene?

Toate aceste prigoane, toate aceste asupriri, toate aceste împilări — izvorâte din duhul necurat al stăpânirii şi subjugării unor oameni care n'aveau altă „vină“ decât hotărîrea lor nestrămutată de a crede aşa cum au crezut fără abatere părinţii lor, — n'au izbutit să sfarme unitatea sufletească a poporului credincios de pe plaiurile ardelene.

„Legea împăratului“ dela Viena s'a dovedit neputincioasă în faţa celor ce, cu însăşi viaţa lor, la nevoie, au apărat „legea străbună“, în care s'au închinat şi în care s'a preamărit pe „Părintele Ceresc“ al tuturora în faţa vrednicilor noştri înaintaşi.

Dacă Atanasie Anghel — pe care poporul credincios l-a stigmatizat cu numele de „Satanasie“, pentru trădarea săvârşită de el, — nu şi-a respectat legiuitul jurământ de credinţă — depus în faţa Mitropolitului Teodosie al Ungrovlahiei şi al Patriarhului Dositei al Ierusalimului, în ceasul hirotoniei sale, la 22 Ianuarie 1698, în cetatea de scaun a Ţării Româneşti, — de a păzi nezdruncinate învăţăturile credinţei pravoslavnice, — apoi ştiut lucru este, că slujitorii altarelor şi obştea drept-credincioasă nu s'au abătut niciodată dela vatra sobornicestilor orândueli ortodoxe.

Lepădarea sa de legea străbună — săvârşită la 20 Martie 1701 la Viena, blasfematorul legământ de ascul-

tare către arhiepiscopul papistaş de Estergom — nu au fost întâmpinate din partea clerului şi credincioşilor decât cu dezgust faţă de vânzători şi cu împotrivire faţă de cei câţiva protopopi şi mai puţin preoţi, care s'au lăsat amăgiţi de înşelătorii împărăteşti şi de slugile credincioase ale Vaticanului.

Cât de slăbănog a fost hulitorul jurământ de ascultare al lui Atanasie Anghel, faţă de trufaşul arhiepiscop de Estergom, s'a dovedit atunci, când credincioşii ardeleni — protestând împotriva silnicei „uniri", împreună cu episcopul ales de ei, Ioan Circa; — au zguduit din temelii, şubreda urzire a „uniaţiei" dela 1700 încât năimitul Atanasie, cuprins de remuşcări, dar şi de frică, s'a lepădat la 1711 de actul josnic dela 1700. Numai afuriseniile iezuitului Heveneşi, ameninţările şi făgăduelile împăratului, au izbutit să-l întoarcă pe Atanasie la vânzarea lui cea dintâi.

Dorul întoarcerii „acasă" la sânul de mamă al Bisericii strămoşeşti, care i-a născut pentru Hristos, nu a încetat niciodată — dealungul celor 250 de ani de nefirească „despărţenie" — să încălzească nădejdile clerului şi obştei noastre dreptcredincioase.

Neuitate vor rămâne eroicile răbufniri împotriva siluitorilor credinţei străbune, credinţa care străjuia cu veghere sfântă sufletul neprihănit al credincioşilor ardeleni. Plugari, meşteşugari, clerici şi chiar unii ierarhi uniţi s'au ridicat cu neînduplecare împotriva impilărilor la care au fost neconenit supuşi de slugile împăratului dela Viena şi de uneltele Vaticanului mărturisind cu mucenicească îndrăzneală, că sufletul îi aparţine lui Dumnezeu şi nicio putere omenească nu are putere să-l abată dela credinţa întru care s'a luminat prin sfânta taină a botezului.

Pe răbojul istoriei s'au înscris, pentru deapururi, protestele vehemente ale făgărăşenilor şi braşovenilor, care au răsunat furtunos chiar la porţile Bălgradului, pe atunci reşedinţa şi a „uniaţiei" şi a stăpânirii asupritoare habsburgice. Aceste proteste au fost pecetluite, nu arareori chiar cu sângele şi cu viaţa lor.

Tunurile lui Bukow şi cătanele împăratului au dărâmat multe fortăreţe, care apărau credinţa strămoşească,—peste

150 de mânăstiri şi multe sute de biserici—dar n'au izbutit niciodată, să cucerească însăşi cetatea sufletului pravoslavnic al norodului credincios ardelean.

Clădită pe şubredul teren al exploatării mizeriei fără margini, în care se sbăteau creştini din Ardeal şi pe făgăduinţele unor privelegii, de care clerul şi norodul nu aveau să se bucure niciodată, uniaţia era sortită, din însăşi ceasul naşterii sale, unei dispariţii totale, atunci când condiţiuni istorice obiective aveau să-i îngăduie acest lucru.

Silniciile şi teroarea, minciuna şi temniţa, prigoanele şi uciderile s'au dovedit neputincioase întru sprijinirea actul samavolnic dela 1700.

Nenumărate glasuri de protest şi de urgisire a „unirii“ s'au ridicat din însăşi sânul Bisericii greco-catolice. Cele mai reprezentative figuri culturale ale „uniţilor“ — Samuil Micu, Gheorghe Şincai, Petru Maior, Inocenţiu Micu-Klain, şi alţii — s'au manifestat făţiş ca duşmani ireductibili ai „unirii“. Ei au arătat contemporanilor şi tuturor urmaşilor, ce pacoste năprasnică a constituit „unirea“ pentru ortodocşii din Ardeal şi de pretutindeni. Conştinţa răspunderii şi dragostea lor fierbinte faţă de popor, le-a dat puterea să înfrunte toate primejdiile şi să mărturisească, prin grai şi prin scris, adevărul şi numai adevărul.

Iată ce spune, în această privinţă, *Petru Maior*:

„Şi măcar că de obşte ieste obiceiul istoricilor, a „nu scrie faptele cele scălciate ale celor puternici, până „sânt în viaţă aceştia, pentrŭ ca să nu fie surupaţi întru „nenorocire de puterea lor, eu totuşi, pntru dragostea „adevărului, cu care îmi iaste învăpăiată inima, mai bu„curos am fost să sufer primejdia, de va fi aşa voia Ce„lui Inalt, decât să ia, *sau* a se înşela cei viitori cu stră„lucirile cele nălucite, *sau* a nu şti pricina schimbărilor „celor în viacul meu întâmplate; *căci fiind cunoscută „cauza acelora, mai lesne apoi, la vremea sa, se vor „putea aduce iarăşi la statul lor cel dintâi, cele acum „răŭ srtămutate.*“

Gândul revenirii la „statul lor dintâi“ adică la vatra legii străbune, se vădeşte cu limpezime din aceste cuvinte profetice.

Şi tot aşa grăieşte şi episcopul martir, Inocenţiu Micu Klain: „Uniţii văd că le-a mers mai bine până au „fost „schismatici“, decât le merge acum, căci atunci „aflau totdeauna scut la voevozii români, cât şi în Mos-„cova, şi cu sprijinul lor tot mai erau băgaţi în seamă, „pe când acum, trăesc ca într'o robie egipteană“.

Hotărîrea fermă a Românilor de a se „întoarce acasă“ s'a manifestat curând după înscăunarea lui Atanasie ca episcop unit, în Alba Iulia: „Românii ne arată *Gheorghe Şincai*, — au început a se lepăda de unire, a poftit preoţi neuniţi, carii să le slujească. Pentru carea apoi, multe baiuri şi nevoi au avut de îndurat, pentrucă acelora nici prunci (nu) li se boteza, nici morţii (nu) li se îngropa“.

Aceşti mari cărturari şi luptători ai poporului au ridicat împotrivire şi contra încercărilor viclene ale teologilor iezuiţi ataşaţi pe lângă episcopii uniţi de a introduce învăţături străine de tezaurul de credinţă al Bisericii strămoşeşti, sau cum zicea Petru Maior de „a schimba tocmelile Românilor şi a le face latineşti“. Stăruinţa iezuiţilor în această direcţie — spune Petru Maior — „*multora dintre români... scârbă nouă le facea de unirea făcută*“. „*De aceea mulţi dintre uniţii români, nu numai mereni ci şi preoţi că mai bună va fi de cu bună vreme să rupă unirea cea cu Biserica Romei făcută, decât strămoşeasca lege şi tocmeală să o sufere a se schimba.* Aşa că... acum cu gloata şi cu larmă, au început a scădea dela unire, ba încă şi silă a face celor ce vrea să rămână în Unire“. — Iar pentru a feri pe români „de încălcarea papistăşească“ Petru Maior face dreapta precizare: „Românii sunt de lege grecească şi cu acea tocmeală se făcură uniţi, ca la nici un obicei de al papistaşilor, nimenea să nu-i silească: nici alţii, nici Vlădica“.

Aprigul apărător al „*legii vechi*“, *Inocenţiu Micu-Klain* — care, pentru îndârjirea cu care păzea dreapta credinţă şi protesta continuu la Roma şi Viena contra asupritorilor poporului şi-a sfârşit viaţa în mizerie cumplită — exilat la Roma.

Plin de indignare era şi *Gheorghe Şincai* împotriva

acelor unelte vaticane, care atribuiau „unirii“, caracterul fals de obedienţă totală faţă de „latini“.

„Măcar că — şi acuma se află nebuni ca aceia cari gândesc, că greco-catolicii, pentru că se numesc „uniţi“, trebue să fie supuşi romano-catolicilor, totuşi înţelepciunea arată că a fi unit cuiva atâta însemnează, cât a fi lui asemenea şi nu supus. Barem de s'ar arăta şi cu fapta, ce arată înţelepciunea“.

Aşişderea grăeşte şi *Samuil Micu,* demascând acţiunea necurată a iezuiţilor, care dădeau expresie agresivă, poftei de stăpânire Pontifului dela Roma. El spune: „iezuiţii prin meşteşugirea lor... cugetă ca să stăpânească peste cler şi peste români“.

Fulgere de mânie sacră au izbucnit din amărăciunea lui *Inocenţiu Micu-Klein*, atunci când magnaţii Ardealului au cutezat să constate, ceea ce ştia toată lumea, că adică „clerul, nu sunt uniţi din inimă“.—Politica lui hotărîtă şi conştientă i-a buimăcit şi pe magnaţi: „Eu şi clerul meu m'am unit sub condiţia de a obţine aceleaşi beneficii şi foloase de care se bucură romano-catolicii ; în caz contrar, clerul stă la îndoială ; şi dacă nu ni se dau, suntem gata să ne facem şi turci“.

Conştient de ilegalitatea luptei cu puternicii vremii, marele tribun al poporului, Inocenţiu Micu-Klain, a convocat la 25 Iunie 1744, la Blaj, un mare sobor de preoţi şi mireni, pe care întrebându-i dacă unirea e bună sau rea, i-a îndemnat pe toţi să părăsească unirea, ca nefiind de niciun folos, apoi a plecat în pribegie. „Românii—spune Petru Maior,—s'au mâhnit şi începură a se lăsa de unire“.

Consemnând pentru posteritate adevărul asupra plecării din ţară a lui Inocenţiu, şi asupra convingerii intime a acestuia despre unire, *Samuil Micu* mărturiseşte: „Intr'aceia în popor se auzea aşa cuvinte: Cum că Klein pentru acelea au ieşit din ţeară, pentrucă au văzut că unirea nu e bună, şi i-au părut rău că au unit mulţimea de suflete, din care cauză se întorceau la neunire. Aceasta încă se arătase împărătesei. Se făcu cercare prin sate şi dintre poporeni au dat răspuns: cum că aşa e, „unirea nu e bună!“

Pătruns de aceleaşi convingeri nestrămutate ca şi

Inocenţiu Micu Klain, despre „unire“, Petru Maior,—iniţiază la 1798 un congres naţional al clerului unit şi ortodox, spre a stinge unirea şi a înlătura, astfel, „stricarea poporului românesc“, căci el nu vede nicio deosebire între „uniţi şi neuniţi“, ci „numai popii“ îşi ziceau „uniţi“ şi „neuniţi“, „după feliul Arhiereului căruia îi sunt supuşi“.

Congresul a fost însă interzis iar Petru Maior—la puţină vreme—părăseşte Ardealul lui drag şi se pribegeşte la Buda, îndurerat că visul său a rămas neîmplinit.

Cât de adânci erau rădăcinile dreptei credinţe în inimile acestor mari cărturari, ne-o mărturiseşte Gheorghe Şincai, prin cuvintele : „Aşi putea mai multe cuvânta, dar mă tem de limbile cele clevetitoare şi de creierii cei goi, carii lesne ar putea stârni despre mine ce nici gândesc când scriu acestea“, dar tot el adaugă : „O întrebare totuşi îndrăsnesc a face, carea este aceasta : „Dintre (cei) doi Arhierei din Ardeal, adică Ioan Bob şi Vasile Moga — , carii şi astăzi în ziua de Sântămăria mare, din anul 1811, trăesc, — care s'ar putea zice, cel adevărat următoriu al sfântului Teofil?: carele ca arhiepiscop al bisericii din Ardeal.... au şezut în Soborul cel dintâi a toată lumea şi dintâiu dela Nichee.., la anul 325?“

Rostul acestei comparaţii între episcopul unit Ioan Bob şi episcopul ortodox Vasile Moga, are un singur înţeles : Şincai îl socotea pe Vasile Moga adevăratul episcop al credincioşilor din Ardeal; Ioan Bob se înstrăinase de legea străbună, prin înfeudarea sa senioriei vaticane.

Şi aşa cugetă întreaga obşte a credincioşilor ardeleni care au păzit ca lumina ochilor credinţa cea lăsată lor de toţi moşii şi strămoşii lor, ca şi dorul neostoit de a reveni la sânul Maicii Bisericii Ortodoxe.

Conştiinţa refacerii unităţii de credinţă a creştinilor din Ardeal s'a manifestat, cu deosebită tărie, şi la Marea Adunare Naţională dela Blaj, din 1848, prin glasul celor mai reprezentative personalităţi ale greco-catolicilor Simion Bărnuţiu, Alexandru Papiu Ilarian, August Treboniu Laurian şi alţii.

Grai *protivnic* acestei vreri populare au ridicat nu-

mai episcopii uniţi, interesaţi doar întru păstrarea beneficiilor, pe care atâţia le storceau din vlaga poporului, fără vrerea lui.

Reîntregirea Bisericii Ardelene i-a speriat aşa de mult, încât episcopatul unit de atunci a dat strigăt de alarmă împotriva refacerii unităţii de credinţă, atât de hotărât manifestată de credincioşii din Ardeal. Cunoscută este circulara lui Ion Lemenyi, din 14 Iunie 1848, prin care atacă Marea Adunare Naţională de pe Câmpia Libertăţii din Blaj, poruncind preoţilor să îndemne poporul „a sta în unirea credinţei“... „Că mai bine voim să ascultăm de Romanul (Papa Romei) decât de Ţarigrădeanul (Patriarhul Constantinopolului)“. Cunoscut este şi „vaetul“ lui Vasile Erdelyi, Episcopul Oradiei, din Conferinţa dela Strigoniu (1850), a tuturor episcopilor catolici şi uniţi, prin care se plângea că multe sate din Ardeal, „au părăsit unirea“, fiindcă „la Adunarea Naţională dela Blaj, 40.000 de români au decretat, sub conducerea lui Şaguna, să smulgă din unire pe toţi greco-catolicii şi să-i unească în „schismă“, sub un singur Mitropolit“.

Impotrivirile înverşunate ale episcopatului unit n'au putut însă stăvili nici atunci, nici mai târziu, şivoiul dorirorilor după întoarcerea la vatra credinţei străbune.

Şi a vrut bunul Dumnezeu, ca tot pe Câmpia Libertăţii de la Blaj, — o sută de ani mai târziu, la 3/15 Mai 1948—să răsune chemarea părintească a venerabilului Mitropolit Nicolae al Ardealului, făcându-ne poftire, asemenea marilor patrioţi dela 1848, — de a reveni în braţele părinteşti ale Maicii noastre Biserici Dreptslăvitoare.

„Azi, —spunea *I. P. S. Nicolae* al Ardealului — când Republica Populară Română garantează egale drepturi politice, economice, culturale şi religioase, tuturor fiilor ţării, indiferent de rasă sau religie, a stărui în desunirea spirituală cauzată de stările grave pentru poporul român ardelean din preajma anului 1700, înseamnă a dezerta din frontul unic al noilor destine pe care poporul nostru muncitor şi le despică în zorile viitorului.

„Ca urmaş al vechilor mitropoliţi ai Bălgradului, care aveau sub oblăduirea lor toată viaţa românească din Ardeal, îndrept către voi, cei pe care interese streine v'au despărţit de maica voastră bună, de Biserica

Ortodoxă, o chemare caldă de Părinte, să vă întoarceţi acasă.

„Aceea va fi ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într'însa. Aceea va fi ziua în care ne vom îmbrăţişa şi ne vom zice cu toţii fraţi. Veniţi, căci noi vă aşteptăm cu braţele deschise.

„Ne vor binecuvânta urmaşii pentru moştenirea neştirbită pe care le vom lăs-o în păstrare".

Auzind această chemare, în inimile noastre a izbucnit cu putere doririle neîmplinite ale tuturor moşilor şi strămoşilor noştri. Vrerea noastră de a ne „întoarce acasă" s'a izbit însă, din nou — ca atâtea ori în trecut — de opreliştile îndărătnice ale episcopilor uniţi.

A venit, însă, curând după aceea, o altă chemare, pornită chiar dela Intăistătătorul Bisericii Strămoşeşti Patriarhul Justinian, părintele duhovnicesc al tuturor ortodocşilor români.

„Imi deschid inima de părinte spiritual al ortodocşilor, chinuiţi şi exploataţi a spus I. P. S. Sa la 6 Iunie 1948 — şi aduc un pios omagiu tuturor acelor cari, prin jertfa lor, ne-au păstrat neştirbită credinţa".

„Ce ne mai desparte? Nimic altăceva decât credincioşia pe care încă o mai acordaţi cu supunere Romei! Intoarceţi-vă această credincioşie către Biserica noastră, a strămoşilor noştri şi ai voştri. Lăsaţi să biruiască în voi, dragostea voastră. Lăsaţi ca să-şi ia, nu numai răsplata cerească, ci şi frumuseţa morală a suferinţei şi statorniciei înaintaşilor voştri în păstrarea „Legii dreptei credinţe", ce dau cântare comună stranelor bisericilor noastre. Inaintaşii noştri şi ai voştri au semănat cu lacrimi şi umilinţe sămânţa mântuitoare a Evangheliei lui Hristos, pentru ca noi toţi, la un loc astăzi, să secerăm cu bucurie roadele binecuvântate ale libertăţii religioase şi naţionale.

„Energiile pe care le-am cheltuit cu toţi până acum în lupta defensivă pentru salvarea fiinţei religioase le întrebuinţăm de azi înainte, sub scutul părintesc al Republicii Populare Române, numai pentru asigurarea progresului religios, moral, cultural şi economic iubitei noastre patrii, cum şi pentru consolidarea suveranităţii, liber-

tăţii şi independenţei naţionale a Statului nostru democrat.

„Cele mai largi perspective ni se deschid pentru activitatea noastră în viitor, când nu vom mai munci izolaţi, părăsiţi şi prigoniţi ca în trecut, ci vom fi închegaţi într'o Biserică puternică care să cuprindă în sânul său tot clerul şi toţi credincioşii ortodocşi din scumpa noastră patrie.

In sufletul curat al clerului şi poporului credincios unit, chemarea Intăistătătorului Bisericii Ortodoxe Române, a produs freamăt nou de cuget şi a pus întrebări de conştiinţă, la care datori eram să răspundem, aşa cum bine ştim, că ar fi răspuns toţi moşii şi strămoşii noştri. Şi răspunsul nu a întârziat să vină, căci el stăruie în toate inimile credincioşilor de două veacuri şi jumătate: „Ne întoarcem acasă! Ne întoarcem la starea dintru început a „legii strămoşeşti".

Incercările abstinente ale ierarhiei unite de a ne opri iarăşi să urmăm calea destinului firesc al credinţei străbune, s'au dovedit acum cu totul neputincioase, în faţa hotărâtoarelor vreri a credincioşilor.

Acţiunile subterane ale Vaticanului nu mai înregistrau succese între preoţii şi credincioşii noştri. Experienţa celor 250 de ani de legături cu Roma papală a lămurit îndeajuns obştea credincioasă asupra ţelurilor necurate ale papalităţii şi ale agenţilor ei din fruntea Bisericii unite. Nici excomunicările cu care ne ameninţau, nici arginţii lui Iuda, cu care au încercat să ne cumpere conştiinţele, n'au izbutit să clatine hotărîrea nestrămutată a clerului şi norodului credincios, de a păşi pe calea poruncită nouă de toţi străbunii noştrii, pe calea reîntregirii Bisericii româneşti.

Ultima barieră care mai stăvilea barierile noastre, — concordatul cu Vaticanul — a fost şi ea înlăturată de către Statul nostru democrat popular, la 17 Iulie 1948, prin denunţarea acestui odios act juridic, care ţinuse încătuşată Biserica unită în lanţurile papalităţii. Libertatea Cultelor, Libertatea religioasă şi libertatea conştiinţei căpătau acum un conţinut nou, un conţinut real. Biserica greco-catolică, clerul şi credincioşii ei, pu-

teau să-şi manifeste liber hotărârea lor de a reveni în sânul Bisericii strămoşeşti.

Astfel, la 1 Octombrie 1948, cei 38 de protopopi şi preoţi-delegaţi ai clerului şi poporului greco-catolic, de pe tot întinsul Adealului — s'au întrunit la Cluj, în istoric sobor, hotărînd cu nestăvilit entuziasm, ruperea legăturilor cu Vaticanul şi întoarcerea lor la „legea strămoşească".

La 3 Octombrie 1948, aceşti crainici ai vestirii celei bune a refacerii unităţii de credinţă au purces spre Capitala Ţării, unde — făcând dreaptă profesiune de credinţă în faţa membrilor Sfântului Sinod — au primit părintească binecuvântare a Prea Fericitului Patriarh Justinian, întru desăvârşirea dorului de veacuri al tuturor conştiinţelor creştineşti.

Adânc înscrise în inimile noastre, au rămas cuvintele pline de iubire grăite atunci de Intăistătătorul Bisericii noastre: „Mulţumind Milostivului Dumnezeu, pentru lumina ce a revărsat în sufletele şi minţile sutelor de preoţi ai Bisericii Române Unite, ca să poată da ascultare primului nostru apel, către voi toţi îndrept chemarea inimii mele părinteşti, ce arde de dorinţa fierbinte pentru înfrăţirea şi unirea sufletească a fiilor ei, rugându-vă cu cuvintele Sfântului Apostol Pavel „Faceţi-ne loc în inimile voastre! N'am năpăstuit pe nimeni, n'am vătămat pe nimeni, n'am nedreptăţit pe nimeni... Cum v'am spus înainte: sunteţi în inima noastră, ca împreună să murim... s'au împreună să vieţuim" (II Corinteni, VII, 2-3).

Neuitată va rămâne în toate cugetele, rugăciunea iubitului nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, a cărui inimă a fost mereu învăpăiată, mai bine de 30 de ani, de dragostea pentru fiii săi din „cealaltă strană" şi pe care mereu i-a chemat în „Biserica străbună".

Intăriţi duhovniceşte cu această hrană sufletească, clerul şi credincioşii noştri au pornit cu şi mai mult avânt, cu şi mai multă încredere, spre înfăptuirea cât mai grabnică a reîntregirii Bisericii Străbune.

In chipul acesta, la 21 Octombrie 1948, — aici în vechea cetate a credinţei celei una a părinţilor noştri, — am rupt ultima filă depe calendarul nefireştei noastre des-

părţenii şi am înscris, cu litere de aur, întâia pagină din istoria refacerii unităţii religioase a tuturor creştinilor sub solia libertăţilor democratice cucerite de vrednicul nostru popor din Republica Populară Română.

Spărtura făcută în frontul unităţii de suflet a obştei credincioase ardelene, acum două veacuri şi jumătate, de către duşmanii poporului nostru şi ai Bisericii străbune, a fost definitiv lichidată!

Bucuria acestei întâlniri a primit expresia în mărturisirile tuturor celor ce şi-au desvăluit comoara inimii, la marea sărbătoare de acum cinci ani.

Un adevărat document curat, cinstit al celor ce s'au întors la sânul Bisericii Dreptslăvitoare, îl constituie „Moţiunea" votată atunci, cu nemărginit entusiasm, de zecile de mii de credincioşi şi clerici. Iată ce mărturiseam noi, în ea:

„Cu conştiinţa limpede, că ne aflăm pe linia marilor noastre răspunderi în faţa istoriei, — se spune în Moţiune, — în faţa poporului nostru şi în faţa lui Dumnezeu.

DECLARĂM:

„Că rupem pentru totdeauna legăturile noastre de orice fel, cu Vaticanul şi Roma papală.

„Că ne încorporăm cu toată fiinţa noastră în Biserica Ortodoxă Română, de ale cărei învăţături de credinţă şi rânduieli canonice înţelegem să ascultăm.

„Că ne vom supune cu fiască dragoste, tuturor hotărîrilor Sfântului Sinod al Bisericii noastre Ortodoxe Române.

„De azi înainte toţi Românii suntem şi vom rămâne pururea, UNA în credinţa dreptcredincioasă, UNA, în slujirea statornică a poporului nostru şi UNA în ascultarea leală a comandamentelor de viaţă nouă ale scumpei noastre Republici Populare Române".

Plină de roua cerurilor este şi rostirea Intâistătătorului Bisericii Româneşti, Patriarhul Justinian Intregitorul, prin care dă slavă Celui Atotputernic, pentru bucuria ce ne-a hărăzit în acea sfântă şi mare zi:

„Mărită fie ziua de 3 Brumar, din anul una mie nouăsute patruzeci şi opt.

„In litere de aur înscrisă va fi în cronici această zi, care ne dete bucuria de veacuri aşteptată, să ne vedem cu toţii în casa Domnului, şi s'auzim cuvântul cel dulce al Psaltirii „ce bine este ca fraţii să fie cu toţii împreună".

Covârşite au fost inimile noastre de mulţimea bucuriilor duhovniceşti, pe care ni le-a hărăzit Domnul Milostivirilor în acea zi istorică de 21 Octombrie 1948. *„Ziua Reîntregirii Bisericii Româneşti Pravoslavnice"*.

Cu credinţa mai tare, cu inimile mai bogate şi cu hotărârea mai fermă, ne-am întors la obştiile noastre credincioase, purtând în suflete încredinţarea nestrămută, că duşmanii poporului şi Bisericii nu vor mai isbuti niciodată să frângă unitatea noastră de credinţă, unitatea noastră de trăire, unitatea noastră de închinare sub bolta aceluiaş lăcaş al ortodoxiei străbune.

Au trecut cinci ani ai mântuirii noastre, de când uniţi în dragoste pentru vecie cu fraţii dragi ai „legii strămoşeşti", purcedem umăr la umăr şi inimă lângă inimă, pe calea împlinirii chemării noastre de fii credincioşi ai Bisericii Ortodoxe, de cetăţeni devotaţi ai Statului nostru democrat popular şi de slujitori ai păcii şi progresului.

Mincinoşi s'au dovedit toţi acei duşmani ai Bisericii Dreptmăritoare, care prooroceau nedăinuirea unităţii noastre religioase, înfăptuite cu cinci ani în urmă.

Vrăjmaşii reîntregirii Bisericii Strămoşeşti au trebuit să guste din fructul putred al dezamăgirii. Căci ceea ce a unit Dumnezeu, răutatea oamenilor nu a putut să despartă!

Armătura dragostei noastre frăţeşti dintreolaltă nu au fost şi nu va fi niciodată străpunsă de săgeţile otrăvite ale slujitorilor urii şi dezbinării.

Cei ce ne-am adunat sub acoperemântul Ortodoxiei străbune constituim un tot unitar şi organic, închinându-ne în acelaş chip lui Dumnezeu, premărindu-l cu inimi unite, cu cugetele neîmpărţite, cu rugi înălţate de pe aceleaşi altare ale credinţii noastre sobornicesti dintru începuturi.

Refacerea unităţii noastre religioase n'a avut de învins niciun fel de deosebiri doctrinale. Părinţii, moşii

şi strămoşii noştrii, au păzit, pe preţul multor pătimiri mucenicești, tot tezaurul de învăţătură ale Bisericii Străbune, cea una, sfântă, sobornicească şi apostolească. Influenţe vaticane nu au suportat decât puţini „învăţaţi şi teologi“, care şi-au întinat conştiinţa şi au înfruntat blestemele clerului şi credincioşilor, aducând doar pentru ei „învăţături scolastice“, „tehnele“ şi „scâlcieturi“ ale credinţei — cum le-a poreclit Petru Maior — dela şcoala romană a papalităţii.

„Innoirile“ şi „strămutările papistăşeşti“ — aduse dela „Propaganda Fide“ de teologii iezuiţi şi de iezuiţii episcopi ai fostei Biserici Unite, — n'au răsbătut niciodată dincolo de reşedinţele somptuoase ale episcopilor uniţi şi ale „gremiilor“ de sfetnici intimi ai lor.

Credincioşii şi slujitorii înveşmântaţi cu imunitatea credinţei strămoşeşti — nu au suferit nici când vreo contaminare din partea „vicleşugurilor papistăşeşti“ ale teologilor formaţi la Roma. Sufletul lui a rămas întreg, curat şi continuu împodobit doar cu podoabele credinţei străbune.

Drept aceea, refacerea unităţii noastre religioase a fost netedă şi lesne înfăţişată, iar consolidarea întregirii Bisericii strămoşeşti, grabnică, fără turburări şi fără împerecheri, — spre slava lui Dumnezeu şi spre bucuria noastră a tuturor.

Şi bucuria noastră este cu atât mai sporită, cu cât fapta noastră istorică a primit şi binecuvântarea patriarhilor apostolici, prin graiul P. F. Patriarh Alexandru al III-lea al Antiohiei şi întregului Orient.

Revenirea noastră la sânul Bisericii mame a fost bineplăcută lui Dumnezeu, care ne-a binecuvântat străduniile, revărsând asupra noastră bogate daruri duhovniceşti. Noi suntem astăzi fii devotaţi ai Bisericii Ortodoxe Române, şi — laolaltă cu fraţii noştri întru credinţă — păşim pe calea ce duce spre mântuirea sufletelor, prin împlinirea învăţăturilor nerăstălmăcite ale Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Aceasta este calea pe care ne călăuzeşte cu înţelepciune Sf. Sinod şi I. P. S. Patriarh Justinian, este calea slujirii fără de preget şi fără de odihnă a altarelor străbune, este calea dragostei de patrie şi a sprijinirii

nobilelor năzuinţe de pace şi de propăşire ale bunului şi vrednicului nostru popor.

Vom rămâne tari în credinţa pe care ne-au păstrat-o cu jertfe bunii şi străbunii noştri, vom rămâne pururea la sânul Sfintei Biserici ortodoxe Române, vom spori neîncetat contribuţia noastră la zidirea păcii în lume.

Dumnezeu să binecuvinteze refacerea unităţii noastre sufleteşti şi strădaniile noastre întru împlinirea poruncilor Sale".

Mulţimea de credincioşi care în marea ei majoritate era alcătuită din reveniţi, asculta cu mare interes cum un ierarh ortodox, provenit din mijlocul ei, îi răscolea sufletul cu atâtea amintiri de suferinţe şi lupte pentru apărarea credinţei religioase împotriva năimiţilor.

Pe acelaş făgaş, a vorbit Părintele Protopop Carol Pop, Vicarul eparhiei Oradiei, care a declarat:

„Clerul şi credincioşii reveniţi, împreună cu clerul şi credincioşii vechi ortodocşi, constituie azi un singur tot organic, un singur trup, un singur suflet, o singură unitate de gândire, de trăire şi de simţire duhovnicească". Şi în alt loc:

„In perspectiva celor cinci ani dela revenirea noas-
„tră la vatra credinţii străbune, avem astăzi datoria sfântă
„de a mărturisi tuturor bucuria ce ne covârşeşte sufle-
„tele: *Actul reîntregirii româneşti din Ardeal, este de-*
„*plin şi deplin consolidat*".

Din partea credincioşilor reveniţi au vorbit d-nii Dr. Mihail Farcaş şi d-l Simion Dancoş.

D-l Dr. Mihail Farcaş, analizând metodele nedemne cu care opera Vaticanul în ogorul ortodoxiei ardelene, constată:

„Organizaţii speciale au fost create de agenţii pa-
„palităţii pentru a-şi îndeplini aceste josnice scopuri. Să
„ne amintim de faimoasele AGRU—Asociaţia Generală
„a Românilor Uniţi—şi ASTRU—Asociaţia Studenţilor
„Români Uniţi, care, sub masca făţarnică a urmăririi
„unor ţeluri culturale, erau instrumente de învrăjbire în-
„tre fraţi, erau uneltele intereselor Vaticanului cu totul
„protivnice intereselor şi năzuinţelor credincioşilor noştri".

La sfârşitul cuvântării, d-l Dr. Mihail Farcaş, a făcut

o impresionantă mărturisire, prin cuvintele pe care le subliniem pentru sinceritatea lor.

„Mulţumiri calde aducem conducerii Bisericii Orto-„doxe Române pentru dragostea părintească cu care ne-a „primit lângă străvechiul altar, ca şi pentru înţelepciu-„nea, cu care ne călăuzeşte pe toţi cei ce credem şi „mărturisim dreapta credinţă a Răsăritului, pe calea pă-„cii, a bunei înţelegeri şi a slujirii nobilelor năzuinţe ale „poporului nostru. Suntem nespus de fericiţi şi consta-„tăm că sub ocârmuirea Sfântului Sinod al Bisericii Or-„todoxe Române noi ne putem dovedi nestingheriţi pa-„triotismul nostru şi profundul nostru ataşament faţă de „Biserica Ortodoxă. Deasemeni suntem datori să recu-„noaştem, că de când ne aflăm la sânul Bisericii Orto-„doxe Române, niciunul dintre păstorii noştri duhovni-„ceşti nu ne-au propoveduit vreodată vrajba faţă de „celelalte naţionalităţi, ci, dimpotrivă, însăşi conducerea „Sfintei noastre Biserici Ortodoxe a dat nenumărate „pilde de conlucrare prietenească cu celelalte confesiuni „pe tărâmul slujirii poporului şi al strădaniilor patriotice".

Impresionantă a fost şi cuvântarea credinciosului Simion Dancoş, care a arătat dârzenia credincioşilor, ci-tând răspunsul pe care l-a dat un bătrân dela Sibiu funcţionarului crăiesc, care-i cerea să se lepede de cre-dinţa străbună.

„Acest cojoc pe care îl am pe mine, e acum al „meu, iar dacă ar vrea să mi-l ia crăiasa, i-l dau. Cu „aceste slabe mâini şi picioare şi cu trupul meu am lu-„crat zi şi noapte ca să plătesc porţia! Ele sunt ale „crăiesei şi de ar vrea să mi le ia, n'am ce face. Dar „nu am decât un suflet, pe care-l păstrez pentru Dum-„nezeu din cer şi nici o putere omenească nu-l poate „despărţi de legea strămoşească".

Aşa a fost pe vremea Habsburgilor!... Iată cum face comparaţie între trecut şi prezent, credinciosul Simion Dancoş.

„Suferinţele prin care au trecut şi învăţămintele pe „care le-am tras din ele, ne-au arătat că Vaticanul şi „împăratul dela Viena, care rupseseră Biserica în două,

„nu se gândeau nici la mântuirea sufletelor noastre, nici „la îmbunătăţirea vieţii noastre. Scopul lor era să ne „ţină pe vecie în întuneric şi în robie.

„Dar poporul nostru nu şi-a pierdut niciodată în- „crederea în eliberarea sa de sub împilarea asupritorilor „şi luptând cu bărbăţie şi primind ajutorul Armatei So- „vietice a reuşit, la 23 August 1944, să scuture jugul „robiei şi să-şi croiască o altă viaţă, o altă soartă.

„Mergând pe drumul vieţii noui de dreptate şi de- „plină libertate, credincioşii şi slujitorii, care fuseseră „despărţiţi cu sila dela sânul Bisericii Ortodoxe, s'au „întors pentru totdeauna la vechea vatră bisericească, „a strămoşilor. Ne-am văzut iarăşi laolaltă, în unire, în „înţelegere şi frăţie, realizând pacea între fraţii de aceiaş „obârşie şi de aceeaşi credinţă, noi slujim marea cauză „a păcii, ai cărei împlinitori trebuie să fim până la ca- „păt pentru fericirea tuturor".

Prin glasul lui Simion Dancoş se exprima voinţa a peste un milion de credincioşi reveniţi la matca ortodoxiei.

Tuturor vorbitorilor, care reprezentau Biserica Ortodoxă ardeleană la acest măreţ praznic, le-a răspuns I. P. S. Patriarh Justinian printr'o caldă cuvântare, întemeiată pe dragostea evanghelică pe care Biserica Ortodoxă o arată tuturor fiilor ei.

Iată cum a prezentat Inalt Prea Sfinţitul Patriarh Justinian, tabloul trecut al problemei unirii din Ardeal şi lichidarea acestei dureroase răni.

Iată magistralele cuvinte ale Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian.

Inalt Prea Sfinţiţi şi Prea Sfinţiţi membri ai Sf. Sinod,
Prea Cucernici Părinţi,
Doriţii mei fii duhovniceşti,

Am ascultat cu multă luare aminte cuvântările ce s'au rostit astăzi, în această „Catedrală a Reîntregirii Bisericii Ortodoxe Române din Transilvania", unde ne-am adunat cu toţii, spre a înălţa rugăciuni şi a aduce mulţumiri lui Dumnezeu, pentru marea bucurie pe care ne-a

hărăzit-o acum cinci ani prin revenirea la vatra dreptei credinţe străbune a fraţilor care cu două veacuri şi jumătate în urmă fuseseră smulşi cu silnicie dela sânul Bisericii mame şi duşi sub ascultarea scaunului papal. Am ascultat cuvântul plin de înţelepciune al unor înalţi ierarhi, membri ai Sfântului Sinod. Am ascultat mărturisirile isvorâte din cugete curate ale reprezentanţilor clerului şi credincioşilor. Inima noastră de părinte sufletesc s'a umplut de bucurie, văzând însufleţirea cu care fiii reveniţi reînoesc aici legământul de credinţă faţă de Biserica Ortodoxă Română.

Copleşiţi de bucuria şi veselia duhovnicească a reîntâlnirii noastre în acest loc sfinţit de inimile şi sufletele noastre înfrăţite acum cinci ani, smerit mă plec Domnului şi-i mulţumesc din toată inima mea pentru nemăsurata bunătate şi milostivire arătată Bisericii Ortodoxe Române în timpul păstoriei mele.

Atâţia păstori vrednici ai Scaunului Ţării Româneşti, au aşteptat această întoarcere a fraţilor răsleţiţi. Toţi au înălţat necontenite rugăciuni pentru „unirea tuturor Românilor dreptcredincioşi într'un singur staul şi sub un singur păstor".

Dar când acum cinci ani — a venit plinirea vremii, peste mine s'a revărsat bucuria, aşteptată şi dorită de toţi înaintaşii mei, de a strânge în braţele mele părinteşti pe fraţii de mult aşteptaţi.

Prin faţa ochilor se perindă acum icoane de neuitat, din zilele de 3 şi 21 Octombrie 1948, când reprezentanţii clerului şi credincioşilor uniţi veneau înaintea Sfântului Sinod şi a Noastră, pentru a ruga să fie reprimiţi în sânul Bisericii strămoşeşti. Ne amintim bucuria ce lumina chipurile celor 38 de soli ai fraţilor uniţi, care vesteau la 3 Octombrie 1948 prăbuşirea peretelui despărţitor de fraţi, prin sfărmarea lanţurilor Vaticanului, şi convingerea ce strălucea în privirile lor că, rupând peceţile uniaţiei, ei împlineau cea mai sfântă năzuinţă a fraţilor lor, dar şi visul de veacuri al părinţilor şi străbunilor lor.

I-am întâmpinat cu aceste cuvinte: „În numele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române vă declar că iau act cu mare bucurie sufletească de proclamaţia

şi hotărîrea voastră şi că vă primim cu braţe părinteşti şi cu inimă caldă în staulul sfânt şi în păşunea noastră duhovnicească". Am îndreptat atunci către dânşii şi un îndemn de părinte, spunându-le: „Răspândiţi cu glas de alăută îngerească, iubirea părintească cu care vă îmbrăţişăm şi spunem tuturor cucernicilor preoţi şi credincioşilor noştri că inima noastră şi a ierarhilor Bisericii Române dreptslăvitoare va vibra neîncetat pentru mulţumirea şi fericirea voastră a tuturor dreptcredincioşilor.

Iar la 21 Octombrie 1948 înaintea acestui sfânt şi dumnezeiesc altar, în faţa celor peste 20.000 de delegaţi ai credincioşilor şi clericilor, veniţi de pe tot întinsul pământului transilvan să-şi rostească cererea de reîntoarcere la matcă, am spus: „cu mare bucuire duhovnicească şi cu aleasă dragoste părintească primim la sânul cald al Bisericii Ortodoxe Române pe toţi fraţii români siliţi de vitregia vremurilor să se răzleţească de Ortodoxie. Şi socotind noi, rupte şi fără putere vechile declaraţii de uniaţie, împreună cu iscăliturile şi peceţile lor, încredinţăm pe aceşti fii şi fraţi iubiţi că vor afla de acum înainte părintească ocrotire din partea noastră a tuturor. Iar pe ei îi îndemnăm să dea ascultare cuvenită Sfântului Sinod, precum şi ierarhilor noştrii ortodocşi, din Ardeal, Banat, Crişana şi Maramureş, pe care să-i cunoască de adevăraţii lor păstori, învăţători şi chivernisitori ai vieţii lor duhovniceşti, după cum şi ierarhii noştri au îndatorirea sfântă să-i păstorească cu dragoste, ca pe adevăraţii lor fii sufleteşti".

Cei cinci ani cari s'au scurs dela săvârşirea istoricului act al Reîntregirii Bisericii noastre au dovedit că legămintele şi îndemnurile rostite atunci au fost întru totul împlinite. Iubiţii noştri clerici şi credincioşi, reveniţi la vatra credinţei străbune s'au dovedit, zi de zi, înflăcăraţi de cea mai curată dragoste pentru Biserica Ortodoxă Română, ai cărei fii buni s'au arătat a fi. Iar ierarhii noştri s'au purtat faţă de toţi cei ce s'au reîntors lângă altarele dreptei credinţe, cu aceiaşi iubire părintească şi cu aceiaşi purtare de grije duhovnicească pe care o avem faţă de vechii lor păstoriţi. In cinci ani de zile a dispărut orice deosibire între „noi" şi „voi" şi s'a realizat cea mai deplină unire sufletească între toţi

clericii şi credincioşii Bisericii Ortodoxe Ardelene, încât cu toţii formaţi „un trup şi un duh, precum şi chemaţi sunteţi într'o nădejde a chemării voastre, un Domn, o credinţă, un Botez“ (Efes. IV. 4-5). Pentru aceasta ca şi Apostolul Pavel „mulţumesc Dumnezeului meu ori de câte ori îmi amintesc de voi. Căci pururea în toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toţi, cu bucurie“ (Filip. 1, 3-4).

Şi mai avem un motiv de sporire a bucuriei noastre, astăzi, când prăznuim măreaţa zi a regăsirii noastre sub aceiaşi boltă ocrotitoare a Ortodoxiei. In vreme ce ducerea fraţilor noştri întru credinţă sub ascultarea Vaticanului s'a făcut prin înşelăciune, prin silnicie, prin puterea armelor, dealungul a două veacuri şi jumătate, folosindu-se oştile împărăteşti, prefăcând în ruină biserici şi mânăstiri ortodocse, aruncând în temniţă sau făcându-i să primească cununa muceniciei pe mulţi dintre cei ce-şi apărau credinţa, şi vărsând râuri de lacrimi şi de sânge pe întinsul pământului transilvan, — refacerea unităţii noastre sufleteşti s'a săvârşit doar în câţva ani, şi n'a prilejuit decât bucurie nemărginită. Singurile lacrimi care au umezit ochii în zilele reîntoarcerii la sânul Bisericii mame au fost lacrimile curate şi senine ale bucuriei, ale visului împlinit. Privind în urmă, noi putem să rostim, cu conştinţa curată, cuvintele Apostolului: „N'am năpăstuit pe nimeni, n'am vătămat pe nimeni, n'am nedreptăţit pe nimeni..... Cum v'am spus înainte, sunteţi în inima noastră, ca împreună să murim, sau împreună să vieţuim“ (II. Corinteni VII, 3).

Inalt Prea Sfinţiţi şi Prea Sfinţiţi Membri
ai Sfântului Sinod,
Prea Cucernici Părinţi Delegaţi,
Doriţii mei Fii Sufleteşti,

Ascultând frumoasele cuvântări, pe lângă simţimântul unei fireşti bucuri determinate de evocările celor mai frumoase amintiri ale reîntâlnirii noastre, am încercat şi un sentiment de cutremurare determinat de nelegiuirile şi crimele săvârşite de Vatican în cursul celor 250 ani. In mintea mea — fără să vreau îmi vin cuvintele Sf.

Apostol Ioan. „Dumnezeu dragoste este şi cel ce petrece întru dragoste, întru Dumnezeu petrece şi Dumnezeu întru dânsul“ (I. Ioan IV, 16).

Doar oare de spiritul dragostei s'a condus Vaticanul faţă de clerul şi credincioşii transilvăneni când i-a ucis în temniţe? „De zice cineva — glăsueşte Apostolul Ioan — iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele urăşte, mincinos este, că cel ce nu iubeşte pe fratele său pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe care nu L-a văzut cum poate să-L iubească? Şi aceasta poruncă avem dela Dânsul: ca cel ce iubeşte pe Dumnezeu, să iubească şi pe fratele său“ (I. Ioan, V, 20-21).

Oare din iubirea faţă de Dumnzeu — a poruncit dărâmarea celor 150 mânăstiri şi uciderea a neînumăraţi preoţi şi călugări? „Iubiţilor, să ne iubim unul pe altul“, — îndeamnă pe toţi creştinii Sf. Apostol Ioan — „că dragostea dela Dumnezeu este şi tot cel ce iubeşte din Dumnezeu este născut şi cunoaşte pe Dumnezeu. Cel ce nu iubeşte, nu cunoaşte pe Dumnezeu, căci Dumnezeu dragoste este“ (Ioan I. IV, 7-8). Vaticanul nu a cunoscut decât ura împotriva oamenilor. El nu cunoaşte pe Dumnezeul dragostei; „Aţi auzit că s'a zis: să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău“ (Mat. V. 43-45). Va ajunge vreodată Vaticanul să trăiască această înaltă învăţătură? In trufia luciferică — Vaticanul a nesocotit învăţătura poruncitoare a Sf. Apostol Pavel, dată tuturor celor ce propovăduesc Evanghelia; „Toate limbile omeneşti şi îngereşti de le-aş vorbi, dacă nu am dragoste, m'am făcut aramă sunătoare ori chimbal răsunător şi dar proorocesc dacă aş avea, şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea credinţă atât de multă încât să mut munţi din loc, dacă nu am dragoste, nimic nu sunt. Şi toată averea mea de aş face-o milostenii şi trupul mi l-aş da să fie ars; — dacă nu am dragoste, nimic nu-mi foloseşte. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este plină de bunătate; dragostea nu ştie de pizmă, nu se laudă; nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mărire, nu pune la socoteală răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr“.

Creştinismul este religia dragostei. „Aceasta este

porunca Mea — spune Mântuitorul — să vă iubiţi unul pe altul, precum Eu v'am iubit pe voi" (Ioan XI, 12).

In cei 250 de ani—preoţii, călugării şi credincioşii au găsit dragostea şi iubirea Vaticanului în temniţele dela Viena, Kufstein, Vatz, etc. „Invăţaţi dela Mine, că sunt blând şi smerit cu inima, şi veţi afla odihnă sufletelor voastre" (Matei XI, 29).

„Smerenia a făcut din Hristos un Mântuitor, mândria a făcut din Lucifer un Satan". Cărui spirit aparţine Papa cu Vaticanul său? Răspunsul l-au dat cuvântătorii de astăzi, arătând suferinţele îndurate de bieţii români sub tirania Papii, timp de 250 de ani.

Hristos şi învăţătura Sa a rămas numai în bisericile catolice din târguri şi sate. La Roma, în Vatican, nu se află Hristos şi nici Evanghelia Sa, ci numai Impăratul, succesorul Cezarilor romani „locţiitorul lui Dumnezeu".

Care „dispune de o autoritate şi putere atât de mare, încât el poate explica, interpreta şi chiar modifica până şi legile divine" (Vezi Ferraris Ecclesiastical Dictionary R. C.). El nu mai are nevoie de Hristos şi cu atât mai puţin de învăţătura lui Hristos, care poate fi bună doar pentru preoţi şi cler. Doctrina Vaticanului este alta. Iată ce ne spune despre Papă — Dicţionarul bisericesc romano-catolic: „Promta Bibliotecha Canonica, Juridica, etc.".

„Papa are o atât de înaltă demnitate, pentru că el nu este numai om, ci oarecum Dumnezeu şi locţiitorul lui Dumnezeu.

„Papa este numit *Cel mai Sfânt*, pentrucă pe bună dreptate se presupune că el este astfel.

„Papa, deasemenea, este monarhul divin, supremul împărat şi rege al regilor.

„Deaceea papa este încoronat cu o întreită coroană: ca rege al Cerului, al pământului şi al celor dedesubt.

„Mai mult, superioritatea şi puterea Pontifului roman nu se referă numai la lucrurile cereşti, la cele pământeşti, şi la cele de sub pământ, ci el stă chiar deasupra îngerilor faţă de care el este mai mare.

„Astfel încât, dacă ar fi posibil ca îngerii să poată greşi în cele ale credinţei, ei ar putea fi judecaţi şi excomunicaţi de Papa.

„Căci Papa are o atât de mare demnitate şi putere, încât el formează unul şi acelaş tribunal cu Hristos".

Pentru orice conştiinţă creştină, un lucru este limpede: că asemenea prerogative nu pot fi întemeiate pe Sfânta Scriptură. Deaceea—pe bună dreptate—unii exegeţi ai Apocalipsei au interpretat, cum au interpretat, numărul 666 din Capitolul XIII, socotind că cel ce se numeşte pe sine Vicarius, filii Dei—Locţiitorul fiului lui Dumnezeu—este fiara apocaliptică.

In Enciclopedia Catolica, Vol. VIII, pag. 34, se subliniază obligaţia Bisericii Catolice de a combate, persecuta şi chiar arde pe rug, recte ucide—pe credincioşii altor religii. Din această obligaţie a luat naştere Inchiziţia cu toate ororile şi crimele sale. Ierarhii romano-catolici sunt obligaţi a depune următorul jurământ de credinţă faţă de Papă: „Haereticos, schismaticos et rebelles eidem domino nostro vel successoribus praedictio pro posse persequar et impugnabo".

La acest jurământ s'au gândit foştii episcopi Greco-catolici când se împotriveau cu înverşunare unirii clerului şi credincioşilor lor la Biserica Mamă, preferând să-i trimită pe rug, decât la „schismatici". Şi aceasta fiindcă sunt legaţi prin jurământ, faţă de Sfântul Părinte, căruia i-au dat dreptul să dispună chiar de viaţa lor, în cazul călcării acelui jurământ. Iar pierderea turmelor cuvântătoare însemna tocmai călcarea jurământului cu care s'au juruit stăpânului absolut dela Roma.

Iubiţii mei.

Noi avem părintească îndatorire să vă atragem luarea aminte, că uneltirile celui ce v'a ţinut robiţi 250 de ani, n'au încetat cu totul. Vaticanul va mai încerca să vă strecoare în auz şoapte veninoase, să vă întindă curse, să încerce să prindă pe cei mai slabi în mrejele sale. Vaticanul care,—în loc să meargă şi să vestească Evanghelia Domnului, spre a aduce în Staulul lui Hristos pe cei care nu-L cunosc încă,—s'a năpustit şi se năpusteşte cu toate armatele lui de călugări iezuiţi, de diplomaţi în sutane şi cu toate celelalte unelte devotate lui, dar străine de învăţătura Domnului, pentru a smulge credin-

cioşii celorlalte Biserici creştine, acest Vatican este şi protivnicul nostru.

Uneltirile sale, însă, se vor frânge în pavăza de nebiruit a dragostei noastre faţă de Patria noastră scumpă şi faţă de Sfânta Biserică Ortodoxă, cea întemeiată şi condusă de Hristos, Biserică despre care Sf. Apostol Pavel spune: „Hristos a iubit Biserica şi pre Sine s'a dat pentru dânsa, ca să o sfinţească curăţind-o cu baia apei prin cuvânt, ca s'o pună înainte pre ea, Lui-şi, slăvită Biserică, neavând întinăciune, nici prihană sau altceva de acest fel, ci să fie sfântă şi fără de prihană" (Efeseni, V, 25-27).

Iar noi toţi, împreună cu acelaş Sfânt Apostol grăim: „Mulţumită fie lui Dumnezeu celui ce ne face pe noi pururea biruitori întru Hristos şi arată prin noi mireasma cunoştinţei Sale, în tot locul, „că a lui Hristos bună mireasmă suntem lui Dumnezeu şi întru cei ce se mântuesc şi întru cei ce pier" (II, Cor. II, 14-15). „Deci fraţii mei, întăriţi-vă întru Domnul şi întru puterea tăriei Lui. Imbrăcaţi-vă întru toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva meşteşugirilor diavolului" (Efes. VI, 10-11).

Invăţaţi dela părinţii, moşii şi strămoşii noştri, care —întru apărarea credinţei strămoşeşti—au îndurat prigoană, temniţă şi chiar moarte, următori făcându-se îndemnului pururea veşnic al Domnului nostru Iisus Hristos: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă, ci vă temeţi mai vârtos, de cela ce poate să piarză şi trupul şi sufletul în gheena" (Matei, X, 28).

Nu vă aplecaţi spre uneltirile cele vrăjmaşe, ci rămâneţi tari în dragostea lui Hristos şi a Bisericii Sale, dreptslăvitoare potrivit cuvântului Marelui Apostol care zice: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? necazul sau strâmtorarea, sau goana, sau foametea, sau golătatea, sau nevoia, sau sabia?... Intru toate acestea, noi biruim cu prisosinţă pentru Cel ce ne-a iubit pe noi. Căci încredinţat sunt, că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici căpeteniile, nici înălţimea, nici adâncul, nici altă făptură oarecare, nu v'a putea să ne despartă

de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Iisus, Domnul nostru“ (Rom. VIII, 35-39).

Indepărtaţi dela voi amăgirile viclene ale trufaşului stăpân dela Soare-Apune şi rămâneţi statornici întru smerenia dragostei lui Hristos şi a Bisericii Sale Răsăritene.

Adânciţi în inimile voastre înţelesul tainic al înfrăţirii noastre, desăvârşite acum cinci ani, şi pricepeţi că ea a însemnat proclamarea solemnă a păcii dintreolaltă şi angajamentul nostru comun de a fi continuu slujitori încredinţaţi ai păcii şi bunei înţelegeri între toţi fii patriei noastre şi între toţi credincioşii de pretutindeni.

Străduiţi, alături de întregul nostru popor muncitor, pentru zidirea lumei celei noui: a dragostei, a păcii şi a fericirii.

Iubiţi cu dăruire pe toţi oamenii, de toate rasele, de toate religiile, de oriunde şi de pretutindeni, cunoscând că „dragostea zideşte pacea şi numai pacea zideşte mântuirea“.

Spre laudă fie-ne nouă tuturora, că facem parte din Biserica Dreptslăvitoare, care pururea a fost şi veşnic va rămâne, vestitoare înflăcărată a dragostei şi frăţiei între oameni, şi plinitoare statornică a păcii, între toate noroadele pământului.

Nu vă fie spre mirare, că Vaticanul şi marele Pontif al lui, nu se află în rândurile sutelor de milioane de aprigi apărători ai păcii; el poartă osânda veşnică, demn a fi neabătut făptuitor al răului, al înrobirii semenilor şi al propovăduirii neîncetată a urii faţă de om şi faţă de întreaga omenire.

Vrăjmaşii lui însă, împotriva celor ce ce merg pe calea păcii, pe calea vieţii, se va prăbuşi în genune, unde toţi vrăjmaşii păcii se vor prăvăli.

Biserica noastră Ortodoxă Română—alături de întreaga obşte a Ortodoxiei de pretutindenea—străduieşte cu vreme şi fără vreme, pentru biruinţa în lume a păcii şi a dragostei, făcându-se plinitoare a poruncii Domnului Păcii, care pentru împăcarea noastră cu Dumnezeu şi a noastră întreolaltă, trup omenesc a luat, cruce şi patimă a răbdat şi întru slavă a înviat, chezăşie a învierii noastre şi a dobândirii păcii celei veşnice.

Cade-se, în ceasul acesta al bucuriei noastre, să dăm mulţumită lui Dumnezeu, pentru toate darurile sale cele bogate, pentru pacea şi înfrăţirea ce ne-a hărăzit-o, pentru aducerea noastră, a tuturor sub acoperământul Bisericii Dreptslăvitoare, în care s'au născut, au trăit, şi s'au închinat toţi moşii şi strămoşii noştri.

Să mulţumim Domnului milostivirilor pentru bucuria pe care ne-a dăruit-o de a ne afla acum cu toţi, una în credinţă, una în închinare, una în dragoste faţă de „legea străbună“ şi faţă de scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română.

Şi pentru toate slavă să aducem: Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, Amin!

Cuvintele pline de dragoste ale Patriarhului întregitor al unităţii credinţii religioase din Biserica Ortodoxă Română, cădeau peste mulţime ca stropii de rouă peste un pământ pârjolit de arşiţă.

Aplauzele necontenite dovedeau, neîndoelnic, că pânza de paianjen a Vaticanului ce acoperea altădată, mintea unor credincioşi ardeleni acum era spulberată. Cler şi credincioşi respirau duhul dragostei evanghelice în toată curăţia lui.

Sub razele potolite ale soarelui de toamnă, mulţimea de credincioşi se afla sub paza Duhului sfânt, pronietorul ortodoxiei. Intr'o ţară liberă, suverană, stăpână pe destinele ei, aşa cum este Republica Populară Română, manifestarea cultului religios nu este stânjenit de priviri duşmănoase.

Noi rămânem cu bucuria noastră, dornici de pace, de înfrăţire, şi de propăşire a patriei noastre.

Sfârşitul festivităţilor s'a încheiat cu răsplătirea morală a celor 50 de preoţi, care au promovat actul întregirii ortodoxiei ardelene. In fruntea celor răsplătiţi, printr'un dar comemorativ, a fost P. S. Teofil Herineanu.

Prea Sfinţia Sa a primit din partea Sfântului Sinod, prin mâna Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române, un engolpion şi o gramată.

Celorlalţi clerici li s'a acordat rangul de iconom stavrofor şi gramatele respective. Chiriarhii lor i-au ono-

rat cu un dar, constând dintr'o cruce comemorativă, lucrată în atelierele Institutului Biblic.

Festivitatea religioasă dela Alba-Iulia înseamnă pecetluirea unei izbândiri nădăjduită de un sfert de mileniu. Această izbândire se înşiră la lanţul atâtor altor izbândiri pe care poporul le-a cucerit şi le-a cimentat.

Pentru toate să aducem slavă lui Dumnezeu şi mulţumire celor învestiţi cu răspunderea conducerii ortodoxiei româneşti.

Asistent—Pr. C. N.

LUNA PRIETENIEI ROMÂNO-SOVIETICE

Oamenii muncii din Republica Populară Română, întâmpină cea de a 36-a aniversare a celui mai mare eveniment din istoria lumii, — Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie — prin sărbătorirea „Lunii de prietenie Româno-Sovietice".

Fiecare îşi dă seama că sosirea unei toamne bogate a fost precedată de zilele primăverii şi a verii în plină campanie de muncă.

Şi prietenia dintre marele vecin dela Răsărit şi poporul nostru nu este un fapt întâmplător, ci rezultatul actelor concrete şi neprecupeţite din trecutul îndepărtat de veacuri şi din zilele contemporanietăţii.

In istoria poporului român când era asuprit de Turci, apare în repetate rânduri sprijinul poporului rus.

Tudor Vladimirescu, vajnicul luptător pentru eliberarea poporului iobag, şi-a făcut ucenicia în armata rusă.

Actul de Stat important din viaţa poporului român, independenţa din 1877 este stropită cu sângele oştenilor ruşi.

Nu lipsesc din istoria vieţii poporului nostru şi a celui rus nici relaţiile politice, culturale şi bisericeşti. Primul moment de întâlnire între Moldova şi Moscova este sub Ştefan cel Mare, a cărui fiică Olena se căsătoreşte cu Ivan, fiul marelui cneaz Ivan al III-lea.

O politică de strânsă prietenie cu poporul rus a fost continuată de Vasile Lupu şi Dimitrie Cantemir, care fugind de urgia turcească, ajunge în capitala statului rusesc prim sfetnic.

Demnitatea înaltă şi un rol hotărâtor în treburile bisericeşti depe cuprinsul Chievului, Galiţiei şi a toată Rusia a călăuzit viaţa feciorului de domn moldovean,

Petru Movilă, Mitropolitul lumii ortodoxe slave, şi cărţile bisericeşti care poartă pecetea Kievului sunt o mărturie grăitoare pentru relaţiile culturale din trecut ce au existat între poporul dela răsărit şi cel românesc.

Revoluţia socialistă din Octombrie 1917, a deschis o eră nouă în istoria omenirii.

Dela acea memorabilă dată clasa muncitoare din ţara noastră înfruntând prigoane, lanţuri şi jerfe, a menţinut relaţiile de prietenie cu URSS.

In condiţiunile unei depline libertăţi se manifestă prietenia dintre ambele popoare de abia după victoria armatelor sovietice asupra fascismului.

La baza relaţiilor dintre URSS, şi ţările de democraţie populară stau principiile egalităţii şi ajutorului între popoare.

In ţările eliberate de armatele capitaliste s'a schimbat un jug pentru altul. In ţările eliberate de către oştile sovietice popoarele şi-au luat soarta în propriile lor mâni.

Poporul muncitor din Republica Populară Română, a avut de zădărnicit nu odată uneltirile vechilor săi duşmani.

Datorită trupelor eliberatoare sovietice o nouă înrobire, plănuită de metodele partidelor burgheze şi a imperialiştilor americani s'a soldat cu un eşec total.

Ajutorul URSS. s'a simţit pe toate căile; politic, diplomatic, economic şi cultural.

Atât la încheierea tratatului de pace dela Paris, la Conferinţa Dunăreană şi la ONU a fost apărată de URSS. cauza poporului român, în timp ce imperialiştii încercau să-i impue condiţii de înrobire şi de amestec intern în treburile statului.

Existând raporturi fireşti între statele mari şi mici, prietenia dintre URSS. şi Republica Populară Română, se oglindeşte cu toată strălucirea pe tărâmul economic.

Datorită acestor relaţii Marele Stalin, prevedea ţărilor de democraţie populară posibilitatea desfacerii mărfurilor excedentare din producţia proprie.

Ca dela cer la pământ se deosebesc legăturile din trecut dintre ţara noastră şi statele capitaliste în comparaţie cu cele existente astăzi dintre R.P.R. şi URSS. In timp ce fiecare acord economic încheiat cu URSS.

înseamnă un sprijin hotărâtor pentru îndeplinirea planului cincinal, cele încheiate în trecut cu S.U.A. au însemnat un nou pas spre pierderea independenţei, spre exploatare şi înrobire.

Pecetea prieteniei şi ajutorului american se află în grevele a milioane de muncitori din Franţa şi Italia, pe uzinele închise din sfera planului Marschal şi pe mormintele proaspete ale patrioţilor greci.

Ca urmare a sprijinului economic al URSS. s'a desvoltat în ţara noastră, „eminamente agricolă" industria grea şi s'au creiat posibilităţi pentru înflorirea de noi ramuri industriale, ca cea petrolistă.

Mărfurile cari în trecut erau importate, ca strunguri, locomotive, automotoare şi alte multe maşini şi unelte agricole, sunt lucrate azi în fabricile noastre proprii.

Acum 10 ani, tractorul, batoza, secerătoarea şi combainul se întâlneau foarte rar şi erau privite drept utilaj agricol doar în visul poporului muncitor.

Astăzi, având sprijinul URSS. răsună ogoarele de duduitul acestor maşini, ieşite la muncă din cele peste 200 S.M.T.turi din ţara noastră.

Şi pe drumul revoluţiei culturale, naţionale în formă şi socialistă în conţinut, se manifestă prietenia dintre Statul sovietic şi cel român.

Cărţile din diferitele ramuri ale creaţiei şi experienţele din URSS. oglindesc în tiraje mari şi în traduceri pe înţelesul poporului viaţa nouă şi omul nou sovietic.

In declaraţiile sale asupra conferinţei dela Moscova din 9-12 Mai 1952, I. P. S. S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei a făcut această mărturisire: „Nicăeri în nicio altă ţară n'am văzut o ordine atât de perfectă ca în URSS".

In continuare spune: „Totul este acolo măreţ şi uimitor ca realizare tehnică şi artistică".

Omul sovietic, zugrăvit în literatura realistă din URSS. şi cunoscut poporului român prin vizite şi schimburi de experienţe la gospodăriile colective, uzine şi institutele de ştiinţă slujeşte clasei muncitoare drept stimulent la realizarea unei vieţi noi şi la apărarea celui mai mare bun — pacea —.

In raportul său dela sesiunea 13-a a Marii Adunări Naţionale, D-l Gh. Gheorghiu-Dej, a încheiat „Fără prietenia cu URSS, n'am fi putut păşi la construirea socialismului".

Perspectivele luminoase pe care le deschid URSS. în ţările de democraţie populară, ne îndreptăţesc a sărbători cu înalt elan „Luna Prieteniei Româno-Sovietice".

In cadrul Comitetului pentru sărbătorirea acestei prietenii, fac parte şi reprezentanţii clerului, la Iaşi fiind ales I. P. S. S. Sebastian, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei şi s'a adoptat un plan al desfăşurării manifestărilor din cursul acestei luni.

Minunat prilej de cunoaştere a ţării Uniunii Sovietice „Bastionul Păcii" va fi oferit clasei muncitoare, de săptămâna teatrului sovietc, a filmului sovietic şi a cărţii sovietice.

Conferinţele, festivalurile şi expoziţiile, ce vor fi organizate în cadrul lunii Prieteniei Româno-Sovietice, vor reoglindi în mintea tuturor iubitorilor de pace, victoriile repurtate de URSS. pe toate fronturile.

Intensificarea strângerii legăturilor, ce s'au stabilit în ultimii ani între reprezentanţii ştiinţii, culturii şi artei din ţara noastră, şi savanţii, artiştii şi stahanovişti sovietici, este prilejuită de vizita şi bogata experienţă a solilor clasei muncitoare din URSS.

Numele colhoznicului A. O. Kaciurovschi care a dat preţioase îndrumări pentru a scoate 15.000 kg struguri la ha. rămâne neşters în mintea viticultorilor, iar cel al savantului geolog V. A. Kovda autorul irigaţiilor din Turcmenia, şi a scriitorului P. M. Brovka, au lăsat o adâncă impresie auditorilor din R. P. R.

Sentimentele de bucurie şi recunoştinţă nutrite de poporul muncitor din ţara noastră faţă de URSS., sunt cultivate şi date în vileag pe calea undelor şi a serviciului poştal, având subiecte luate din URSS. Programele dela radio şi scrisorile pionerilor şi a muncitorilor, având adresa „Moscova", dau în vileag şi cultivă „prietenia româno-sovietică".

Şi clerul Bisericii Ortodoxe Române, slujitor prin însăşi menirea sa al ideii de pace şi bună înţelegere între

oameni, participă cu multă însufleţire la sărbătoarea lunii Prieteniei !.

Biserica Rusă şi cea Română consideră războiul ca o plagă, pentru omenire; clerul cheamă pe toţi credincioşii la luptă pentru apărarea păcii şi a strângerii legăturilor de prietenie cu poporul sovietic.

Preot Vladimir Grosaru—Iaşi

LEGĂTURILE POPORULUI ROMÂN CU POPORUL RUS

Cu prilejul măreţei zile, 7 Noiembrie, când se împlinesc 36 de ani dela epocala Revoluţie din Octombrie, deschizătoare de noi drumuri în istoria societăţii omeneşti, se cuvine a ne gândi la legăturile seculare dintre poporul nostru şi marele vecin dela răsărit, legături care s'au cimentat în focul multor împrejurări, fie vitrege, fie favorabile. In baza acestor legături poporul nostru a stabilit o lună în fiecare an, în cadrul căreia să se sărbătorească şi să se cunoască mai bine tezaurul de nesecate şi neegalate bogăţii materiale, spirituale ale Poporului Sovietic.

Această lună sărbătorească este cuprinsă între 7 Octombrie şi 7 Noiembrie şi poartă frumosul nume de „Luna prieteniei Româno-Sovietice". Cu deosebită bucurie întâmpină poporul nostru această tradiţională sărbătoare. In cursul acestei luni şi în cinstea ei, pe tot cuprinsul ţării noastre se desfăşoară entuziaste manifestări artistice, culturale şi sportive, cari culminează cu sărbătorirea zilei de 7 Noiembrie. Ele constitue o expresie vie a dragostei şi recunoştinţei nemărginite a poporului nostru pentru glorioasa lui eliberatoare şi sprijinitoare, Uniunea Sovietică.

Dacă ne aruncăm privirile asupra trecutului popoarelor român şi rus, putem constata cu uşurinţă cele mai strânse şi multilaterale legături, între ele, ca şi între strămoşii lor. Intreaga perioadă medievală a istoriei Românilor este caracterizată printr'o strânsă conviețuire cu popoarele slave şi printr'o puternică influenţă a acestora asupra formării şi desvoltării poporului român în toate privinţele. Istorici români de seamă susţin chiar că se poate vorbi de formarea poporului român abia după amestecul cu slavii. Influenţa Slavilor asupra desvoltării poporului român în Evul Mediu, se poate urmări foarte bine şi după procesul de adoptare a cuvintelor slave în limba română. Acest proces începe din vea-

cul al VI-lea şi se referă atât la perioada formării poporului român şi a creştinării lui (veacurile VI-XI), cât şi la perioada întemeierii primelor organizaţii de stat româneşti mai însemnate. (veacurile XIII-XIV).

Există o mulţime de denumiri geografice de origină slavă, ca: Bistriţa (râul repede), Dâmboviţa (râul stejarilor), Ialomiţa (râul ţinutului nelucrat), Târnava (râul spinilor), Crasna (râul frumos), Putna, Milcov, Teleajenul, Neajlovul şi altele. Oraşe cum sunt: Craiova (reşedinţa craiului), Râmnicul (iazul cu peşte), Târgovişte (locul târgului), Slatina (apa sărată), Zlatna (locul aurului), apoi, sate care se termină cu ~ iţă, ova, sau ov, ca: Topliţa, Verbiţa, Rahova, Cucova, Roznov, Snagov, Dadelov, ş. a. Dintre munţi, numai în şirul Făgăraşului sunt mai multe vârfuri cu nume slave, între care şi Neagoiul.

Printre numele de botez purtate de Români, sunt multe nume slave, ca: Radu (vesel), Dan (dăruitul), Bogdan (dăruit de Dumnezeu), Vlad (stăpânitorul), Pârvu (cel dintâi), Dobre (bunul), apoi: Dragomir, Dobromir, Vladislav, Dragoslav, etc.

Cuvinte slave putem întâlni în limba română, în toate domeniile de activitate şi în exprimarea sentimentelor omeneşti.

Astfel, majoritatea uneltelor agricole, poartă nume slave ca: sapă, lopată, coasă, plug, greblă, etc. Deasemeni cuvinte care arată însuşirile sau defectele omului ca: blajin, destoinic, drag, dârz, sfânt, vrednic, sdravăn, sau: cârn, gângav, lacom, nătâng, năuc, netrebnic, prost, vinovat şi multe altele.

Tot aşa în orânduirea socială avem denumiri ca: boier (cel de frunte), stăpân, jupân (conducătorul unei „jupe“ adică al unei organizaţii teritoriale cuprinzând mai multe familii).

Primelor formaţiuni de stat româneşti li se zice, în limba slavă, cnezate sau voivodate, iar conducătorii lor sunt cnejii, voevozii sau gospodarii. Organizarea administrativă a acestor formaţiuni de stat se face după modelul slav, iar funcţiile administrative poartă şi ele denumiri slave de: vornic, postelnic, vistiernic, stolnic, clucer, jitnicer, etc.

Organizarea şi dotarea oştirii a fost şi ea luată dela slavi, dela ei fiind împrumutate denumirile de formaţiuni şi de arme militare, ca: ceată, gloată, pâlc, steag, strajă, suliţă, sabie, topor, praştie, etc. Soldatul slav ~ voinicul ~ a căpătat, cu vremea, înţelesul de om puternic.

Tot aşa, în domeniul religios au fost împrumutate o mulţime de cuvinte privind credinţa propriu zisă, cultul şi organizarea

ierarhică, precum rai, iad, vecernie, denie, utrenie, maslu, a blagoslovi, vlădică, stareț și altele.

Intemeitorii și primii conducători ai cnezatelor și ai voivodatelor române au fost și ei de origină slavă, sau purtau nume slave ca: Litovoi, Seneslau, Tihomir, Vlaicu, Radu, Dan, Vlad, Dragoș, Bogdan, Lațco, și alții.

Vedem deci cât de puternică și de variată a fost influența slavă în perioada medievală. Istoria arată că Slavii, cu cari poporul român a conviețuit atât de strâns, au avut în mai toate privințele inițiativa, experiența de organizare și de conducere, au ajutat Românilor să reziste la năvălirile popoarelor migratoare și au adus contribuția de sânge, de limbă și de cultură la închegarea poporului român și a primelor lui formațiuni politice.

O importanță deosebită pentru apropierea ruso-română a avut comunitatea credinței religioase. Mai ales după ce, în anul 1054 are loc despărțirea bisericii ortodoxe de cea catolică, se obsearvă o întărire tot mai mare a legăturiior dintre popoarele de credință ortodoxă ca: Bulgari, Sârbi, Ruși și Români. In vremurile acelea, Biserica juca un rol foarte important, atât în viața culturală a popoarelor, cât și în viața lor politică. Biserica Romano-catolică și-a extins influiența asupra întregei Europe apusene și centrale, iar Biserica Ortodoxă aupra celei răsăritene și sud-estice, adică asupra Rusiei și asupra popoarelor peninsulei balcanice.

Incepând din secolul al XI-lea, s'au creiat în Europa două centre religioase, Roma și Bizanțul, care se concurau între ele. Biserica Romano-catolică căuta tot timpul să-și extindă influența asupra peninsulei balcanice. Astfel, la începutul secolului al XIII, papa Inocențiu al III-lea reușește să atragă de partea sa pe Ioniță regele Bulgarilor și al Vlahilor (1197-1207) care, în schimbul ungerii lui ca rege, admite să se supună bisericii dela Roma.

Acest aranjament nu are însă urmări din cauza cuceririi Constantinopolului de către cavalerii Cruciadei a patra și a întemeierii Imperiului latin de răsărit (1204). Noul împărat, contele Balduin de Flandra, nu vrea să țină angajamentul luat de Papă față de Ioniță. El pornește război contra Bulgarilor și a Vlahilor, dar este bătut și astfel trecerea acestora la catolicism nu mai are loc.

Aceiași politică de expansiune duce biserica catolică și față de Români. Timp de mai multe veacuri ea recurge la tot felul de manevre pentru a-i supune pe Românii ortodocși, mai ales pe acei din Transilvania. Și, într'adevăr, acest lucru îi reușește în

Ardeal, sub forma bisericii unite, greco-catolice, unire care a durat 250 de ani până în Octombrie 1948, când sub regimul de democrație populară și prin purtarea de grijă a I. P. S. Patriarh Justinian, frații foști uniți au revenit la sânul bisericii mame.

Din partea Poloniei și a Ungariei, puternice state catolice din perioada Evului Mediu, se ducea o persistentă politică de catolicizare a Principatelor. Totuși în Muntenia și Moldova, poporul rămâne credincios bisericii ortodoxe și luptă împotriva catolicismului agresiv, întărind neîncetat legăturile cu biserica rusă, în primul rând cu cea dela Kiev. Mare parte din slujitorii bisericii Ortodoxe din Principate fie că sunt de origină slavă, fie că primesc educație bisericească la Academia Teologică din Kiev, — mai ales după căderea imperiului bizantin, Kievul devine cel mai puternic centru al ortodoxismului. Conducătorii bisericii române întrețin cele mai strânse legături cu biserica rusă și mulți dintre ei ajung să ocupe chiar posturi importante în conducerea bisericii ruse. Astfel cunoscutul și învățatul călugăr Grigore Țamblac, este ales Mitropolit al Kievului.

O activitate din cele mai rodnice întru apărarea bisericii ortodoxe din sud-estul Europei a desfășurat-o fiul voivodului muntean Simion Movilă, — Petru Movilă. El ajunge deasemenea la demnitatea de Mitropolit al Kievului și întemeiază renumita Academie Teologică Kieviană.

In această Academie au învățat apoi cei mai de seamă conducători ai bisericii române ca: Filaret Scriban, Melchisedec, Udriște Năsturel, Vasile Popovici, fostul patriarh Nicodim și mulți alții.

După cum un român, Petru Movilă, a jucat un rol însemnat pentru biserica ortodoxă rusă, tot așa și reprezentanți ai clerului rus, ocupau posturi de răspundere în biserica română și desfășurau aici o importantă activitate. De exemplu, reformatorul întregului monahism român a fost egumenul Mânăstirii Neamțu, Paisie Velicicovschi, originar din Poltava, iar unul din organizatorii principali ai tipăriturilor românești a fost rusul Mihail Strelbițki.

Comunitatea credinței religioasă face ca influiența rusă să se resimtă și asupra desvoltării culturii românești. In Evul Mediu, biserica era principalul centru cultural. Prin însăși firea lucrurilor ea trebuia să se îngrijească de carte.

Odată cu creștinarea Românilor, limba slavă devine limba oficială a slujbelor religioase. Mai târziu, când s'au întemeiat Prin-

cipatele, limba slavă a devenit şi limba oficială de stat. Toate actele interne, hrisoavele şi poruncile ca şi cele externe, s'au scris până în veacul al XVI-lea în limba slavă ca şi toată literatura bisericească şi istorică din acea vreme.

Trecerea dela scrierea cărţilor bisericeşti la tipărirea lor în limba slavă se face în Muntenia înainte chiar decât în multe alte ţări din răsăritul Europei. După cum arată istoricul Xenopol, încă pe vremea gospodarilor munteni, Mihnea cel rău (1507-1510) şi Neagoe Basarab (1512-1521), apar în Muntenia o serie de cărţi bisericeşti tipărite în limba slavă. Mai târziu se scriu şi se tipăresc aici, în limba slavă şi primele lucrări istorice asupra Principatelor dunărene.

Aceasta n'a însemnat că Ruşii au căutat să desnaţionalizeze pe Români, sau să împiedice desvoltarea culturii lor naţionale, aşa cum au urmărit catolicii cu Românii din Ardeal. Dimpotrivă, Moldova şi Muntenia au primit în nenumărate rânduri, ajutor din partea Rusiei, pentru clădirea şi înfrumuseţarea bisericilor, pentru tipărirea în limba naţională a cărţilor bisericeşti şi istorice. Astfel de ajutoare s'au produs din partea marelui Ţar al Rusiei, Ivan cel Groaznic, care construieşte mânăstiri în Moldova şi trimite în mai multe rânduri maiestri - pictori pentru împodobirea lor. Ţarul Boris Gudunov trimite icoane şi podoabe bisericeşti. Evlaviosul domnitor Miron Barnovschi (1626-1729) cere şi el dela ţarul Rusiei, pe care-l numeşte „confrate de arme în lupta pentru credinţă", meşteri iconografi pentru a picta numeroasele sale ctitorii.

Ţarul Mihail Feodorovici (1617-1645) acceptă ca icoanele care urmau să împodobiască tâmpla bisericii Trei Ierarhi să fie pictate în Rusia şi totodată trimite lui Vasile Lupu zugravi iscusiţi, care pictează şi ornamentează pereţii bisericii. Un ajutor asemănător capătă şi domnul Munteniei, Matei Basarab (1632-1654).

Ajutorul rusesc a fost hotărâtor şi în ce priveşte înfiinţarea primelor tiparniţe în Moldova. Cu ajutorul Mitropolitului dela Kiev, Petru Movilă şi a Mitropolitului Moldovei, Varlaam, Vasile Lupu obţinu dela ţarul Mihail Feodorovici piesele necesare pentru instalarea primei tipografii. Aici se tipăreşte în 1643 prima carte în limba moldovenească - „Predicile lui Calist".

In 1644, Vasile Lupu, lărgeşte şi mai mult, cu ajutorul ruşilor, tipografiile sale, unde sunt editate numeroase cărţi, bisericeşti şi istorice. Acelaşi ajutor îl obţine dela ruşi şi Matei Basarab.

De numele lui Vasile Lupu, care se bucura de un sprijin

atât de larg din partea Rusiei, este legată epoca de renaştere naţională a Moldovenilor, de introducere a limbii moldoveneşti în biserică şi în administraţia de Stat. Posibilitatea de a traduce şi tipări cărţi în limba naţională a avut, în această privinţă, un rol hotărâtor. Vasile Lupu întemeie la Iaşi Academia latină unde ştiinţele erau predate în limbele latină şi slavă de către învăţaţii moldoveni, care făcuseră studii la Kiev, la Moscova, la Lwov şi în alte oraşe din ţările slave.

Acţiunea culturală a lui Vasile Lupu este continuată de Mitropolitul Moldovei şi Sucevei, Dosoftei. El capătă din Rusia un nou utilaj tipografic şi scoate o serie de cărţi de mare valoare.

Cărţile bisericeşti şi istorice din Principatele dunărene scrise şi tipărite atât în limba slavă, cât şi cea naţională, apar în alfabetul cirilic, cu care scriau pe atunci, toate popoarele ortodoxe. In România, alfabetul cirilic a existat până în 1863, când a fost înlocuit definitiv cu cel latin.

După cum arată istoricii români, influienţa slavă asupra desvoltării culturale a poporului român nu se limita numai la limbă şi religie. In pictură şi în arhitectură, mai ales cea bisericească, se observă, atât la Ruşi cât şi la Români, influienţa comună a culturii bizantine.

Comunitatea de inspiraţie se vede şi în cântecul naţional - doina - în frumoasele constume naţionale şi în podoabele vesmintelor, la bărbaţi şi la femei.

Desvoltarea artistică a poporului român în perioada medievală s'a făcut aproape exclusiv pe tărâmul religios, ceea ce explică influenţa atât de mare a ruşilor, care a fost cel mai mare şi mai desvoltat popor de religie ortodoxă.

Comunitatea de credinţă religioasă a contribuit foarte mult şi la întărirea legăturilor politice dintre Ruşi şi Români, din cele mai îndepărtate timpuri. Mai ales după ocuparea capitalei imperiului bizantin, în 1453, de către Turci şi după distrugerea Imperiului, importanţa statului moscovit, pentru popoarele ortodoxe din Balcani devine tot mai mare. Pierzând un protector atât de puternic împotriva năvălitorilor turci cum era imperiul bizantin, popoarele bulgar, sârb şi român, îşi îndreaptă tot mai mult speranţele spre Moscova, care devenise, pe timpurile acelea „a treia Romă".

Relaţiile politice între principatele dunărene şi Moscova se stabilesc chiar dela începutul formării statului Moscovit. Perioada întemeierii statului naţional rus de către ţarul Ivan al III-lea

(1462-1505) corespunde tocmai cu căderea Imperiului bizantin. Vestitul ţar rus Ivan al III-lea, reuşeşte să unifice Rusia într'un stat centralizat în jurul Moscovei. Ajutat de soţia sa Sofia Paleolog, el preia moştenirea Imperiului bizantin în ceiace priveşte apărarea popoarelor ortodoxe din Balcani.

Legăturile cele mai strânse se stabilesc între acest ţar şi viteazul voevod moldovean, Ştefan cel Mare (1457-1504).

Acest mare om de stat al Moldovei a simţit dela început nevoia unei apropieri de Rusia, care se unifica, devenind tot mai puternică. Ştefan cel Mare întreţine la început legături cu cnejii Kievului, prieteni apropiaţi ai cnejilor moscoviţi. El se căsători chiar cu marea ducesă Evdochia sora ducelui Simeon Olencovici. Legături de rudenie, Ştefan cel Mare, stabili şi cu ţarul Ivan al III-lea, căsătorind pe fiica sa Olena cu fiul ţarului.

Şi urmaşii lui Ştefan cel Mare: Bogdan cel orb (1504-1517), Ştefăniţă Vodă (1517-1527), Petru Rareş (1527-1538) au întreţinut legături de prietenie şi colaborare cu Rusia.

Ţarii Feodor (1584-1593) şi Boris Gudunov (1594-1605), ajută pe Mihai Viteazul (1593-1601) cu importante sume de bani pentru nevoi militare. Ivan Vodă cel Cumplit, vizitează Moscova. Un rol important în strângerea legăturilor diplomatice, au jucat slujitorii bisericii. In 1624, Alexandru Coconul, domnul ţării Româneşti, dorind să-şi asigure ajutorul Rusiei, trimite la Moscova pe eruditul mitropolit Luca Ciprianul.

Diplomat activ a fost Mitropolitul Varlaam. Vasile Lupu întreţinea personal corespondenţă cu ţarii şi cu demnitarii Moscovei. In timpul domniei ţarului Alexei Mihailovici (1645-1676) domnii moldoveni şi munteni ca: Gheorghe Ştefan, Gheorghe Duca, Ştefan Petriceicu, şi Constantin Şerban, caută ajutorul Rusiei.

In 1656 se încheie primul tratat de alianţă dintre Rusia şi Moldova sub Gheorghe Ştefan.

Prin acest tratat, Rusia se obligă să alunge pe Turci şi pe Tatari din Moldova şi să o apere împotriva lor. Moldovenii se obligă, la rândul lor, să lupte alături de armatele ruseşti. Tratatul este confirmat de ţar printr'o scrisoare personală, iar din partea Moldovenilor prin jurământul mitropolitului şi al boierilor.

Intre anii 1670-1690, apare pe arena politică a Moldovei Mitropolitul Dosoftei, unul din cei mai învăţaţi oameni ai timpului său. El întreţine corespondenţă cu patriarhul Moscovei, Ioachim şi este ajutat în acţiunea lui diplomatică de spătarul Nicolae Milescu, care a lucrat mult timp la curtea ţarului şi a avut

chiar în 1674 o misiune diplomatică specială, ca trimis al Rusiei în China.

Mitropolitul Dosoftei s'a bucurat de mari simpatii în cercurile conducătoare ale Rusiei şi a obţinut pentru Moldova sprijinul rusesc în cele mai variate domenii. Petru cel Mare cunoştea activitatea rodnică a mitropolitului Dosoftei în domeniul cultural şi diplomatic şi avea pentru el o deosibită consideraţie. Din scrisorile lui, ţarul Rusiei a putut cunoaşte starea grea a Moldovei sub jugul turcesc.

Paralel cu desvoltarea raporturilor diplomatice între Rusia şi Principatele dunărene, se încheagă şi o strânsă frăţie de arme.

Colaborarea militară directă între Ruşi şi Români ia naştere abia la începutul veacului XVIII-lea. Dar şi până atunci a existat colaborare militară indirectă, cu cnejii dela Kiev şi apoi cu ţarii moscoviţi. Ruşii şi Românii luptau fiecare în partea lor împotriva duşmanilor comuni ca : Teutonii, Tatarii şi apoi Turcii.

Un ajutor militar efectiv în lupta lor pentru independenţă încep Principatele Dunărene să-l pimească din partea Rusiei după ce, între ea şi Turcia, se stabileşte graniţă comună. Petru cel Mare este primul ţar rus care întreprinde o încercare serioasă de a elibera Principatele de sub jugul turcesc, la 1711 în bătălia dela Stănileşti, condusă chiar de Petru cel Mare.

Al doilea război ruso-turc are loc la 1738-1739, fără vreun rezultat deosebit.

In vremea Ecaterinei a II-a, trupele ruseşti, comandate de: Rumeanţev, Suvorov şi Kutuzov, sdrobesc pe turci lângă Râmnicul Sărat. In urma bătăliei din 1769 se încheie tratatul dela Kuciuc Kainargi 1774, care este primul pas serios, spre emancipareа politică a Munteniei şi Moldovei. Turcia primeşte o lovitură din care nu s'a mai putut ridica. După alte nenumărate lupte ale Ruşilor şi Românilor împotriva Turcilor se încheie tratatul dela Adrianopole, favorabil Principatelor prin reformele progresiste importante în direcţia creierei statului român, prin lupta crescândă a poporului român pentru cucerirea complectei independenţe.

Prin tratatul dela Adrianopole Principatele devin state de sine stătătoare sub suzeranitatea Turciei şi sub protecţia Rusiei.

Sub protectoratul rusesc condus de ilustrul general Kisselef, se introduce în locul vechilor stări, o constituţie scrisă, aşa zisul „Regulament Organic", în care, „ideia statului în concepţia modernă se naşte pentru prima dată la Români". Pe baza acestui

Regulament Principatele se organizează şi se desvoltă din toate punctele de vedere. Cu contribuţia activă a generalului Kiselef este organizată în 1830, prima armată română pe principii moderne.

Crearea armatei naţionale a fost primită cu mare entuziasm din partea tineretului progresist din timpurile acelea. In rândurile ei au intrat, printre primii, Nicolae Bălcescu, Alexandru Cuza, Vasile Cârlova, Grigore Alexandrescu şi alţii, care au jucat apoi un rol important în viaţa politică şi culturală a României. Au intrat şi mulţi panduri în frunte cu colonelul Solomon. La început majoritatea instructorilor din tânăra armată română au fost ofiţeri ruşi.

Afară de stabilirea normelor de bază ale conducerii şi administrării principatelor Regulamentul Organic deschide drumul şi spre unirea lor, desfiinţând graniţa vamală dintre Muntenia şi Moldova şi prevăzând pentru ambele o organizaţie interioară asemănătoare. Astfel în art. 371 al Regulamentului Organic din Muntenia stă scris: „Inceputul, religia, obiceiurile şi cea de un fel limbă a sălăşluitorilor într'aceste două Principate, precum şi cele deopotrivă trebuinţe, sunt destule elementuri de o mai aproape a lor unire, care, până acum s'au fost poprit şi s'au zăbovit numai după împrejurări întâmplătoare...

Bunele dobândiri şi urmările folositoare ce ar odrăsli dintr'o apropiere a acestor două popule, nu pot fi supuse la nici o îndoială, iar începuturile s'au aşezat într'acest regulament prin cea de un fel clădire a temeiurilor administrative în amândouă ţările".

Un rol de mare importanţă pentru renaşterea naţională a Principatelor Moldovei şi Munteniei şi pentru unirea lor a jucat progresul cultural, care a primit un puternic impuls în timpul protectoratului rusesc. In 1832 a fost introdusă o nouă organizare a instrucţiei publice, dela şcolile primare până la cele superioare. In felul acesta s'a pus capăt îngrădirilor şi lichidării aproape complecte a şcolilor de limbă naţională din timpul domniilor fanariote.

Un mare avânt a căpătat în acea vreme tânăra publicistică românească. In 1829 încep să apară primele ziare româneşti. „Albina Românească" la Iaşi şi „Curierul Românesc" la Bucureşti. Este caracteristic că denumirea acestor ziare este împrumutată din publicistica rusă din acea vreme şi anume, dela ziarele „Albina Nordului" şi „Curierul Rusesc".

Redactorul ziarului „Albina Românească" şi unul din membrii principali ai Comisiei pentru elaborarea Regulamentului Or-

ganic al Moldovei, Gheorghe Asachi, este puternic influenţat în scrierile lui literare de ideile progresiste democratice care frămân=tau în acea vreme partea înaintată a intelectualităţii ruse. Prin scriitorii moldoveni: Constantin Stamate, Alexandru Donici şi Costachi Negruzzi, intelectualitatea română începe să cunoască în traducere sau în prelucrare, principalele opere ale literaturii pro=gresiste ruse din timpurile acelea. In timpul protectoratului rusesc, literatura română începe să ia avânt.

Prin urmare, în cei cinci ani ai protectoratului, Rusia, nu numai că n'a lovit prin nimic interesele naţionale ale Românilor, ci, din contra, a contribuit în măsură hotărîtoare la înflorirea Principatelor în toate domeniile: politic, economic, cultural.

Sub protectoratul rusesc, a fost pregătită în mare măsură şi unirea Principatelor, care s'a desăvârşit în fapt, în 1859, primind tot sprijinul din partea Rusiei. La prima conferinţă care a urmat după războiul din Crimeea, şi care s'a ţinut în Martie 1855 la Viena, Rusia s'a declarat în totul de acord cu Unirea Principa=telor, cu condiţia ca „nouile orînduiri să nu lipsească Principatele de niciunul din foloasele de care se bucurase până acum în pri=vinţa administrativă, financiară şi comercială".

Tot aşa la Conferinţa dela Paris: din 3 Martie 1856, repre=zentantul Rusiei arată că „guvernul său" putându=şi da seama de nevoile şi dorinţele ambelor Principate, sprijină proectul de unire, ca unul ce ar trebui să ajute la propăşirea acestor provincii.

Alegerea, în Ianuarie 1859, a lui Alexandru Ioan Cuza ca domn în ambele Principate, fapt care însemna primul pas spre unire, găseşte deasemenea susţinere din partea Rusiei împotriva Turciei, a Angliei şi, mai ales, a Austriei. Austria şi Turcia pre=găteau chiar o intervenţie militară pentru anularea dublei alegeri a lui Alexandru Ioan Cuza, pe care o socoteau ca o „încălcare" a Conferinţei dela Paris.

Pentru a preveni acţiunea Austriei, Rusia concentrase trupe numeroase la hotarele Galiţiei, iar ziarele ruseşti atacau cu vio=lenţă politica austriacă în chestiunea Principatelor.

Astfel, marele critic şi publicist rus Cernâşevschi, a dat o apreciere favorabilă unirii Moldovei şi Munteniei, în cronica in=ternaţională pe anul 1859, publicată în revista democraţiei revo=luţionare ruse. „Contemporanul", revistă dela care s'a inspirat Dobrogeanu=Gherea când a ales acest nume şi pentru revista socialiştilor români. Cernâşevschi a scris: „Rusia simpatizează cu dorinţa poporului român de a se uni într'un singur stat. Simpatia

se preface în speranţă. In timpul conferinţelor dela Paris, publicul nostru a căpătat siguranţa că prin convorbiri diplomatice, dorinţa Românilor de a forma un stat unic se va realiza". Cernâşevschi salută unirea Principatelor Române ca un pas progresist în viaţa politică a Europei.

Celălalt deziderat al poporului român — cucerirea independenţei de Stat a fost realizat deasemeni cu ajutorul rusesc în urma războiului ruso-turc din 1877-1878.

Inaintea începerii operaţiunilor militare, între Rusia şi România se încheiase o convenţie secretă la Livadia (Crimeea), prin care se acorda trupelor ruseşti dreptul de trecere nestânjenită prin teritoriul românesc, iar României, complectă independenţă de stat.

La acţiunile militare din acest ultim răsboi ruso-turc, iau parte 7 corpuri de armată ruseşti şi patru divizii româneşti. La cucerirea Plevnei participă, alături de trupele ruseşti şi 3 divizii române, cu un efectiv de 38.000 oameni. Invinşi de Ruşi şi Români, Turcii sunt siliţi, să renunţe la suzeranitatea lor asupra Principatelor Române şi să recunoască independenţa lor. In felul acesta, datorită acţiunii victorioase a ostaşilor ruşi, este statornicită independenţa de Stat a României, proclamată de parlamentul român încă la 9 Mai 1877. In urma acestui război, România obţine şi o ieşire la Marea Neagră, primind Dobrogea cu portul maritim Constanţa.

România s'a bucurat de ajutor militar din partea Rusiei şi în primul răsboi mondial. Incă la 18 Septemvrie 1914, adică cu mult înainte de a fi existat tratative sau schimbări de vederi cu celelalte puteri ale Marei Antante, Rusia, prin nota semnată de ministrul ei de externe, recunoaşte drepturile României.

In schimbul acestei declaraţii, guvernul român se angajază să păstreze o neutralitate amicală faţă de Rusia.

După intrarea României în război, greul apărării şi de ofensivă germană cade asupra trupelor ruseşti. Din nou soldaţi ruşi şi români luptă alături împotriva germanilor, care invadează toată Muntenia, Oltenia şi Dobrogea.

Armatele aliate constituite la Salonic, stau inactive şi nu vin cu nimic în ajutorul României în momentele critice când ea era ameninţată. Comandamentul rusesc trimite în Moldova trei armate, care opresc trupele germane, conduse de generalul Makensen pe Siret, salvând astfel Moldova de ocupaţia germană şi păstrând deci României o parte din teritoriul pe care a avut po-

sibilitatea să se retragă guvernul țării și comandamentul superior al Armatei.

Cele 42 de divizii rusești care ocupau în Ianuarie 1917, 90% din frontul românesc lung de 450 km. au dat posibilitate Armatei Române să se refacă după dezastrul din Decembrie 1916.

In felul acesta, colaborarea de arme ruso-română în primul război mondial a fost de mare ajutor poporului român și i-a dat posibilitatea să înscrie în paginile istoriei sale, unele din cele mai strălucite victorii.

Istoria ne arată deci că poporul român, în lupta lui pentru independență și pentru formarea statului său național, a avut cel mai mare și mai efectiv sprijin din partea poporului și armatei ruse. Incepând cu colaborarea dintre Petru cel Mare și Dimitrie Cantemir, nenumărate au fost luptele în care sângele român a curs alături de cel rusesc, nenumărate au fost acțiunile diplomatice, economice, administrative și culturale sub care s'a manifestat prietenia ruso-română, atât de folositoare poporului român.

Față de tendințele agresive ale statelor capitaliste din Apus, în rândul cărora se ridicase acum și Germania și care căutau să facă din România o bază de atac împotriva Rusiei, marii împărați și oameni de stat ruși, pornind dela interesele de stat ale Rusiei, căutau să întărească și să consolideze puterea și independența Principatelor și apoi a statului român. Aceasta o vedem sub Petru cel Mare, Ecaterina a II-a, sub Alexandru I, în timpul protectoratului rusesc dela 1829-1834 și în general, în tot ajutorul dat de Rusia Românilor pentru câștigarea independenței de Stat față de Turci.

Devenind, la sfârșitul veacului XIX-lea, un obiect al intrigilor și al combinațiunilor agresive ale marelor puteri, în mod normal România ar fi trebuit să-și caute un aliat puternic, interesat ca ea să nu devină unealtă în mâinile agresorilor. Un astfel de aliat putea să fie atunci, ca și în trecutul mai îndepărtat, numai marea ei vecină dela Răsărit.

Conducătorii României au păsit însă pe alt drum, care a pus-o în fața marilor primejdii. Numai după șase ani dela cucerirea independenței de Stat cu ajutorul Rușilor, România se alătură, în 1883, Triplei Alianțe a Germaniei, Austro-Ungariei și Italiei, alianță care purta un caracter net anti-rusesc.

Puternicul concern financiar „Deutsche Bank“ acaparează bogățiile petrolifere ale României. Se construesc căi ferate cu ajutorul cărora Germania exportă din România petrol, grâne și alte produse.

Imperialismul german a dus tot timpul în România o politică colonială, urmărind s'o pună în serviciul politicii lui de expansiune.

Adevărata atitudine a Germaniei imperialiste față de România s'a putut vedea cu ocazia tratatului dela Buftea din Martie 1918, când România urma să se transforme într'o adevărată semi colonie germană. După cum se știe, acest tratat asigura Germaniei bogățiile petrolifere ale României pe timp de 90 ani, surplusul de grâu al României pe mai mulți ani, controlul asupra finanțelor țării și al căilor ferate, răpirea Dobrogiei și a unei părți din Carpați.

Aceleași planuri de aservire economică dar pe o scară încă și mai vastă, au fost reluate de imperialismul hitlerist și realizate datorită trădării naționale a reacționarilor din România. In loc să caute alianță și sprijin la puternicul ei vecin din răsărit, România se depărtează tot mai mult de el, devenind unealtă docilă în slujba forțelor imperialiste agresive și pierzând treptat independența câștigată cu sprijinul marelui popor rus.

In Octombrie 1917, în Rusia a avut loc schimbări sociale de o importanță epocală.

Rusia s'a smuls din rândurile țărilor imperialiste. Pentru prima dată în istorie, a fost instaurat un regim popular sovietic, care a rupt în mod hotărât cu toate practicile imperialiste în relațiile dintre state și a inaugurat o nouă politică externă, bazată pe respectarea libertății și suveranității tuturor popoarelor și statelor, indeferent dacă ele sunt mari sau mici.

Dacă poporul român putea nutri anumite suspiciuni față de politica externă a Rusiei țariste, care avea și ea un caracter imperialist, apoi după venirea puterii sovietice în Rusia a dispărut și această piedecă în strângerea legăturilor de prietenie dintre cele două popoare.

Timp de mai multe veacuri colaborarea ruso-română s'a dovedit a fi extrem de rodnică pentru poporul român, atât în formarea statului lui național, cât și în câștigarea independenței față de Turci.

Perspective cu mult mai mari și mai rodnice se deschideau în fața României acum, când Rusia devenise socialistă. Dar conducerea de pe atunci, a țării, o pune la remorca țărilor capitaliste care încearcă, cu putere armată, să desființeze tânărul stat socialist. Insă nereușind, în anul 1924, ele recunosc statul sovietic și încep a avea legături diplomatice cu el, oprind însă țările

vecine cu Uniunea Sovietică să intre în legături diplomatice cu ea, ba încă, făcând din ele aşa zisul „cordon sanitar".

In loc să se sprijine, împotriva acaparatorilor, pe un stat vecin puternic şi paşnic, cum era URSS., care ar fi putut să-i dea un ajutor efectiv, România se orienta după politica externă a marilor puteri occidentale, care erau pornite să îmblânzească pe agresorii Hitler şi Mussolini, sacrificându-le una după alta ţările mici, ca: Abisinia, Spania, Austria, Cehoslovacia, Albania, etc. Conducătorii României burghezo-moşiereşti se alătură blocului hitlerist, în agresiunea lui contra Uniunii Sovietice.

In loc de a face alianţă şi pietenie cu ţara care ne-a ajutat în justele noastre revindecări naţionale, ei au împins ţara noastră în război contra URSS.

Dar niciunui om de bună credinţă, din orice ţară ar fi el, nu-i poate trece prin gând să conteste marea contribuţie a poporului rus la progresul culturii şi al ştiinţei universale. Cu atât mai mult recunosc această contribuţie marii cărturari români, care ei înşişi, nu rareori s'au inspirat şi s'au desvoltat sub influenţa binefăcătoare a ştiinţei şi a artei progresiste ruse.

Să luăm, de exemplu, domeniul literaturii. Incă dela începutul secolului al XIX-lea cititorii români fac cunoştinţă cu operile traduse sau prelucrate după: Jucovschi, Puşkin, Cârlov, Lermentov, Gonciarov, Tolstoi şi alţii, prin Costache Stamate, Gheorghe Asachi, Alexandru Donici, Costache Negruzzi, Hajdeu, şi alţii.

Cei mai de seamă scriitori români considerau ca ceva obligator să cunoască cât mai bine pe corifeii literaturii ruse şi dacă nu-i găseau în traducere românească, le citeau operile traduse în limbile franceză, germană sau italiană.

Mihail Sadoveanu, descrie în amintirile sale ce influenţă binefăcătoare a avut asupra lui cetirea operilor lui Tolstoi şi Dostoevski, Gogol şi Turgheniev, Scedrin şi Gorchi. La mulţi intelectuali români frumoasele lor sentimente umanitare şi hotărârea lor de a se pune în serviciul poporului de jos, au fost trezite de cetirea renumitului roman „Ce-i de făcut"? al lui Cernâşevski.

Dar conducerea politică a României din acea vreme, era oarbă în faţa realităţilor. Titulescu, care milita pentru o apropiere şi alianţă cu Uniunea Sovietică, este înlăturat dela conducerea politicii externe. Reluarea relaţiilor diplomatice, în 1934, a fost numai formală. România n'a putut duce o politică externă inde-

pendentă, isvorâtă din interesele naţionale proprii şi devenea unealta unuia sau altuia din blocurile ţărilor mari.

Aceasta a dat politicii externe a României din ultimile decenii un caracter de nesiguranţă şi de nestatornicie. Punctul culminant al acestei politici dezechilibrate este atins prin agresiunea antisovietică din 1941. Catastrofale au fost consecinţele acestui act funest : petrol în valoare de 400 miliarde lei luat de hitlerişti, distrugeri provocate căilor ferate de 137 miliarde lei, finanţarea „misiunii“ militare germane la 87 miliarde, etc. toate calculate la preţurile din 1938.

Depe urma războiului, România a pierdut sute de mii de morţi, are sute de mii de invalizi, orfani şi văduve de război.

Pe teritoriul sovietic s'au comis îngrozitoare acte de jaf şi distrugere, bestialităţi şi omoruri de către elementele fasciste-antonesciene. Este dela sine înţeles ce revoltă adâncă au provocat toate acestea în rândurile cetăţenilor sovietici.

Totuşi guvernul sovietic n'a răspuns la aceasta printr'o politică de răzbunare. El a depus toate sforţările pentruca să readucă poporul român pe drumul politicii tradiţionale de prietenie cu Rusia.

Unul din exemplele acestei atitudini a guvernului sovietic faţă de poporul român, a fost permisiunea dată prizonierilor români din URSS. să formeze unităţile lor militare de voluntari, care au luat parte apoi la eliberarea României de hitlerişti. După 23 August 1944, armata română şi marea majoritate a poporului român, a mers pe acelaş drum de luptă comună cu URSS. împotriva Germanei hitleriste.

Dar şi înainte de 23 August, guvernul sovietic a oferit guvernului român condiţii de armistiţiu şi de lichidare a dictatului dela Viena. Ele însă au fost respinse. In faţa victoriei armatelor sovietice de sub conducerea mareşalului Malinovski şi Tolbuhin, poporul român rupe cu energie alianţa care-l adusese la marginea prăpastiei şi încheie armistiţiul cu URSS.

Condiţiunile armistiţiului iscălit la 12 Septembrie 1944, la Moscova, oglindesc dorinţa Uniunii Sovietice de a deschide calea restabilirii raporturilor tradiţionale de prietenie cu poporul român.

Condiţiunile politice ale armistiţiului corespund intereselor vitale ale poporului român şi reprezintă pentru ea, un mare câştig.

României i se garantează independenţa de stat şi suveranitatea naţională. Mai mult, i se retrocedează Transilvania de nord, dată Ungariei de Hitler, în 1940. In ciuda condiţiunilor generoase

ale armistiţiului, primele trei guverne române de după 23 August, n'au înţeles să meargă pe drumul îndeplinirii sincere a condiţiunilor de armistiţiu.

O schimbare esenţială în relaţiile sovieto-române s'a produs după venirea la putere a guvernului democratic Dr. Petru Groza. Din primul moment, acest guvern a arătat că este hotărât să aplice în mod cinstit şi loial condiţiunile armistiţiului şi să lupte cu toată sinceritatea pentru întărirea legăturilor de prietenie între popoarele român şi sovietec.

Politica clară şi sinceră a guvernului Petru Groza, a găsit răsunetul corespunzător în Uniunea Sovietică. In ziua de 6 August 1945, guvernul sovietec ia hotărârea de a restabili relaţiiile diplomatice cu România chiar înaintea încheierii tratatului de pace.

La invitaţia URSS., Anglia şi Statele Unite reiau şi ele relaţiile diplomatice cu România.

La Conferinţa dela Paris, Uniunea Sovietică a susţinut cu tărie şi a obţinut recunoaşterea drepturilor României asupra întregei Transilvanii.

Incepând dela 8 Mai 1945, când se încheie acordul economic între URSS. şi România, ţara noastră primeşte un însemnat ajutur de oţeluri, fontă, metale colorate, bumbac, materii prime şi materiale fabricate, necesare desvoltării industriei noastre.

In urma tratativelor dela Moscova, România primeşte un mare ajutor pentru lichidarea crizei alimentare ce se abătuse asupra ei, din cauza secetei şi a recoltei deficitare. Imprumutul de 50 mii vagoane de cereale şi alte ajutoare acordate ulterior de URSS. salvează dela foamete populaţia din ţara noastră din regiunile care au avut mai mult de suferit din cauza războiului şi a secetei.

România primeşte un mare sprijin pentru refacerea industriei, a flotei navale şi a căilor ferate desorganizate din cauza războiului.

Deatunci încoace, nenumărate sunt ocaziile când am fost ajutaţi în mod cât mai masiv, prin maşini şi unelte agricole, prin instalaţii de uzine şi fabrici, prin punere la dispoziţie a metodelor celor mai înaintate în agricultură, industrie şi, în general, în toate domeniile de activitate.

Cunoaşterea Uniunii Sovietice din partea cetăţenilor ţării noastre a fost cel mai bun mijloc, de demascare a minciunilor antisovietice, răspândite timp de un sfert de veac. In consecinţă, nenumărate sunt delegaţiile de muncitori, ţărani, intelectuali ro-

mâni şi sovietici, care-şi vizitează reciproc ţările, precum şi participarea lor la sărbătorirea zilelor însemnate din istoria lor.

Frăţia de arme înfăptuită în războiul eliberator antihitlerist, colaborarea economică, apropierea politică, precum şi strângerea tot mai mare a legăturilor culturale dintre România şi URSS. sunt factori de prim ordin care ajută poporului român să cunoască în adevărata lumină, viaţa şi năzuinţele popoarelor sovietice. Acest lucru contribuie la cimentarea prieteniei româno-sovietice, spre binele ambelor popoare.

Politica de prietenie şi colaborare a R. P. R. cu Uniunea Sovietică, găseşte azi înţelegere şi susţinere în cercuri tot mai largi ale poporului român, care îşi însuşeste cu plăcere şi interes limba, ştiinţa, arta şi metodele cele mai înaintate în producţie şi care-şi dă seama că această politică formează chezăşia independenţei şi a prosperităţii lui acuma şi în viitor. Mergând pe acest drum, R. P. R. aduce o serioasă contribuţie la cauza păcii şi câştigă respectul şi simpatia tuturor statelor şi popoarelor cu adevărat libere, independente şi democratice.

„Luna Prieteniei Româno-Sovietice", este un prilej pentru a intensifica lămurirea concretă, vie, documentată în rândurile celor mai largi masse, a politicei consecvente de pace a Uniunii Sovietice.

Lupta URSS. pentru destinderea încordării internaţionale, pentru triumful tratativelor sincere în rezolvarea problemelor internaţionale litigioase, pentru lărgirea relaţiilor economice şi culturale, pe bază de egalitate cu toate ţările, iniţiativile de pace ale Uniunii Sovietice - toate acestea au un uriaş ecou în întreaga lume şi sunt sprijinite de sute şi sute de milioane de oameni iubitori de pace de pretutindeni.

Mai puternică decât oricând, Uniunea Sovietică este astăzi, pentru întreaga omenire iubitoare de pace, bastionul de neînvins al păcii şi libertăţii popoarelor, al colaborării internaţionale, al progresului. Prietenia şi alianţa ţării noastre cu marea Uniune Sovietică şi ţările lagărului democrat, are la bază politica comună, consecventă de apărarea păcii.

O deosebită amploare au avut în cadrul „Lunii Prieteniei Româno-Sovietice" manifestările tradiţionale ca: „Zilele Tehnicei Sovietice" şi „Săptămâna Cărţii Sovietice". Insuşirea şi aplicarea tehnicii şi culturii sovietice, reprezintă un uriaş factor de progres pentru ţara noastră.

„Luna prieteniei Româno-Sovietice" este pe plan naţional

şi internaţional o expresie a superiorităţii relaţiilor de tip nou dintre ţările lagărului democrat în frunte cu URSS., o expresie a hotărîrii poporului nostru de a-şi făuri o viaţă tot mai bună, de a contribui puternic, în strânsă prietenie şi alianţă cu Uniunea Sovietică, cu ţările de democraţie populară, la biruinţa cauzei păcii şi colaborării între toate popoarele lumii.

Numai pe drumul acesta mergând, se va putea ajunge la „pace pe pământ şi între oameni bună învoire", iar viaţa va căpăta adevăratul ei sens superior, pusă în slujba binelui personal şi al colectivităţii, care are scopul de a trăi în pace şi în colaborare prietenească spre binele tuturor.

Trăiască, crească şi înflorească, nesdruncinată „Prietenia Româno-Sovietică".

Pr. Laurenţiu Popovici-Iaşi

LEGĂTURILE DINTRE BISERICILE ORTODOXE RUSĂ ŞI ROMÂNĂ

Intre 7/X-7/XI, poporul nostru sărbătorește luna Prieteniei cu poporul sovietic. Această sărbătorire a devenit o tradiție scumpă nouă. Dându-se expresie profundului atașament al poporului nostru față de U. S., pe întreg cuprinsul țării au loc grandioase festivități care constituesc o grăitoare manifestare a marei prietenii sovieto-române.

Eliberarea noastră de sub jugul fascist, a aprins în inima oamenilor muncii făclia speranței într'un viitor fericit, datorită ajutorului generos dat în toate domeniile de activitate de U. S. cu care păşim alături, însufleţiţi şi întăriţi prin indisolubile legături de prietenie.

Dar, la adâncirea și consolidarea acestor relații de prietenie, desigur, că au contribuit activ și bisericile Ortodoxe, ale acestor două țări. Intr'adevăr, prin pastoralele și stăruitoarele îndemnuri adresate credincioșilor lor, de a se uni într'un front comun, însufleţiţi de același ideal evanghelic: — Pacea; cât și prin cosfătuirile și congresele ce le-au avut, aceste două Biserici, au încheiat acorduri menite să definească raporturile lor în spiritul solidarității și colaborării armonioase, trasându-și un program comun de acțiune, care exprimă roadele minunate ale prieteniei dintre cele două popoare. Pe plan social, interesele acestor două Biserici surori, se întâlnesc pe același drum comun: lupta pentru pace, care cunoaşte o înflorire neîncetată, ambele biserici fiind însufleţite de același spirit activ, pus în slujba apărării păcii.

Biserica trebuie să dea credincioșilor nu numai

principii abstracte de morală și dogmatică, ci, și educaţia necesară tuturor nevoilor lor reale de viață sufletească.

Unirea și conlucrarea acestor două Biserici, se face în lumina celor mai largi și adevărate principii de frățietate care nu pot avea la bază decât iubirea și altruismul.

Aceste două Biserici, au înțeles că au datoria să sprijine acele forțe care năzuesc spre țeluri identice cu acelea pe care le propovăduește Evanghelia, adâncindu-se astfel misiunea lor moral-socială în direcția creștinismului, de a înfluența și a susține elanurile oamenilor, spre obiectivele și idealurile fericirii comune. Toți cei ce nimicesc viața, nimicesc creația lui Dumnezeu, și a te opune dreptății și libertății sociale, înseamnă a te împotrivi voinței divine; de aceia locul bisericilor este în rândul luptătorilor pentru pace căci „aceea fiii lui Dumnezeu se vor chema".

Biserica Ortodoxă Rusă, se găsește în centrul mișcării bisericilor ortodoxe, de aceea, spiritul de frățească și sinceră conlucrare cu această Biserică, vibrează profund în sufletele noastre.

Cu Biserica rusă suntem uniţi prin comuniunea, de țeluri și străduanii pentru intensificarea acțiunilor în sprjinul păcii, sensul virtuții creștine impunând ca sarcină comună, limitarea răului și îndepărtarea lui din viața socială.

Luna Prieteniei Româno-Sovietice, constitue un nou și minunat prilej de a pune în plină lumină și a evoca unitatea spirituală care unește fiii acestor două biserici surori, conducându-le pe acelaș drum.

Prietenia dintre bisericile rusă şi română, își trage seva tradițională, din adâncile rădăcini ce le are în istorie, fapt care constituie premizele pentru continuarea ei pe o linie ascendentă de neîncetată înflorire.

Intr'adevăr legăturile noastre bisericești cu vecinii noștri dela răsărit sunt străvechi și, potrivit tradiției, începutul lor se confundă cu apariția creștinismului. Și astăzi stăruiesc vii în mintea creștinilor, istorisiri și tradiții care caută să precizeze anumite episoade din călătoria Sf. Ap. Andrei, prin aceste locuri. Vechi credințe

populare ucrainiene fixează Kievul ca oraș zidit pe locul de popas al Sf. Ap. Andrei, cel care ar fi predicat și în părțile Dobrogiei.

Insuși Ivan cel Groaznic declara legatului papal: „Credința noastră nu-i cea grecească, ci-i singura credință adevărat creștină, cea adusă de Apostolul Andrei, primul chemat, în Rusia".

In muzeul Ermitage din Leningrad, sunt păstrate și astăzi cinci obiecte bisericești care au aparținut unei biserici dobrogene din Tomis (Constanța) și care au fost îngropate în sec. VI, în apropierea satului Malaia Poltava din Ucraina. Intre acele odoare bisericești se află și un Sf. Disc al Episcopului Paternus din Tomis (Dobrogea) disc pe care sunt zugrăviți doi miei ce ar simboliza cele două biserici surori născute din propovăduirea Sf. Ap. Andrei: Bis. Ort. Română și cea Rusă. (Cf. Dr. I. Vască „O călătorie istorică" București 1947, p. 11).

Insuși fericitul Ieronim în epistola sa „Ad Laetam de instructione filiae", arată armonioasa legătură religioasă creștină, între Dacia și Sciția precizând că „soarele credinței creștine din Dacia se întinde până în înghețata Sciție".

Desigur că de o biserică ortodoxă rusă propriu zisă, organizată, nu putem vorbi decât după creștinarea rușilor în massă, iar până după întemeierea Principatelor, legăturile noastre bisericești cu biserica rusă au fost sporadice, locale și întâmplătore. In orice caz, istoria nu ne-a păstrat mărturii prea multe.

Se știe însă că din cauza violentului flux al năvălitorilor mongoli, rușii s'au refugiat către Vest formând Rusia Occidentală (Rusia roșie și Subcarpatică, cuprinsă azi în URSS), din care făcea parte și Haliciul vestita cetate cu care noi am avut legături religioase atât de strânse.

Intr'adevăr atât credincioșii români din Moldova, Maramureș și Transilvania, cât și Rușii (Rutenii) din Rusia galițiană și subcarpatică de astăzi, trebuiau să formeze o unitate ortodoxă ruso-română pentru a se apăra atât de propaganda prozelitismului catolic, ungar

și polon, care avea dominația politică, cât și de primejdia tătară stăpânitoare la Nistru.

Către 1360 ia ființă și episcopia de Muncaci, înființată pentru rușii aduși prin părțile Maramureșului de Teodor Coreatovici.

Această Episcopie cât și stavropighia Sf. Mihail din Peri, (cu puteri episcopale) înființată de Patriarhia Constantinopolului pentru români, amândouă au servit secole de-arândul ca centre de organizare a vieții religioase române și rusești.

Dacă din sec. XV, mănăstirea română-Peri, are uneori la conducere cler rusesc, în schimb clerul român, conduce în secolul următor episcopia rusească de Muncaci, iar la 1600, Mihai Viteazul stabilește la conducerea acelei episcopii un călugăr român adus dela Tismana. Organizația bisericească a Moldovei a fost dela început legată și de Episcopia rusească dela Halici. Cunoaștem legăturile cu Haliciul ale Mitropolitului Iosif, primul episcop al Sucevei, fapt care indică influența seculară a Haliciului asupra noastră. De aceia propaganda episcopiei catolice dela Siret nu și-a ajuns scopul.

Dar dacă la început Episcopia rusească a Haliciului a influențat atât de puternic asupra organizației bisericești din Moldova, apoi mai târziu, rolurile se inversează, biserica ortodoxă ruteană dezorganizată, primind la rându-i influența și ajutorul nostru.

Documente poloneze confirmă faptul că de obiceiu, episcopii moldoveni hirotoneau preoții galițieni (din Galiția). Chiar și arta caligrafică religioasă moldovenească a fost adoptată în mânăstirile galițiene și în acele din Ucraina. Și astăzi, se mai află în acele mânăstiri manuscrise moldovene bisericești. Astfel, călugărul Gavriil dela Neamț, (1450) era reprezentantul școalei de caligrafi ce a desvoltat scrierea semiuncială liturgică, împodobită cu diferite ornamente originale moldovenești, care apoi au fost copiate în cărțile bisericești din Rusia apuseană în sec. XV-XVI. In biblioteca „Lenin“ din Leningrad, se află un asemenea exemplar: Triodul din 1466.

Intr'o Mânăstire rusească din Galiția, a fost reți-

nută „Sintagma“ lui Vlastares scrisă caligrafic, de episcopul Macarie al Romanului, care într'un epilog la acea pravilă, arată legăturile ruso-române.

Altă mărturie despre strânsele legături ale celor două biserici, o constitue pomelnicul vechi al mânăstirei Bistrița-Neamț, în care sunt trecute personalități ruse din sec. XV, fii ai bisericii ruse din acel timp.

La 2 Februarie 1494, Episcopul Vasile al Romanului, trimite către Mitropolitul Moscovei, Gherontie, o scrisoare care definește punctul de vedere just într'o mare dispută religioasă asupra procesiunilor bisericești. Este de remarcat că Moscova a cerut părerea episcopului moldovean ceea ce denotă strânsele legături dintre aceste două biserici.

Actul de fondare al Patriarhiei rusești din Moscova (1588) este semnat și de Mitropolitul Gheorghe Movilă al Moldovei.

Desigur că și Grigore Țamblac (1416) fost presbiter al bisericii din Suceava și apoi Mitropolit al Kievului, este un exemplu clasic al raporturilor bisericești ruso-române. In acel timp Moldova și Ucraina duceau împreună lupta contra catolicismului iezuitic.

In sec. XV a fost zidită la Lemberg o biserică „moldovenească“ de meșteri aduși din Moldova prin grija unui ctitor moldovean.

In 1594 s'au reunit la Iași, într'un Sinod antiunionist, reprezentanții clerului român și rus pentru a contrabalansa succesele propagandei catolice printre ruteni.

La 1558, exista la Iași, o academie de muzică bisericească, care era frecventată și de rușii de peste graniță, după cum reiese dintr'o scrisoare a lui Alexandru Lăpușneanu.

In acel timp, mănăstirile celor două biserici întrețineau strânse legături căci Mitropolitul demisionat Mardarie al Moldovei, a găsit azil în Mănăstirea Drohobici din Galiția, iar la sfârșitul sec. XVI (1600) niște călugări ruși au înființat schitul Vorona din pădurile Botoșanilor.

La 8/III/1657, Mitropolitul Ghedeon al Moldovei împreună cu Episcopii Atanasie al Romanului și Teo-

fan al Hușilor, au sfințit pe Lazăr Baranovici, ca episcop de Cernigov.

La 1655 Mitropolitul Moldovei Ghedeon, a luat parte la Sinodul dela Moscova, pentru îndreptarea cărților bisericești.

Deasemenea Mitropolitul moldovean Atanasie Crimca, recomandase Patriarhului Filaret Nichitici al Moscovei, la 28.VII.1652 pe arhimandritul Macarie al Athosului, ce mergea în Rusia după milostenie.

La 23 August 1629 Antonie, starețul Mănăstirii Prislop, roagă Patriarhul Moscovei, să-i ajute Mănăstirea. In acest scop, a fost trimisă la Moscova, o solie cu recomandația Mitropolitului Ghenadie al Bălgradului (Alba-Iulia).

In acelaș an, au fost trimise la Moscova și două solii moldovene, în frunte cu arhimandritul Varlaam: una (la 16.6.1629) pentru zugrăvire de icoane, iar alta (la 9.12.1629) ducea în Rusia moaștele Sf. Iacov din Persia.

Mai târziu (1637) Varlaam recunoaște într'o scrisoare: că a fost sprijinit de Filaret Patriarhul Moscovei, ca să ajungă Mitropolit al Moldovei.

Tot în anul 1629, arhimandritul Benedict din București, dăruiește Patriarhului Filaret al Moscovei, o cruce prezentându-i totodată și scrisori de recomandație din partea Mitropoliților de București și Kiev. Tot cu scrisori de recomandație, pleacă la Moscova, și arhimandritul Laurentie din Târgoviște.

Sunt cunoscute tuturor călătoriile și ajutoarele primite dela Moscova, de Mitropoliții ardeleni Iorest și Sava Brancovici.

Deasemenea și Mănăstirea Suceava a primit la 1651 cărți de ritual, iar Mănăstirea bănățeană Vodița a primit ajutoare prin arhimandritul Nicodim. Și astăzi se mai păstrează la Mănăstirea Cozia un Minei dăruit de Patriarhul Adrian al Moscovei.

Dar dacă legăturile bisericești cu Moscova aveau în acel timp mai mult un caracter economic, călătoriile făcându-se mai mult pentru a câștiga ajutoare materiale,—în schimb legăturile cu Kievul din același secol (XVII) au un caracter cultural bine cunoscut.

Prin instalarea lui Petru Movilă (fiul Domnitorului moldovean Simion Movilă) ca Mitropolit al Kievului, începe o nouă epocă, caracterizată prin pătrunderea în țările românești a unui curent cultural ce a avut o influență binecunoscută în istoria Bisericii noastre. Academia teologică dela „Trei Ierarhi“ a fost înființată după modelul celei din Kiev, însuși rectorul Sofronie Pociațki fiind trimis de Petru Movilă.

Tot dela Kiev, vine și Timotei A. Verbițcki ca și Ioan Glabcovici, care în 1635 conduc tipografia rusească din Câmpulungul Muntenesc (Muscel).

Renumita tipografie bisericească dela Trei Ierarhi, a fost adusă tot dela Kiev, și cu ajutorul lui Petru Movilă a cărui „Mărturisire Ortodoxă“ a fost adoptată la Sinodul dela Iași (1642) cu care ocazie s'au reunit la un loc atâția reprezentanți ai Bisericilor Române, Ruse și Grecești.

Biserica Trei Ierarhi, a fost pictată de zugravi și pictori bisericești ruși, printre care și Deico Iacovlev și Bronca Mikitin.

Activitatea literară a lui Varlaam, cuprinde numeroase traduceri a cărților bisericești slave tipărite la Kiev. Deasemenea și Udriște Năsturel, ucenic al Academiei Teologice din Kiev, folosește originale rusești în traducerile sale bisericești. Astfel pentru traducerea romanului religios „Varlaam și Ioasaf“ el s'a servit de o ediție rusească, iar biblia lui Șerban din 1688, a fost tipărită după modelul Bibliei din Ostrog ce circula în Principatele Române.

Legătura strânsă cu Biserica Rusă, o exprimă și scrisoarea Mitropolitului Teodosie Veștemeanu, către Patriarhul Adrian al Moscovei. Astfel, la 8.XI.1700, Teodosie descria Patriarhului Adrian lupta contra catolicismului ce se duce în Țara Românească. Deasemenea el descrie că persecuțiile catolice pe care le îndurau rușii ortodocși din Ucraina Apuseană (Polonia).

Din știrile pe care le dă călugărul Arsenie Suhanov în urma vizitei sale la Mitropolitul Ștefan al Munteniei, constatăm că la 1650, se găseau în Țara Românească, numeroase personagii ale Bisericii Rusești.

După moartea lui Vasile Lupu, tipografia dela Iași,

a fost distrusă, astfel încât Dosoftei este nevoit să-și tipărească (1672) la Kiev, celebra sa Psaltire în versuri. Deaceea Dosoftei, scrie patriarhului Ioachim al Moscovei care-i trimite o tipografie „cu sculele trebuincioase tipăritului cărților", după cum se constată chiar din titlul cărții „Viețile Sfinților" tipărite în 1682.

După pribegirea sa în Striy, Dosoftei a fost ajutat din nou, de Patriarhul Ioachim și de Mitropolitul Varlaam Iasinschi al Kievului, cărora le trimite câte un exemplar din traducerile sale în rusește după originale grecești, contribuind prin aceste lucrări la îmbogățirea literaturii bisericești ruse.

Tot în Rusia, s'au refugiat și episcopii Moldoveni Pahomie al Romanului și Antonie Putneanu, Mitropolit al Moldovei, ambii ajungând mai târziu Mitropoliți în Rusia.

Prin Pahomie, se introduce în Moldova schivnicia monahală, după normele sfântului Dimitrie din Rostov, al cărui ucenic a fost Pahomie ani de zile. După ce Pahomie devine Mitropolit al Voronejului, el ține legătura cu Moldova și este vizitat și de călugări moldoveni dela Bisericani, unde el își avusese metania.

Deasemenea și Mitropolitul Moldovean Antonie Putneanu, a ținut legătura cu Moldova, iar Mănăstirii Putna, îi trimite multe daruri în timp ce era Mitropolit al Cazacilor la Cernigov apoi de Bielgorod.

Tot în acest timp cer Rusiei protecție și românii ortodocșii din Transilvania, care erau persecutați pentrucă nu voiau să primească unirea cu Roma. Astfel protopopul Eustratie Grid din Brașov, merge în 1744 la Impărăteasa Elisabeta a Rusiei, spre a cere protecție pentru ortodocșii ardeleni. Cu această ocazie el s'a oprit pe la Academia Teologică din Kiev, la care mai târziu, a învățat fiul său Dimitrie.

In 1749 protopopul Nicolae Balomerie înaintează Sfântului Sinod Rus trei cereri pentru protecție, cereri care au avut efect căci la 9-10·1749 s'a intervenit în acest sens la Viena, prin Ministerul de externe rus. Chiar și mai târziu, Sf. Sinod rus a intervenit în repetate rînduri în favoarea ortodocșilor ardeleni; iar în 1758 călugărul Nicodim și protopopul Ioan din Aciliu

(Transivania) cer ca Biserica Ardeleană să depindă direct de Sf. Sinod al Bisericii Ruse.

In timpul războiului ruso-turc (1769-1774), legătura cu rușii, devine și mai strânsă. In urma ocupării Mănăstirii Dragomirna (Bucovina) de către austriaci, călugărul rus Paisie Velicicovski se retrage la mănăstirile Secu și Neamț, unde adună în jurul său peste 400 de ucenici, majoritatea din Rusia. Acest curent paisian, a avut un rol covârșitor pentru desvoltarea vieții bisericești române și ruse.

Deasemenea și călugărul rus Mihail Strilbițchi, devenit apoi exarh al Mitropoliei Moldovei, — a influențat mult tiparul românesc, tipărind și cărți bisericești ruso-române. In general seria de meșteri și tipărituri după originale rusești, este atât de bogată și de cunoscută, încât nu mai este nevoie s'o înșirăm.

La 27 Martie 1808 Mitropolitul Gavriil Bănulescu-Bodoni, devine exarh al Bisericii Române din principate, ce trece sub conducerea Sf. Sinod din Moscova. Prin reformele și organizarea ce a dat-o Bisericii Române, trecând apoi la Kișinău, — Mitropolitul Bănulescu este un factor strălucit ce cimentează legăturile dintre Biserica Rusă și cea Română.

Mitropolitul Veniamin Costache, continuă firul legăturilor culturale cu Academia duhovnicească din Kiev, trimițind acolo pentru studii o serie de tineri care mai târziu vor regenera viața bisericească și vor deveni reprezentanții strălucițiai Bisericii Române. Dintre aceștia cei mai cunoscuți sunt: episcopul Melchisedec al Romanului, frații Neofit și Filaret Scriban, Silvestru Bălănescu, și Ghenadie Enăceanu, cari au contribuit la intensificarea legăturilor bisericești cu Rusia.

In urma proclamării autocefaliei Bisericii Române, (1881) episcopul Melchisedec al Romanului, călătorește la Petrograd, în fruntea unei delegații și obține îmbunătățirea raporturilor dintre cele două Biserici, în scopul păstrării unității dogmatice și canonice cu întrega Biserică ecumenică.

In acest scop, a fost tradus în rusește la 1872 Dreptul Canonic al Mitropolitului Andrei Șaguna.

Biserica Ortodoxă Română, a luat parte printr'o

delegație, la Congresul reprezentanților Bisericilor ortodoxe la Moscova, în 1917, lar la Sinodul pan-rus (1917-1918) episcopul Nicodim al Hușilor a reprezentat Biserica noastră.

Cu prilejul Sinodului Ortodox dela Muntele Athos ținut în 1923, Biserica Ortodoxă Română credincioasă tradițiilor ei străvechi, și-a manifestat solidaritatea cu marea Biserică Rusă, susținând punctul de vedere exprimat în scrisoarea trimisă acelui Sinod de ierarhi ruși.

Mai târziu, Biserica noastră și-a manifestat solidaritatea cu Biserica rusă, acceptând și însușindu-și punctul de vedere al Sinodului Rus din 1927, care a condamnat „Sofiologia“ teologului rus Bulgakov.

Prin aceasta s'a manifestat unitatea spirituală ce anima cele două Biserici surori, solidaritatea bazându-se pe imperativele unității ortodoxismului și pe convingerea că în Uniunea Sovietică Biserica intrase pe adevăratul ei făgaș de apostolat, adevăr care-l mărturisește și Mitropolitul Nicolae al Kievului și Galiției în cunoscuta sa lucrare „Biserica Ortodoxă Rusă și războiul de apărare a patriei“ în care face următoarea precizare: „Decretul puterii sovietice despre libertatea conștiinței și a credinței religioase, asigură libertatea și garantează tuturor uniunilor religioase că această libertate nu va fi atinsă. Poporul credincios simplu, ascultând învățăturile lui Cristos din Evanghelie, înclină să vadă în schimbarea petrecută, nu prigoană ci revenire la vremurile apostolice, când Biserica și slujitorii ei mergeau tocmai pe calea cea adevărată pe care le-a arătat-o Cristos. Pe atunci, slujitorii Bisericii nu priveau slujba lor ca o profesie oarecare, care să le aducă mijloace de trai, ci socoteau că urmează chemării lui Cristos. Biserica noastră caută să meargă pe această cale inspirată de idealurile poporului, consfințită prin tradițiile cele mai înalte ale Bisericii Ortodoxe și totodată cea mai rodnică spiritualicește întru slujirea oamenilor.

De aceia, Biserica Ortodoxă Română, menține strânse legături cu Biserica Ortodoxă Rusă.

De aceia Patriarhul Nicodim în Pastorala pe care a dat-o la 23 August 1944, insistă asupra trăiniciei

acestor legături cimentate pe conștiința unității dogmatice și canonice ortodoxe.

In scopul intensificării acestor legături de prietenie, au avut loc un schimb de vizite oficiale între reprezentanții celor două Biserici Surori

Astfel la 23 Octombrie 1946, o delegație a Bisericii noastre în frunte cu Patriarhul Nicodim, pleacă la Moscova pentru a reînoi oficial firul raporturilor de prietenie în spirit de creștinească și frățească dragoste.

Punându-se problema desfășurării unei acțiuni evanghelice comune, întâlnirea cârmuitorilor celor două Biserici, a adus o contribuție de seamă, găsindu-se calea unei cât mai strânse colaborări.

Dar solidaritatea și identitatea de vederi dintre cele două Biserici, s'a văzut și cu ocazia conferinței Pan-Ortodoxe ce s'a ținut la Moscova în vara anului 1948. Cucernicia și splendoarea sfintelor slujbe săvârșite de ierarhi adunați acolo cu ocazia sărbătoarei celei de de a 500-ea aniversări, — au creiat atmosfera de frățească înțelegere pentru înțeleapta deslegare în lumina actualității a problemelor de o capitală importanță pentru întreaga ortodoxie.

Prin apelul adresat atunci către creștinii din întreaga lume, credincioșii au fost sfătuiți să-și unească eforturile spre a face neputincioși pe „Imperialiștii semănători ai urii între oameni“, care caută să provoace o nouă catrastofă mondială ce ar putea duce la pierirea culturii și civilizației umane.

O impresionantă acțiune de solidarizare și înfrățire a oamenilor cinstiți de toate naționalitățile sub steagul luptei pentru pace, — au dus Bisericile rusă și română, unindu-și glasul pentru a adera la cunoscutul apel lansat de Congresul Păcii ținut la Stockholm în Martie 1950.

La cel de al doilea Congres pentru pace ținut la Varșovia ca și la cel dela Viena, reprezentanții Bisericii Române și-au unit eforturile cu cei ai Bisericii Ruse, pentru a-și manifesta solidaritatea în problema Păcii.

Schimbul de publicații realizat între cele două Biserici surori, chezășuiesc noi izbânzi teologice și sociale în spirit evanghelic.

Deasemenea învățământul religios în Institutele noastre teologice, a ajuns la un nivel înalt cultural și la o desvoltare remarcabilă, iar organizarea sa actuală se bucură de o deosebită prețuire în rândurile teologilor ruși, fapt ce a fost concretizat prin alegerea I. P. S. Patriarh Justinian, ca membru de onoare al consiliului Academiei duhovnicești din Moscova și prin vizita ce ne-a făcut-o la 19 Mai 1950 Protoiereul Alex. Smirnov, rectorul Academiei Spirituale din Moscova.

Intr'o atmosferă de frățească dragoste, și caldă prietenie s'a desfășurat, în Mai 1950, și vizita la reședința Patriarhală din Moscova a delegației române compusă din I. P. S. Patriarh Justinian însoțit de I. P. S. Mitropolit Sebastian și P. S. Episcopul Teofil.

Cu această ocazie, ambele Biserici au dovedit că nutresc aceleași idealuri sociale armonizate într'o unitate de vederi ce caracterizează relațiile dintre cârmuitorii Bisericilor Ruse și Române.

In vederea intensificării acțiunii lor comune, au încheiat o alianță semnând un act istoric în care se constată că ambele Biserici: „au convenit la concluzia unanimă ca în toate aceste probleme, cât și în privința luării anumitor măsuri precise în lupta pentru pace, sunt în același gând și sunt însuflețite de ferma hotărîre de a păstra această unitate de opinii și acțuni și pe viitor.

Astfel străvechile legături dintre cele două Biserici s'au consolidat fără încetare, dealungul ultimilor nouă ani. Ele s'au dovedit a fi isvor de însemnate biruințe. In acțiunea lor s'au întâlnit pe drumul sprijinirii celor mai sfinte năzuințe în lupta dârză și consecventă pentru pacea și fericirea popoarelor.

Biserica Ortodoxă Română, a rămas totdeauna credincioasă marei cauze a unității Bisericii Ortodoxă pentru care a dovedit cel mai larg spirit de înțelegere. De aceia, credincioasă tradițiilor ei străvechi, a rămas solidară cu marea Biserică Rusă consolidând prin dragoste și înțelegere marea Biserică a lui Hristos.

Atmosfera de sinceră conlucrare între aceste două Biserici surori, constitue garanția biruințelor spirituale pe linia înfrățirii între oameni.

Așa după cum variatele culori ale curcubeului, când sunt unite într'o rază solară dau o strălucire și mai puternică, tot astfel spectrul variat al Bisericilor ortodoxe naționale, reunite în comuniunea spirituală, va iradia și mai puternic lumina lui Hristos.

Visul desființării granițelor sufletești a încălzit inima și a înaripat cuvântul întâistătătorilor la Conferința dela Moscova.

De acolo a răsunat vibrant chemarea care a pregătit sufletele noastre pentru refacerea vechii noastre unități sufletești cu Biserica rusă.

Pe calea nobilelor năzuințe și strădanii spre pace și progres a milioanelor de oameni Bisericile surori nu-și vor duce izolat acțiunea ci printr'o atitundine sinceră și cosecventă vor trăi izbânzi comune.

Aceste două Biserici surori, păstrând învățătura lui Hristos ca o lumină veșnic curată, s'au alăturat dintru început acestei armate a păcii, în care s'au încadrat ca factori activi, conștiente că făcătorii de pace sunt fii ai lui Dumnezeu.

Ele au îndemnat credincioșii să-și scruteze conștiința și să adopte o atitudine ostilă războiului, căci nepăsarea și desinteresul față de problema păcii echivalează cu o trădare a propriilor interese și ale patriei.

De aceia, făcând front comun, să ne punem în slujba consolidării și lărgirii cuceririlor de până acum, ale acestor două Biserici, care urmează în mod consecvent pe linia tradițională de sprijin reciproc.

Acordurile încheiate cu ocazia ultimilor consfătuiri, sunt expresia vie și puternică a indisolubilei legături ce le unește.

Bisericile ortodoxe ruse și română conștiente de măreția și dreptatea cauzei care le unește în lupta pentru pace, precum și de datoria ce le-o impune misiunea lor moralizatoare, au conlucrat pentru a pune o stavilă morală deslănțuirii patimilor războinice.

In acest sens, clerul și credincioșii acestor două Biserici, au desfășurat o activitate, mergând pe drumul de lumină trasat de Domnul păcii.

Astfel, prinosul dragostei evanghelice a fost concretizat în acțiuni măreațe, puse în slujba celor păstoriți.

Trăind grava neliniște a epocii noastre, cele două Biserici, făcându-se ecoul Sf. Scripturi care revarsă de veacuri chemări sfinte pentru împăciuirea lumii, au conlucrat grupate într'o forță unică sub imboldul lăuntric al legii morale, pătrunse de tâlcul năzuințelor poporului.

Nu putem încheia decât prin cuvintele Inalt Prea Sfințitului Patriarhu Justinian:

„Lupta comună dusă de Bisericile rusă și română, pentru apărarea păcii, este un nou prilej pentru a manifesta în întreaga lume solidaritatea frățească dintre cele două Biserici care țin să îndeplinească pe deplin, poruncile lăsate de Hristos".

Pr. Gheorghe Fântână

CONFERINȚA REPREZENTANȚILOR CULTELOR DIN REGIUNEA IAȘI

In ziua de 15 Septemvrie a. c., a avut loc în sala mare a Comitetului de luptă pentru apărarea păcii de la Centrul Eparhial al Mitropoliei Moldovei și Sucevei, o conferință cu toți reprezentanții cultelor ai raioanelor din Regiunea Iași și ai Regiunei Iași, sub auspiciile Comitetului de luptă pentru apărarea păcii al Regiunii Iași.

Conferința a început la ora 9 a. c. și a fost prezidată de d-l Jean Livescu, Rectorul Universității Alex. I. Cuza-Iași, președintele Comitetului de luptă pentru apărarea păcii din Regiunea Iași și membru în Comitetul Permanent de luptă pentru apărarea păcii din R. P. R.

La propunerea președintelui iau loc la masa prezidiului, în aplauzele vii ale celor prezenți, I. P. S. Mitropolit Sebastian al Moldovei și Sucevei, membru în Comitetul permanent de luptă pentru apărarea păcii din R. P. R. și în Comitetul Regional, P. S. Episcop Teofil, al Romanului și Hușilor, d-l Emil Mazilu-Președintele Sfatului Popular al Regiunei Iași, Protoiereu Anton Tălmăcel, din partea cultului romano-catolic, d-l rabin Rubin Oxenberg, din partea cultului mozaic, Pr. Vartolomeu Iacob, din partea cultului creștin de rit vechi, lipovenesc, d-l I. Nastasă din partea cultului creștin după evanghelie, d-l N. Sfatcu din partea cultului creștin baptist, d-l Pavel Olteanu, din partea cultului adventist de ziua 7-a, și d-l D. Andronic, împuternicitul Ministerului Cultelor din Regiunea Iași.

I. P. S. Mitropolit Sebastian, în calitate de gazdă

într'o scurtă alocuțiune salută pe toți cei de față la această conferință și roagă pe Atotputernicul să ajute ca lucrările acestei conferințe să se desfășoare în scopul însufleţirei tuturor pentru intensificarea luptei de apărare și consolidare a păcii, cauză comună a tuturor pentru înflorirea și propășirea patriei.

In cuvântul de deschidere, d-l rector Jean Livescu, arată bucuria deosebită din partea Comitetului de luptă pentru apărarea păcii, regional, și de care se simte stăpânit personal, că la această ședință sunt adunați în număr atât de mare, reprezentanți ai tuturor cultelor din regiune. Participarea aceasta atât de impunătoare dovedește că rezultatele luptei pentru pace vor fi cât mai bune.

Lupta pentru apărarea păcii — spune D-sa — este un fenomen pe care lumea nu l-a cunoscut până acum.

Născocirile savanților imperialiști pentru distrugere, a trezit lumea conștientă la o luptă comună. Au dispărut nedreptățile și exploatarea pe o mare parte a globului în urma Revoluției din 1917. Orice om al muncii și-a dat seama că învățătura lui Marx-Engels-Lenin și Stalin a trezit la o viață nouă popoarele din țările de democrație populară, ca omul să lupte pentru viață, pentru pace.

Războiul al II-lea mondial a născut forța necunoscută a istoriei, în care sunt incluși oamenii de toate credințele religioase.

Războiul poate să-l născocească un grup mic, dar când trebuie să intre în luptă, bancherii stau la adăpost, crescându-le prin exploatare burțile și beneficiile.

Au mai fost mișcări pentru pace, dar o forță ca aceia care a izbutit să împiedece folosirea bombei atomice în Coreea, care a izbutit să încheie armistițiul în Coreea, și să împiedice orice forță agresivă, este numai forța partizanilor păcii, manifestată în Congresul Popoarelor la Viena, în Consiliul Mondial la Budapesta, etc.

Personalitățile cari au participat la Budapesta au fost în număr mare și hotărîrile mărețe, proclamându-se necesitatea ca hotărîrile să triumfe forței.

Toate statele să-și rezolve chestiunile litigioase pe

calea discuțiunilor, a tratativelor, a fost problema în centrul preocupărilor la toate Congresele păcii, pentru a evita nenorocirile pe care le aduce războiul, luând pildă Coreea.

După Congresul dela Varșovia, s'a putut observa sporul numărului partizanilor păcii care a crescut cu mai mult de 124 milioane.

Sprijinul Uniunii Sovietice care are problema păcii în centrul preocupărilor sale este evident.

La Budapesta s'a constatat că tratativele pot triumfa războiului.

Biuroul Consiliului Mondial cere să se pună capăt ostilităților și rezolvarea problemelor litigioase pe cale pașnică fără condiții preliminare.

Vorbind de problema germană, vorbitorul spune:

Cu toții am suferit cisma teutonă, când ideia de om a fost sfărâmată în picioare. Zece milioane de oameni au pierit în lagărele de concentrare.

Militarismul prusac a cutropit pe toți vecinii, până a intervenit arma soldatului roșu, care a pus capăt.

Se părea că odată cu înfingerea steagului roșu pe Reichstag, fascismul va fi desființat; având loc convorbiri între marile puteri în acest scop.

Din celulele fasciste germane din apus, renaște iarăși nazismul.

Krupp și-a reluat fabrica, iar foștii generali naziștii cari au pe conștiință milioane de vieți, și-au reluat comanda, dorind să subjuge din nou lumea.

Propunerea Republicii Democrate Germane este de a se produce unificarea Germaniei, asigurându-se astfel pacea lumii.

Cuvintele minunate ale lui Malencov, spuse la tratativele duse la Moscova, că numai când Germanii uniți vor lupta pentru pace se va asigura pacea lumii sunt pline de adevăr.

Vorbitorul arată în continuare problema chineză care-și cere o rezolvare imediată și că S. U. A. prin mașina de vot la O. N. U. pun piedici, ca China, o țară cu o populație de aproape 500 de milioane de oameni și care a aruncat jugul colonialist, să poată in-

tra în O.N.U. unde trebuie să intre și celelalte țări de democrație populară.

In rezoluția Biuroului Consiliului Mondial al Păcii se cere ca popoarele să se bucure de drepturile acordate de Charta Națiunilor Unite.

După ce face o expunere asupra tuturor problemelor de care s'a ocupat Biuroul Consiliului Mondial al păcii, d-l rector Jean Livescu, arată că asupra fiecăruia din cei prezenți apasă grija realizării deziderateelor partizanilor păcii, constituind o sarcină de onoare acțiunea pe care trebuie să o ducă clericii în parohii, e o contribuție tot mai însemnată — pentru lămurirea credincioșilor în domeniul luptei pentru apărarea păcii.

Schimbul de experiență între culte va fi de un real folos — afirmă D-sa — și urează succes deplin conferinței reprezentanților cultelor.

Dă apoi cuvântul P. C. Preot Scarlāt Porcescu, Consilier la sectorul bisericesc dela Mitropolia Iași, care-și desvoltă conferința sa, cu subiectul: *Metode de muncă folosite de reprezentanții cultelor în activitatea lor pentru a duce o muncă cu rezultate pozitive în cadrul luptei pentru pace.*

Preotul Scarlat Porcescu, își începe expunerea arătând că popoarele din lumea întreagă cer guvernelor să se înceapă neîntârziat tratative pentru rezolvarea problemelor litigioase. Folosind comunicatul Secretariatului Consiliului Mondial al păcii (Scânteia Nr. 2748), Cucernicia Sa, scoate în evidență lupta stăruitoare a partizanilor păcii din toată lumea, pentru menținerea și întărirea păcii pe de o parte și pregătirile cercurilor agresive pentru un nou război pe de altă parte.

Se înfruntă deci, pe toată suprafața pământului două moduri deosebite de viață: unul susținut de cercurile agresive imperialiste, considerând războiul ca o necesitate, ca un mijloc efectiv de rezolvare a problemelor litigioase și altul în frunte cu Uniunea Sovietică și cu partizanii păcii din lumea întreagă luptând pentru înlăturarea războiului și pentru întărirea păcii. In acest mare front al păcii se găsesc cu aceleași gânduri și aceleași simțiri fruntași politici, muncitori, savanți, gânditori, clerici, scriitori, artiști. Toți acești luptători își

închină lupta lor păcii, fiindcă pacea este cea mai bună condiție a vieții și a creației.

Intre cei ce luptă din toate puterile pentru statornicirea păcii prin tratative, suntem prezenți și noi, reprezentanții cultelor din regiunea noastră.

Clericii din țara noastră își desfășoară activitatea în biserici, case de rugăciuni, adunări, în Comitetele de luptă pentru pace, în Congrese naționale și mondiale, alături de luptătorii pentru pace cu scopul de a se ajunge cât mai neîntârziat la relațiuni armonice între țări, la pace. Trecând peste diferențele doctrinale care ar putea să le separe, peste normele morale specifice, peste procedeele liturgice, clericii stau la un loc ca frații cum spune psalmistul, se găsesc pe aceiași linie, pacea, vorbesc aceiași limbă, pacea, muncesc într'o perfectă unitate de idei și sentimente pentru buna înțelelegere între popoare, pentru pace.

Temeiurile care justifică prezența și acțiunea cultelor religioase din lumea întreagă și din patria noastră în nobila luptă pentru pace, sunt:

1. — Orice învățătură religioasă cuprinsă în Lege și Profeți în Noul Testament, în Tradițiile Sfinte, Coran, sau în Cărțile sfinte ale credincioșilor din Asia, statornicește că oamenii sunt frați între ei, că sunt făpturile lui Dumnezeu, că relațiile dintre ei trebuie să fie organizate și desfășurate pe baza celui mai nobil sentiment din sufletul omenesc, iubirea (Matei V, 44-45; Zaharia VIII, 19), că apropierea de Dumnezeu, năzuința oricărui credincios, se împlinește prin conformitatea voinței sale cu voința lui Dumnezeu, care înseamnă: iubire, frăție, dreptate, pace.

2. — Clericii își desfășoară activitatea, mai ales, în mijlocul credincioșilor. Ei au înțeles că lupta pentru pace pe care o duc popoarele din frontul păcii este o luptă dreaptă și, deci, necesară, deaceia s'au încolonat în marile acțiuni pentru consolidarea, cu orice preț, a păcii. Clericul, prin misiunea sa în mijlocul poporului credincios vede și aude frământările acestuia și înțelege că drumul și țelurile acestuia, pacea, sunt și ale sale.

3. — Patria noastră, Republica Populară Română, construește astăzi o orînduire nouă care aduce rapor-

turi noi între oameni, bazate pe înțelegere, frăție, muncă și armonie. Constituția și legile patriei noastre statornicesc drepturile și datoriile oricărui om al muncii din patria noastră. Orice cleric, aparținând oricărui cult, își desfășoară activitatea sa, munca sa, între cei doi poli ai misiunii sale, Dumnezeu și pământul patrei sale. Clericul, pe de o parte, arată credincioșilor săi drumul spre Dumnezeu, pe de altă parte trebuie să le arate care sunt îndatoririle lor cetățenești și patriotice. Lupta pentru menținerea și întărirea păcii este lupta patriei noastre, a tuturor oamenilor muncii. Clericul ca îndrumător al credincioșilor și ca cetățean al patriei trebuie să fie cel dintâi luptător pentru pace.

Aceste temeiuri, și fără îndoială și altele îndreptățesc pe reprezentanții cultelor din patria noastră să lupte pentru pace cu procedee, metode și mijloace specifice învățăturii lor religioase. Biserica Ortodoxă Română în frunte su I. P. S. Patriarh Justinian și cu I. P. S. Mitropolit Sebastian, cu ceilalți ierarhi și cu preoții acestei biserici împreună cu fruntașii celorlalte culte din Republica Populară Română, interpretează lupta pentru pace și înțelegere între popoare ca o datorie de cinste a lor încă din 1948 după consfătuirea panortodoxă dela Moscova. De atunci conducătorii cultelor și toți preoții sunt alături de credincioși luptând pentru încheierea păcii. I. P. S. Patriarh Justinian, I. P. S. Mitropolit Sebastian, conducătorul cultului mozaic Rabinul Mozes Rosen, sunt membri în Comitetul Permanent de luptă pentru apărarea păcii din R. P. R. Devotamentul I. P. S. Mitropolit Sebastian pentru pace se poate vedea din următoarele cuvinte rostite la Moscova la o conferință interconfesională din U. R. S. S. „In locul urii sălbatice împotriva oamenilor, a vieții și progresului, ură la care instigă lagărul imperialist condus de miliardarii americani, lumea păcii cheamă la dragoste, la prietenie și înțelegere între popoare, la dragoste pentru tot ceiace este bun și folositor vieții. In loc să-și ascută săbiile pentru măcelărirea oamenilor și în loc să cultive semințele morții în laboratoare, lumea păcii pregătește noi unelte pentru îmbunătățirea vieții omenești, creează opere de cultură și artă pentru înfrumusețarea vieții și

întrebuințează știința pentru apărarea vieții, pentru distrugerea germenilor morții". Prezidiul Marei Adunări Naționale, acum câteva săptămâni, a acordat diferite decorații mai multor ierarhi ai Bisericei Ortodoxe Române, între ei I. P. S. Patriarh Justinian și I. P. S. Mitropolit Sebastian ca o înaltă prețuire pentru munca lor în lupta pentru apărarea păcii.

Acțiunea de lupta pentru apărarea păcii a oricărui cleric aparținând oricărui cult, trebuie desfășurată după anumite procedee metodice și tactice pentru ca rezultatele să fie cât mai pozitive. Până acum, aproape toți reprezentanții cultelor depe teritoriul patriei noastre, au folosit mai mult propovăduirea învățăturii religioase respective despre pace. „Acest lucru este corect, dar nu-i complect. Metoda expozitivă în tratarea acestei probleme, este indicată oricând în practica pastorală.

A te mulțumi azi cu această metodă, înseamnă a confunda lupta activă pentru pace cu pacifismul pasiv... Accentul propovăduirii noastre, trebuie să cadă astăzi, mai ales, pe necesitatea consolidării păcii între oemeni, între popoare... Metoda expozitivă o sprijină pe cea combativă prin care răul cu toate formele și aspectele sale este combătut prin cuvânt și faptă. Războiul este un rău și împotriva celor ce ațâță la război lupți ca împotriva unor făcători de rele, fără preget, fără rezerve, cu toată convingerea și cu toată energia sufletească. Te așezi deacurmezișul planurilor lor criminale fățiș, fără ezitare. In momentul în care ai înțeles acest lucru și tragi din el consecințele practice cuvenite, din pacifist te-ai transformat în luptător activ pentru pace. (Gr. T. Marcu, Bis. Ort. Rom. pag. 232, anul 1953).

Părăsirea definitivă și fără regrete a atitudinii mieroase care îi caracterizează pe pacifiștii pasivi și adoptarea unei poziții de luptă activă pentru pace, înseamnează o integrare în voia lui Dumnezeu.

Cele mai potrivite mijloace prin care reprezentanții cultelor pot servi activ și total cauza păcii, ar fi următoarele:

1. — Săvârșirea de servicii religioase pentru pace. Inălțarea de rugăciuni pentru pace. Serviciile religioase, în genere, înalță pe credincioși la Dumnezeu. Rugăciu-

nea aduce în sufletul credincioșilor liniște, mângâere, pace. Atmosfera de armonie pe care o dă cultul religios naște în suflete dorința vie de bună învoire și pace între oameni pe pământ.

2. — Indemnuri, sfaturi și scrisori pastorale adresate credincioșilor de conducătorii cultelor în care pe bază de temeiuri morale și religioase sunt arătate urmările îngrozitoare ale războiului și binefacerile păcii.

3. — Predici și cuvântări ocazionale în fața credincioșilor fie în biserici fie cu ocazia diferitelor servicii religioase între credincioși. Prin predici și cuvântări preotul sau conducătorul adunării religioase va urmări să convingă pe credincioși că războiul este un complex de fapte în totală contradicție cu adevărurile noastre de credință și cu normele morale ale religiilor noastre iar pacea un bun suprem, care aduce omenirii, în general, binefaceri, iar credincioșilor, în special, putința de a se îndrepta mai ușor spre Dumnezeu. Credincioșii trebuie lămuriți că procesul de pregătire al războiului desvoltă sentimente de ură, așa cum se constată la imperialiștii agresivi, împotriva țărilor iubitoare de pace și dreptate; independența națională a popoarelor mici este amenințată prin acte de constrângere și chiar violență, împotriva forțelor iubitoare de pace. Amenințarea sau violența sunt stări și atitudini care tulbură raporturile frățești între oameni și între popoare, care tulbură pacea. Războiul în desfășurarea sa aduce bombardarea orașelor și așezărilor omenești în vederea dezorganizării morale, sociale și economice și în vederea distrugerii bunurilor culturale și tehnice; uciderea a mii și milioane de oameni pe câmpurile de luptă; chinuirea populației și uciderea ei în massă prin efectele bombelor de tot felul sau prin provocarea epidemiilor, stânjenirea semănăturilor și a culturilor în procesul lor de desvoltare prin lansarea paraziților și chiar prin operațiunile de blocare în vederea înfometării. Stările sufletești și acțiunile pe care le provoacă și le desvoltă atât procesul pregătirii cât și războiul în sine ca: minciuna, jaful, invidia, discordia, foamea, lipsa, crima și în general exploatarea cu toate aspectele ei sunt în întregime condamnate din punct de vedere al norme-

lor morale ale religiilor noastre. (Decalogul, Predica de pe munte). Spre deosebire de război, pacea este cel mai potrivit climat în vederea desvoltării omenirii sub toate aspectele și formele ei de manifestare. Pacea este armonizarea sufletelor, a tendințelor particulare, a intereselor economice; progresul tehnic, traiul bun, avântul culturii, înflorirea artei și a științei sunt posibile numai în timp de pace de oarece numai atunci muncitorii, tehnicienii, savanții, gânditorii, oamenii artei își pot înmulți în liniște puterile pentru creearea celor mai bune condițiuni de viață.

Pacea este o necesitate absolută pentru împlinirea datoriilor religioase. După învățăturile noastre religioase năzuința și scopul tuturor oamenilor credincioși este Dumnezeu. Scopul acesta îl poate urmări și atinge un credincios prin conformitatea faptelor sale cu învățăturile și normele morale ale cultului căruia aparține. Faptele sunt expresia sau obiectivarea unor procese sufletești intenționale. In desfășurarea acestor procese sufletești omul deliberează, cântărește, apreciază, viitoarele sale mișcări în raport cu normele morale. Cunoașterea și respectarea acestor norme va da faptelor sale calitatea de fapte bune. Faptele bune, pe de o parte vor duce, firesc, la relații armonice între popoare, între oameni, vor duce la pace, iar, pe de altă parte, vor aduce în sufletul înfăptuitorului sentimentul apropierii și unirii sale cu Dumnezeu. Cercurile agresive imperialiste pregătind războiul și provocându-l în unele părți ale lumii dovedesc un dispreț total față de normele morale pe care pretind că le respectă. Războiul atât ca intenție, ca plan, cât și fapt împlinit, prin crimele, jafurile, distrugerile, umilințele, dezordinele și în general prin suferințele pe care le aduce înseamnă așa cum spunea Mitropolitul Nicolae Krutițki într'una din cuvântările sale despre pace „distrugerea chipului și asemănării lui Dumnezeu în om“, înseamnă cultivarea și deslănțuirea pornirilor din sufletul omenesc care pot duce la moarte morală și la sălbătăcie. Adâncirea în fața credincioșilor a învățăturilor noastre religioase privitoare la război, ca fenomen diavolesc și la pace ca stare bine plăcută lui Dumnezeu, va aduce, negreșit,

în sufletele lor, convingerea că aţâţătorii la război cu toate procedeele lor de pregătire, provocare și purtare a războiului, calcă cu deplină libertate și conștiință legile și ordinea morală religioasă. Dacă munca tuturor clericilor va fi sinceră, devotată și stăruitoare între credincioși, ei, de bună seamă vor urî războiul, pe cei care-l pregătesc, vor iubi și dori pacea.

4. — Intrarea fiecărui preot sau conducător de comunitate religioasă în Comitetele de luptă pentru apărarea păcii și participarea efectivă la munca acestora.

In poziția aceasta și chiar în afară de comitet, clericul va contribui la apărarea păcii prin: conferințe, scrierea de articole, recenzii și lecturi de opere a căror linie caracteristică este ideia păcii; prelucrarea moțiunilor, rezoluțiilor, chemărilor, declarațiilor, interwiewurilor și apelurilor pentru pace ale congreselor naționale și mondiale ale luptătorilor pentru apărarea păcii. Se va observa că toate aceste apeluri pornesc din dorința curată de a aduce neîntârziat pacea în lume. Ele se adresează tuturor indiferent de gândirea lor, de concepțiile lor sociale și politice, de modul lor de viață, de convingerile lor religioase. Din conținutul acestora se desprinde limpede că nu se urmărește nicio tendință străină de cauza sfântă a păcii. In predici și cuvântări, în biserică sau în afară de biserică, ca membru al Comitetului de luptă pentru apărarea păcii sau în afară de Comitet, clericul va difuza lucrările, broșurile și revistele care arată lumii ce este pacea și ce este războiul.

Neapărat trebuie să fie abonat și să cunoască revista „In apărarea păcii“ în coloanele căreia, alături de muncitori, gânditori și savanți din toată lumea, scriu ierarhi și conducători de culte. Aceiași atenție trebuie arătată revistei Buletinului Comitetelor de Luptă pentru pace din R. P. R. în care se desbat diferite probleme de ideologie social-politică, în care apar cronici de politică internă și externă, informații și în care se găsesc cele mai indicate metode de luptă pentru apărarea păcii. Inmulțirea abonamentelor la aceste reviste este o datorie de cinste pentru fiecare preot sau conducător de comunitate religioasă. Cu efecte pozitive pentru cauza

păcii, se pot organiza sărbători aniversare sau comemorative privind fapte și personalități din trecutul omenirii la care preotul își poate da contribuția alături de ceilalți luptători pentru apărarea păcii. Fie în locașurile de rugăciune sau înafară de acestea credincioșii pot fi îndemnați de păstorul lor să vizioneze filmele și diafilmele în care se văd, între altele, grozăviile războiului. Vizionarea filmelor este un bun prilej pentru aprecieri critice; filmele de altă dată, dealtfel ca și literatura decadentă contribuiau la desvoltarea și dezorganizarea ordinei morale, mai ales, între tineri. Ori de câte ori se ivește ocazia păstorul de suflete va intui și interpreta fotomontagiile, fotogazetele, panourile, caricaturile antiimperialiste care sunt o armă destul de efectivă în lupta de combatere a războiului și de apărare a păcii, va îndemna pe credincioși să asculte emisiunile radiofonice ale Comitetului permanent pentru apărarea păcii.

5. — Fără îndoială pastorația colectivă va da în totdeauna rezultate bune dacă va fi organizată și desfășurată în condițiuni corespunzătoare. Credincioșii se deosebesc, însă, sub aspectul trăsăturilor lor sufletești așa cum se deosebesc școlarii între ei. Formația aperceptivă bogată a unora dintre credincioși va ușura procesul de înțelegere și pătrundere a problemelor de actualitate, dar, de bună seamă, înțelegerea va fi mult mai anevoioasă pentru cei care nu pot stabili raporturi juste între noțiuni sau între judecăți; atenția unora este concentrată, a altora, însă, furată de preocupări neînsemnate, unii sunt deformați de o anumită propagandă, stăpâniți de anumite prejudecăți, alții, dimpotrivă, au simțul orientării, intuiția faptelor istorice în timp ce alți nu-l au. Pastorația colectivă cu metodele ei între care cea mai importantă este expunerea va da rezultate în lupta pentru apărarea păcii, dar procedeul de bază în lupta aceasta rămâne pastorația individuală sau munca de lămurire dela om la om. Convorbirile directe cu credincioșii în biserică, în casele de rugăciuni, pe străzi, în casele lor și oriunde se ivește ocazia, vor contribui în foarte mare măsură la demascarea războiului și a ațâțătorilor la război, la desvoltarea

dorinței de pace și mai cu seamă la desvoltarea sentimentelor de solidaritate cu luptătorii pentru pace. Preotul are în plus ocazia potrivită de a vorbi cu credincioșii, dându-le sfaturi, îndemnuri și pilde personale în materie de luptă pentru apărarea păcii.

6. — Preotul sau păstorul unei comunități religioase trebuie să aibă neapărat în vedere că în patria noastră se construiește o orînduire nouă: Regimul nostru de democrație populară care desființează exploatarea cu toate formele ei de existență, a pus bazele unei lumi noi de frăție, libertate și dreptate. In lumea care se construiește munca a căpătat senzul ei înalt de datorie și de drept al fiecărui om; preocupările regimului nostru sunt îndreptate spre interesele generale ale mulțimilor și nicidecum spre interesele particulare; contradicțiile sunt pe cale de dispariție întrucât sunt desființate treptat cauzele lor generatoare; treburile noastre gospodărești sunt rînduite și împlinite sistematic, pentru a creia condițiile fericirii și prosperității tuturor; se depun mari sforțări pentru a se smulge naturii cât mai multe bunuri necesare traiului. Toate aceste preocupări și fapte se inspiră din ideia păcii. De aceia preotul va da atențiune deosebită acțiunii de îndrumare a păstoriților săi, de a muncî cu avânt fiecare în câmpul său de activitate pentru îndeplinirea și depășirea planurilor gospodărești de stat, orășenești și sătești, arătându-le că prin întărirea economiei naționale și a culturii cu toate formele ei de manifestare, contribuim substanțial la consolidarea lagărului păcii, democrației, libertății și progresului (Gr. T. Marcu, op. citat).

7. — Credincioșii cultelor noastre, vor fi permanent îndemnați să respecte și să dea ascultare deplină legilor țării și să urmeze exemplul de muncă și de jertfă al cârmuitorilor patriei noastre scumpe, înconjurându-i cu dragostea și prețuirea nețărmurită pe care le-o arată întregul popor muncitor (Gr. T. Marcu, op. citat). Legile patriei noastre nu sunt alcătuite cu scopul de a servi interesele unor anumiți oameni ci trebuințele materiale și spirituale ale celor mulți. Ele urmăresc binele comun, ordinea morală, bună starea tuturor, pacea între toți oamenii. Așa cum se constată în isvoa-

rele învățăturilor noastre religioase respectul față de ocârmuiri și de toate rînduelile stabilite de acestea sunt pentru credincioși datorii sfinte, obligațiuni morale care trebuesc îndeplinite cu devotament.

8. — „Nu trebuie să se uite că dușmanii cuceririlor epocale ale poporului nostru muncitor, din lăuntrul și din afara hotarelor țării sunt, încă, activi. Nemaiputând exploata truda celor mulți, cinstiți și simpli, acești dușmani înrăiți își varsă mereu otrava urii lor lansând svonuri fanteziste și încercând să clatine cugetele slabe neștiutoare sau naive. Este datoria oricărui conducător de comunitate religioasă să ia atitudine hotărîtă față de aceste manifestări dușmănoase, să fie permanent în stare de veghe, demascându-le și înfierându-le fără cruțare și arătând care este adevărata situație a unui popor ca al nostru, care laolaltă cu celelalte popoare din lagărul păcii, în frunte cu marea Uniune Sovietică, muncește senin și liniștit pentru făurirea unui viitor demn de condiția și numele de om“ (Gr. T. Marcu, op. citat).

Inbinând armonic în acțiunea de apărare a păcii metoda expozitivă cu cea combativă să ne unim forțele cu acelea a luptătorilor pentru pace, să muncim din toate puterile noastre să apărăm marile cuceriri democratice ale poporului nostru, să apărăm pacea, să apărăm viața, să apărăm liniștea căminelor noastre, să apărăm însăși mântuirea sufletelor noastre (Gr. T. Marcu, op. citat).

Alături de toate popoarele din lumea întreagă considerăm tratativele între marile puteri, ca singurul mijloc pentru rezolvarea tuturor problemelor litigioase.

După aceasta, vorbitorul citește Rezoluția dela Viena a Consiliului Mondial al Păcii, (Scânteia Nr. 2765) insistând asupra sarcinilor imediate ale tuturor clericilor în lupta pentru apărarea păcii.

* * *

Deschizându-se discuțiile în legătură cu referatul ținut de P. C. Preot Scarlat Porcescu, ia cuvântul I. P. S. Mitropolit Sebastian, care spune :

„In calitatea mea oficială de reprezentant al Clerului ortodox, constat că clerul ortodox alături de celelalte culte se găsește pe calea cea bună în lupta pentru apărarea păcii.

Avem multe elemente care au fost evidențiate, fapt care ne bucură.

Sunt bucuros că ne-am putut aduna ca să găsim metodele cele mai bune de lucru în această nobilă acțiune, ca să putem sta până la cel din urmă slujitor, în slujba păcii.

Să procedăm de așa fel ca credincioșii noștri să fie buni cetățeni ai patriei noastre și asigurăm pe toți cei ce au dreptul la aceasta că noi nu facem pacifism, nu facem lucrare de suprafață, ci noi cari am primit cuvintele de „pacea mea las vouă“ ne punem sufletul pentru popor și pentru fericirea lui.

Noi vrem coborîrea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, de aceia luptăm între cei doi poli, Dumnezeu și credincioșii noștri.

Vrem să ne situăm între luptătorii pentru binele poporului, pentru pace, trebuind astfel să susținem cu puteri sporite toate problemele care ajută pacea, căci atunci ni se vor potrivi cuvintele Mântuitorului „Fericiți făcătorii de pace că aceia fii lui Dumnezeu se vor chema“.

Mai departe ierarhul Moldovei arată fermitatea care trebuie să caracterizeze pe slujitorii cultelor în lupta pentru pace.

Vă dăm garanție — spune Inalt Prea Sfinția Sa — că în această luptă, vom lupta cu prețul oricărei jertfe pentru promovarea păcii.

Ori unde mergem, în misiune, căutăm să încălzim sufletele credincioșilor noștri, cu hotărîrile noastre dela această conferință.

Decorațiile primite dela Prezidiul Marii Adunări Naționale le considerăm acordate clerului pentru contribuția în lupta pentru pace.

Noi ortodocșii, activăm cu sufletul deschis, pentrucă pacea este bunul cel mai suprem.

Suntem fii de plugari și ne-am născut din pământul acesta, deaceia facem din lupta pentru pace o da-

torie față de Mântuitorul Hristos pe care profetul Isaia îl numește „domn al păcii“

Mulțumind D-lui Jean Livescu care a trezit sufletele tuturor la intensificarea luptei pentru pace, prin prilejuirea adunării acesteia, P. C. Referent pentru lucrarea prezentată și tuturor cari din depărtări au venit să onoreze cu prezența lor această consfătuire, rugându-i pe toți să îmbrățișeze problema păcii cu aceiași însuflețire, rugând pe Dumnezeu ca să ajute reprezentanților cultelor să lucreze tot cu mai mult spor pentru pacea a toată lumea.

Ia cuvântul apoi Prea Sfințitul Episcop Teofil, care arată că vorbește în numele celor 5 raioane din regiunea Iași, cari fac parte din punct de vedere administrativ-bisericesc de Episcopia Romanului.

Ne-am încadrat dela început în lupta pentru pace — spune Prea Sfinția Sa între altele — ca să secondăm pe omul providențial, pe I. P. S. Patriarh Justinian, având ca model pe I. P. S. Mitropolit Sebastian căruia-i sunt sufragan, și este din aceiași parte de țară și care mă îndrumează pe mine și colaboratorii mei în acest sens.

Festivalul Tineretului a tradus în fapt ideia de înfrățire a tineretului.

Clericii noștrii din parohii colaborează cu organele de stat explicând credincioșilor importanța realizării planului și a luptei pentru pace.

Promitem și ne luăm angajamentul, atât eu cât și colaboratorii mei de a intensifica activitatea în cadrul luptei pentru apărarea păcii, dându-mi întreaga contribuție alături de ceilalți oameni pentru înfrățirea tuturor oamenilor.

D-l Pavel Olteanu, din partea cultului adventist, de ziua 7-a, se declară fericit de a lua parte la această conferință în scopul schimbului de experiență între culte.

Cuvintele iubire răspund la iubire — spune D-sa — precum oglinda răspunde față la față.

Afirmă că a fost impresionat de modul cum tineretul lumii luptă pentru pace, dovada cea mai evidentă fiind Festivalul al IV-a al Tineretului Mondial, ținut la București în anul acesta.

Dă apoi cifre ale șomerilor din lagărul pregătirii unui nou război, — din lagărul imperialist — și situația grea a oamenilor muncii de acolo.

Credincioșii iau parte la toate acțiunile de folos obștesc la refacerea orașului Iași și ridică rugăciuni sincere lui Dumnezeu pentru pace.

D-l rabin șef Oxenberg, în cuvântul său, arată că metodele de lucru propuse în referat, și schimbul de experiență între culte, îi vor fi de un real folos.

După ce vorbește despre ororile războiului din Coreea și suferințele din ghettouri, ale evreilor, afirmă că populația evreiască merge alături de celelalte culte — pe drumul constituției țărei, care acordă drepturi egale tuturor, spre înfrățirea cultelor și colaborarea lor.

Avem datoria — spune vorbitorul — să contribuim la întărirea prieteniei cu URSS. să luptăm cu toți partizanii păcii, pentru salvarea și consolidarea păcii între oameni.

Au mai vorbit: Anton Tălmăcel din partea cultului Romano-Catolic, C. Pașcariu pin partea cultului adventist de ziua 7-a, Protopop N. Todicescu Iași, Pr. D. Petrea Vicar-Episcopia Romanului și Hușilor, Protoereu Tărăboanță-Hârlău, N. Sfatcu din partea cultului creștin baptist, Pr. M. Iacob din partea cultului ortodox de rit vechi lipovenesc, și Protopop G. Bariz-Tg.-Frumos.

Toți vorbitorii au arătat metodele folosite în lupta pentru întărirea păcii, predicile actualizate, răspândirea în masse a hotărârilor Congresului Popoarelor dela Viena, a Consiliului Mondial al Păcii, îndemnurile prin circulare și viu grai pentru îndeplinirea la timp și în bune condițiuni a muncilor agricole, colaborarea cu căminele culturale, convorbirile cu credincioșii, articole, abonamente la revista „In apărarea Păcii“ și la presa sovietică și presa R. P. R. a clericilor și credincioșilor, întărirea prieteniei cu URSS., rugăciuni pentru pace și întărirea colaborării și înfrățirei între culte.

Incheind discuțiunile d-l Rector Jean Livescu se declară mulțumit de numărul mare al participanților la discuții, dovedind interesul pe care-l pun cultele în problema păcii.

Toate discuțiunile au fost valoroase și dorește să fie traduse în fapte cu aceiași însuflețire.

Deoarece rămășițele claselor exploatatoare mai influențează nefast pe unii oameni cu conștiința nedesvoltată, ochiul celor ce luptă pentru pace trebuie să fie mereu deschis și urechea atentă, pentruca vigilența să fie continuu trează și numai astfel acțiunea noastră va fi încununată cu succes, spuse D-sa.

Conferința aceasta a dat o ocazie în plus tuturor cultelor din regiune să se unească și să-și mărească eforturile pentru binele omenirii, care merge înainte și va asigura pacea atât de necesară pentru viitorul ei.

Se propune a se trimite o moțiune către Comitetul Permanent de luptă pentru apărarea păcii din R. P. R. și către D-l Ministru al Cultelor, care a fost ovaționată îndelungat de toți cei prezenți.

Astfel conferința a luat sfârșit în entuziasmul general de a intensifica lupta pentru cauza păcii și de a se aduna cât mai des în asemenea reuniuni.

CONFERINŢA INTERCONFESIONALĂ IN RAIONUL FĂLTICENI

In ziua de 19 Octombrie a. c., în cadrul lunei prieteniei româno-sovietice a avut loc la sfatul raional Fălticeni, o conferinţă interconfesională având drept obiectiv problema luptei pentru pace.

Au luat parte reprezentanţii tuturor cultelor religioase existente în cuprinsul Raionului. Absent reprezentantul cultului catolic.

S'a format biuroul alcătuit din: Pr. Modest Grădinaru protoiereul Raionului Fălticeni din partea cultului Bis. Ortodoxe; tov. Koperschwartz din partea cultului mozaic, tov. Vanciuc Ignat din partea cultului adventist, pr. Gavril Adrian din partea cultului creştin ortodox de rit vechi, tov. Ştefanache şi d. Gh. Istrate împuternicitul Ministerului Cultelor din partea Comitetului de luptă pentru pace.

Părintele Protoiereu Modest Grădinaru, a susţinut referatul având ca temă subiectul: *„Despre pace şi prietenie“*, serios pregătit şi temeinic documentat. Sfinţia sa a analizat problema păcii şi a prieteniei cu toată seriozitatea folosind argumente scripturistice, patristice şi laice şi a documentat că pacea este supremul bun al omenirii, a arătat că imperativul păcii cuprinde din ce în ce mai mulţi adepţi şi că frontul păcii va învinge lagărul aţâţătorilor la un nou măcel mondial.

Conferinţa Sf. Sale a fost ascultată cu viu interes de mulţimea asistenţilor şi răsplătită cu aplauze furtunoase.

Au luat parte la discuţie preoţii C. Butu, Al. Râşca, Josif Popa, Jean Mihailescu, Stuseac, Herţug Mihai, toţi din partea cultului ortodox; Koperschwartz şi Baris Herscu, din partea cultului mozaic; Gav. Adrian din partea creştinilor de rit vechi; Vanciuc Ignat, Vasile Toaderi şi Ungureanu Mihai din partea cultului adventist.

Toţi vorbitorii şi-au exprimat satisfacţia de a se vedea împreună şi a discuta asupra unei probleme aşa de importantă şi de actuală; au remarcat că reuniunea aceasta nu putea avea loc decât într'un regim de democraţie populară, şi şi-au luat angajamentul că vor lupta cu tot elanul pentru triumful păcii în lume.

Tov. Ştefanache printr'o scurtă cuvântare, încheie şedinţa şi mulţumeşte celor prezenţi pentru participare.

Asistent

PANAGIRIC LA SFINȚII TREI IERARHI

Astăzi, Biserica cea drept măritoare prăznuieşte cu bucurie mare pe cei trei luminători ai creştinismului din veacul al patrulea, veacul de aur al Ortodoxiei triumfătoare: Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigore de Dumnezeu cuvântătorul şi Sf. Ioan Gură de Aur.

Bucuria aceasta o încearcă de veacuri dearândul Biserica noastră drept măritoare oridecâteori soseşte ziua de 30 Ianuarie.

Sărbătoarea aceasta este de fiecare dată tot aşa de mult aşteptată de credincioşii Bisericii Ortodoxe pentrucă viaţă lor, lucrarea lor şi faptele lor sunt pilde pentru toţi. Amintirea Sf. Trei Ierarhi sunt şi vor fi totdeauna imbold de viaţa creştinească aleasă. Sfinţii Trei Ierarhi sunt şi vor fi totdeauna minunate făclii care vor călăuzi minţile creştinilor, lucrarea şi vorba lor,

Pentru aceasta se cuvine să lăudăm pe cât ne ajută puterile pe aceşti trei luminători ai creştinătăţii, treimea cea pământească a Bisericii drept măritoare.

„Vasile, dumnezeiească minte, Grigorie, dumnezeiesc glas, Ioan, luminătorul a toată lumea, cei trei prea înalţi u mători ai Treimei". Iată cum, în puţine cuvinte, o cântare bisericească arată vrednicia şi cinstea Sf. Trei Ierarhi. Ei sunt luminători, înalţi următori şi slujitori ai Treimei. Veacul patru creştin a strălucit pentrucă aceşti mari luminători l-au umplut de lumina lor cea nemăsurată.

Prin ei Biserica drept măritoare a atins cele mai înalte culmi de glorie, atât pe teren practic, cât şi pe teren apologetic, dogmatic şi duhovnicesc.

Cei Trei mari Ierarhi, toţi au fost Episcopi ai Bisericii Ortodoxe, toţi au fost strălucite pilde de Arhierei ai lui Hristos. Toţi trei au cunoscut cinstea şi admiraţia contemporanilor lor.

Fiecare, în locul unde a fost arhiereu a făcut ca Biserica să crească, să dea roade bogate şi să stârnească în inimile cre-

dincioşilor, dorinţa de a câştiga viaţa veşnică. Unul în Cezareea Capadociei, Sf. Vasile cel Mare, altul în Constantinopole şi Nazianz, Sf. Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul, iar Sf. Ioan Gură de Aur la Constantinopole au dus pe piscuri luminoase pietatea credincioşilor pe care-i păstoreau şi au dus la Hristos multe suflete, care, fără ei erau sortite pieirii.

Luptători neînfricaţi împotriva ereticilor care în secolul al patrulea căutau să sdruncine credinţa drept măritorilor creştini, credinţa adevărată.

Pentru aceasta spune pe drept o cântare bisericească: „la înălţimea dragostei lui Hristos suindu-te, Vasile, ai văzut tainele cele nespuse, şi dumnezeeşti, care le-ai descoperit şi le-ai arătat credincioşilor ca un înţelept învăţător al bunei credinţe".

Despre Sf. Grigorie Teologul tot o cântare bisericească: „legăturile eresurilor le-ai dezlegat cuvioase, cu înţelepciunea cuvintelor şi învăţăturilor tale şi într'o unire ai adunat pe cei cu bună înţelegere ai drept măritoarei credinţe, care laudă pe Hristos, Grigorie".

„Temelia nesurpată Hristos te-a întărit bisericii sale părinte cuvioase, pre tine carele o ai păzit pre ea neclintită şi nebiruită de asupririle vrăjmaşului de Dumnezeu grăitorule Hrisostoame!"

Iată cum slăveşte Biserica noastră pe cei trei Mari Ierarhi ai bisericii.

Sfinţii Trei Ierarhi s'au bucurat dealungul veacurilor de cinstirea tuturor credincioşilor bisericii. Ei au fost după cum spun cărţile noastre de slujbă: „florile cele mirositoare şi prea frumoase ale grădinei Domnului, bărbaţii darurilor, stâlpii şi întăririle bisericii.

Sfinţii Trei Ierarhi, într'adevăr s'au umplut de învăţătura dumnezeiască din Sf. Scriptură şi de învăţătura omenească dela cele mai înalte şcoli ale timpului lor.

Sf. Vasile cel Mare şi Sf. Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul la Atena şi la Cezareea Capadociei, iar Sf. Ioan Gură de Aur la Constantinopole.

Ei au devenit slugi credincioase, buni lucrători ai viei Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos, cei ce au fost fruntaşii şcolilor păgâne au devenit: „întocmai la obiceiu cu Apostolii şi bunii învăţători apărătorii Treimei, păzitorii bunei credinţe, care după cei doisprezece, sunt trei apostoli".

Cei care au fost fala şcolilor păgâne, din Athena şi Constantinopole au devenit organele darului, alăutele Duhului, trâm-

biţele cele vestitoare ale predicării, tunetele cele înfricoşate şi vrednice de auzit care de sus au glăsuit". Pentru aceasta, „Nu sunt graiuri nici cuvinte grăite, ale cărora să nu audă glasurile lor că în tot pământul şi marea a străbătut vestirea dumnezeeştilor şi înţelepţilor învăţători ai făpturei".

Pe drept cuvânt o cântare a Bisericii cheamă şi pe îngerii din cer să laude pe Treimea cea pământească, a dumnezeeştilor Ierarhi pe Grigorie cel ce are numele cuvântării de Dumnezeu, pe Vasile cel ce poartă numele Impărăţiei, pre Sf. Ioan cel ce are cu adevărat numele darului adâncurilor înţelepciunii Duhului".

Dar Sfinţii Trei Ierarhi n'au fost numai oamenii cuvântului, numai oamenii care au apărat în cărţile lor dreapta credinţă, ei au fost şi oamenii faptei, Sf. Vasile cel Mare este creatorul celui mai mare aşezământ de asistenţă socială din antichitatea creştină şi autorul Dumnezeeştei Liturghii ce se săvârşeşte în Bisericile drept măritoare ale lui Hristos.

Sf. Ioan Gură de Aur s'a numit pe drept cuvânt prietenul săracilor pentrucă cei 5000 de săraci ai Constantinopolului la el găseau alinare.

Pentru toate acestea „Pre tăinuitorii cei duhovniceşti, trâmbiţele cele cuvântătoare ale lui Dumnezeu pre dumnezeeştile oglinzi astăzi după vrednicie să-i lăudăm, pe prea luminaţii şi cinstiţii luminători, pre primitorii Darului, pre stâlpii cei neclintiţi, pre întăririle bisericii, după vredinicie să-i lăudăm".

Să le urmăm credinţa după cuvântul Sf. Ap. Pavel care zice: „Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri care v'au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviţi cu luare aminte cum şi-au încheiat viaţa şi le urmaţi credinţa" (Evrei 13, 7), Amin.

Pr. N. Tomaziu
Parohia Botoşăniţa

BINEFACERILE UNUI CĂMIN CULTURAL

In drumul ei spre o viaţă mai bună şi mai fericită, societatea omenească a găsit din ce în ce mai mult, noui forme de organizare şi orînduire a vieţii omeneşti. Strădaniile de mii de ani ale omenirii au adus după ele roadele lor, care s'au vădit în aşezămintele cu caracter social, care au menirea să îmbunătăţească din toate punctele de vedere viaţa omului, să-i ridice acestuia nivelul cultural. Aşa au luat fiinţă cele mai multe dintre aşezămintele de ştiinţă, de cultură şi de artă, care sunt semănate ca isvoare îmbelşugate de cunoştinţe şi binefacere pe tot întinsul patriei noastre. Teatrele, cinematografele, căminele culturale, bibliotecile, radio, iată numai câteva dintre aceste minunate aşezăminte pe care societatea le-a pus la îndemâna omului pentru a-şi satisface nevoile sale de cunoaştere şi luminare.

Căminul Cultural, care este unul dintre cele mai iubite locaşuri ale satului nostru, unde adesea, cei mai mulţi dintre noi venim şi ne unim gândurile şi voinţele pentru a ne clădi o viaţă mai bună şi mai lipsită de griji.

Pentru aceasta, m'am hotărât ca astăzi, să vă vorbesc despre binefacerile unui cămin cultural.

Biserica creştină a fost întemeiată de Domnul nostru Iisus Hristos între oameni pentru a face pe aceştia să se bucure din plin de roadele vieţii, muncii şi strădaniilor lor. Biserica creştină conduce turma lui Hristos spre mântuire. Ea totodată îngrijeşte de progresul credincioşilor săi.

Mântuitorul a spus că El este „calea, adevărul şi viaţa“, că a venit în lume pentru ca lumea „Să aibă viaţă şi mai mult să aivă“ (Ioan 10, 11) că este „lumina lumii“ (Ioan VIII, 12). Pe Sfinţii Săi Apostoli şi prin ei, toată ierarhia Bisericii a lăsat-o să fie „Sarea pământului şi lumina lumei“ (Matei VI, 13-14). Biserica se îngrijeşte de bună starea şi fericirea credincioşilor săi atât aici pe pământ cât şi în ceruri. Biserica este şi a fost mama

tuturor lucrurilor bune. Nimic din ce s'a făcut pentru binele omenirei nu s'a izbit de protivnicia Bisericei celei adevărate, ci, dimpotrivă, a găsit în ea, pe cel mai puternic sprijinitor şi ajutător. Căminul cultural, fiind un aşezământ de cultură şi urmărind prin toate acţiunile pe care le întreprinde ridicarea traiului şi bunei stări a poporului muncitor dela sate, este sprijinit şi ajutat de Biserica noastră, care de asemenea doreşte să fericească pe credincioşii săi. Fiecare dintre Dumnevoastră v'aţi dat mai mult sau mai puţin seama de binefacerile pe care le aduce Căminul Cultural în satul nostru. V'am spus mai înainte şi repet că acest aşezământ — Căminul Cultural — împlineşte la sate rostul şi rolul pe care îl au la oraşe Cinematograful, teatrul, radioul şi alte aşezăminte de acest fel. Intr'adevăr mari sunt binefacerile pe care le aduce poporului Căminul Cultural, care a devenit de multă vreme, una din cele mai iubite case ale satului nostru. De Căminul Cultural sunt legate, cele mai plăcute şi mai desfătătoare clipe din viaţa satului nostru. Pe scena Căminului nostru Cultural avem prilejul să vedem şezătorile care le organizează cu râvnă şi pricepere tineretul satului nostru. Aici ni se descreţesc frunţile în zilele de sărbătoare după o săptămână de muncă pe ogorul nostru, sub arşiţa puternică a soarelui. In sala Căminului Cultural, oamenii vin a-şi desfăta privirile văzând cum copii şi nepoţii lor se întrec în a le da acest prilej minunat. Căminul Cultural, desvoltă şi stimulează în tineretul nostru dorinţa de a-şi însuşi cât mai temeinic învăţătura de carte. Prin munca susţinută de Căminul Cultural s'a reuşit să se scoată din bezna neştiinţei de carte toţi analfabeţii. Prin Căminul Cultural tinerii îşi cultivă calităţile artistice, reuşind să devină adesea artişti talentaţi. Aici se desvoltă astfel în tinerele generaţii dragostea faţă de frumos de a ridica tinerele vlăstare ale satului nostru, care au astfel prilejul şi posibilitatea să-şi cunoască puterile de muncă şi de creaţie. Căminele Culturale au primit din partea partidului şi a Guvernului măreaţa sarcină de a răspândi în rândurile celor ce muncesc cultura înaintată progresistă. Căminele Culturale se străduesc zi de zi, să ridice la o treaptă mai înaltă conţinutul politic şi nivelul artistic al manifestărilor culturale. Ele capătă încredere în forţele lor şi reuşesc să înfrângă cu mai multă uşurinţă greutăţile pe care le întâmpină. Prin Cămin tineretul satului nostru învaţă să muncească şi să înfrângă greutăţile în colectiv, tineretul cultivă adevărata prietenie şi se apreciază unul pe altul. Prin faptul că atunci când sunt serbări organizate de Căminul nostru cultural vin aici tinerii

din satele apropiate, cercul prieteniei se măreşte şi mai mult astfel că se poate spune că prin Căminul Cultural se începe şi se cimentează prieteniile.

La cămin se desfăşoară o intensă activitate artistică, prin echipele de cor, de joc, de teatru. Tezaurul preţios al folklorului poporului român, al minorităţii naţionale, este pus în valoare şi îmbogăţit cu un conţinut nou.

Căminul are un rol deosebit de important în procesul de formare şi creaţie ale literaturii populare. — Prin şezătorile sau serbările organizate aici creaţiile noastre populare sunt valorificate şi cunoscute: aici se cultivă vechile tradiţii de cultură ale poporului nostru. Prin el se valorifică tot ceeace poporul nostru a creat în artă. Se recită baladele populare, se citesc poezii populare, se joacă frumoasele noastre jocuri. Prin urmare se înfăptuieşte păstrarea şi popularizarea creaţiunilor noastre populare. Lucrul acesta are însemnătate extraordinară, pentrucă este recunoscut de toată lumea, că cel mai mare poet al nostru este însuşi poporul, care în clipele sale de răgaz sau restrişte a dat glas simţămintelor sale.

Grija de căpetenie a colectivului dela Căminul Cultural este aceea de a alege, din materialul publicat, poeziile şi piesele de teatru legate de problemele ce-i frământă pe ţăranii muncitori din satul nostru. Activitatea echipelor de teatru este pusă în slujba ridicării nivelului politic şi cultural al ţărănimii muncitoare. Aceste poezii populare oglindesc în ele sufletul omului muncii, de pretutindeni, cu năzuinţele şi aspiraţiile sale după libertate, dreptate socială şi o viaţă mai bună. Căminul Cultural, nu numai că valorifică ci păstrează şi desvoltă dragostea pentru cântecul popular, dar şi încurajează creaţia artistică a poporului.

De nenumărate ori am fost la Căminul Cultural şi am avut prilejul să aud cum copiii noştri au recitat frumoase poezii care erau făcute de ei sau de alţii care nu aveau curajul să şi le citească singuri.

Concursurile pe ţară ale corurilor Căminelor Culturale au arătat cu o extraordinară putere frumuseţea poeziilor şi cântecelor populare ale poporului nostru. La radio avem de nenumărate ori prilejul să ascultăm bucăţi populare care sunt cântate de Corurile Căminurilor Culturale. Aceste lucruri toate dovedesc rostul mare şi binefacerile deosebite pe care le aduc Căminele Culturale. De câţiva ani ţara noastră este străbătută dela un capăt la altul de nenumărate caravane cinematografice. Aceste caravane

merg din sat în sat aducând cu ele filme frumoase şi instructive pe care le rulează în faţa ţăranilor muncitori. Sala Căminulni Cultural din nou se umple de ţărani muncitori care vin cu dragoste să se bucure de foloasele pe care le revarsă vizionarea unui film. Prin aceste filme ţăranii muncitori au prilejul să vadă munca paşnică şi constructivă pe care o duc muncitorii dela oraşe sau alţi fraţi de ai lor uniţi în gospodării agricole colective. Propaganda cinematografică este un factor important în agitaţia în massă. Căminele Culturale au ajutat şi ajută, îndeaproape desfăşurarea planului de Stat. Consfătuirile şi discuţiile organizate de Căminul Cultural au avut puternic ecou în rândul ţărănimii muncitoare în schimbul dintre oraş şi sat prin Cooperative.

Nici când înainte de 23 August 1944 ţăranii muncitori n'au avut prilejul să vadă în satul lor un film, lucrul acesta părea cu neputinţă în timpul orânduirilor trecute.

De abea acum, fiecare om care munceşte la sate pe ogoare poate să se bucure de rezultatele şi binefacerile tehnicii înaintate care urmăreşte ridicarea bunei stări a poporului muncitor. La Căminul Cultural oamenii pot să vină şi să audă, ori de câte ori au timp liber, emisiunile radiofonice. Aici la cămin este instalat un aparat de radio pe care Statul l-a dăruit ţăranilor muncitori din satul nostru, acest lucru are o importanţă covârşitoare pentru ridicarea nivelului cultural şi politic al ţăranilor muncitori. Multe convorbiri organizate în cadrul serilor culturale au avut drept scop combaterea superstiţiilor şi a obscurantismului. Căminile Culturale popularizează marile construcţii socialiste din ţară. Aici funcţionează o bibliotecă care a contribuit şi contribue la lămurirea ţăranilor muncitori asupra avantajelor întovărăşirilor agricole. Creşterea Căminelor şi a bibliotecilor a ajuns din 257 în 1947, în anul 1950 la 12.000 cu un număr de 26.42.651 volume. Pentru o cât mai largă difuzare a cărţii şi a ziarelor, bibliotecarii organizează cercuri de citit în colectiv la locul de muncă.

Numeroase sunt căminele culturale din ţara noastră care au sprijinit şi sprijină în mod efectiv Comitetele de luptă pentru pace. Printr'o susţinută muncă de lămurire Căminul Cultural a aratat ţăranilor muncitori care sunt prietenii noştri, cine doreşte pacea şi luptă pentru apărarea păcii, trimiţind zeci de mii de moţiuni Consiliului Permanent pentru apărarea păcii din R. P. R.

Sarcinile de a îndeplini planurite de Stat, sarcina de a mări producţia, sarcina de îmbunătăţire a stării materiale a poporului muncitor, sarcina de ridicare a nivelului cultural politic al celor

ce muncesc trebuiesc strâns legate de sarcina centrală: lupta pentru pace.

Aici la Cămin se întâlnesc oamenii din sat pentru a ţine consfătuire în legătură cu nevoile de interes obştesc. Aici hotărăsc ei în legătură cu planurile de muncă menite să înfrumuseţeze comuna noastră şi să ridice nivelul de trai al oamenilor muncii. Toate aceste lucruri se fac prin Căminul Cultural care se dovedeşte a fi un aşezământ din ce în ce mai folositor şi mai necesar.

Căminul Cultural care a intrat în făgaşul său firesc de lucru şi desvoltare, datorită grijii pe care o acordă ţăranilor muncitori Guvernul nostru, se cade să ne bucurăm din plin de acest ajutor. Trebue însă ca noi înşine să facem tot ceeace putem pentru ca activitatea Căminului nostru să fie cât mai plină de roadă şi rezultate bune. Pentru aceasta se cere din partea noastră să dăm tot sprijinul acţiunilor pe care le întreprinde Căminul Cultural. Să îndemnăm pe copiii noştri să participe cu căldură la toate manifestările culturale de massă pe care le organizează Căminul.

Noi trebue să arătăm prin faptele noastre, că suntem convinşi de binefacerile Căminului Cultural. Să participăm cu toată căldura la şezătorile, conferinţele şi serbările pe care le organizează Căminul. Să venim cât mai des la Bibliotecă pentru a ne ridica nivelul cunoştinţelor noastre şi să nu ne lipsim de acest avantaj pe care ni-l oferă Căminul Cultural. Să dăm tot sprijinul nostru material şi moral acţiunilor sale.

Indemn colectivul de muncă ca să arate şi de astăzi înainte aceiaşi dragoste de muncă în ridicarea acestor instituţii pe care Biserica le sprijină, şi dacă se poate şi mai mult să se străduiască.

Tinerii să mobilizeze şi pe alţii, căci mâine unii vor pleca din diferite motive din echipa artistică şi să rămână cadre noi pregătite. Frequentarea bibliotecilor prin difuzarea şi citirea cărţilor şi a ziarelor, aduce lumină în viaţa noastră.

Vă îndemn pe toţi să veniţi la şedinţele Căminului Cultural, focarul de lumină al satului nostru şi aşa veţi fi la curent cu toate dispoziţiile, care duc la înflorirea Patriei şi a Bisericii.

Preot Adam Brânzei
Parohia Vorona Mare—Raion Botoşani

MULŢUMIRI

Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Sebastian al Moldovei şi Sucevei, mulţumeşte călduros,—pe această cale—tuturor Prea Cucernicilor Protopopi şi Preoţi, Prea Cuvioşilor Stareţi, Prea Cuvioaselor Stareţe şi credincioşilor cari l-au felicitat pe I. P. S. Sa prin telegrame şi scrisori cu prilejul aniversării zilei de naştere, la data de 22 Septembrie, transmiţându-le totodată, ale Inalt Prea Sfinţiei Sale Arhiereşti binecuvântări.

Anul XXIX
Serie nouă

Decembrie 1953
No, 12,

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

PENTRU PREOŢI:

„Vrem să ne situăm între luptătorii pentru binele poporului, pentru pace, trebuind astfel să susţinem cu puteri sporite toate problemele care ajută pacea, căci atunci ni se vor potrivi cuvintele Mântuitorului „Fericiţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema".

(Din cuvântarea rostită de I.P.S. Mitropolit Sebastian, la Conferinţa interculticâ din ziua de 15 Septemvrie 1953).

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA :
CONSILIUL EPARHIAL AL MITROPOLIEI MOLDOVEI ŞI SUCEVEI
IAŞI. — STRADA ŞTEFAN CEL MARE, Nr. 46.

Cd. 62 tcm.-16-02-54

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

CUPRINSUL

Arhiepiscopia Iaşilor

1. – Pastorala la Naşterea Domnului 1953 a I. P. S. Mitropolit Sebastian.
2. – Sălaşul Păcii. Poezie de Pr. T. Vrănescu-Iaşi.
3. – 20 Decembrie.
4. – Biserica şi Tineretul în acţiunea pentru Pace de Pr. Gh. Baltag.
5. – Ranguri Bisericeşti.
6. – Mişcări de personal.

Episcopia Romanului şi Huşilor

7. – Predică la Naşterea Domnului de Pr. E. Bordeianu.

*

8. – Circulară.

ANUL XXIX. DECEMBRIE 1953.
Serie nouă. Nr. 12.

MITROPOLIA MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

ORGAN OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR
ŞI EPISCOPIEI ROMANULUI ŞI HUŞILOR

SEBASTIAN

DIN MILA LUI DUMNEZEU
ARHIEPISCOP AL IAŞILOR ŞI MITROPOLIT
AL MOLDOVEI ŞI SUCEVEI

Har, milă şi PACE dela Dumnezeu, iar dela Noi arhierească binecuvântare.

„Căci un prunc ni s'a născut nouă, un fiu ni s'a dat nouă, a căruia stăpânire e pusă pe umerii lui şi se cheamă numele lui înger de mare sfat, sfetnic luminat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, părinte al veacului ce va să fie". Isaia IX, 5.

IUBIŢII MEI FII SUFLETEŞTI.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu, iată am ajuns să sărbătorim iarăşi marele praznic al Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, întemeietorul Sfintei Biserici Ortodoxe, păstrătoarea credinţei religioase în care au răposat moşii şi strămoşii noştri. Din isvorul nesecat al credinţii mereu împrospătat de curgerea darurilor Sfântului Duh, ne adăpăm clerul şi credincioşii. Căci noi toţi suntem moştenitori şi unii propoveduitori ai *„tainei creştinătăţii: „Dumnezeu S'a arătat în trup, S'a îndreptăţit în Duhul, „a fost văzut de îngeri, S'a propoveduit între neamuri, „a fost crezut în lume, S'a înălţat întru mărire"* (I Tim. III, 16).

La naşterea Domnului noi prăznuim momentul când Fiul lui Dumnezeu a luat trup omenesc, făcându-se ca unul dintre noi, afară de păcat. Marele prooroc Isaia, prin darul dat lui de Dumnezeu, a prezis că în lume se va naşte un fiu, care va fi „*Domn al păcii, Dumnezeu tare, biruitor, înger de mare sfat, sfetnic luminat*“.

Şi, iată, că acest „*Domn al păcii*“, s'a născut din Fecioara Maria, în staulul din Vifleemul Iudeei, în cele mai umilite condiţii de trai omenesc, ca să ne arate că trufia, îmbuibarea şi luxul nu se împacă cu viaţa morală şi religioasă pe care trebuie s'o trăiască credincioşii pentru câştigarea mântuirii lor veşnice. Sfintele Evanghelii, cu graiul lor simplu ne istorisesc cum bătrânul Iosif şi Fecioara Maria, s'au pogorît din Nazaretul Galileii în Vifleem să se înscrie la numărătoarea populaţiei, după cum era porunca lui Irod. Şi cum multă lume venise să îndeplinească această îndatorire cetăţenească, toate casele au fost ocupate de oaspeţi, încât cei ce au venit mai târziu, din depărtări mari, n'au mai găsit loc, fiind nevoiţi a găsi sălaş în afară de oraş.

Bătrânul Iosif, fiind şi el unul dintre drumeţii îndepărtaţi, s'a adăpostit cu Fecioara Maria la un staul de oi la marginea Vifleemului.

Păstorii, oameni cu inimă largă şi plină de dragoste, i-au primit pe călătorii străini, bucurându-se că şi modestul lor sălaş este cinstit de oaspeţi din alte părţi. Noaptea, păstorii au ieşit cu oile, lăsând pe oaspeţi singuri la staulul lor. In această singurătate, a rînduit Dumnezeu ca Fecioara Maria să nască pe Mântuitorul Hristos, pe Mesia cel proorocit şi aşteptat de lumea veche.

Tronul blândului Iisus a fost ieslea oilor, iar slava măreţiei lui au fost stelele cerului. Numai o stea deosebitoare vestea lumii, că în Vifleem s'a născut un prunc, pe care maghii din Răsărit, cetitori de stele, înţelepţi ai lumii vechi, aveau să-l caute plecând din îndepărtatele lor ţări.

Şi au plecat maghii din Răsărit, dela obârşia lor, luând steaua deosebitoare drept călăuză, până la Ierusalim. Aici steaua li s'a ascuns şi maghii au crezut că aici în Ierusalim s'a născut stăpânul lumii, în palatul regelui Irod, conducătorul Palestinei.

Spre marea lui mirare, când maghii l-au informat pe Irod asupra evenimentului neobişnuit, el nu ştia despre acest lucru. Atunci el i-a rugat, că dacă vor afla pe noul născut, să-l vestească şi pe el, ca să vină să i se închine Lui. — Câtă viclenie se ascundea în cuvintele pline de blândeţe ale acestui tiran sângeros!

Maghii au plecat din Ierusalim, şi steaua iarăşi li s'a arătat conducându-i până la Vifleem. Aici steaua s'a oprit deasupra staulului unde se afla „cel făr'de'nceput“ adăpostit în ieslea dobitoacelor. *„Şi intrând ei în staul, „au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, şi căzând, I „s'au închinat şi deschizându-şi vistieriile lor, I-au „adus daruri: aur, tămâie şi smirnă“* (Mat. II, 11).

După ce s'au închinat Pruncului, obosiţi de drum, ei s'au odihnit. In vis însă îngerul Domnului se arată lui Iosif zicând: *„să nu se mai întoarcă pe la Irod, căci acesta caută Pruncul ca să-L omoare“* (Mat. II, 13). Maghii s'au întors în ţara lor pe altă cale, lăsând fără veşti pe tiranul din Ierusalim.

Pentruca mărturia despre naşterea minunată a Pruncului Iisus să fie adeverită nu numai de oamenii înţelepţi ci şi de oamenii simpli, bunul Dumnezeu a trimis un înger ca să vestească, în puterea nopţii, pe păstorii care se aflau la turmele lor. Vestea adusă de înger era aceia, că Mântuitorul Hristos s'a născut în Vifleem, cetatea lui David, iar semnul după care îl vor cunoaşte păstorii va fi acela: *„veţi găsi culcat în iesle un Prunc înfăşat“* (Luca II, 12).

Dar odată cu vestea cea bună descoperită ciobanilor, *corul îngerilor slăvea pe Dumnezeu şi zicea: „Slavă „întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, „între oameni bunăvoire“* (Luca II, 13-14). Atunci au alergat păstorii de pe câmp la staul şi s'au încredinţat cu ochii lor, de cele ce le spusese îngerul. Pruncul Iisus, „Domn al păcii“ era slăvit de oştile îngereşti, de înţelepţii pământului şi de cei mai curaţi la suflet din oamenii credincioşi, de păstorii turmelor de oi!

Vieţuitorii cerului şi ai pământului se prosternau în faţa Pruncului Iisus, Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Acesta este temeiul praznicului Naşterii Domnului

pe care Sfintele Evanghelii ni-l istorisesc aşa de natural şi simplu ca cel ce crede în el *„să aibă viaţă veşnică“* (Ioan VI, 47). Şi s'au dus la casele lor maghii din răsăritul îndepărtat, iar păstorii s'au întors la turmele lor, cu gândul că: *„viaţa veşnică aceasta este să „noască pe Tine, unul adevăratul Dumnezeu şi pre „Care l-ai trimis, pre Iisus Hristos“* (Ioan, XVII, 3).

IUBIŢII MEI FII SUFLETEŞTI.

Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos este un praznic sărbătorit de toată creştinătatea. Fiecare confesiune creştină aduce prin cultul ei prinos de mulţămită şi laudă lui Dumnezeu, care a binevoit, din nemărginita Lui dragoste pentru oameni, ca unicul Său Fiu să ia chip omenesc, să crească şi să trăiască viaţa pământească, cu toate bucuriile şi greutăţile ei, fiind lipsit numai de păcat.

Prin naşterea minunată a Mântuitorului Hristos din Fecioara Maria, Dumnezeu a arătat că legile firii sunt orînduelі care nu se schimbă şi orice făptură omenească trebue să se supună acestor legi firești, adică să aibă un început şi un sfârşit.

Bucuria vieţii se arată la orice naştere de prunc, căci prin aceasta se împlineşte binecuvântarea dumnezeiască: *„Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul“*. (Facerea, IX, 1). Această bucurie a primului născut a trăit-o Adam la venirea pe lume a fiului său Cain, socotind acest dar al vieţii ca un dar dumnezeesc: *„Am dobândit om dela Dumnezeu“* (Fac. IV, 1). Tot aşa s'a bucurat patriarhul Avraam la naşterea fiului său Isaac, prin care Dumnezeu a binecuvântat înmulţirea neamului său *„să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării“* (Fac. XXIV, 17).

Spre deosebire de bucuria adusă în inimile patriarhilor vechiului Aşezământ prin naşterea pruncilor lor, Naşterea Mântuitorului a umplut tot pământul de veselie duhovnicească, deoarece prin El puterea răului avea să fie zdrobită. Prin Naşterea Domnului *harul* a venit în lume şi păcatul nu mai are putere asupra credincioşilor. *„Pentrucă păcatul nu va mai avea putere asupra*

„voastră, căci nu sunteţi sub lege, ci sub har“ (Rom. VI, 14).

Deci la praznicul Naşterii Domnului noi sărbătorim şi începutul puterii harului în lume. „Căci — după cum spune Sfântul Apostol Pavel — *în puterea harului ce mi „s'a dat, spun fiecăruia dintre voi, să nu năzuiască mai „sus decât i se cuvine să năzuiască, ci să cugete cum- „pănit, fiecare precum Dumnezeu i-a împărţit în măsura „credinţei“* (Rom. XII, 3).

Această bucurie a sălăşluirii harului pe pământ, Biserica o exprimă prin cântările ei cu prilejul praznicului Naşterii Domnului. Astfel mergând cu Sfânta icoană pe la casele credincioşilor preoţii cântă împreună cu cântăreţii:

„Fecioara astăzi pre Cel mai presus de fiinţă naşte, „şi pământul peşteră, Celui neapropiat aduce. Ingerii „cu păstorii slavoslovesc şi maghii cu steaua călătoresc, „că pentru noi s'a născut prunc tânăr, Dumnezeu cel „mai înainte de veci“ (Condac).

Participarea la această bucurie este arătată şi din partea credincioşilor. In primul rând colindătorii sunt aceia cari, răscolesc frumoasele amintiri ale Crăciunului, prin colindele ce le cântă pe la ferestrele caselor credincioşilor:

Steaua sus răsare
Ca o taină mare,
Steaua străluceşte
Şi lumii vesteşte:
Că astăzi curata
Prea nevinovata
Fecioara Maria
Naşte pe Mesia.

Evlavia ce se desprinde din aceste imnuri şi colinde scoate la iveală un fapt ce merită a fi preţuit de către toţi credincioşii: Mântuitorul Hristos a dat pildă de smerenie la Naşterea Sa, deci *smerenia* trebuie să împodobească, în primul rând, sufletul oricărui creştin. Ca Fiu al lui Dumnezeu putea să aleagă venirea Lui în lume, într'un loc deosebit şi plin de strălucire. Dar El şi-a

ales staulul păstorilor şi ieslea oilor ca să se plinească proorocia:

„Fără chip şi fără frumusețe ca să ne uităm la el „şi fără înfăţişare ca să ne fie drag“ (Isaia 53, 2).

Praznicul Naşterii Domnului ne mai arată cum trebuie să se comporte credinciosul faţă de obligaţiile cetăţeneşti ale Patriei Sale.

După cum se ştie, dreptul Iosif era om bătrân, deci anevoios la călătorii lungi peste puterile lui. Iubirea caldă faţă de patria lui, dorinţa de a îndeplini datoriile cetăţeneşti l-au făcut să plece, la drum lung, dela Nazaret până la Vifleem, ca să răspundă la porunca stăpânirii de a se înscrie la numărătoarea populaţiei. — Au făcut acest lucru, cu multă bunăvoinţă, atât el cât şi Fecioara Maria. Oare din această comportare cetăţenească, nu trebuie să luăm şi noi pildă de felul cum să ne îndeplinim îndatoririle cetăţeneşti?

Cum, stăpânirea statului nostru caută să împlinească binele obştesc, credincioşii sunt îndatoraţi să arate, în primul rând, ascultare de stăpânire şi iubire de patrie. Pilda bătrânului Iosif să ne fie mereu călăuză faţă de patria noastră pământească. Să sporim munca noastră, orice îndeletnicire am avea. Agricultorul să-şi cultive pământul cu toată luarea aminte, să strângă recolta la timp şi să dea partea ce se cuvine Statului, care-l ocroteşte şi-l apără de duşmani.

Cărturarul să adâncească tainele ştiinţei şi să împrăştie lumina cărţii tuturor celor din jurul său. Medicul să caute de sănătatea deaproapelui său; lucrătorul din fabrică să-şi sporească munca, ca din produsele mâinilor lui, să se uşureze traiul întregii obşti. Impletirea muncii tuturor să fie astfel făcută, încât unul pe altul să se ajute, după porunca Apostolului Neamurilor: *„Ni„meni să nu caute ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui“* (I Cor. X, 24).

Praznicul Naşterii Domnului cade iarna, când credincioşii dela sate stau în preajma caselor lor. Acum e timpul de pregătirea uneltelor de muncă şi de îngrijirea vitelor ca să fie toate orânduite pentru muncile de primăvară. Timpul de iarnă este potrivit şi pentru luminarea minţii la adunările dela Căminul Cultural, unde oa-

meni pregătiţi în ale cărţii dau fel de fel de sfaturi şi îndrumări folositoare, „*Căci povaţa este un sfeşnic şi „legea o lumină, iar îndemnurile care dau învăţătură „sunt calea vieţii*“ (Pilde, VI, 23).

IUBIŢII MEI FII SUFLETEŞTI.

Praznicul Naşterii Domnului este şi sărbătoarea *PĂCII* căci Cel ce s'a întrupat şi s'a adăpostit în staulul din Vifleem, a venit în lume ca „*Domn al păcii*“.

Pentru „*pace şi bună voire între oameni*“, s'a pogorît din cer Fiul lui Dumnezeu şi *pacea* a predicat-o tot timpul vieţii Sale. — *Pacea* ne-a lăsat-o s'o trăim şi s'o păzim.

La Naşterea Domnului imnul păcii era cântat de oştile îngereşti: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace între oameni bunăînvoire*“.

După experienţa crudă a atâtor războaie şi măceluri între oameni, după războaie mondiale cari au zguduit şi ruinat lumea în ultimul sfert de veac, — omenirea întreagă s'a unit să apere pacea şi bunăînvoirea între popoare. Acum imnul păcii este cântat de oameni, care doresc şi vreau să trăiască în linişte, să se bucure de frumuseţile vieţii.

Şi totuşi se găsesc unii oameni — puţini la număr, — de peste mări şi ţări — cari uneltesc din umbră făţiş turburarea păcii în lume. Aceşti turburători ai păcii n'au înţeles, sau nu vor să înţeleagă, rostul întrupării Mântuitorului Hristos. Sărbătoresc şi ei acest praznic, dar numai cu buzele, căci în inimile lor clocoteşte ura şi dispreţul faţă de om.

Cum poate cineva spune că se bucură de naşterea Pruncului Iisus, când în acelaş timp vrea să arunce tineretul nevinovat în ucideri şi vărsări de sânge! Porunca dumnezeiască ne îndeamnă „*să ne iubim unii pe alţii*“, să înlăturăm neînţelegerile dintre oameni pe cale paşnică!

Cine crede că Mântuitorul este „*Domn al păcii*“ acela trebuie să ţină şi la îndeplinirea poruncilor Evangheliei de a păstra pacea în lume.

Deaceia, vă îndemn cu toată căldura sufletului meu, pe voi, cler şi credincioşi, să fiţi alături de *„făcătorii de pace“* din ţara noastră, şi din lumea întreagă, căci vă găsiţi sub oblăduirea *„Domnului Păcii“* a căruia naştere o sărbătorim astăzi.

Faceţi ca din belşugul caselor voastre să se înfrupte cei bătrîni. Primiţi cu bucurie pe colindători care vă aduc vestea cea minunată a Naşterii Domnului, şi-i îndemnaţi să fie crainici ai păcii pe pământ.

Cercetaţi, cu luare aminte, sfintele lăcaşuri de închinare, ascultaţi de învăţăturile Bisericii, care vă îndeamnă la pace şi bunăînţelegere.

Fiţi ascultători faţă de mai marii voştri, care sunt în dregătorii, căci aceştia au răspunderea bunului mers al treburilor obşteşti. Iubiţi-vă patria prin ascultare şi muncă, căci prin această iubire vă câştigaţi şi patria cerească. Feriţi-vă de oamenii gâlcevitori şi hulitori de Dumnezeu căci „omul, care se *obişnueşte cu cuvinte de sudalmă, în toate zilele vieţii sale nu se va înţelepţi*“ (Isus Sirah, XXIII, 19).

Cinstiţi pe bătrîni şi îndrumaţi pe tineri la lucruri bune. Păstraţi curăţia căminului familiar prin pilda voastră de vieţuire.

„Ascultaţi pe învăţătorii voştri şi vă supuneţi lor, „fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să „dea seama de ele“ (Evrei, XIII, 17).

Sfintele Sărbători ale Crăciunului, Anului Nou şi Bobotezei, vă dorim din tot sufletul, să le ajungeţi la mulţi ani cu sănătate şi bucurie, *„iar Dumnezeul păcii să vă dăruiască pace totdeauna şi în tot chipul“* (II. Tes. III, 16).

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor şi pururea rugător către Dumnezeu,

† *SEBASTIAN*
Mitropolitul Moldovei şi Sucevei

Dată în reşedinţa Noastră Mitropolitană din Iaşi, cu prilejul Praznicului Naşterii Domnului din anul mântuirii 1953.

SALAŞUL PACII

Amurgul se lasă şi firea o'mbracă
C'o pânză din neguri cernită;
Puzderii de stele pe cer se arată,
Iar luna surâde smerită.

Păstorii îşi mână încet a lor turme
Spre staul şi ca'tă hodină;
Se culcă pe-o coastă 'nveliţi în cojoace
Şi-un fluer o doină suspină.

. . . . . .

E noapte târzie... tăcerea-i adâncă...
Betlemul fantazme visează...
Şi straj'n cotloane de mult i-adormită...
Acum, doar păstorii veghează!.

Dar iat-o lumină văzduhul străbate,
Ţintind spre un staul de vite...
E steaua nădejdii... de mult aşteptată...
E steaua luminii dorite!..

Hristos pe pământ s'a născut din Fecioară,
Pe fânul din ieslea săracă;
Suflarea de vite spre El se îndreaptă,
Mai cald aşternutul să-l facă.

Şi glasuri de îngeri în cer intonează
Un cântec de slavă divină:
„Pământului pace şi bună'nvoire"!
Păstorii smeriţi se închină...

Purces-au şi Magii din zări depărtate,
Sfărmându-şi în cioburi ştiinţa...
In mintea lor stearpă, un haos rămâne...
Iar sufletul naşte credinţa...

Irod se 'nspăimântă şi săbii ascute...
In sânge cruzimea-şi îneacă ;
Dar Viaţa vieţii şi-a lumii Lumină,
S'o stingă... zădarnic încearcă.
. . . . . .

Şi azi se agită urmaşii cruzimii
Să surpe a păcii zidire...
Ei seamănă vrajbă şi ură'ntre oameni
Şi lumii sorteşte peire.

Dar fumul tămâii cu mirosul păcii,
Sorbit de nesaţ de popoare,
Uneşte'n simţire pe toţi cari luptă
Şi'nalţă a păcii cântare :

„Pământului pace şi 'n lume frăţie,
Dreptate şi multă iubire...
Şi anul ce'ncepe s'aducă recoltă
Cu spice de bună'nvoire" !

Preot Th. Vrănescu

25 Decembrie 1953.

20 DECEMBRIE

Poporul muncitor din patria noastră se pregăteşte cu un avânt puternic să întâmpine evenimentul, de cea mai mare importanţă în viaţa ţării, care va avea loc în ziua de 20 Decembrie a. c., alegerea organelor locale ale puterii de Stat, deputaţii Sfaturilor Populare, exponenţi autentici ai năzuinţelor şi voinţii oamenilor muncii.

Insufleţirea care cuprinde inimile oamenilor muncii dela oraşe şi sate în vederea acestei zile, manifestă în mod elocvent trăinicia şi forţa vitală a puterii populare, a unităţii indisolubile a poporului muncitor în lupta pentru construirea unei vieţi mei luminoase.

Pretutindeni întrecerile în muncă iau o tot mai mare amploare pentru a se ridica productivitatea muncii şi a se pune la dispoziţia poporului muncitor mărfuri de larg consum, cât mai multe şi mai superioare din punct de vedere calitativ, întrebuinţându-se metodele cele mai noui şi mai perfecţionate, de producţie, factori de primă importanţă pentru desvoltarea economiei naţionale şi a creşterii nivelului de trai.

In Constituţia R. P. R., se prevede că puterea aparţine oamenilor muncii dela oraşe şi sate, care o exercită prin Marea Adunare Naţională şi Sfaturile Populare, dându-se expresie marilor drepturi şi libertăţi de care poporul nostru se bucură în regimul democrat-popular.

Decretul cu privire la alegerea deputaţilor în Sfaturile Populare, întemeindu-se pe principiile democraţiei înscrise în Constituţie, oglindeşte în articolele sale, grija deosebită a Statului ca massele largi ale poporului să aibă putinţa de a participa la conducerea treburilor obşteşti, ca în organele locale ce vor fi alese să reflecte cu adevărat voinţa şi dorinţa poporului muncitor.

Prevederile Decretului arată că alegerile pentru organele locale se fac prin. vot universal egal, direct şi secret, putând lua parte la alegeri toţi cetăţenii din R. P. R. care au împlinit vârsta de 18 ani, fără deosebire de rasă, naţionalitate, sex, religie, grad de cultură, profesiune sau durata domiciliului, precum şi acei din rândul foştilor exploatatori, care au luptat pe frontul antihitlerist, au sprijinit mişcarea revoluţionară şi antifascistă, sunt părinţi, fraţi şi surori ai militarilor Forţelor Armate, sunt preoţi şi învăţători, elevi şi studenţi aflaţi în şcoli, institute, universităţi, sau desfăşoară o activitate ştiinţifică, tehnică şi artistică în folosul poporului.

In acelaş timp se asigură dreptul de a fi ales, oricărui om al muncii, cetăţean al R. P. R. cu drept de vot, care a împlinit vârsta de 23 ani.

Exprimând caracterul profund popular al regimului nostru democrat, în ţara noastră s'a format o tradiţie ca de fiecare dată timpul care precede alegerile să fie folosit ca o adevărată şcoală de educare cetăţenească şi patriotică a masselor în scopul desvoltării interesului tuturor celor ce muncesc pentru problemele obşteşti ale organizării şi conducerii statului.

Astfel cu nivelul politic ridicat, oamenii muncii în adunări generale pe instituţii, întreprinderi, gospodării de stat, gospodării colective, sindicate, cooperative, organizaţii obşteşti, etc., îşi propun candidaţi pentru alegerile în Sfaturile Populare, analizând activitatea celor pe care îi desemnează, pentru ca să corespundă pe deplin mandatului încredinţat şi că vor servi cu devotament patria şi poporul muncitor, deoarece Sfaturile Populare au un rol de cea mai mare importanţă în desvoltarea economiei noastre naţionale şi ridicarea nivelului de trai material şi cultural al poporului.

In cei câţiva ani de funcţionare Sfaturile Populare au obţinut succese remarcabile în toate domeniile de activitate, lărgind reţeaua de şcoli, luptând împotriva analfabetismului, îmbunătăţind condiţiunile de învăţământ, mărind numărul cantinelor, a căminelor culturale, a cluburilor, a cinematografelor, teatrelor, etc., construind dispensare, băi, locuinţe pentru muncitori, noi întreprinderi, etc., gospodărind chibzuit, oraşele şi satele con-

tribuind la ridicarea economică şi culturală a regiunilor ţării şi îmbunătăţind condiţiile de viaţă ale poporului.

In faţa Sfaturilor Populare fiind sarcini măreţe de realizat, oamenii muncii propun pentru îndeplinirea lor, oameni vrednici, fruntaşi în muncă, cu devotament pentru binele poporului şi cinstiţi fii ai lui, cari să fie candidaţi în alegeri, în semn de încredere şi de înaltă preţuire.

Astfel, cei ce vor candida la alegerile în Sfaturile Populare, sunt exemple de hărnicie pentru înfăptuirea hotărîrilor P. M. R. şi Guvernului, de îmbunătăţire şi ridicare a nivelului de trai, fruntaşi ai luptei pentru aplicarea metodelor de muncă—înaintate, harnici gospodari ai vieţii noi la sate, vrednici educatori ai tinerei generaţii, muncitori ceferişti, stahanovişti, evidenţiaţi în muncă, oameni de ştiinţă şi cultură, toţi animaţi de cel mai înalt patriotism de a merge pe drumul continuării marilor înfăptuiri, menite să transforme patria noastră într'o ţară înfloritoare şi civilizată în care viaţa celor ce muncesc să fie fericită.

Ei sunt însufleţiţi de un suflu nou de viaţă de a promova interesele obşteşti şi nu de a-şi satisface interesele lor personale, de aceia sunt propuşi de către tovarăşii lor de muncă, fapt care îi deosebeşte fundamental de candidaţii vechiului regim.

Cetăţenii îi cunosc şi au prilejul să-i cunoască şi mai bine prin participările la întrunirile F. D. P. stând de vorbă cu ei, constatând dragostea sinceră şi înflăcărată faţă de ţara şi binele obştesc, care îi însufleţeşte.

Prin munca tuturor şi destoinicia celor ce vor fi aleşi în ziua de 20 Decembrie ca deputaţi în Sfaturile Populare, ţara va prospera şi faţa ei va deveni mai frumoasă.

Poporul acordă toată încrederea candidaţilor în alegeri, dând însemnătatea cuvenită acestei zile, întâmpinându-o ca pe-o zi de mare bucurie şi sărbătoare ce o vor trăi toţi fiii poporului nostru.

Biserica ortodoxă consideră munca la adevărata ei valoare. Mântuitorul Hristos a muncit până la vârsta de 30 de ani ca teslar în casa lui Iosif, iar pe apostolii săi i-a ales din rândul celor ce trudeau din greu pe malurile lacului Ghenizaret. Slujitorii altarelor, merg în pas

cu poporul, făcând cauză comună cu el şi nu şi-ar justifica prezenţa în mijlocul credincioşilor din care s'au ridicat şi din care fac parte, dacă nu i-ar călăuzi, ca îndrumători de suflete spre idealurile năzuite de popor.

Preoţimea : slujind lui Dumnezeu şi Bisericii lui Hristos, cu aceiaşi dragoste şi cu acelaş devotament pentru împlinirea aspiraţiilor luminoase ale poporului nostru muncitor care şi-a luat soarta în propriile mâini şi-şi făureşte o viaţă mai bună şi o orînduire socială dreaptă, pe drumul prefacerii şi înălţării patriei.

Deci preoţii nu pot avea altă bucurie mai mare decât aceia a strădaniei pentru fericirea şi binele poporului, în mijlocul căruia îşi desfăşoară activitatea lor.

Glasul de îndemn al Intâistătătorului Bisericii Ortodoxe a Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Justinian „de a merge preoţii pe acelaş drum cu poporul nostru muncitor şi a împărţi cu el strădaniile şi greul muncii ca să poată împărţi cu el bucuria biruinţelor“, şi îndemnurile arhipăstoreşti ale Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit Sebastian, neobosit îndrumător al clerului eparhiei noastre pe calea fericirii poporului şi a luptei pentru cauza binelui, sunt un îndreptar plin de învăţăminte de felul cum trebuie să lucreze fiecare preot în parohia sa.

In acest fel slujitorii Mântuitorului Hristos, dând urmare conştiinţei lor de buni şi loiali cetăţeni ai statului nostru democrat-popular şi dând răspunsul aşteptat de Biserică în faţa chemării de adevăraţi călăuzitori ai sufletelor credincioşilor, sprijinind cu întreaga sinceritate interesele mari ale poporului nostru muncitor, vor lua parte împreună cu credincioşii la sărbătoarea poporului nostru muncitor din ziua de 20 Decembrie a. c., făcându-şi cu vrednicie datoria către patrie şi popor, contribuind astfel şi la cauza sfântă a apărării şi consolidării păcii.

BISERICA ŞI TINERETUL IN ACŢIUNEA PENTRU PACE

„Din punct de vedere etic, ortodoxia se poate defini ca sănătetea şi echilibrul sufletului“ – scrie un teolog rus.

Prea evident este că această constatare nu se referă numai la dogma ortodoxă, ci mai ales la viaţa practică a creştinismului. A trăi în ortodoxie, înseamnă a trăi în mediul păcii şi înţelegerii cu toţi oameni. Acesta-i idealul ortodoxiei pe care l-a urmărit întotdeauna ca pe un „pium dessiderium“.

Fără să mai răsfoim paginile istorice, astăzi mai bine ca oricând se dovedeşte acest lucru.

Lumea s'a împărţit în două tabere.

Răsăritul ortodox se găseşte în lagărul celor ce doresc pacea între popoare. Patriarhii ortodocşi în conferinţa dela Moscova s'au rugat pentru pace şi au lansat o chemare să fie numai pace pe acest pământ, „umed încă de sânge“ – răscolit de obuze.

Apărarea păcei înseamnă apărarea vieţei semenilor, ceeace constitue unul din obiectivele de prim ordin al Bisericii Creştine, deoarece Mântuitorul Hristos a zis: „Eu am venit ca lumea viaţa să aibă“ ! (Ioan 10, 10).

Misiunea Bisericii este deci să lucreze pentru pace şi să consolideze pacea pe pământ.

Sf. Apostol Pavel, ne sfătueşte: „Trăiţi în pace şi Domnul păcei va fi cu voi“ ! (II Corint. 13, 11).

Dintre corifeii gândirei patristice, Fericitul Augustin ne recomandă că e mai bine „să distrugem războiul prin cuvinte, decât oamenii prin sabie“ (Bella verba occidere quam homines ferro). In acest senz trebuie înţeleasă activitatea de apărare a păcii. Ea se transformă în lupta pentru apărarea păcii.

Mesagiul Betleemului, cântat de îngeri... „pe pământ pace şi între oameni bună învoire“, este mesagiul pe care de veacuri îl propovăduieşte Biserica Ortodoxă.

Bisericile creştine confesionale învrăjbite pe motive dogmatice, au acum prilejul să-şi dea mâna în acţiunea comună pentru pace, care constitue „regula de aur“ a creştinismului.

Cu cât va fi mai multă pace pe pământ cu atât împlinirea misiunei Bisericei va fi mai desăvârşită.

Iată pentru ce Biserica ortodoxă priveşte cu interes şi cu simpatie toate marile acţiuni de înfrăţire şi de pace, cum a fost spre exemplu Congresul tineretului ţinut în Bucureşti vara aceasta.

Tineretul, aceste nobile vlăstare, care poartă pe umeri nădejdile viitorului, trebuie ajutat în frumoasele manifestări de înfrăţire şi pace, pentru ca să-şi desvolte aptitudinile şi dorinţele într'o atmosferă de pace şi fericire pentru binele popoarelor.

Preot Gheorghe Baltag
Parohia Ţoleşti

TABLOU

De preoţii cărora li s'au acordat distincţii în şedinţa Sinodului Mitropolitan din 17 August 1953. Distincţiile acestea s'au conferit în amintirea zilei de 6 Iunie 1953, la împlinirea a cinci ani de patriarhat ai I. P. S. Patriarh Justinian. Preoţii care au fost distinşi întrunesc condiţiunile art. 142 din Statut.

A. **Centrul Eparhial**

1. ~ Pr. Andoni Const. Consilier Administrativ Icon. Stavrofor
2. ~ Pr. Remezescu Ioan apărător Consistoriu „ „

B. **Administraţia exterioară**

1. ~ Pr. Grădinaru Modest Protopop Fălticeni Icon. stavrofor
2. ~ Pr. Tărăboanţă Vasile „ Hârlău „ „
3. ~ Pr. Hriţcu Dumitru „ Ceahlău „ „
4. ~ Diac. Ioan Ivan profesor Director Şc. Cântăreţi arhidiacon

TABLOU

De preoţii cărora li s'au acordat distincţii în şedinţa sindoului Mitropolitan din 17 August 1953. Distincţiile s'au conferit în amintirea zilei de 6 Iunie 1953, la împlinirea a 5 ani de patriarhat ai I. P. S. Justinian. Preoţii care au fost distinşi, întrunesc condiţiunile art. 141 şi 142 din Statut.

REGIUNEA IAŞI

Protopopiatul Iaşi.

1. ~ Pr. Miron Dumitru parohia Voineşti iconom stavrofor
2. ~ Pr. Brânzei Dumitru bis. Sf. Apostoli Iaşi icon. stavrofor

3. ~ Pr. Păucă Teodosie bis. Sf. Spiridon Iaşi iconom stavrofor
4. ~ Pr. Pântea Gheorghe parohia Coada Stâncii „

Protopopiatul Tg. Frumos.

1. ~ Pr. Negoiţă Neculai parohia Erbiceni iconom stavrofor
2. ~ Pr. Antonovici Modest parohia Sârca iconom
3. ~ Pr. Corcodel Ioan parohia Cucuteni „

REGIUNEA SUCEAVA

Protopopiatul Vatra Dornei.

1. Pr. Vlad Constantin parohia Cozăneşti iconom stavrofor

Protopopiatul Gura Homorului.

1. ~ Pr. Roşu Gheorghe parohia Drăgoeşti iconom stavrofor
2. ~ Pr. Ursachi Virgil parohia Homoreni iconom

Protopopiatul Câmpulung.

1. ~ Pr. Stoleru Vasile parohia Prisaca Dornei iconom

Protopopiatul Botoşani.

1. ~ Pr. Galeru Gheorghe parohia Sf. Trei Ierarhi icon. stavrofor
2. ~ Pr. Scriban Neculai parohia Intâmp. Dom. „ „
3. ~ Pr. Avasiloaie Ilie parohia Răchiţi „ „
4. ~ Pr. Lăpuşneanu Mihail „ Cerchejeni „ „

Protopopiatul Truşeşti.

1. ~ Pr. Iancu Andrei parohia Cerneşti Iconom stavrofor
2. ~ Pr. Gherman Mihai „ Dobârceni iconom
3. ~ Pr. Baciu Toma „ Buhăceni „

Protopopiatul Săveni.

1. ~ Pr. Bazgan Vasile parohia Vorniceni iconom
2. ~ Pr. Luţuc Gheorghe „ Vlăsineşti „

Protopopiatul Dorohoi.

1. ~ Pr. Teodoru Aurel parohia Dealu iconom stavrofor
2. ~ Pr. Popescu Constantin „ Cândeşti II iconom
3. ~ Pr. Creţu Mihai „ Ibăneşti „
4. ~ Diacon Roşca Anania Catedrala Dorohoi arhidiacon

REGIUNEA BACĂU

Protopopiatul Piatra Neamţ.

1. ~ Pr. Capşa Neculai parohia Adormirea P. N. icon. stavrofor
2. ~ Pr. Ungureanu N. parohia Cut „ „
3. ~ Pr. Niţă Emanoil parohia Pângăraţi „ „
3. ~ Pr. Dimitriu Paul parohia Mărgineni „ „

Protopopiatul Tg. Neamţ.

1. ~ Pr. Munteanu Vasile parohia Pipirig iconom stavrofor
2. ~ Pr. Atanasiu Neculai parohia Păstrăveni „ „
3. ~ Pr. Ravaru Neculai parohia Ţibucanii de Sus icon. stavr.

TABLOU

De preoţii cărora li s'a acordat distincţia de sachelar, distincţie ce s'a conferit de I. P. S. Sebastian Mitropolitul Moldovei şi Sucevei în amintirea zilei de 6 Iunie 1953 la împlinirea a cinci ani de patriarhat ai I. P. S. Patriarh Justinian. Preoţii care au fost distinşi întrunesc condiţiunile art. 140 din Statut.

REGIUNEA IAŞI

Protopopiatul Tg. Frumos.

1. ~ Pr. Nicoară Ioan parohia Totoeşti

REGIUNEA SUCEAVA

Protopopiatul Vatra Dornei.

1. ~ Pr. Ortoanu Petru parohia Dorna Cândreni
2. ~ Pr. Rădăşanu Constantin „ Şarul Dornei
3. ~ Pr. Lavric Visarion „ Ciocăneşti

Protopopiatul Gura Homorului.

1. ~ Pr. Bodnaraş Isaia parohia Ilişeşti (Braşca)
2. ~ Pr. Flocea Constantin parohia Corlata

Protopopiatul Câmpulung.

1. ~ Pr. Sologiuc Ioan parohia Moldoviţa
2. ~ Pr. Spânu Dragoş „ Moldoviţa
3. ~ Pr. Fărtăiş Nicolae „ Slătioara

Protopopiatul Rădăuţi.

1. ~ Pr. Prelipceanu Eugen parohia Straja

Protopopiatul Darabani.

1. ~ Pr. Berijan Haralambie parohia Păltiniş

Protopopiatul Truşeşti.

1. ~ Pr. Zvâc Aurel parohia Victoria

Protopopiatul Săveni.

1. ~ Pr. Ştefan Constantin parohia Mitoc

REGIUNEA BACĂU

Protopopiatul Tg. Neamţ.

1. ~ Pr. Bârliba Vladimir parohia Vânători I

TABEL

De preoţii cari au dreptul de a purta distincţiunile onorifice bisericeşti, acordate de Sinodul Mitropolitan în şedinţa sa din 17 August 1953.

Nr crt.	Numele şi Pronumele	Parohia	Raionul	Regiunea
	ICONOMI STAVROFORI			
1	Pr. Vasile Arnăutu	Sf. Voevozi	Botoşani	Suceava
2	Pr. Mihai Barnea	Băiceni	Botoşani	Suceava
3	Pr. Gh. Baltag	Ţoleşti	Fălticeni	Suceava
4	Pr. Ilarion Pavel	Valea Putnei	Câmpulung	„
	ICONOMI			
1	Pr. Gheorghe Agape	Sf. Teodor	Iaşi	Iaşi

MIŞCĂRI DE PERSONAL IN CUPRINSUL ARHIEPISCOPIEI IAŞILOR DELA 1 MAI 1953 PÂNĂ IN PREZENT

Angajări de personal

– Se recunoaşte pe 1 Iulie 1953, salarizarea preotului Paul Munteanu la parohia Pipirig raionul Tg. Neamţ. Temei 6627/953.

– S'a recunoscut pe 1 August 1953, numirea preotului Scarlat Porcescu Consilier Administrativ la Centrul Eparhial, în postul de paroh al parohiei Barnovschi din oraşul Iaşi. Temei 8415/953.

Se recunoaşte pe 1 August 1953, angajarea în postul de paroh al parohiei Drislea raion Truşeşti a preotului Const. Codreanu, fost la parohia Vereşti raion Suceava. Temei 8715/953.

– Preotului Constantin Sinescu dela parohia Sf. Gheorghe Lozonschi raion Iaşi, i s'a încredinţat pe 1 Octombrie 1953, oficiul de paroh al numitei parohii. Temei 12703/953.

– Se recunoaşte pe 15 Septembrie 1953, numirea în postul de preot paroh al parohiei Cârligi raion Piatra Neamţ, a preotului Aurel Sburlea. Temei 10963/953.

– S'a recunoscut pe 1 Octombrie 1953, salarizarea preotului Alexandru Zaharescu la Parohia Hârtoapele raion Paşcani. Temei 11219/953.

– S'a recunoscut pe 1 Noembrie 1953, angajarea în post de preot bugetar al parohiei Ivăncăuţi raionul Darabani, a preotului Dionisie Sofian. Temei 13247/953.

– S'a recunoscut pe 1 Noembrie 1953, angajarea preotului Visarion Puiu în postul II de preot extrabugetar la filiala Horia parohia Mitoc raionul Săveni.

– S'a recunoscut pe 1 Noembrie 1953, angajarea preotului Constantin Munteanu, în post de paroh extrabugetar la parohia Mateeni raion Dorohoi. Temei 12702/953.

– S'a recunoscut pe 1 Noembrie 1953, angajarea în postul

de paroh bugetar al parohiei Hudeştii Mici raion Darabani, a preotului Ioan Simionescu. Temei 12708/953.

– S'a recunoscut pe 1 Noembrie 1953, salarizarea preotului Gheorghe Rotaru dela parohia Plăvălar raion Suceava. Temei 13040/953.

– S'a recunoscut pe 1 Noembrie 1953, salarizarea preotului Constantin Cosma dela parohia Humuleşti raion Tg. Neamţ. Temei 13041/953.

– S'a recunoscut angajarea preotului Ipolit Jacotă în postul de paroh extrabugetar al parohiei Buda raion Paşcani pe 1 Mai 1953. Temei 5778/953.

Transferări de personal

– Preotul M. Panaitescu dela parohia Chiţoveni raion Hârlău, se transferă, pe 1 Mai 1953, în post de paroh al parohiei Feredeeni, acelaş raion. Temei 4526/953.

– Preotul Tăbâltoc Dumitru, dela parohia Drislea raionul Truşeşti se transferă, pe 1 Mai 1953, în post de paroh la parohia Mănăstireni raionul Botoşani. Temei 4526/953.

– Preoţii Sadici Gheorghe dela parohia Romăneşti şi Octavian Oană dela parohia Comarna raion Iaşi, se transferă pe 1 Mai 1953, unul în locul altuia. Temei 4525/953.

– Preotul Nicolae Lefter dela parohia Ghigoeşti se transferă pe 1 Iunie 1953, în post de paroh al parohiei Hălăuceşti raion Tg. Frumos. Temei 6450/953.

– Preotul Gh. Bariz fost gestionar la Depozitul de obiecte bisericeşti al Centrului Eparhial, se transferă pe 1 Iulie 1953, în postul de paroh al parohiei Cuvioasa Parascheva din Tg. Frumos şi i se încredinţează funcţiunea de protopop al raionului Tg. Frumos. Temei 7406/953.

– Preotul Ioan Mihai dela parohia Miorcani raionul Darabani, se transferă pe 1 Iulie 1953 în postul de paroh al parohiei Miclăuşeni raionul Tg. Frumos. Temei 6800/953.

– S'a recunoscut pe 1 August 1953, transferarea preotului Gh. Lazăr dela parohia Eşanca raion Darabani, la parohia Hălceni raionul Iaşi. Temei 8416/953.

– Preotul Pavel Filipescu dela parohia Şerbeşti I, raionul Piatra Neamţ, a fost transferat pe 1 Septembrie 1953, în postul de paroh al parohiei Ghigoeşti acelaş raion. Temei 10787/953.

– Se recunoaşte pe 1 Septembrie 1953, transferarea preotu-

lui Boris Petrov, dela parohia Curechiştea la parohia Blebea raionul Tg. Neamţ. Temei 10786/953.

S'a recunoscut pe data de 1 Octombrie 1953, transferarea preotului Corobceanu Vasile dela parohia Mateeni raionul Dorohoi, în postul de paroh al parohiei Dorobanţu raionul Botoşani. Temei 11220/953.

– S'a recunoscut, pe data de 1 Octombrie 1953, încadrarea preotului Dan Danielescu, în postul de paroh extrabugetar al parohiei Borniş raionul Piatra Neamţ. Temei 11582/953.

– S'a recunoscut, pe 1 Noembrie 1953, transferarea preotului Petru Straton, dela parohia Cuza Vodă raion Darabani la parohia Cârniceni raionul Iaşi. Temei 13100/953.

– S'a recunoscut pe 1 Iulie 1953, transferarea preotului Vasile Păstrăguş dela parohia Arama raionul Hârlău la parohia Balş raionul Tg. Frumos. Temei 7210/953.

Intrări în Eparhie

– Preotul Dimitrie Groapă fost paroh al parohiei Homorodul de Sus raionul Satul Mare, Eparhia Oradea Mare, s'a numit pe 1 Noembrie 1953, paroh extrabugetar la parohia Blândeşti raionul Botoşani. Temei 12444/953.

Decese

– Schimonahul Iosef Muravschi – din Mănăstirea Dragomirna–Suceava, încetat din viaţă la 31 Iulie 1953. Tem. 8834/953.

– Ieromonah Isaia Malainic din M-rea Gorovei raion Dorohoi, încetat din viaţă în ziua de 29 Mai 1953. Tem. 6064/953.

– Monahia Ana Munteanu din Mănăstirea Agafton raionul Botoşani, încetată din viaţă la 6 August 1953. Tem. 9193/953.

– Preot Ioan Popovici slujitor la Biserica Sf. Spiridon din Iaşi, încetat din viaţă la 27 Octombrie 1953. Temei 12630/953.

PREDICA DESPRE PACE LA NAŞTEREA DOMNULUI *)

„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bună-învoire“ (Luca, 2, 14).

Starea de fericire a celor dintâi oameni, consta pe deoparte că avea Raiul ca loc de bucurie şi desfătare, dar erau permanent aproape de Dumnezeu, de faţa şi binecuvântarea Sa.

Această stare de deosebită fericire era însoţită şi de perfecţiunea însăşi a omului.

Sufletul îi era luminat în cel mai înalt grad ce ise putea da unui om pentru a pricepe binefacerile lui Dumnezeu şi a cunoaşte pe Dumnezeu, inima era scutită de orice răutate, simţind numai ce este plăcut şi bun, iar voia lui era aplecată către ceiace trebuie să facă ca să fie voia lui Dumnezeu, fiind scutit de orice necazuri şi nemulţumiri.

Toate acestea erau darurile lui Dumnezeu puse în om.

Prin călcarea voei lui Dumnezeu însă, adică prin căderea în păcat protopărinţii au perdut această fericire şi aceste daruri, mintea întunecându-se, inima aplecat spre răutăţi, iar voia fiind plecată spre cele ale diavolului.

Blestemul lui Dumnezeu a avut urmări grele pentru viaţa oamenilor, întorcându-se în ei în locul fericirii, munca grea, starea de nelinişte şi de osândă în viaţă şi moarte.

Dumnezeu însă n'a lăsat pe om pentru totdeauna între desnădejde şi cugetarea de a nu se putea restabili.

In acest scop le-a făgăduit un Mântuitor în starea nenorocită în care căzuse, şi săi împace cu El.

---

*) Predică notată cu zece la Cursurile de Indrumare Misionară dela Institutul Teologic Bucureşti.

Nu putea nimeni să facă acest lucru din cei muritori.

Înţelepţii veacurilor au căutat fel de fel de sisteme în gândirea lor pentru a face pe om fericit şi împăcat, dar n'au găsit nimic.

Trebuia să se coboare cineva de sus şi acesta a fost Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul Hristos, care era născut din Sfânta Fecioară Maria, împăcând pe om cu Dumnezeu şi vestind pacea pe pământ.

Când se întâmplă pe pământ ceva nou şi neobişnuit, atunci de obicei toţi se întreabă, ce înseamnă oare, ce trebuie să facem cu acel prilej şi ce e de aşteptat?

Pogorârea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu arătarea lui Dumnezeu în trup, este fraţilor, un eveniment aşa de neobişnuit, care niciodată n'a fost şi nici nu va fi, în asemănare cu celelalte evenimente.

Ce înseamnă însă faptul acesta?

Pentru ce Fiul lui Dumnezeu s'a pogorît pe pământ? Ce a adus el cu sine? Cum trebuie să-l întâmpinăm şi ce trebuie să facem?

La toate aceste întrebări de o însemnătate nespus de mare răspunde într'un chip foarte înţelept sfânta Biserică în una din cântările sale.

„Văzând naştere străină, să ne înstrăinăm din lume, mu„tându-ne mintea la ceruri; că pentru aceasta Dumnezeu cel Prea „Inalt pe pământ s'a arătat, om plecat, ca să ne tragă pe noi la „înălţime" (Acatistul Bunei Vestire).

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăînvoire, au cântat îngerii din ceruri, iar pe pământ în loc de pace şi bună voire bântuie războaiele şi veşti de războaie, în loc de iubire domneşte ura şi duşmănia.

Ce însemnează slava şi pacea pe pământ?

Insemnează aceia că pacea pe pământ vestită de îngeri nu este o pace obişnuită pământească, care foarte adesea este tulburată, bunăvoirea între oameni vestită cu prilejul venirii în lume a Mântuitorului Hristos e mai presus decât toate legăturile şi prieteniile.

Marea la o adâncime e totdeauna liniştită şi nu este expusă la nici un vânt sau furtună şi dacă corăbiile ar putea să se lase la acea adâncime, atunci chiar şi în timpurile celor mai mari furtuni pe faţa mării ele s'ar găsi în pace şi linişte.

Aceasta este pacea lăuntrică a omului cu Dumnezeu şi cugetul său.

Aceasta este liniştea omului păcătos care prin meritele Fiului lui Dumnezeu i se dă nădejdea vieţii veşnice, pierdută de noi prin păcat.

Această pace nu era şi nu putea să fie până nu s'a arătat marele mijlocitor, al tuturor şi până când acesta n'a împăcat pe omul cel păcătos cu Dumnezeu cel drept şi sfânt prin moartea Sa pe cruce pentru toată lumea.

Omul cel miluit din vrăjmaş a lui Dumnezeu s'a făcut iarăşi Fiul iubit al lui Dumnezeu, prietenul şi în viitor împreună locuitor cu îngerii în ceruri, moştenitor direct al raiului şi al fericirii veşnice.

Odată cu aceasta s'a deschis în slava lui Dumnezeu, slava înţelepciunii şi slava milii lui Dumnezeeşti, care a pus la îndemâna omului mijloc aşa de mare cum este întruparea şi moartea pentru noi a Fiului lui Dumnezeu, fără să jignească vreuna din însuşirile fiinţei lui Dumnezeu sau să calce vreuna din legile firii morale.

Iată ce au în vedere îngerii şi sfânta biserică când cântă astăzi: slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace între oameni bună voire.

Mai trebuie să spunem cele ce urmează din toate acestea.

Fără îndoială urmează ca pentru fiecare din noi cea dintâi grijă în viaţă şi cea dintâi datorie a noastră să fie aceia, să împărtăşim cu adevărat şi incontinu de această pace dumnezeiască şi din această bunăvoinţă a Tatălui ceresc către oameni.

Dar ca să putem avea aceasta trebuie să credem în marele mijlocitor şi împăciuitor, să ne însuşim jertfa Sa răscumpărătoare, să ne petrecem viaţa în fapte bune şi predicând pacea lui.

Pacea este condiţia necesară mântuirii.

Numai omul liniştit şi împăcat, numai omul scăpat de frica războiului se poate gândi la datoriile către semenii săi şi societate.

Războiul nu a fost niciodată admis în creştinism.

Mântuitorul Iisus Hristos n'a propovăduit niciodată vrajba şi războiul, ci salutarea Sa a fost de: „Pace Vouă", lăsând ca moştenire omenirii pacea, pe care a făgăduit-o prin cuvintele „Pacea mea las vouă, pacea Mea dau vouă" (Ioan XIV, 27).

„Fericiţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Mat. 5, 9).

Că războiul nu-i admis ne spune Domnul Iisus Hristos când

se adresează Apostolului Petru cu ocazia prinderii Domnului în grădina Ghetsimani, „Bagă sabia în teacă, Petre, că cei ce scot sabia de sabie vor muri“ (Mat. XXVI, 52). Iar Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan zice: „Cine ea pe alţii robi, de robie are parte, cine cu sabia va ucide, trebuie să fie ucis de sabie“.

Pacea a fost astfel dela Naşterea Domnului condiţia necesară a mântuirii credincioşilor şi tot pacea este darul preţios al Domnului pentru credincioşi când le spune „Acestea am grăit vouă că întru Mine pace să aveţi“ (Ioan XVI, 33).

Aşa vom înţelege cuvintele Sfântului Apostol Pavel către Efeseni. „Căci El este pacea noastră. El care a făcut din cele două lumi una, adică a surpat păretele de mijloc al despărţiturii, vrăjmăşia, desfiinţind, în trupul Său: legea poruncilor şi învăţăturilor ei, ca, întru Sine, pe cei vii să-i zidească într'un singur om nou şi să întemeieze pacea“ (Efes, II, 14-15).

Mintea omenească este îngrozită de crimele războiului, inima omenească cutremurată de privelişteа lui.

După bombardamente pământul se umple de vaete; trupuri schilodite, case prăbuşite, cadavre răspândite peste tot locul, iată ce privelişti oferă războiul.

Aţi auzit de războiul intervenţioniştilor americani din Coreea împotriva paşnicului popor Coreean vinovat doar că-şi apără libertatea.

Copii morţi, trupuri sfârticate, mame plângând, căutându-şi fiii, opere de artă distruse, milioane de oameni fără adăpost; iată ce aduce războiul.

Pentruce războaie? Cui foloseşte când atâtea vieţi se irosesc şi atâtea valori sunt transformate în nimic?

Aceste întrebări răsună mai puternic astăzi când, profitorii războaielor îşi ascut din nou armele spre a pricinui un nou război în lume.

In asemenea clipe atât de grave pentru soarta omenirii, lupta pentru pace, lupta pentru oprirea unui nou război mondial, este problema cea mai de seamă astăzi pentrucă pacea: favorizează munca, cultura şi progresul, şcolile funcţionează, muncitorii lucrează pe şantiere, savanţii la descoperiri noi iar scriitorii la operile lor.

Nimeni nu este îngrijorat de vederea morţii, căci pacea este în el şi lângă el.

Pentru apărarea şi întărirea păcii în lume a pornit o mare acţiune de toţi iubitorii de pace.

Aceşti iubitori de pace din ţările cu democraţie populară şi din întreaga lume progresistă au în frunte pe URSS, prietena şi ajutătoarea sinceră a tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Ei luptă pentru impunerea ei în lume, care încadraţi în organizaţii şi întruniţi în congrese, aceşti făcători de pace au înfierat toate aţâţările la un nou război.

Trăiţi în pace spunea Sfântul Apostol Pavel credincioşilor din vremea sa şi iată că acest îndemn răsună tot aşa de puternic şi în sufletele credincioşilor de astăzi.

Acum după ce am văzut ce beneficii poate aduce în lume pacea şi ce urmări grele, ce pericol poate aduce războiul să intrăm cu toţii în marele front al iubitorilor de frumos, de bine, de dreptate, pace şi linişte.

Dorinţa de pace să o arătăm prin fapte.

Oricât de smerit ar fi locul ce-l ocupă un credincios în lume, a spus Inalt Prea Sfinţitul şi Prea Fericitul Patriarh Justinian este dator să fie şi un crainic al păcii pe pământ. (Din Pastorala I. P. S. Patriarh de Sfintele Paşti 1950).

Pacea o putem apăra dacă fiecare de la locul unde suntem împlinim cu dragoste toate dispoziţiunile şi hotărîrile luate de stăpânire pentru îndeplinirea planului cincinal, muncind cu toţii conştienţi şi cu cinste, demascând pe cei protivnici.

Ne facem datoria de onoare apărînd pacea şi suntem alături de îngerii care au cântat la Naşterea Domnului: „Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace între oameni bunăvoire". Amin.

Preot Eugen Bordeianu
Parohia Dulceşti Raion Roman

Nr. 13699/953.

Circulara P. C. Protopopi din Eparhie

Se trimite în copie adresa Sf. Patriarhii - Comisiunea de Pictură Bisericească-cu Nr. 9301/953, spre a lua cunoştinţă de cuprins.

Vicar,
Pr. Constantin Nonea

Secretar Eparhial,
I. Zamfirescu

COPIE

Avem onoarea a vă aduce la cunoştinţă, rugându-vă să binevoiţi a dispune difuzarea celor de mai jos, privind sancţiunile aplicate pictorilor şi zugravilor în conformitate cu cap. IV. „Abateri şi sancţiuni", din Instrucţiunile privitoare la angajarea lucrărilor de pictură bisericească, publicate în revista „Biserica Ortodoxă Română" Nr. 7-9/951.

1. - Sf. Episcopie a Buzăului a sancţionat cu „avertisment" pe zugravul bisericesc Petre Sava, din Focşani pentrucă a refuzat să execute îndreptarea defectelor constatate de comisia de recepţie la lucrările de pictură dela biserica Coţofăneşti, raion. Adjud.

2. - Sf. Arhiepiscopie a Bucureştilor a sancţionat cu retragerea autorizaţiunii de pictor bisericesc pe timp de un an, cu începere dela 25 Octombrie 1953, pentrucă nu şi-a respectat angajamentul pentru executarea lucrărilor de pictură dela biserica Popeşti-Cătească, raionul Topoloveni, pe pictorul Eremia Profeta din Bucureşti.

PREŞEDINTE
Episcop (ss) † Antim Târgovişteanu
Vicar Patriarhal

Secretarul Comisiunei,
(ss) Indescifrabil

S.M.S.R.
TOCS-FOCȘ

Tipografia Centrului Mitropolitan — Monastirea Neamţu.
Raionul Târgu-Neamţ.—Regiunea Bacău.